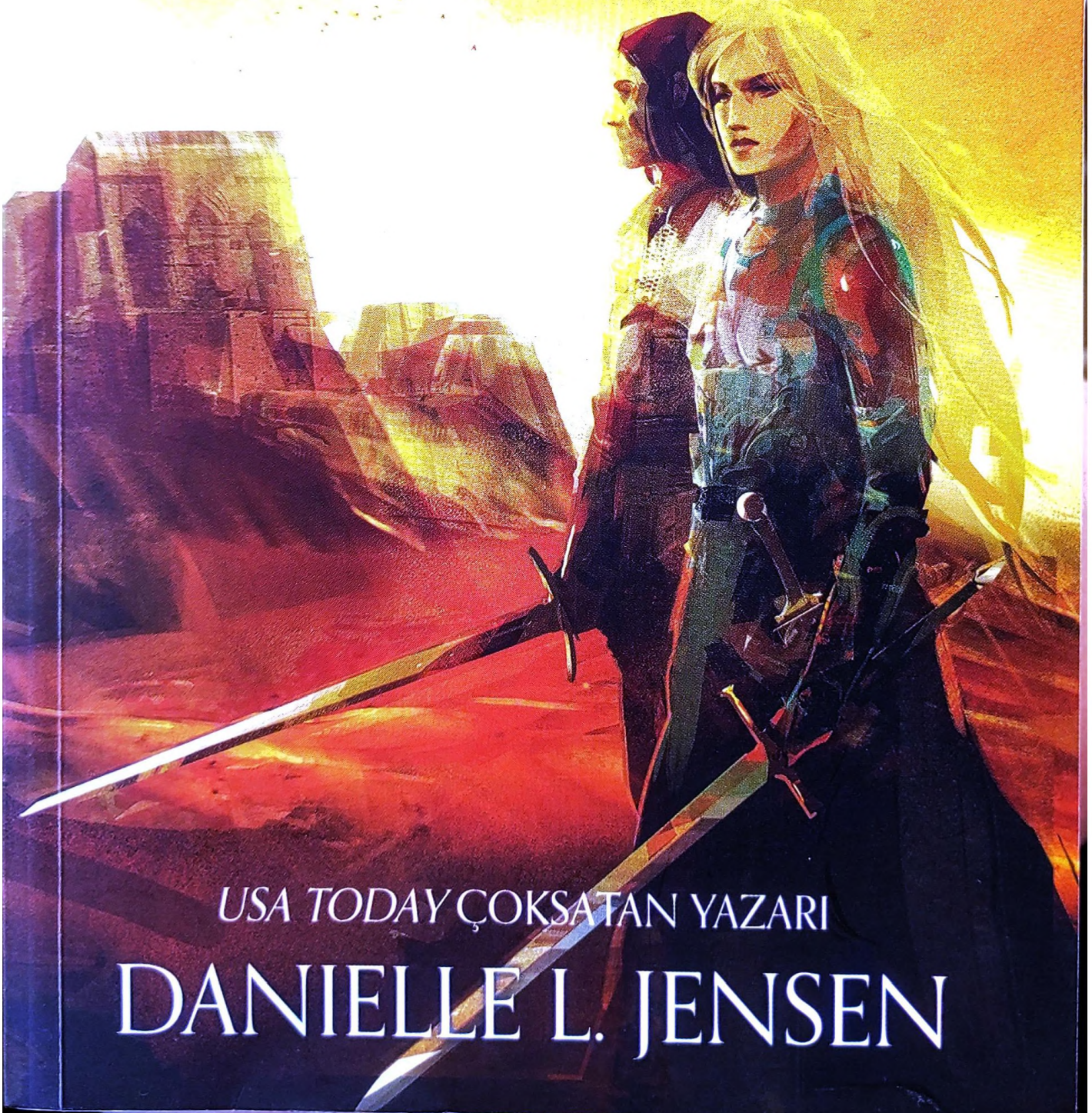
HAİN KRALİÇE

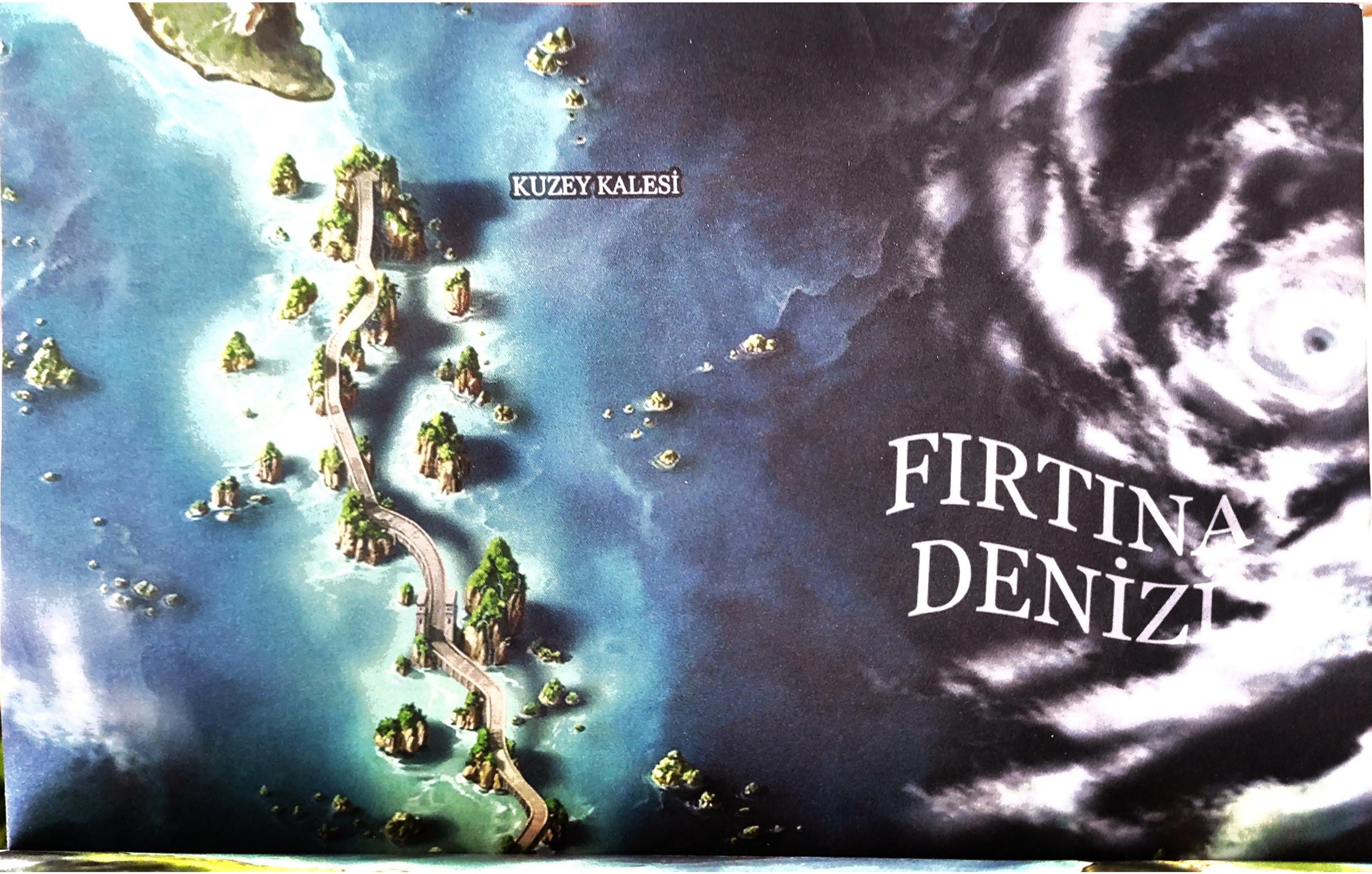

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

DANIELLE L. JENSEN

HARENDELL

AMARID

KUZEY KALESİ
FIRTINA
DENİZİ

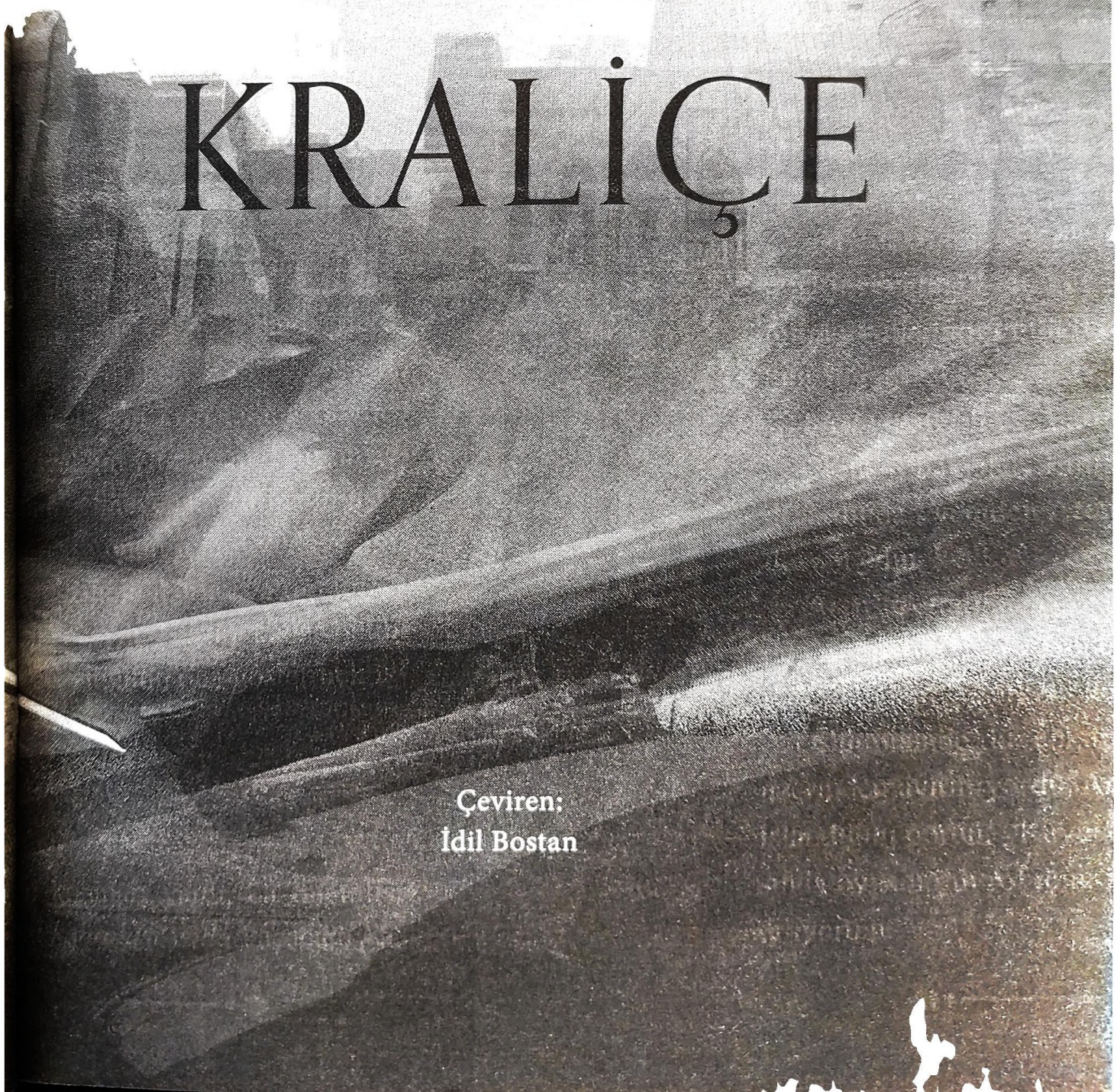
DANIELLE L. JENSEN

HAİN KRALİÇE

DANIELLE L. JENSEN

HAİN KRALİÇE

Çeviren:
İdil Bostan

HAİN KRALİÇE

Özgün Adı: The Traitor Queen
Danielle L. Jensen

Çeviren : İdil Bostan
Yayıma Hazırlayan : Derya Sevim
Düzelti : Aslı Özge Önemli
Son Okuma : Öznur İlter, Doğa Şarlayan
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Tasarım : Richard Anderson
Kapak Uygulama : Filiz Odabaş
Harita Tasarım : Damien Mammoliti

Türü: Fantastik
Kitap No: 2564

1. Baskı: Haziran 2023
ISBN: 978-625-366-047-5
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2020 by Danielle L. Jensen
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Ajans Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

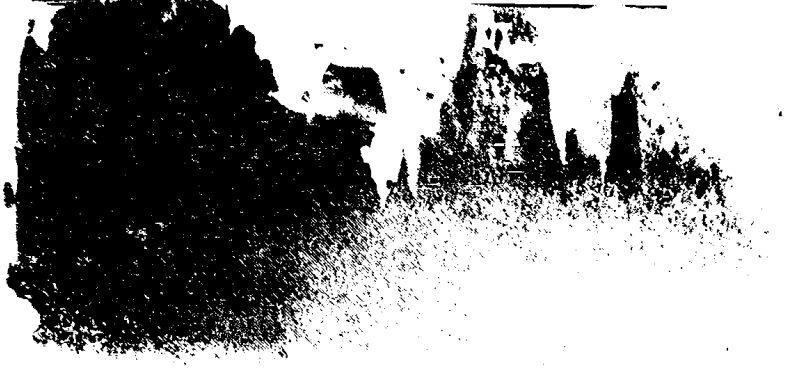
Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 47939
Tel: 0212 674 85 28

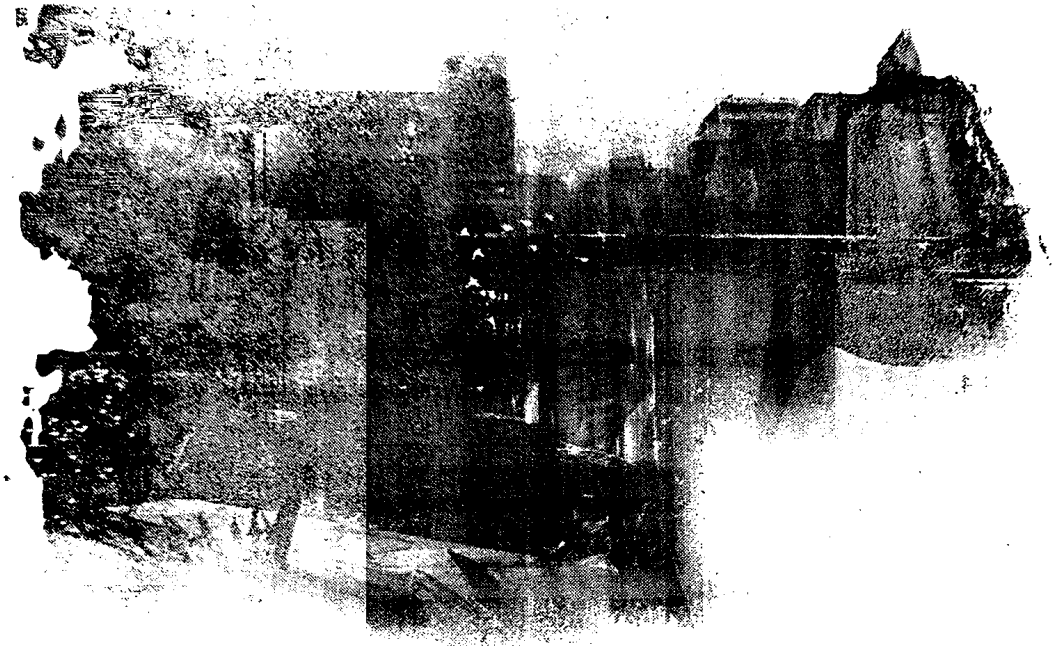
En yakın arkadaşım ve sırdaşım Elise Kova'ya...

1

AREN

On üç gün boyunca gözleri bağlı kalmıştı.

Ayrıca zincirlenmiş, bazı zamanlarda da ağzı bağlı olarak kalmaya zorlanmıştı. Ancak bileklerini kesen iplerin ısrarcı yanmasına ve ağzına sıkıştırılan kumaşın kirli tadına rağmen onu, Ithicana'nın eski kralı Aren'ı, aklını yitirmenin eşiğine getiren şey gözbağının ardındaki sonu gelmeyen karanlık olmuştu.

Ne de olsa acı eski dostu, ağrı ise onun için neredeyse bir yaşam şekliydi. Buna rağmen kendi zihninin ortaya attığı imgelere maruz bırakılmak en kötü işkenceydi. Her ne kadar bütün kalbiyle öyle olmamasını dilese de, zihninin ona göstermek istediği tek şey *onun* hayaliydi.

Lara.

Karısı.

Ithicana'nın Hain Kraliçesi.

Aren'ın düşünecek daha acil konuları vardı, en önemlisi de Maridrinalıların elinden *hangi kahrolası yolla* kaçacağıydı.

Buna rağmen, *onunla* geçirdiği her anı sebepsiz yere düşündüğü ve doğruyu yalandan, gerçeği kurgudan ayırt etmeye çalışıp başarısız olduğu için; bu önemli konunun detayları zihninden uçup gitmişti. Bütün bunları bilmenin gerçekte ne *önemi* vardı ki? Ne de olsa köprüyü kaybetmişlerdi, halkı ölmüştü ya da ölüyordu, krallığı ise yenilginin eşiğindeydi. Ve bütün bu olanlar Aren'ın düşmanına güvenmesinin, ona *âşık olmasının* bir sonucuydu.

Seni seviyorum. Lara'nın sesi ve yüzü düşüncelerine doldu. Birbirine girmiş bal rengi saçlarını, çamurlu yanaklarından akan yaşlarla parlayan gök mavisi bakışlarını unutamıyordu.

Gerçek mi, yalan mı?

Aren hangi cevabın yarasına merhem olacağından, hangi cevabın yarasını tekrar açacağından emin değildi. Onun yerinde bilge bir adam olsaydı bunu düşünmezdi bile. Ama Tanrı biliyordu ki, Aren'ın kendine atfedemeyeceği bir özellik varsa, o da akıllı olmaktı. Bu yüzden zihni dört dönüyor, Maridrinalı askerler onu sürükleyerek ve tekmeleyerek krallığından uzaklaştırırken o sadece Lara'nın yüzünü, sesini ve dokunuşunu düşünüp duruyordu. Karaya çıkıp sıcak Maridrina kıyılarına vardığında dileğine kavuştu, sonunda gözbağını çıkarmışlardı.

Sadece aptallar dileklerin hayalini kurardı.

2
LARA

Lara, Eranahl'da bir zindan olduğunu bilmiyordu.

Şehrin altındaki mağaralara kurulmuş, küflü taş duvarlarıyla oldukça havasız olan bu karanlık hücreyi tanımlayacak başka bir kelime bulamıyordu. Çelik parmaklıklarda pas izi bile yoktu; çünkü burası Ithicana'ydı ve çok az kullanılan yerlere bile oldukça iyi bakılırdı.

Lara dar yatağa uzandı, verdikleri ince battaniye onu nemli ayazdan korumuyordu. Adadaki herkesle aynı erzak miktarına sahip olduğu için midesi açlıkla kasılıyordu.

İşlerin böyle gitmesini istememişti.

Ahnna'yı ikna etmek ve Aren'ı babasının pençelerinden kurtarmak için yaptığı plana onu da dahil etmek istiyordu. Ama bunun yerine, savaş odasında dövüş becerilerini göz önüne serdiği için kendini kelepçelenirken bulmuş ve şehrin sokaklarında sürüklenerek bu hücreye atılmıştı. Yemek ve su getiren muha-

fızlar onunla konuşmuyor, Ahnna'yı görmek için olan yakarışlarına hiç kulak asmıyordu.

Her geçen gün Aren, Maridrina'da esir hayatı yaşamaya devam ediyordu. Orada nasıl bir muamele gördüğünü ancak Tanrı bilirdi.

Tabii, eğer hâlâ hayattaysa.

Bunu düşündüğünde içinden kıvrılıp yatmak geliyordu. Öfkeyle çığlık atmak istiyordu. Bu yerden kurtulup Aren'ı tek başına kurtarmak istiyordu.

Gerçi bunun aptallık olduğunun farkındaydı.

Ithicana'ya *muhtaçtı.*

Keşke halka, onların da kendisine muhtaç olduğunu gösterebilseydi.

3
AREN

"Günaydın, Majesteleri," dedi Aren'ın gözbağını çıkaran ses.

Aren hızla gözlerini kırpıştırdı. Güneş gözlerine girip teriyle nemlenmiş gözbağının yaptığı gibi onu kör ederken, yaşlar yanaklarından aşağıya akıp gitti. Kör edici beyazlık yavaş yavaş geçtiğinde bakımlı bir gül bahçesiyle karşılaştı. Karşısında bir masa vardı. Gümüş rengi saçları olan, esmer tenli, Fırtına Denizi'ni andıran mavi gözlere sahip bir adam ona doğru bakıyordu.

Maridrina Kralı.

Lara'nın babası.

Aren'ın düşmanı.

Aren silahsız olmasını ya da ellerinin bağlı olmasını umursamayarak masaya yaslanıp öne doğru uzandı. Tek bildiği şey, değer verdiği her şeyi yok eden bu adamın canını yakmak istediğiydi.

Parmakları hedefinden birkaç santim uzaktayken kendini

tekrar sandalyesine çekilirken buldu. Beline dolanan zincirler tıpkı direğe bağlanmış bir köpek gibi onu olduğu yerde tutuyordu.

"Rica ediyorum, biraz medeni olalım."

"Canın. Cehenneme."

Maridrina Kralı'nın üstdudağı küçümseyen bir ifadeyle kıvrıldı. Aren'a, sanki az önce konuşmamış da havlamış gibi bakıyordu. "Krallığınız da tıpkı sizin gibiydi, Majesteleri. Vahşi."

Gibiydi.

Kralın yüzündeki sırıtışın yerini bir gülümseme aldı. "Evet, Majesteleri. *Öyleydi.* Korkarım ki Ithicana artık yok, tacınız ise yalnızca feragat etmeniz gereken bir nezaket sembolü." Sandalyesinde geriye doğru yaslandı. "Size ne diyeceğiz peki? Usta Kertell mi? Ya da belki daha samimi davranıp sana *Aren* diye seslenirim, ne de olsa aileden sayılırsın."

"Bana ne dediğin umurumda değil, *Silas.* Diğer konuya gelince, Ithicana yalnızca köprüden ibaret değil. *Benden* ibaret değil. Benim..."

"...senin halkın Ithicana," diye devam ettirdi Silas. Gözleri keyifle parlıyordu. "Bunlar hoş kelimeler, evlat. Belki içinde biraz doğruluk payı bile vardır. Ithicana yıkılmadı... Tabii, Eranahl yıkılmadığı sürece."

Aren'ın midesi burkuldu. Şehrinin ismini düşmanının dudaklarından duymak hem yabancı hem de nahoş bir histi.

"Ne büyük bir sır." Kral Silas Veliant başını salladı. "Ama artık açığa çıktı."

"Beni kullanıp Eranahl'ın teslim olması için pazarlık edebileceğini sanıyorsan, vaktini boşa harcıyorsun."

"Ben vaktimi boşa harcamam, ayrıca pazarlık da yapmam." Silas çenesini ovdu. "Neredeyse bütün halkın tek bir adada toplandı, erzakları ya da kurtulma umutları yok. Ne kadar süre dayanabilirler? Eranahl çok geçmeden bir kale olmaktan çıkıp mezarlığa dönüşecek. Hayır, Ithicana'nın yıkımını sonuca ulaştırmak için *sana* ihtiyacım yok, Aren."

İş oraya kadar varmayacaktı. Eranahl'ın başında her kim var sa, yakında fırtınalar yüzünden halkı Ithicana'dan tahliye etmeye başlayacaktı. Kuzey ve güney. Hepsi rüzgârda dağılacaktı.

Ama hayatta kalacaklardı.

Hayatta kaldıkları sürece de... "Eğer bu kadar işe yaramazsam, neden buradayım?"

Silas parmaklarını birleştirirken sessiz kaldı. Aren'ın kalbi hızlandı, göğsünde küt küt atıyordu. Nabzının her atışı bir öncekinden daha şiddetliydi.

"Lara nerede?"

Bu beklenmedik bir soruydu, ne de olsa Aren onun *burada* olmasını bekliyordu. Maridrina'ya geri dönmüş olmasını. Babasının yanında olmasını. Burada olmaması... Babasının onun nerede olduğunu bilmemesi...

Seni seviyorum.

Aren sertçe başını iki yana sallarken yanağından bir damla ter akıp gitti. Lara onu sırtından bıçaklamış, en başından beri yalan söylemişti. Ağzından çıkan *hiçbir* kelimenin artık bir önemi yoktu. "Bir fikrim yok."

"O hayatta mı?"

Tüyleri tedirginlikten diken diken olmuştu, Lara'nın sesi düşüncelerinde yankılandı. *Bütün kopyaları yok ettiğimi sanıyordum. Bu... bu bir hata olmalı.* Lara bunu söylerken gözlerindeki yaşlar mücevher gibi parlamıştı. "Ben de en fazla senin kadar biliyorum."

"Gitmesine izin mi verdin? Yoksa kendisi mi kaçtı?"

Lütfen bunu yapma. Kalıp savaşabilirim. Sana yardım edebilirim. Ben...

"Bir hainin kaçmasına izin vermek pek akıllıca sayılmaz." Buna rağmen, Aren ona izin vermişti. Peki nedeni neydi? Fırsatı varken Lara'yı neden öldürmemişti?

Karşısındaki adam başını yana doğru eğdi. Ardından elini parıltılı beyaz pelerininin cebine atıp buruşuk ve lekeli bir par-

şömen parçası çıkardı, kâğıdın kenarındaki yaldızlar aşınmıştı. "Askerlerim bunu senin üstünü ararken buldu. Oldukça ilgi çekici bir belge."

Silas parşömeni düzeltip masaya koydu. Aren'ın el yazısı, kâğıttaki su işaretleri ve kan lekeleri yüzünden zar zor okunuyordu. "Kâğıdın bir yanında bana ihanet etmiş. Diğer yanında ise..." Kâğıdı çevirdi. "Sana ihanet etmiş. Bu bir gizem. Güzel şehrime yaptığın ziyaretle arasındaki bağlantıyı düşünecek olursak, itiraf etmeliyim ki bundan ne sonuç çıkaracağımızı bilemedik. Söyle bana, Lara'nın sadakatinin kimde saklı olduğuna inanıyorsun?"

Aren'ın gömleği sırtına yapışmıştı, burnuna ter kokusu doluyordu. "İçinde bulunduğumuz şartları düşünecek olursak, bence bunun cevabı oldukça açık."

"İlk bakışta öyle görünüyor olabilir." Maridrina Kralı parmaklarını o lanet parşömen parçasında gezdirdi. "Sakıncası yoksa, Marylyn'i kimin öldürdüğünü sorabilir miyim?"

"Ben öldürdüm." Yalan, aldatmacaya neden gerek duyduğunu sorgulamasına fırsat bile kalmadan Aren'ın dudaklarından döküldü.

"Hayır," dedi Silas dalgınca. "Hayır, onu senin öldürdüğüne inanmıyorum."

"Neye inanmak istiyorsan ona inan. Bu gerçeği değiştirmez."

Lara'nın babası parşömeni katlayarak eğildi ve Aren'ın gömleğinin yakasından içeri attı. "Sana bir hikâye anlatacağım. Bir zamanlar genç bir kız, sevgili kız kardeşleriyle birlikte çölde büyütülüyormuş. Bu kız, babasının onu ve diğer on kardeşini öldürmeye niyetlendiğini duyunca kendini kurtarmayı değil, kardeşlerini kurtarmak uğruna kendi hayatını *riske* atmayı seçmiş. Kesin bir geleceğe atılmayı değil, kendini karanlık bir kadere mahkûm etmeyi seçmiş. Hepsi o değerli canları kurtarmak içinmiş."

"Bu hikâyeyi daha önce de duydum." Bir kısmını duymuştu, ona bunu anlatan kişi Lara'ydı. Ve öldürdüğü üvey kız kardeşi.

"Duymuşsundur belki. Peki, anlamını kavrayabildin mi? Bilirsin, her güzel hikâyenin içinde öğrenilecek bir şey vardır."

"Hiç çekinme, aydınlat beni." Aren zincirli kollarını kaldırdı. "Bir yere gidecek halim yok sonuçta."

Silas kıkırdadı ve, "Bu kız, kardeşlerinin hayatını kurtarmak için bu kadar kararlı ve ısrarcıysa, sence içlerinden birini kendi elleriyle öldürür müydü?" diye sordu.

"Marylyn diğerleri için bir tehdit oluşturuyordu."

"Diğerleri orada değildi. Lara'nın yeterince vakti vardı. Ama bu vakti kullanmak yerine, kız kardeşinin boynunu kırdı. Bana öyle geliyor ki, o anda fazlasıyla değer verdiği başka biri daha acil bir tehlike içerisindeydi."

Anılar Aren'ın gözlerinin önünden geçip gitti. Aren'ı dizlerinin üzerine çökmüş, kız kardeşinin hançeri boğazına dayanmış halde gördüğünde Lara'nın yüzünde oluşan ifade. Bir kaçış aracı bulmak için değil, bu imkânsız durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmak için gözleriyle odayı taraması. O sırada yalnızca tek bir seçeneği vardı: Aren'ın hayatına karşılık Marylyn'in hayatı.

Silas Veliant masaya doğru eğildi, Aren'ın kollarına bu kadar yakın durmayı umursamıyordu anlaşılan. "Kızıma bir söz verdim, *Majesteleri.*" Sesi alayla doluydu. "Bana ihanet etmeye kalkarsa, onu olabilecek en feci şekilde öldüreceğime söz verdim. Ben sözlerimi her zaman tutarım."

Maridrina piçi mavisi. Adamın gözlerinin rengi buydu. Lara'nınkiler de öyleydi. Ancak genç kızın bakışları yoğun ve hayat doluyken, babasının gözlerine bakmak bir yılanla bakışmak gibiydi. Soğuk. Hissiz. Zalim. "O sana ihanet etmedi. Eninde sonunda istediğin şeyi elde ettin."

Ağır bir gülümseme Silas'ın tütün içmekten sararmış diş-

lerini ortaya çıkardı. "Şimdi bile, Ithicana için bunca şeye mal olmuşken, onun için yalan söylüyorsun. Ona âşık olmuşsun."

İşte *bu* bir yalandı. Lara yüzünden Ithicana köprüyü kaybetmişti. Halkı hayatlarını kaybetmişti. Aren tahtını kaybetmişti. Ondan *nefret* ediyordu. "Onu umursamıyorum."

Silas tekrar kıkırdadı. Ardından, "Göreceğiz. Seni burada tuttuğumdan haberi olduğuna eminim. Seni kurtarmaya geleceğinden ise çok daha eminim. Geldiği zaman, onu mahvedeceğim," diye mırıldandı.

"Kılıcı ben tutarım."

Kralın gülümsemesinin yerini vahşi, kulak tırmalayan bir kahkaha aldı. "Karın dizlerinin üzerine çöküp hayatını bağışlamam için yalvardığında ya da onu bağışlamam için çığlıklar attığında, yine böyle söyleyebilecek misin göreceğiz."

Maridrina Kralı başka bir şey söylemeden kalktı ve Aren'ı tek başına avluda zincirli halde bırakarak oradan uzaklaştı. Lara'nın yüzünü unutmak için günlerce gözbağının açılmasını dileyen Aren, şimdi gözlerini kapatıp onun yüzünü görmeye çalışıyordu. *Kaç, Lara. Sakın arkana bakma.*

21

LARA

Ayak sesleri rüyasını ele geçirdiğinde Lara irkilerek uyandı ve gözlerini kırpıştırarak uykulu bakışlarla karanlığı izledi.

Kaç gündür bu zindandaydı? Güneş olmadığı için bunu anlamanın tek yolu her gün getirdikleri yemeği takip etmekti. *Altı mıydı? Yoksa yedi mi?* Beynindeki sisi dağıtmak için başını salladı, hemen sonra dikkatini adım seslerini takip eden ışığa verdi.

Ithicana Prensesi, Güney Kalesi'nin kumandanı ve Aren'ın ikiz kız kardeşi olan Ahnna hücresinin önünde belirmişti. Lara'yı tepeden tırnağa süzdü. "Berbat görünüyorsun."

"Misafir beklediğim söylenemez."

Bitkin görünen tek kişi Lara değildi. Ahnna, Ithicana sakinlerinin hep giydiği tunik, pantolon ve çizmeleri giymiş, siyah saçlarını atkuyruğu yapıp başının arkasında toplamıştı. Gözlerinin altında karanlık gölgeler vardı, dudakları yorgunluktan ince bir çizgi halini almıştı. Maridrinalı işgalcilerle mücadele

ederken aldığı yara izi alnından yanağına kadar uzanan capcanlı kırmızı bir çizgi halindeydi. Lara onu izlerken Ahnna hâlâ orada olduğunu kendine hatırlatmak ister gibi bir kez yarasına dokundu.

Bunu sormaya korkuyor olmasına rağmen, "Aren'dan haber var mı?" diye sordu Lara.

Ahnna başını iki yana salladı. "Neredeyse bir haftadır üstümüzde gezinen bir fırtına var, kimseden haber alamıyoruz."

"O halde neden buradasın?"

İki eliyle parmaklıkları kavrayan Ahnna, hücrenin içine doğru eğildi. "Şehirdeki herkes seni idam etmemi istiyor. Ithicana'da hainlere ne yaparız, biliyor musun?" Lara'dan bir cevap gelmesini beklemeden anlatmaya başladı. "Onları bellerine kadar denize sokup sallandırır, sonra da denize balık yemi dökeriz. Eğer şanslıysan büyük bir tanesi gelip hızlıca işini bitirir ama çoğu zaman öyle olmaz."

Lara prensese dik dik baktı. "Halkın bu talebini yerine getirmeyi düşünüyor musun peki?"

Ahnna uzun bir an boyunca sessiz kaldıktan sonra, "Beni tersine ikna etmen için sana bir fırsat tanıyacağım. İşe gerçekleri söyleyerek başlasan iyi edersin," diye yanıt verdi.

Gerçekler.

Lara'nın gerçekleri anlatmak için güvendiği tek kişi Aren'dı. Buna rağmen ondan bile çoğu şeyi saklamıştı. Ama bundan sonra hiçbir şeyi saklamayacaktı.

Ahnna sessizce dinlerken Lara ona kız kardeşleriyle birlikte Kızıl Sahra'daki yerleşkeye götürüldüğünü anlattı. Serin'le, namı diğer Saksağan'la gördükleri detaylı eğitimi. Beyinlerinin yıkanıp Ithicana'nın düşman olduğuna inandırıldıklarını, gerçek kötünün kendi babaları olduğundan bir kez bile şüphe etmediklerini. En sonunda ise kendini feda ederek kız kardeşlerinin hayatını kurtardığı akşam yemeğini ve bunu izleyen tüm olayları, hiçbir detayı atlamadan Ahnna'ya anlattı.

Anlatmayı bitirdiğinde Ahnna dirseklerini dizlerinin üzerine koymuş halde yerde oturuyordu. "Aren, Jor'a senin kaçtığını söyledi. Ama ben ilk andan beri gitmene onun izin verdiğini anlamıştım. Lanet olası duygusal aptal."

"Geri dönmeye kalkarsam beni öldüreceğini söyledi."

"Yine de, işte buradasın." Ahnna yüzündeki yara izine dokundu, gözleri uzaklara dalmıştı. Ardından tekrar Lara'ya odaklandı. "Bir planın olduğunu söylemiştin. Aren'ı kurtarmanın bir yolunu mu buldun?"

Lara'nın içinden zafer çığlıkları atmak geliyordu ama yüz ifadesini sakin tutmayı başardı. "Evet, planım Aren'ı kurtarmak için. Fakat aynı zamanda da Ithicana'yı babamın elinden kurtarmak için."

Ahnna gözlerini kısarak ona baktı. "Nasıl? Bütün birliklerimiz Maridrinalıların elinde, Kuzey Kalesi ve Güney Kalesi de buna dahil. Koyduğumuz bütün korumalar olduğu yerde duruyor ve korumaları kırmaya yetecek kadar insan gücümüz yok. İnan bana, elimizden geleni yaptık. En başta Aren'ın esir düşmesinin sebebi de buydu."

"İşte bu yüzden bir müttefike ihtiyacınız var."

Ahnna burnundan bir nefes vererek gülerken gözlerini kaçırdı. "Tıpkı Aren gibi konuştun. İşte bizi bu duruma sokan da tam olarak bu düşünce."

"Dinle beni." Lara ayağa kalkıp hücresinde volta atmaya başladı. "Ithicana'dan kaçtıktan sonra, doğruca Harendell'e gittim. Köprüyü Maridrina'nın idare etmesinden pek memnun değiller; çünkü babamın Amarid Kraliçesi'yle olan anlaşması yüzünden Amarid, Güney Kalesi'nde konuşlandı ve köprü üzerinde bir ayrıcalığa sahip oldu. Harendell ise bir avuç dolusu para kaybetti, bununla ilgili *nasıl* hissettiklerini tahmin edersin."

Ahnna başını salladı.

"Harendell halkı, Maridrina'nın köprüyü ele geçirmesini is-

temiyor ama kendilerine de almak istemiyorlar. Eğer krallarına gidersek, belki bu savaşta onları Ithicana'yla müttefik olmaya ikna edebiliriz."

"Nazikçe rica ettik diye donanmasını tehlikeye atmayı kabul etmeyecektir, Lara. Harendell ticarette para kaybediyor olabilir ama eğer savaşa girerse bundan çok daha fazlasını kaybeder."

"Verdiği sözü tutmasını söylersen müttefik olmayı kabul eder." Hücrenin parmaklıklarını kavrayan Lara, Ahnna'nın gözlerinin içine baktı. "Maridrina, On Beş Yıl Antlaşması'nı bozmuş olabilir ama Harendell hâlâ bozmadı. Bozmayacak da..."

"Eğer veliaht prensle evlenirsem."

Parmaklıkları sıkan Lara başını salladı. "Evet."

Ahnna hızlı bir hareketle arkasını dönerek koridorun karşı tarafına geçti ve alnını karşıdaki hücrenin duvarına yasladı. Nihayet konuştuğunda, "Ithicana'dan hiç ayrılmadım, biliyor musun? Bir kez bile," dedi Lara'ya.

Çoğu Ithicana'lı buradan hiç ayrılmamıştı, ayrılanlar ise casus olarak eğitilen seçilmiş kişilerdi. Yine de Ahnna'nın konumu düşünüldüğünde, bu bilgi oldukça şaşırtıcıydı.

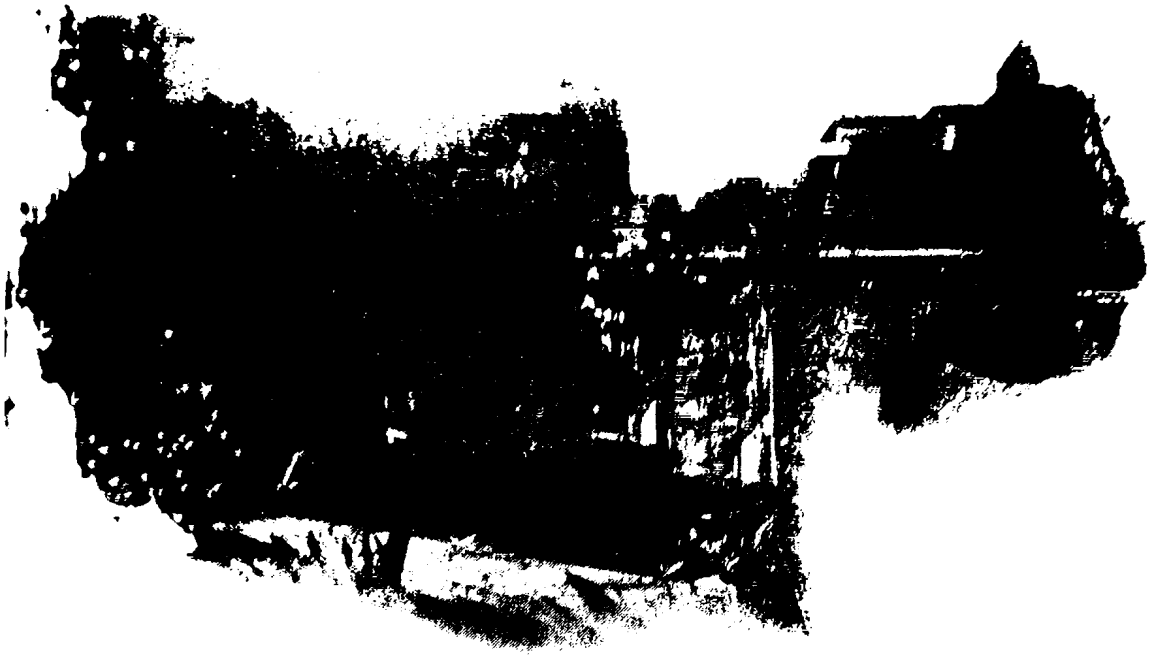
"Annemden izin çıkar çıkmaz Aren serseri bir ok gibi dışarıya fırladı. Kuzeye ve güneye, dünyadaki her yere gitti. Ithicana'da benim kardeşim olarak kalmak yerine, yıllar boyunca diğer krallıklarda farklı biriymiş gibi davranarak vakit geçirdi." Bir an için sessiz kaldı. "Ona hiç anlam veremezdim. *Burası* dışında bir yerde olmayı neden istediğini hiç anlayamazdım."

"Çünkü..." Lara nazikçe yanıt verdi. "Bir gün buradan ayrılmasına izin verilmeyeceğini biliyordu. Tıpkı senin gelecekte, buraya geri dönmene asla izin verilmeyeceğini bildiğin gibi."

Ahnna'nın omuzları titredi, Lara onun kesik kesik nefesler aldıktan sonra arkasını döndüğünü gördü. Ardından Ahnna elini cebine atarak bir anahtar çıkardı ve onu Lara'nın hücresinin kilidine yerleştirdi. "Planın geri kalanı nedir?"

6
AREN

Aren çok geçmeden onu Vencia sarayının iç çemberinde tuttuklarını anlamıştı. Burası Maridrina Kralı'na, kralın eşlerine ve kraliyet soyuna ayrılmış bir yerdi. Onu *neden* Maridrina hapishanesindeki sayısız hücrelerden birinde değil de bu yerde tuttukları ise bu kadar kolay anlaşılabilir bir şey değildi.

Muhtemelen burada böbürlenmek Silas'a daha kolay gelmiştir, diye düşündü Aren.

Daha önce Maridrina'da çok zaman geçirmiş olsa da içine girmediği tek yer saraydı. Bu fırsatı değerlendirmek Silas'ın saraya koyduğu güvenlik duvarını zorlamaya değmezdi. Özellikle de Aren kadar önemli biri için. Daha önce bu saraya girmeyi başaran tek Ithicana casusu büyükannesiydi. Büyükannesi bir önceki kralın haremine katılmış, bir yılı aşkın süre sarayda yaşadıktan sonra sahte ölümünü planlayıp oradan kaçmıştı. Bütün bunlar elli sene önce gerçekleşmişti.

Bu yerle ilgili olan bilgisizliğine lanet okumak, Aren'ın aklına ancak şimdi geliyordu. Bu durum, onu saraydan kaçma konusunda fazlasıyla dezavantajlı bir duruma sokuyordu.

İç cephe on metre yüksekliğindeydi, dört köşesinde muhafız sancakları vardı ve askerler duvarın üzerinde devriye geziyordu. İçeriye giriş tek bir kapıdan sağlanıyordu, kapı her zaman kilitliydi ve her iki tarafında da muhafızlar duruyordu. İç duvarların arkasında iki oyma bina vardı, binaların arasında da tunç çatısı kilometrelerce öteden görünen bir kule yükseliyordu. Hepsinin merkezinde ise bir avlu vardı, sarayın içinde boylu boyunca uzanıyordu. Hizmetçi kadınların bir kısmı günlerini bu avlunun çimenlerine, çalılarına ve çiçeklerine bakarak geçiriyor, kalanlar da taştan patikaları süpürüp fırtınanın çeşmelere doldurduğu toz ve dumanı temizliyordu. Silas'ın ve eşlerinin rahatını sağlamak için bütün hizmetçiler seferber oluyordu.

Haremde toplam elli kadın vardı. Kralın eşleri olarak en şık ipeklere sarınıyor, parmakları ve kulakları mücevherlerle parlarken güzel havanın tadını çıkarmak için dışarı çıkıyorlardı. Bazıları daha yaşlı olsa da pek çoğu kralın kızlarıyla yaşıt sayılabilecek kadar küçüktü, bunu düşününce Aren'ın midesi bulandı. Onlarla konuşmaması emredilmişti. Daha doğrusu, kadınlar Aren'ın zincirlendiği taş masadan o kadar uzakta kalıyordu ki onlarla hiç konuşma fırsatı olmamıştı.

Tabii bir de çocuklar vardı.

Hepsi on yaşından küçük olan toplam on altı tane çocuk saymıştı. Hepsi babalarının gözlerine sahip değildi ama birçoğu Silas'ın göz rengini almıştı. Çocuklar, Lara'nın gözlerinin aynısı olan azur mavisi bakışlarını ne zaman onun üstüne dikse, Aren karnına bir yumruk yemiş gibi hissediyordu.

O neredeydi?

Nereye gitmişti?

Daha da önemlisi, hayatta mıydı?

En kötüsü ise, babasının attığı yemi yutup peşinden gelip

gelmeyeceğiydi. *Tabii ki gelmeyecek*, dedi kendi kendine. *Seni asla önemsemeyecek. Söylediklerinin hepsi yalandı.*

Eğer hepsi yalansa, Silas neden onun peşindeydi?

Lara kalbinden geçen her şeyi ona verdiyse, babası neden ölmesini istiyordu?

Bu düşünceler Aren'ı deliye çeviriyordu. Avludaki banka zincirlenmiş haldeyken dikkatini dağıtmasının, her geçen gün içinde daha da büyüyen bu kaygıyı dindirmesinin bir yolu yoktu.

Etrafta bir kadın çığlığı duyulduğunda, bu ses Aren'ı o dalgınlık halinden çıkardı. Kadın hiç durmadan çığlık atıyordu. Avluya çıkan kadınlar, hizmetçilerin eşlik ettiği çocuklarla beraber birer birer içeriye kaçarken Aren onları izledi.

Çığlıklar giderek yaklaşıyordu. Kapıdaki muhafızlar harekete geçerek kilitleri açtığında, binaların arasında yavaşça yürüyen pelerinli yaşlı bir adam ortaya çıktı.

Saksağan.

"Sizi yeniden görmek bir zevk, Majesteleri." Serin, başını aşağıya eğdikten sonra yüzünü buruşturdu. "Bağışlayın, yaşlandıkça daha unutkan oluyorum. Artık kral değilsiniz, bu yüzden resmi konuşmaya lüzum yok. Sence de öyle değil mi, *Aren*?"

Aren sesini çıkarmadı. İstihbarat amirinin tavırları açık kapının hemen arkasından duyulan çığlıklarla tamamen ters düşüyordu. Sırtından kocaman ter damlaları aktı, kalp atışları kulaklarında yankılanıyordu.

"Anlaşılan bir ziyaretçin var," dedi Serin, tek eliyle muhafızlara bir işaret verdi.

Avluya açılan kapının girişinde iki muhafız belirdi, ortalarında kıvranıp duran birini sürüklüyorlardı. Aren ayağa kalkmaya çalıştı ancak zincirler yüzünden kendini yeniden bankta otururken buldu.

Kadının üzerinde Maridrina tarzı bir elbise vardı ama yüzü bir çuvalla kapatılmıştı. Kıyafeti kanla kaplıydı, askerlerin elin-

den kurtulmaya çalıştıkça kan damlaları beyaz kaldırım taşlarına sıçrıyordu.

Bu kadın Lara mıydı? Tam olarak belli olmuyordu. Onunla aynı boydaydı. Aynı vücut yapısına sahipti.

"Eninde sonunda böyle olacağı belliydi, değil mi?" diye mırıldandı Serin. Ardından pelerininin içinden bir hançer çıkardı. "Doğrusunu istersen, onu yakalamak tahmin ettiğimden daha kolay oldu. Onun eğitimine sahip olan biri bile duygularına hâkim olamadığı anlarda dikkatsiz davranabiliyor."

Aren nefes alamıyordu. Düşünemiyordu.

"Lara ve kız kardeşleri acıya alışıktır, Aren. Hem de hayal edebileceğinden bile daha fazla."

Serin, hançeri askerlerin getirdiği mazgalın üzerine tutup çeliğin ısınmasını izledi. "Eskiden zihinlerini eğitmek için bunu kullanırdım. Onları yakan, yaralayan, diri diri gömen kişi bendim ama buna rağmen kulaklarına doğru kelimeleri fısıldayarak gözyaşları için suçladıkları kişinin *sen* olmasını sağladım, bu oldukça hayret verici. Çocuklar oldukça yumuşak başlı oluyor. Ayakkabılarından birini çıkarın, lütfen."

Askerler Lara'nın bacağını çekip ayakkabılarından birini çıkardığı anda Serin tereddüt bile etmeden sıcak hançeri ayağının altına bastırdı.

Kız çığlık attı, Aren'ın kulaklarının işittiği en feci sesti bu.

Kıza doğru bir hamle yaptığında oturduğu taş bank yerinden kaymıştı. Zincirler bileklerine batarken elleri kana bulandı. "Bırakın onu!" diye çığlık attı. "Lara!"

Serin gülümsedi. "Vefasız prensesimizi hiç ama hiç önemsemediğini duymuştum. Eğer babası onu idam etmeye karar verirse, kılıcı sen tutacakmışsın."

"Bunun için seni öldüreceğim!"

"Öldürmek istediğinden eminim." Saksağan hançeri tekrar mazgalın üzerine getirdi. "Sence ne kadar dayanabilir? Yanlış

hatırlamıyorsam, Lara *epey* dayanıklıydı. Fevkalade derecede dayanıklı olabilir."

"Lütfen." Aren bankı sürükleyerek adım adım Lara'ya yaklaştı ama çabası boşunaydı, bununla birlikte muhafızlar da bir adım gerilemişti.

"Ne dedin?" Serin hançeri Lara'nın diğer ayağına bastırdı, kızın tiz çığlıkları avluda yankılandı. "Korkarım ki, duyma yetim yaşlandıkça köreliyor."

"Lütfen! Lütfen canını yakma."

"Ah." Serin hançeri indirdi. "Eh, madem öyle... Belki de bir anlaşmaya varabiliriz. Eranahl'ın savunmasını nasıl aşacağımızı anlatırsan, bunların hepsi sona erer."

Hayır.

Serin'in parmaklarını şıklatmasıyla birlikte bir muhafız daha ortaya çıktı. Muhafızın elinde deri bir alet çantası vardı, istihbarat amiri çantayı özenle açtı. "Yıllar geçtikçe bu işte ustalaştım."

"Eranahl'a gizlice girmenin bir yolu yok." Kelimeler Aren'ın dudaklarından bir yakarış olarak çıkmıştı. "Mancınıklar yaklaşan bütün gemileri yok eder."

"Peki ya elimizde büyük bir donanma varsa?"

"Deneyin. Sonrasında ne olacağını görürsünüz."

Serin, aletlerden birini çantadan çıkardı. "Senin şehrin. Zayıf yönlerini mutlaka biliyorsundur."

"Zayıf yönü yok."

"Yazık." Serin, Lara'ya doğru döndüğünde elinde parlak çelikten yapılmış bir alet vardı. Bir an sonra Lara çaresizce çığlık atmaya başladı.

"Dur! Bırak onu! Lütfen!" Aren'ın dudaklarından karmaşık bir dizi kelime döküldü, bankı ileri itmeye çalışmanın gerektirdiği çaba yüzünden vücudu titriyordu. Ona yardım etmeliydi. Onu kurtarmalıydı.

"Eranahl'a nasıl sızarız?" Serin dönüp gözlerinin içine bak-

tı. "Hiçbir şey söylemiyor musun? Bakalım Lara parmaklarını kaybetmeye dayanabilecek mi?"

"Lanet kapıyı sökün!" Aren çaresizce bağırdı. Gerçek buydu, gerçi bu bilgi düşmanın işine yaramazdı. Eğer Lara'yı kurtarmaya yetecekse...

"Bunu nasıl başaracağız?" Adam eline başka bir alet aldığında Aren olduğu yerde dizlerinin üzerine çöküp, "Lütfen," diye yalvardı.

"Bir strateji, Aren. Bize bir strateji verirsen bütün bunlar sona erer."

Tam o anda Lara kıpırdandı. Kollarını tutan muhafızların elinden kurtularak kendini Aren'ın önüne attı ve onun bedenine çarptı. Muhafızlar kızın üzerine çullanmaya fırsat bulamadan Aren zincirli bileklerini kaldırıp onun başındaki çuvalı çıkardı.

Kestark kışlasının genç kumandanı Emra, dehşet ve çaresizlik dolu bakışlarla ona bakıyordu. Dudaklarından fışkıran kan, geldiğinden beri neden hiç konuşmadığını açıklıyordu. Gözleri morarmış ve şişmişti.

"Aptallar." Serin muhafızlara tısladı. "Kızı getirin."

Muhafızlar temkinli adımlarla onlara yaklaştı, Aren onları uzun süre oyalamaya yetmeyeceğini biliyor olmasına rağmen genç kadını kendine doğru çekti. Onu yakaladıkları zaman, istihbarat amiri Emra ölene ya da Aren istenen bilgiyi verene dek bu kıza işkence edecekti.

Emra bir ses çıkardı, ne olduğu belirsiz bir kelime mırıldanmıştı. Neden yalvardığı oldukça açıktı.

Aren derin bir nefes aldı.

"Durdurun onu!" diye bağırdı Serin. Ancak Aren çok daha hızlı davranmıştı, Emra'nın boynunun kırılma sesini duyan iki muhafız da olduğu yerde durdu.

Aren genç kadını yavaşça yere bıraktı, muhafızlar Emra'yı uzaklaştırırken onlara karşı koymadı.

"Onu asın," dedi Serin. Aren dişlerini sıktı, muhafızlar Em-

ra'yı duvara sürüklerken kendini olanları izlemeye zorladı. Yukarıdaki askerlerden biri ip sarkıttığında, cansız bedeni taşıyan muhafızlar ilmeği kadının boynuna geçirdiler ve onu yukarı kaldırıp uzağa, duvardaki saçaklardan birine astılar. Emra'nın ayaklarından akan kan yeşil çimenlere damlıyordu.

"Artık böyle mi olacak, Serin?" Aren sesini sakinleşmesi için zorladı. "Ithicana'yı karış karış arayıp genç kadınları Lara kılığına mı sokacaksın?"

Saksağan çenesini ovdu. "Karış karış... Doğrusunu istersen Aren, karış karış aramak doğru bir tabir değil. Söylediğin şey bu küçük kuşu bizim aradığımızı ima ediyor. Ama aslında kendisi bize uçtu."

Aren'ın kanı dondu.

"Halkın seni bırakmaya pek istekli görünmüyor," dedi Serin. "Bu seni kurtarmak için gösterdikleri ilk çabaydı ama son olmayacağına bahse girerim." Arkada bekleyen askerlere işaret verdi. "Diğer iki tutsağı getirin."

Fakat muhafızlar hareket etmeye fırsat bulamadan duyulan bir ses avludaki havayı yarıp geçti. "Ulu Tanrım, Serin! Bu tür işleri yapacak çukurların veya karanlık zindanların yok mu? Sırada ne var? Akşam yemeği masasında idam mı?"

Aren başını çevirdiğinde kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudağını tiksintiyle büzerek birkaç adım öteden onları izleyen bir adam gördü. Bu ince ve uzun yapılı adamın Maridrina tarzı şık kıyafetleri vardı. Yoluna çıkan kan damlalarına basmamaya özen göstererek ağır adımlarla onlara doğru geldi. Adamın arkasındaki iki Maridrinalı asker elleri kelepçelenmiş Valcottalı bir kadını takip ediyordu. Kadının bedeni ince ve uzundu, kısa kesimli kıvırcık siyah saçları, büyük kahverengi gözlerinin üstünde ise oldukça gür kirpikleri vardı. Güzel bir kadındı ama esmer teninde solgun morluklar görülüyordu ve altdudağının patladığı yer kabuk bağlamıştı.

"Majesteleri." Serin gelişigüzel bir reverans yaptı. "Nerastis'te olmalıydınız."

"Evet öyleydi. Eh, kendimize büyük bir ödül yakaladık. Ona bizzat eşlik edip buraya tek parça halinde vardığından emin olmak istedim. Kırık şeyler değerini kaybediyor."

Tutsağı baştan aşağıya süzen Serin tek kaşını kaldırdı. "Kumandan Zarrah Anaphora, Valcotta İmparatoriçesi'nin yeğeni. Kendinizi aştınız, Majesteleri. Babanızın gözüne girmeniz an meselesi."

"Bundan şüpheliyim."

Serin anlaşılması güç bir ses çıkardı. "Tutsağı getirdiğinize göre, sanıyorum ki en kısa zamanda Nerastis'e döneceksiniz."

Bir soru değil, bir yorumdu. Aren bu adamın, Silas'ın oğullarından hangisi olduğunu bilmiyordu ama onun Vencia'da kalmasının Saksağan'ın pek hoşuna gitmediği gayet açıktı.

Prens koyu sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp mavi gözlerindeki ilgiyle Aren'a baktı. "Şu meşhur Ithicana Kralı bu mu? İtiraf etmeliyim ki beklediğim kadar dehşet verici biri değilmiş. Anlatıldığı gibi boynuzları olmaması beni hayal kırıklığına uğrattı."

"*Eski* kral. Ithicana artık yok."

Prensin bakışları Emra'nın duvarda asılan cesedine takıldı, ardından yeniden Aren'a doğru döndü. "Benim hatam, siz devam edin."

Aren'ın etrafından dolanarak kuleye doğru yol aldı, Kumandan Anaphora'ya eşlik eden askerler onu takip etti.

Yanından geçerken kadın, muhafızların elinden kurtulup Aren'ın önünde diz çöktü. "Üzgünüm, Majesteleri." Gözlerini üzerinden ayırmıyordu, Aren kumandanın bakışlarının yaşlarla ıslandığını gördü. "Kaybettikleriniz için. Bu durumun oluşmasında oynadığım rol için. Bir gün size kendimi affettirebilmeyi diliyorum."

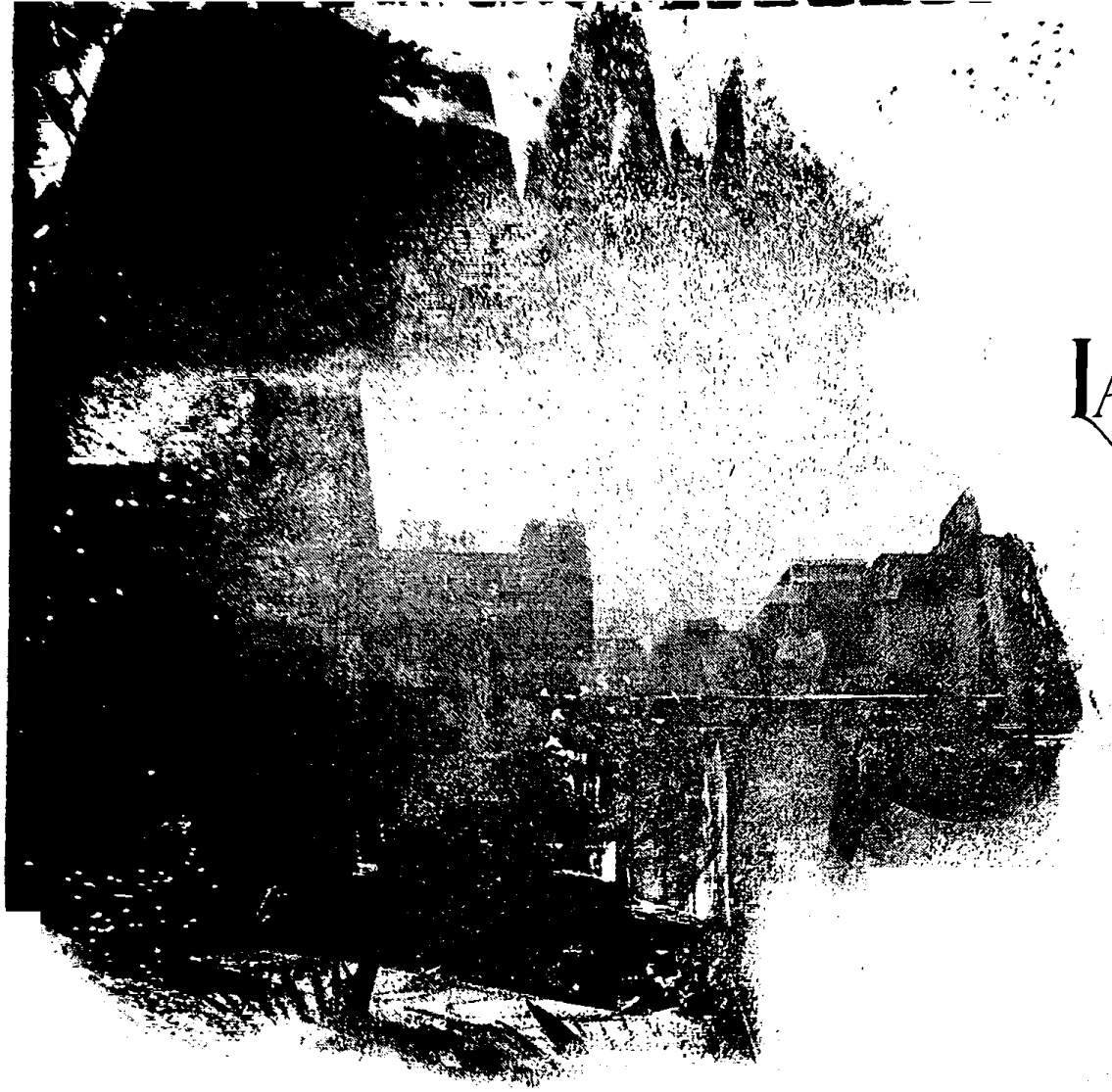
Aren yanıt vermeye fırsat bulamadan askerlerden biri kadını geri çekip hırlayarak konuştu. "Dilemen gereken tek şey, Majestelerinin başını Vencia'nın kapılarına asmaktan vazgeçmesi olmalı, Valcotta pisliği!"

Zarrah adamın suratına tükürdüğünde muhafız ona tokat atmak için elini kaldırdı ama tam o anda, prensin buz kadar soğuk olan sesi havayı yardı. "Ödülüme vurmaya cüret eden son adamın akıbetini bu kadar çabuk mu unuttun?"

Askerin suratı bembeyaz kesildi ve elini aşağıya indirerek, "İlerlemeye devam et," diye mırıldandı.

Prens ve birliği yola devam etti. Fakat onlar gözden kaybolmadan hemen önce, prens omzunun üzerinden avluya doğru seslendi. "Dağınıklığını temizlemeyi unutma, Saksağan."

"Diğer iki tutsağı getirin," dedi Serin dişlerini sıkarak. "Majestelerinin bize başka neler anlatacağını öğrenme vakti geldi."

6
LARA

"Harendell'e gidip geri dönmeyi kendi kusmuğunda boğulmadan başarmış olmana şaşırdım doğrusu, kızım."

Lara başını kumdan kaldırıp elini ağzına götürdü. Dalgalı denizlerde üç gün boyunca hayatta kaldıktan sonra, şimdi de *toprağın* sırf ona ceza olsun diye ayaklarının altında sallanıp durmasına öfkeliydi. "Tekrar etmek istediğim bir tecrübe sayılmaz." Lara yavaşça ayağa kalkarak eteğindeki kumları silkeledi.

Kumsalda yalnızca o ve Jor duruyordu. Diğer Ithicanalılar, Aren'ın şeref kıtasından geriye kalan bir avuç asker tekneden aşağıya inmemişti. Yüzlerinde arkalarındaki gökler kadar fırtınalı bir ifade vardı.

"Bu angaryaya harcayacak vaktimiz yok," dedi Jor. Eranahl'dan ayrıldıklarından beri Lara'ya tekrar tekrar söylediği nakaratın en kibar haliydi.

"Belki olmayabilir." Çantasını almak için eğilen Lara, çantanın askısını omzuna atıp gözünü tırmanması gereken sivri te-

pelere dikti. Tırmanma işini, güneş en tepeye çıkmadan halletse iyi olurdu. "Ama içinde bulunduğumuz durumu düşünecek olursak, başka bir şansımız olduğundan pek emin değilim."

"Bir an önce harekete geçebiliriz. Baban olacak o piç kurusu Aren'ı *haftalardır* esir tutuyor, Lara. Ona neler yaptığını ancak Tanrı bilir."

"Babam ona zarar vermemiştir. Aren'ı sağ salim bırakması karşılığında Ahnna'nın, Eranahl'ı teslim etme şansının olduğuna hâlâ inanıyorsa ona zarar vermez."

Ithicana Prensesi babasının yazdığı mektubu aldığında Lara da oradaydı. Ahnna kederle iki büklüm olurken mektubu bizzat okumuştu, kelimeler şimdi bile zihninde dans ediyordu.

Asil Majesteleri, Ithicana Prensesi Ahnna Kertell,

Bu savaşın sona ermesinin vakti artık geldi. İyi niyetimin bir göstergesi olarak ağabeyiniz Aren Kertell, Eranahl adasının, adayı çevreleyen deniz kuvvetlerine teslim edilmesi karşılığında size iade edilecek. İşbirliği yaptıkları sürece halkınız Maridrina'ya götürülecek ve belli bir süre sonra şehirdeki evlere yerleştirilecekler. Halkınızın geleceğine karşı ağabeyinizden daha anlayışlı ve öngörülü davranacağınızı umarız.

En içten dileklerimle,
Silas Veliant, Maridrina Kralı ve Köprünün Hâkimi

"Yalan söylüyor," dedi Lara. "Eğer kapıları açarsan, içerideki herkesi katledecek."

"Farkındayım," diye cevapladı Ahnna başını kaldırarak.

"Ama eğer reddedersem, Aren'ın hayatta kalmasının artık bir işine yaramadığına karar verebilir."

"Aren'ı kurtarmaya geleceğimi biliyor. Beni öldürme fırsatını asla kaçırmaz."

Prenses, Lara'yla göz göze geldi. "Aren'ı kurtarmaya geleceğinin farkında. Ama intikam almaya gelme ihtimalini de göz ardı etmemiş olmalı."

Lara, Jor'un öksürmesiyle birlikte kendine geldi. "Baban, Ahnna'nın anlaşmayı kabul etmeyeceğini biliyor."

"Belki de biliyordur. Yine de ölüleri takas edebileceğini pek sanmıyorum ve Aren'ı tutsak etmenin onun için bir maliyeti yok. Onu en azından savaş kazanılana kadar sağ tutacak."

"Yani Eranahl düşene kadar."

Lara homurdanarak onayladı. İşte aleyhlerine işleyen saat *buydu*. Şehir dolup taşmıştı ve erzaklar halka eşit bir şekilde dağıtılıyor olmasına rağmen, stoklar endişe verici bir hızda tükeniyordu. Balıkçılar, fırtınalar avlanmaya izin verdiği anda sahaya çıkıyordu ancak fazla uzağa gidemiyorlardı. Ne de olsa, babası Amaridlilere hırçın denize göğüs gerip adadaki kaleye göz kulak olması için para ödüyordu. Eranahl'ın, bir sonraki fırtına mevsiminin başına dek idare edecek kadar erzağı vardı ama sonra bir gün daha idare edemezdi. Eğer o noktaya ulaşırlarsa, Ithicana kesin olarak ve tamamen kaybedilmiş sayılırdı.

Jor ona bir bakış attı. "Ortada böyle büyük bir tehlike varken, burada oturup senin aileni bir araya getirmek için uğraşmanı beklememizi mi istiyorsun?"

"Bu ideal bir davranış olurdu." Lara kaşlarını çatıp şafak güneşine baktı. "Ama bunun yerine, babamın sarayına sızmak için en iyi adam ve kadınlarımızın hayatlarını tehlikeye atmaya devam edeceksin. Ve bu, vakti geldiğinde yapacağımız kurtarma operasyonunu daha da zorlaştırır. Aren'ı kurtarmak için bir şansımız olsun istiyorsak birlikte çalışmalıyız. Eğer bu senin

için yeterli değilse, Almna'nın da bu planı kabul ettiğini unutma. Son baktığımda, komutan olan *oydu*."

Jor öfkeyle bir nefes verdiğinde Lara dikkatli bakışlarla ona odaklandı. Yaşlı asker için bu oldukça zor bir durumdu. Aren kaçırıldığında, Maridrinalılarla çatışan birliğin içerisinde o da vardı. Bu konuda suçlu olmamasına rağmen, Lara onun kendini suçladığını biliyordu. Tüm bu detayları Aren'ın koruması Lia'dan öğrenmişti, Aren'ın aldığı riskler nihayet sonuç vermişti. Ama bu sırada haddini fazla aşmıştı ve Maridrinalılar da ellerine geçen şeyin farkına vardıkları zaman geri çekilmişlerdi. Jor ve diğerleri onu geri almaya fırsat bulamamıştı. "Senin hatan değil."

"Haklısın," diye tersledi Jor. "Bu yüzden sakın senin... *hatalarını* düzeltmek için mücadele edip canlarını veren insanlar üzerinde hak iddia edebileceğini düşünme."

Yolunun kesiştiği bütün Ithicanalılardan öyle ya da böyle aynı ithamları duymuş olmasına rağmen, Lara istemsizce irkildi. Onların düşmanlığını, güvensizliğini ve nefretini hak ediyordu çünkü Ithicana'nın düşmesi *onun* suçuydu. Bütün bunların kendi korkaklığı yüzünden ortaya çıkan bir hata olması her şeyi daha da kötü bir hale getiriyordu. "Farkındayım, Jor. Bu yüzden verdiğim zararı düzeltmek için var gücümle uğraşıyorum."

"Ölenleri geri getiremezsin."

"Dua et geri gelmesinler," diye cevapladı Lara. Yemek masasına yayılmış, bedenleri hareketsiz ve gözleri kapalı halde yatan kız kardeşlerini hatırladı. "Yoksa tamamen ve berbat bir şekilde dibe batarız."

Jor kumlara tükürdükten sonra, "Silahlarını alabilirsin," diyerek ayağının dibindeki çuvala uzandı. Ardından çuvalın boş olduğunu fark edip kumaşı havaya kaldırarak bir lanet okudu.

Lara gülümseyerek eteğini kaldırdı ve saatler önce çaldığı hançerleri ortaya çıkardı.

"Maridrina'nın bize bir kuzu gönderdiğini sandık," dedi Jor

başını sallayarak. "Meğerse bunca zaman masamızda hepimizi kandıran bir kurt varmış."

"Aren biliyordu." *Ve onu sevmişti, hem de buna rağmen.*

"Bu doğru. Bak sonra başına neler geldi."

Aren'ın ihaneti fark ettiğinde acıyla çarpılan yüzü gözünün önüne gelince, Lara hemen bu anıyı zihninden uzaklaştırdı. Geçmişi değiştiremezdi ama geleceği şekillendirmeye kararlı olduğu kesindi.

"Birkaç haftaya dönerim. Eğer dönmezsem, bil ki ölmüşümdür." Lara bakışlarını tekrar Maridrina'ya çevirdi. Eğer Marylyn'in söyledikleri doğruysa, kız kardeşleri orada bir yerlerde sağ salim hayattaydı.

Lara'nın, onlardan borcunu alma vakti gelmişti.

7

AREN

"Eranahl'ı nasıl ele geçireceğimizi anlat."

Serin fısıldayarak konuşurken kulaklarında hissettiği nefes, Aren'a bitkinliğini unutturarak tüylerinin tiksintiyle diken diken olmasına sebep oldu. Günlerdir bu ufak, bomboş odada kilitli tutuluyordu ve tüm bu süre boyunca istihbarat amirinin sorgusuna maruz kalmıştı. Yine de hiçbir soruya cevap vermeye yanaşmıyordu.

"Anlatacak bir şey yok," dedi Aren hırlayarak, dilini ısırmaya kalkmasın diye dişlerinin arasına sıkıştırdıkları odun parçasının izin verdiği kadar konuşabilmişti. "Orası ele geçirilemez."

"Peki ya dağların tepesi?" Aren ne söylerse söylesin, ona ne kadar yem atmaya çalışırsa çalışsın, Serin'in ses tonu hiçbir zaman değişmiyordu. "Bir asker tek başına volkan kraterinin içine sızabilir mi?"

"Neden deneyip görmüyorsun?" Aren başını istihbarat amirini görebilecek kadar uzatmaya çalıştı ama hareket edince asıl-

dığı zincirle birlikte bütün vücudu döndü ve başında toplanan kan yüzünden görüşü bulanıklaştı. "Gerçi çoktan denediğine bahse girerim. Kız kardeşim cesetleri gemilerinize fırlatmak için mancınıkları kullandı mı? Ahnna *şahane* bir nişancıdır." Tabii, eğer oradaysa. Eğer hâlâ hayattaysa.

"Kraterin içini anlat bana." Aren dönerken Serin de onun etrafında daireler çizerek yürüdü. "Neye benziyor? Binalar hangi malzemeden yapılmış?"

"Hayal gücünü kullan," diye tısladı Aren. Dikkatini toplamakta zorlanıyor, bilinci sürekli açılıp kapanıyordu.

Serin hiç istifini bozmadan soru sormaya devam etti. "Kapısı... Güney Kalesi'nin kapısıyla aynı tasarıma mı sahip?"

"Kıçımı öp."

"Girişte kaç muhafız var?"

Aren dişlerini sıktı. Aslında bayılmış olmayı dilerdi ama bunun, yalnızca yüzüne bir kova su fırlatıp onu uyandırmalarıyla sonlanacağını biliyordu. Sonra da ardı arkası gelmeyen sorular sormaya devam ederlerdi. Aren böyle olacağından emindi. Günlerce bu işkenceye katlandıktan sonra, neler olacağını *biliyordu.*

"Mağaranın içinde kaç tane gemi tutuyorsunuz?"

"Adada kaç sivil yaşıyor?"

"Kaç çocuk var?"

Aren'ın tek yapmak istediği uyumaktı. Uyumak için her şeyini, hem de her şeyini verirdi. Fakat Serin yalnızca birkaç dakika zaman tanıdıktan hemen sonra onu en feci şekilde aniden uyandırıyordu. Aren ne zaman uyansa kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi panikliyordu.

"Şehrin ne tür malzemeleri var?"

"Erzakları nerede tutuyorsunuz?"

"Su kaynağınız nedir?"

"Yağmur, tabii ki!" Kelimeler Aren'ın dudaklarından dökülüverdi, bedeni tepeden tırnağa sarsılarak titriyordu. Önce ter-

liyor, sonra da üşüyordu. Bu adam neden böyle aptalca sorular soruyordu?

Aren kendini birdenbire hücrenin ıslak zemininde buldu. İki muhafız onu kollarının altından tuttu, sonrasında da sürükleyerek bedenini sertçe yatağın üstüne bıraktılar. Muhafızlardan biri dişlerinin arasındaki odun parçasını aldıktan sonra ona bir kadeh su uzattı. Aren suyu kafaya diktiğinde muhafız tek kelime etmeden kadehi tazeledi.

Yatağa yayılan Aren, zincirli bileklerini başının altına yerleştirdi.

İşe yaramaz sorularına cevap vermekten bir zarar gelmez, dedi kendi kendine. Muhafızın üzerini örttüğünün farkına bile varmamıştı. Ancak ne yazık ki, kaygıları uykusunda da onu rahat bırakmadı.

Rüyasında Merkez Kale'yi gördü.

Avludaki sıcak kaplıcaları gördü.

Lara'yı gördü.

Rüyasında ona sırtüstü yüzmeyi öğretiyordu. Çıplak bedeni Aren'ın ellerinin üzerinde askıda kalmıştı, saçları akıntıyla birlikte süzülüyordu. Sırtını germesiyle birlikte dolgun göğüsleri suyun üzerine yükseldi, meme uçları soğuk yağmur damlalarının dokunuşuyla sertleşmişti. Aren'ın gözleri onun düz karnında ilerleyip köpüren şelalenin kalçalarıyla buluştuğu yerde durdu. Lara'nın yanındayken asla tam olarak solmayan arzusunun içinde tekrar yükseldiğini hissetti. "Rahatla," diye mırıldandı. Bunu kendisine mi, yoksa ona mı söylemişti emin değildi. "Bırak da su seni taşısın."

"Eğer beni bırakırsan," diye cevap verdi Lara. "Bundan hiç memnun olmam."

"Su yalnızca bel hizasında."

Lara gözlerini açıp ona baktı, buhar kirpiklerinde toplanıyordu. "Sorun bu değil."

Aren gülümseyerek eğildi ve onu öptü. Dudaklarının tadına iyice vardıktan sonra, "Seni asla bırakmam," diye fısıldadı.

Lara cevap vermek yerine bir çığlık attı.

Aren aniden gözlerini açarak doğrulmaya çalıştı ama onu uzandığı yatağa kelepçelemişlerdi. Odaya zifiri karanlık hâkimdi. Lara'nın acı ve dehşet dolu çığlıkları kulaklarında çınlıyordu.

"Lara!" diye bağırdı kelepçelerden kurtulmaya çabalayarak. "Lara!"

Derken çığlıklar durdu ve kulaklarına bu kez hızla ilerleyen adım sesleri geldi. Bir kapı açıldı ve kapandı, ardından içeride bir gaz lambası yandı. Aren'ın gözlerini yakan ışıkta Serin'in pelerinli yüzü ortaya çıkmıştı. "Günaydın, Aren."

Çığlık atan Lara değildi, bu sadece Serin'in zihin oyunlarından yeni bir tanesiydi. Aren kendini toparlamaya çalışarak, "Daha aydınlık günlerim olmuştu," diye cevap verdi.

Saksağan sırıttı. "Dün gece sarayın altındaki kanalizasyonda halkından iki kişi daha yakalandı, anlaşılan yepyeni güvenlik önlemlerimizin farkında değiller. Onlara Maridrina usulü bir *karşılama* yaparken bana katılmak ister misin?"

8
LARA

Lara dağdaki gölün kör edici ışığından korunmak için elini gözlerine siper ederek, gölün batı kıyısındaki ormana yayılan kasabanın detaylarını dikkatle inceledi. Son bir haftadır bunun gibi onlarca kasabaya gitmiş, temkinli bir şekilde insanlara siyah saçlı ve okyanus mavisi gözlü güzel bir kadın görüp görmediklerini sormuştu.

Sarhina. En sevdiği kız kardeşi. En yakın kız kardeşi. Onu ve diğerlerini zehirlemeden dakikalar önce, yazdığı notu cebine koyduğu kız kardeşi.

Lara o anda aldatmacasını anlayacaklarından o kadar emindi ki. Ölüm uykularından uyanacak, notu bulacak, onlara yaşama ve özgürlük şansı verdiğini fark edeceklerdi. Bunun için ona müteşekkir olmayacaklardı belki; ama en azından, hepsinin hayatta kalmasının tek yolunun bu olduğunu fark edeceklerdi.

Marylyn'in öfkesi, Lara'nın bütün bunlara olan inancını kökünden sarsmıştı.

İçlerinde öfkelenmeye en çok hakkı olan oydu. Ne de olsa Marylyn seçilmiş kardeşti, Ithicana Kraliçesi olması gereken oydu ve Lara bu onuru elinden almıştı. Gerçek amacını açıklarken Marylyn'in gözlerinde beliren çılgın bakışı hatırladığında, *Daha doğrusu, babamızın bunun için vadettiği ödülleri*, diye düzeltti kendini.

Ama belki de yaptıkları yüzünden diğer kardeşlerinin de Lara'dan nefret etmeye hakkı vardı. Hayatları boyunca tek bir mevki için yarışmışlardı. Marylyn ise bu mevkiyi hak etmişti fakat hemen sonrasında Lara bir hamle yaparak bunu ondan çalmıştı. Hepsine yalan söylemişti. Onları zehirlemişti. Kız kardeşlerini Kızıl Sahra'dan develeri ya da erzakları olmadan, mücadele ederek kaçmaları için yalnız bırakmıştı. Kim bilir, belki de Lara'ya yalnızca bir bakış atacak ve boğazını keserek ona cezasını vereceklerdi.

Sarhina, yaptıklarını affedeceğini kesin olarak bildiği tek kardeşiydi.

Lara'nın kardeşleri içerisinde en zeki olan oydu. Sarhina acımasız bir savaşçı, amansız bir strateji ustası ve doğuştan bir liderdi. Buna rağmen, en tepede olması gerekirken bazı zamanlarda kardeşleri içerisinde ortalama bir yere düşerdi. Lara zamanla onun kasten vasat davrandığına inanmaya başlamıştı, üstatlar ise Sarhina'nın taktiklerinin farkına varmış olsalar bile bunu asla kanıtlayamamışlardı. Sarhina kendisinin kraliçe olma şansını bilerek sabote ettiğini itiraf edecek kadar aptal değildi ama Lara, korkuların gerçek niyetleri ortaya çıkardığını fark etmişti.

"Ithicana'daki sisin çok yoğun olduğunu söylüyorlar, öyle ki insan çevresindeki hiçbir yerden on adım ötesini göremezmiş." Sarhina ortak kullandıkları yatak odasındaki karanlık gecelerde ona bunları fısıldardı. "Ormanlar o kadar sıkmış ki hançerle yararak geçmen gerekiyormuş, dikkatli olmazsan kendini örümcek ağındaki bir sinek gibi dallara takılmış bir halde

bulunmuşsun. Adaya bir kere girdiğinde, gökyüzünü bir daha görmezmişsin."

"Kulağa harika geliyor," diye mırıldanmıştı Lara. "Güneşten bıkmıştım zaten."

Sarhina ise, "Kulağa mezar gibi geliyor," diye cevap vermişti.

Sarhina'nın endişeleri o zamanlar gözüne önemsiz görünmüştü. Ama Serin, kız kardeşlerin antrenmanlarını zorlaştırıp birine yapılan işkenceye diğerlerini alet etmeye başladığında; Lara onun korkusunu sonunda anlamaya başlamıştı. Kız kardeşi çukurun içinde gözyaşlarına boğulurken diğer kardeşlerinin üzerine kürek kürek kum döküp onu gömmesini izlemişti. Sarhina kendini kurtarmak için yalvarmış, aklına gelen bütün sırları açıklayıvermişti.

Serin ise tiksintiyle ellerini havaya kaldırmış, gerçekleri itiraf ederse Ithicanalıların onu gerçekten de canlı canlı gömeceğini söyleyerek Sarhina'ya bağırmıştı. Hemen ardından ise onu tekrar çukura atıp baştan başlamalarını emretmişti. Tekrar ve tekrar, ta ki Sarhina dehşetini yönetmeyi öğrenene kadar. Gizlemeyi. Telafi etmeyi.

Ne var ki, önüne geçmeyi asla öğrenememişti.

Lara, işte tam da bu yüzden Maridrina'nın en yüksek noktasında, yani Kresteck Dağları'nın tepesinde duruyordu. Dağların sarp ve vahşi etekleri doğu kıyısı boyunca uzanıyordu. Nereye baksa göz alıcı dereler, gürül gürül akan akarsular görüyordu, burnuna ferah çam kokusu dolmuştu. Burası seyrek nüfusluydu, içindeki insanlar derme çatma kulübelerinde gözlerden uzak bir yaşam süren avcılardan ve tuzakçılardan ibaretti. Vadilerin derinliklerine ve göl kenarına kurulmuş ufak köylerin nüfusu yüz kişiyi geçmiyordu. Dağın etekleri aşılması tehlikeli olan bir yoldu; burada toprak kayması, sel ve kış aylarında da çığ tehlikesi vardı. Güneye ve kuzeye doğru sık kullanılan yollara pusu kuran haydutlar ise her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Lara'ya göre burası tüyler ürpertici bir yerdi, soğuk ve düşmancıldı. Dağın tepeleri gökyüzüne yükseliyor, manzara göz alabildiğince uzanıyordu. Ancak Lara, kalbinin derinliklerinde kız kardeşi Sarhina'nın buraya gittiğini biliyordu.

Onun izini sürmek tamamen farklı bir konuydu. Çöl vahasındaki o malum akşam yemeğinden önce, planını açığa çıkarmadan kız kardeşleriyle ileride nasıl tekrar bir araya geleceğini düşünmeye fırsatı olmamıştı. Bu yüzden onu bulan kişi Sarhina *olmalıydı*. Diğer kızlar, babalarının onların ölmesini istediğini biliyordu. Lara'nın onlara bulduğu kılıfın Marylyn tarafından bozulduğunu öğrenmiş olmaları da muhtemeldi. Her iki şekilde de birinin onları takip etmesine hazırlıklı olacaklardı. Onları aramaya gelen her kim olursa olsun, o kişiyi ortadan kaldırmaya hazırlıklı olacakları kesindi. Tüm Veliant kızları birer avcıydı, tıpkı kendisi gibi; bu yüzden de Lara'nın tek yapması gereken şey tuzaklarından birine düşmekti.

Gittiği son kasabada Sarhina'nın betimlemesine uyan genç bir kadının yaşadığı haberini almıştı. Bu da hesaba katıldığında, Lara kız kardeşinin bunu yaptığından kesin olarak emin olmuştu.

Atından indikten sonra dağ midillisini yoldan ve gözlerden uzakta olan bir yere bağladı, hemen ardından da köye doğru yola çıktı. Evlerin bacalarından duman tütüyordu, iki adam yüzdükleri derileri kurumaları için direklere asmıştı. Bu postların kaderi, köprüyü aşıp eninde sonunda Harendellli ya da Amaridli soyluların pelerin ve eldivenlerinin içini kaplamak üzere satılmaktı. Beline kadar çıplak gezen, yapılı bir vücuda sahip bir adam kestiği odunları yanındaki hatırı sayılır derecede büyük olan yığına atıyordu. Yaşlı bir kadın ateşin başında eğilmiş halde şişin üzerinde pişen eti çeviriyordu. Kadının arkasında ise bir grup çocuk evlerin arasında koşturup duruyordu, kahkahaları ağaçların arasından süzülüp Lara'nın kulaklarına dolmuştu.

Lara kasabanın etrafında daireler çizdi. Gördüğü herkesi ve üzerlerinde taşıdıkları silahları, aynı zamanda da iş oraya gelir-

se diye en iyi kaçma yollarını zihnine not etti. Dağın sakinleri olabildiğince barışçıldı ancak buraya gelen yabancılara ve usta savaşçılara mecburen ihtiyatla yaklaşıyorlardı. Lara'nın istediği son şey, onun gibi tanımlanan bir kadın hakkındaki söylentinin Vencia'daki Serin'in kulağına gitmesiydi. Özellikle de bu kadının Veliant prensesleriden birinin betimlemesine uyan birini aradığı öğrenilirse işi kesin olarak biterdi.

Etrafını iyice kontrol ettiğinden emin olduktan sonra kasabaya doğru ilerledi. Kayıp kardeşini arayan kız hikâyesi dilinin ucundaydı fakat tam o anda, evlerden birinin kapısı açıldı ve Sarhina kolunun altındaki bir sepetle dışarı çıktı.

Lara olduğu yerde donup, kız kardeşinin ortak alanda ağır adımlarla yürümesini ve odunları kesen adamın yanına gitmesini izledi. Adam yaptığı işi bırakıp alnındaki teri sildikten sonra eğilip Sarhina'nın kulağına bir şeyler fısıldadı. Sarhina'nın kahkahası havaya yayıldı, ardından arkaya doğru eğildi. Üstündeki pelerin açıldığında, Lara onun belindeki evlilik hançerlerini ve şişmiş karnını gördü.

Lara nefes alamıyordu.

Kız kardeşi, ona gülümseyen adama omzunun üzerinden göz kırptı. Hemen sonrasında ise pelerini arkasında süzülürken ormana doğru giden patikada gözden kayboldu.

Lara kıpırdayamadı, işlerin artık değiştiği gerçeği yavaş yavaş aklına siniyordu. Nedenini bilmiyordu ama kız kardeşlerini hep bıraktığı gibi bulacağını hayal etmişti: Ülkelerini koruma hakları için mücadele etmeye hazır savaşçı prensesler olarak. Sanki bir tür boşlukta var olmuşlar gibi. Ne var ki, onları vahada kendi hallerine bırakmasının üzerinden bir buçuk yıldan uzun bir zaman geçmişti ve en azından Sarhina, hayatını yaşamaya devam etmişti.

Evlenmişti.

Hamileydi.

Kendine bir hayat kurmuştu.

Lara da kardeşi için bunu ummuştu. Şimdi bütün bunları nasıl bozacaktı? Sarhina'nın kurduğu düzeni, sevgileri bakışlarından okunan insanların hayatlarını, sırf kendi hatalarını düzeltmek ve yalnızca tek bir adamın hayatını kurtarmak için nasıl tehlikeye atardı?

Lara gözlerini kapattı, yanağından akan gözyaşları boynundaki atkının üstüne düştü. Geri dönmesi gerektiğinin farkındaydı. Kız kardeşini ona sağladığı huzurlu hayatta bırakmalıydı. Diğerlerini bulmaya çalışırdı... mesela Cresta'yı. Ya da Bronwyn'i.

Belki de hiçbirini bulmamalıydı.

Belki de, bu kendi başına başarması gereken bir işti.

Ancak tam o anda, birisi boğazına bir hançer yasladı ve tanıdık bir ses konuştu. "Eğer bizi habersiz yakalayabileceğini sanıyorsan, sandığımızdan daha çok delirmişsin, Marylyn."

"Marylyn öldü."

Hançeri tutan kadın keskin bir nefes aldı. Fakat Lara'nın pelerinini indirip yüzünü ortaya çıkarırken bile hançeri onun boğazından çekmedi.

"*Lara?* Senin *öldüğünü* sanıyorduk."

"Bu küçük hamamböceğini öldürmek zordur." Başını çevirdiğinde göz ucuyla uzun boylu, kumral kardeşini gördü. "Sorun olmazsa hançeri çeker misin, Bron?"

"Burada ne yaptığını açıklamadan olmaz."

"O lanet hançeri bırak, Bronwyn." Sarhina'nın sesi soğuk havada yankılandı. "Eğer Lara seni öldürmek isteseydi, elindeki bıçak onu durduramazdı."

"Bu onun işini kolaylaştıracağım anlamına gelmez."

"Sakin ol, Bron," dedi Lara. "Buraya sorun çıkarmaya gelmedim."

"Tek yaptığın şey sorun çıkarmak."

Pek de haksız sayılmazdı. Lara iç çekerek kolunu kaldırdı ve Bronwyn'in hançeri tutan elini yakalayıp kız kardeşinin kolunun altından dönerek onu kendi göğsüne doğru çekti. Yakaladığı açıyı, hançeri onun kaburgasına saplamak için kullanmak yerine Bronwyn'i serbest bıraktı ve olduğu yerde geriledi. Açıklığın karşı tarafındaki Sarhina onlara doğru yürüyordu, yüzünde muzip bir gülümseme olan Cresta da koşar adımlarla onun arkasından geliyordu.

"Beni dinlemeliydin, Bron." Sarhina bir elini beline koydu, sepeti hâlâ kolunda asılı duruyordu. "Kendini gereksiz yere utandırmamış olurdun."

"Sen olmasan ne yapardım?" Bronwyn kolunu ovarak ters bir bakış attı.

"O gerçek mi?" Lara kız kardeşinin şişmiş karnını işaret etti, gözlerini bir türlü onun üstünden alamıyordu.

"Gerçek olsa iyi olur," dedi Cresta, dudaklarında bir gülümseme belirmişti. "Yoksa bu kadar yellenmesinin başka bir açıklaması olamaz."

Sarhina gözlerini devirdi. "Üç ay daha var."

"Babası kasabada odun kesen adam mı?" diye sordu Lara.

"Babası ve benim kocam." Sarhina ipeksi siyah saçlarını kulağının arkasına attı. "Konuşmamız gereken, benim aşk hayatımdan daha önemli konular var."

Hiçbirinden ses çıkmadı, dört kız kardeş suskun suskun birbirine bakarken duyulan tek ses çamların arasından esen rüzgârın sesiydi. Lara artık kardeşler arasında dışlanan kişi olduğunu fark etti. Artık onlardan biri değildi, tam olarak değil. Yaptığı şeyler yüzünden miydi? Yoksa son bir buçuk senede onlar da en az Lara'nın değiştiği kadar değişmiş miydi?

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde sessizliği bozan kişi Sarhina oldu. "Marylyn'in öldüğünü söyledin. Onu babam mı öldürdü?"

Lara ağzına acı bir tat gelirken sertçe yutkundu. "Hayır, ben öldürdüm."

Dördünün arasındaki gerginlik giderek artıyordu. Cresta ve Bronwyn huzursuzca kıpırdandı, ellerini silahlarına götürüp tekrar kendilerine doğru çektiler. Yalnızca Sarhina hiçbir tepki vermeden duruyordu. "Neden?"

"Babam Ithicana'yı işgal ettiği gece beni öldürmesi için onu gönderdi. Marylyn ise kocamı... yani Ithicana Kralı'nı tehdit etti. Sizleri de tehdit etti." Lara kalbinin atışını kulaklarında duyuyordu, söylediği her kelime ağzından kerpetenle alınıyormuş gibi zar zor çıkıyordu. "Yaptığı hareketler... ağzından çıkanlar... bunu yapmak zorundaydım."

Sarhina gözlerini kıstı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Babam neden seni öldürmek istesin ki? Kazandığın onca... *başarı*, vahada yaptığın o ufak hileyi unutturmadı mı?"

"Muhtemelen Lara'yı başarıları *yüzünden* öldürmek istemiştir." Cresta parmaklarını kılıcının kınında gezdirdi. "Artık ona ihtiyacı yoktu. İşini yarım bırakmayı sevmediğini hepimiz biliyoruz." Elini kaldırıp parmağıyla boğazını kesermiş gibi yaptı.

"Ona ihanet ettiğim için beni öldürmek istedi."

Üç çift mavi göz ona odaklandı, kız kardeşlerinin bakışları şaşkınlık doluydu.

"Nasıl ihanet ettin?" diye sordu Sarhina. "Sen uğruna eğitildiğin... uğruna *eğitildiğimiz* planı harfi harfine yerine getirdin. Ithicana'nın istihbaratına sızdın ve onları yenmek için bir strateji oluşturdun. Bu strateji belli ki işe yaradı; çünkü Ithicana artık yok, kralları mahkûm oldu ve köprünün kontrolü tamamen babamızın elinde."

Lara'nın kalbi göğüs kafesinde düzensiz bir ritimde attı, soluğu ciğerlerini doldurmayan hızlı küçük nefesler halinde dışarıya çıkıyordu. Sarhina'nın sesinde, Lara'nın yaptıklarına karşı duyulan bir takdir yoktu hatta bir kınama vardı.

Biliyorlardı.

Hayatları boyunca bir yalana inandıklarını, Ithicana'nın gözünü hırs bürümüş bir zalim olmadığı kadar Maridrina'nın da açlıktan kırılan bir kurban olmadığını biliyorlardı. Lara'nın ülkesini kurtaran bir kahraman olmadığını, tam aksine savaşta yağma ödülü kazanan eli kanlı bir fatih olduğunu biliyorlardı.

"Lara?"

Kendisi ve Aren arasında olanları onlara anlatmak için hazırladığı açıklama zihninden uçup gitti, bir aptal gibi ağzını açıp kapamaktan başka bir şey yapamadı.

Sarhina aklından geçenleri hep anlardı. "Ona âşık oldun, değil mi? Ithicana Kralı'na. Oraya ne için gönderildiğini anlattın, verdiğin zararı düzeltmeye çalıştın ve babamız da bunu öğrendi. Bunun gibi bir şey mi?"

"Onun gibi bir şey." Lara ıslak toprağa oturdu. Midesinde yükselen bulantıyı bastırmaya çalıştı ama bunu başaramadı. Yüzünden sıcak bir gözyaşı akıp gitti. "İşleri berbat ettim."

"Pek şaşırmadım doğrusu. Duygularını yönetme becerin, Bronwyn'in yakın mesafe hançer dövüşü becerisiyle yarışır durumda. İkisi de berbat." Sarhina ağır hareketlerle eğilip Lara'nın yanına oturdu. "İşleri berbat ettin, şimdiyse hem krallığın hem de kocan babamızın elinde."

"Durumu iyi özetledin."

Sarhina ona imalı bir bakış attıktan sonra başını salladı. "Dur tahmin edeyim, buraya onları geri almak için yardımımızı istemeye geldin."

10
LARA

Sarhina ve kocası Ensel, Renhallow köyünü oluşturan ufak kulübelerden birinde yaşıyordu. Evleri yere düşen odunların, tıpkı yapboz parçaları gibi özenle dizilmesiyle inşa edildiği için ayazı etkili bir şekilde dışarıda tutuyordu. İçerisi odun dumanı ve çam kokuyordu. Bütün eşyaları Ensel kendi elleriyle yontmuş, üstlerini yan evde oturan annesinin ördüğü battaniyelerle süslemişti. Temiz parkelerin üzerine koyu yeşil ve mavi kilimler serilmişti. Oturma odasının ortasında ağır, odundan yapılma bir masa duruyordu. Yüzeyi çizikler ve kesiklerle doluydu ama ayna gibi olana kadar cilalanmıştı.

Lara kendini ilk kez bulunduğu bir yer için garip bir şekilde rahat hissetmişti ama çok geçmeden, bu rahatlığın kız kardeşinin evinde olmasından kaynaklandığını anladı. Ne de olsa, Sarhina'nın dokunuşları sayısız şekilde kendini gösteriyordu. Muntazam bir şekilde dizilmiş kavanozlar, özenle asılan tencereler, cetvelle çizilmişçesine dümdüz bir çizgide sıralanan

çizmeler... Düzenli olmak Sarhina'ya, kız kardeşinin yanında olmak ise Lara'ya huzur veriyordu. Bu yüzden de mutfak masasında onun karşısına oturmak doğru bir hareketmiş gibi gelmişti.

O ve Sarhina izlerken Bronwyn çaydanlığı ocağa koydu, ateşin ışığında kahverengi saçları kızıla dönüşüyordu. Cresta kucağındaki odunlarla birlikte dışarıdan gelerek ateşi harlayan Bronwyn'in yanına çömeldi, kızıl saçlarını başının arkasında kalın bir örgü yapmıştı. İkisi tıpkı Lara ve Sarhina'nın olduğu gibi yakındı, gerçi birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Bronwyn uzun boyluydu, ağzından çıkana hiç dikkat etmezdi ve duygularını açıkça belli ederdi; Cresta ise ufak tefekti, konuşmayı pek sevmezdi ve yalnızca istediği zaman ulaşılabilir olurdu.

"İkiniz nerede kalıyorsunuz?"

"Ensel'in annesinde," diye cevapladı Bronwyn. "Onun yardım edecek birilerine, bizimse kalacak bir yere ihtiyacımız var. Yani mükemmel bir anlaşma oldu."

"Diğerleri nerede?"

"Hiçbir fikrimiz yok. Serin'in içimizden birini yakalama ihtimaline karşı birbirimizin nerede olduğunu bilmesek daha iyi olur diye düşündük."

"Akıllıca. Bir iletişim yolunuz olduğunu tahmin ediyorum?"

"Belki vardır, belki de yoktur." Bron arkasını dönüp ince belini ateşin sıcaklığıyla ısıttı.

Cresta tek kaşını kaldırarak duvara yaslandı, bir şey söylememişti ama Lara bu şüpheci tavrı nerede görse tanırdı ve içinden bir ses sebebini bildiğini söylüyordu.

"Marylyn'in bizim tarafımızda olmadığını ne zaman anladınız?" diye sordu Lara, Ensel'in uzattığı sıcak bardağı aldı. "İlacın etkisi geçtiğinde öfkeli miydi?"

"Uyandığımızda *hepimiz* sana öfkeliydik, Lara. Ya da en azından cesetler arasında seni göremeyince öfkelendik," dedi

Cresta. "Duman, alevler ve *cesetlerle* kaplı bir yerde uyanmak nasıl bir his, biliyor musun? Hâlâ çoğu gece kâbus görüyorum."

"Bizi terk etmiştin." Sarhina aralarında duran ahşap masaya baktı, gözlerinde mesafeli bir bakış vardı. "Hayatımın en feci baş ağrısıyla uyandım, mide bulantısından ayakta duramıyordum ama tek düşünebildiğim senin bizi terk etmiş olduğundu. Ya da savaşırken öldüğün."

Lara'nın karnında bir boşluk hissi oluştu. "Peki ya o not..."

"Not bırakmış mısın diye cebime bakmak aklıma gelen ilk şey değildi." Sarhina başını kaldırıp Lara'yla göz göze geldi. "Her şeyden önce cesetleri arayıp seni bulmaya çalıştık." Ellerini kaldırıp avuçlarındaki pembe yara izlerini gösterdi. Yanık izleri. "Hepimizde var. Marylyn'de bile."

"Özür dilerim." Lara içindeki suçluluk duygusuyla kıvrandı. "Sizi bu durumdan kurtarmak için aklıma gelen tek yol buydu."

"Babamın planından bize bahsetmek aklına gelmedi mi?" Bronwyn şöminenin yanında durduğu yerden sordu. "Başlangıç için iyi bir adım olurdu. En azından uyandığımızda neyin ne olduğunu bilirdik."

"Tabii ki, bunu ben de düşündüm ama ne zaman on ikimiz birden günlerce kavga etmeden ortak bir karara varabildik ki?" Lara çayından bir yudum içti ve dili yanarken irkildi. "Ne yapacağımız hakkında tartışırdık. Sonra da kimin Ithicana'ya gideceği konusunda tartışırdık. Sonra da yine ne yapacağımızı tartışırdık. Bütün bunlar için zaman yoktu, bu yüzden kararı ben verdim."

"Ve hepimiz bu sayede hayattayız," dedi Sarhina, her zamanki gibi tartışmaya son vermişti. "Sorunu cevaplamam gerekirse Marylyn, Kızıl Sahra'dan çıkana kadar çok bir şey söylemedi. Sonrasında ise hiçbir şey söylemedi, bir gece ortadan kayboldu. Bize ihanet ettiğine dair ilk ipucu, babamın askerlerinin bizi avlamaya başlamasıydı." Sarhina odanın karşısına, şömineye doğru tükürdü. "Hain kaltak."

"O sandığımız kişi değildi." Lara, kız kardeşinin ölümünü ne zaman düşünse midesi bulanıyordu. Marylyn'in kırılan boynunun titreşimini kollarında hissediyordu. Kız kardeşinin gözlerindeki ışığın söndüğü an gözünün önünden asla gitmiyordu.

"O babamın eseriydi," diye mırıldandı Cresta. "Hepimizden daha çok."

Bir an için sessiz kaldılar. İçerideki tek ses şöminenin çıtırtısı ve Ensel'in akşam yemeği hazırlarken, nasırlı elleriyle havuçları doğrayıp yahniye atarken çıkardığı alçak seslerdi. Onun sağır olduğunu söylemişlerdi ama Sarhina kocasının karanlıkta bile dudak okuyabildiğini eklemişti. "Babamın adamlarından nasıl saklandınız?" diye sorarken Lara onun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

Sarhina omuz silkti. "Bu bölgedeki insanlar babamla ya da Serin'le anlaşamaz. Bir yabancı gelip sorular sormaya başlarsa, bizi uyarırlar. Eğer çok yaklaşırlarsa, onlarla ilgileniriz. Ama bu sürdürülebilir bir çözüm değil. Serin bu dağlarda olduğumuzu biliyor, birimizin yakalanması artık an meselesi."

"Bunun için bir planınız vardır diye umuyorum."

"Fırtına dinince yollarımızı ayırmayı planladık. Kuzeye ve güneye doğru ayrı gemilere binip Serin'in ulaşamayacağı yerlere gideceğiz."

Lara, Ensel'e bakıp ardından Sarhina'ya döndü. "Sen de mi?"

"Ben gitmeyeceğim. Burası artık benim evim."

Evi sürekli tehdit altında olacaktı, hepsi babalarının onları aramayı asla bırakmayacağının farkındaydı.

Lara odada yükselen gerginliği rahatlatma ihtiyacı hissederek, "İkiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu.

Dudaklarının kıpırdamasını izleyen kocasına bakan Sarhina'nın yüzünde yumuşak bir gülümseme oluştu. "Yerleşkeden ihtiyacımız olan malzemeleri yağmaladıktan sonra, çölden çıkmak için doğuya yöneldik. Marylyn ortadan kaybolduğunda ise

küçük gruplara ayrılmanın daha güvenli olacağına karar verdik. Böylece Bron ve Cresta'yla birlikte dağların derinliklerine gittik.

"Hiç paramız yoktu, bu yüzden avlayabildiğimizi avladık, geri kalanını da çaldık. Çoğu zaman yolda karşımıza çıkan zengin görünümlü tüccarlardan çaldık ama bazen köylerden de almamız gerekti. Yoksa aç kalacaktık."

Kardeşleri aç kalırken en lezzetli yemekleri yemekle meşgul olduğunu öğrendiğinde, Lara'nın suçluluk duygusu yeniden kabardı. Onlar yağmurda, soğukta ve çamurda uyurken, Lara Merkez Kale'nin kaplıcalarında yıkanmıştı.

"Bir hafta boyunca gizli gizli Renhallow'a gidip geldik," diye sürdürdü Sarhina. "Bahçelerden sebze topladık. Arada sırada tavukları aşırdık."

"Dört tavuk, aşkım," diye mırıldandı Ensel. Ardından bakışlarını tekrar önündeki sebzelere çevirdi. "Siz kızlar yüzlerce öldürme yöntemi biliyorsunuz ama bir tavşana tuzak kurmayı beceremiyorsunuz."

Sarhina'nın yanakları kızardı. "Her neyse işte, tam beşinci tavuğu çalacakken Ensel kümesin önüne bir tuzak kurmuştu ve ben de tuzağa yakalandım. Kendimi baş aşağı asılmış, suratıma bir ok ve yay doğrultulmuş bir halde buldum."

Ensel gülümsedi. "Kendime bir peri yakaladım sandım. Ne kadar da tehlikeli bir şey yakalamış olduğumu o zaman anlayamadım." Ocaktan uzaklaşırken, başını eğip Sarhina'ya bir öpücük kondurdu. Sarhina ise, "Karşı konulamaz övgüleriyle kalbimi kazandı, ben de kalmaya karar verdim," diye devam etti.

Şimdi de Lara, onu buradan götürmeye gelmişti. Kız kardeşinin ve doğmamış çocuğun hayatını kendi hatalarını düzeltmek için tehlikeye atacaktı. "Buraya gelmemem gerekirdi," dedi ayaklanarak. "Yardımınızı istemem doğru olmaz. Kendinize yeni bir hayat kurmuşsunuz."

"Kurduk mu gerçekten?" Sarhina gözlerini kırpmadan ona baktı. "Sen kimsin ki bu kararı verebiliyorsun? Ayrıca yeni bir

hayat kurmuş olabiliriz ama bu; babam, Serin ve diğerlerinin bizlere yaptıklarını unuttuğumuz anlamına gelmez. Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, ne kadar mesafe girerse girsin asla unutamayız."

Cresta ve Bronwyn başlarını sallayarak ona katıldı.

"Babam bunu ödemeli," dedi Sarhina. "Sizi bilmiyorum ama bunu, bizi en başından beri almamız için eğittiği ödülü babamızın elinden alarak ödetmek bana müthiş bir zevk verirdi. Eğer seni tanıyorsam, planların Ithicana Kralı'nı kurtarmakla sınırlı kalmayacaktır."

Lara ona alaycı bir gülümseme gönderdi, ardından başını salladı. "Her şeyin anahtarı o. Ithicana'nın iyiliği için onu kurtarmak zorundayım." Ayrıca kendi iyiliği için de bunu yapması gerekiyordu. "Tehlikeli bir görev olacak. Babam onu Venicia'daki sarayında kilit altında tutuyor, etrafı sürekli muhafızlarla çevrili. Ithicanalılar birçok kez onu kurtarmayı denedi ama şimdiye dek gönderdikleri herkes ya yakalandı ya da öldürüldü." Bronwyn'in gözlerindeki haşin parıltıyı görünce, "Onlar becerikli savaşçılar ve harika casuslar, Bron. Başarısız olmaları bu görevi daha da imkânsız kılıyor," diye ekledi.

Kardeşinin gözlerindeki parıltı sönmek yerine daha çok büyüdü. "Biz imkânsızı başarmak için eğitildik. Öyle ya da böyle, senin başarın bu konuda fazlasıyla yetkin olduğumuzu kanıtladı."

"Babam ve Serin, onu kurtarmak için geleceğimi biliyor. Özellikle de Serin, başarmak için eğitildiğim her şeye hâkim. Nasıl düşündüğüme de. Ithicana bu avantaja sahip değildi."

Bronwyn başını yana eğdi. "Buraya bizi yardım etmek için ikna etmeye mi, yoksa vazgeçirmeye mi geldin? İçimden bir ses vazgeçirmek istediğini söylüyor."

Lara gözünün ucuyla Ensel'in onları ilgiyle izlediğini, dudaklarını okuduğunu görebiliyordu. Bu yüzden dönüp doğruca ona baktı. "Sizin hayatlarınız Aren'inkinden daha değersiz değil. Karnındaki çocuğun hayatı da buna dahil, Sarhina."

Ensel çenesini sıktı. Bakışları karısına kaydığında, evli çiftin arasında sözsüz bir konuşma geçti. Ardından Ensel derin bir nefes vererek başını salladı.

"Bazı şeyleri yapmak zorundayız," dedi kız kardeşi. "Riskli olsa da, olmasa da. Çocuğumun bu mirasla büyümesini istemiyorum, Lara. Annesiyle gurur duymasını istiyorum. Teyzeleriyle de."

Lara yanaklarının içini çiğneyerek tartışmayı uzatmayı düşündü ancak bunun yerine, "Kavgadan uzak durmalısın. Bu konuda bana söz vermeni istiyorum," dedi Sarhina'ya.

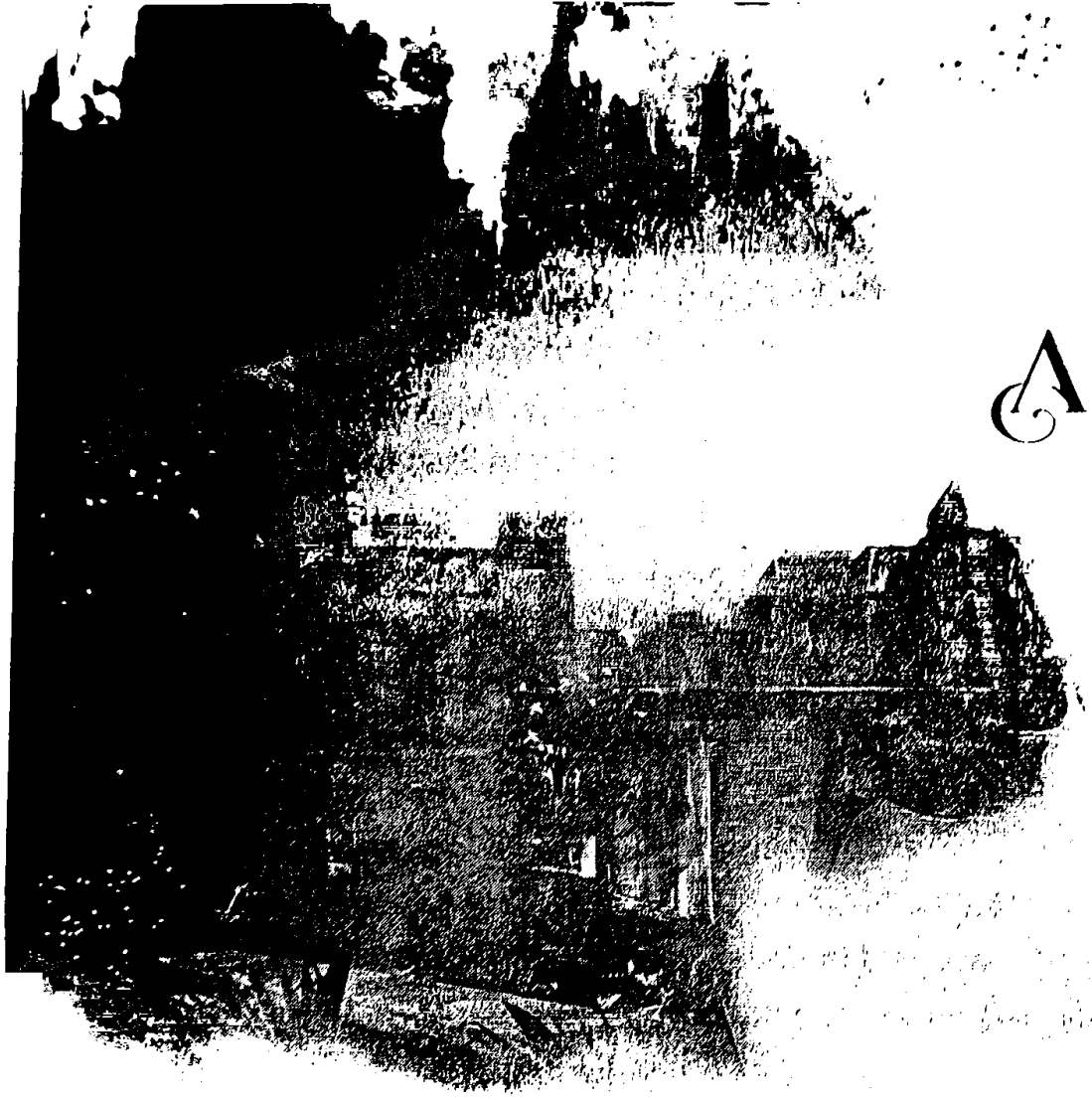
Sonra aniden kendini sırtüstü yatarken buldu. Kız kardeşi ayağını hızla masanın altına koyup, oturduğu sandalyeyi altından çekmişti.

"Tam bir kaltaksın," diye mırıldandı Lara. Cresta ve Bronwyn gülerken başının arkasını ovaladı.

Sarhina masanın etrafında döndü, ardından eğilip Lara'yla burun buruna geldi. "Ben bir liderim, Majesteleri. Anlaşıldı mı?"

Lara ona ters bir bakış attıktan sonra gülümsedi. "Anlaşıldı."

Sarhina, "Siz ikiniz," dedi Cresta ve Bronwyn'e. "Karnınızı doyurun, sonra eşyalarınızı toplayın ve yola çıkın. Veliant kardeşlerin küçük bir buluşma yapma vakti geldi."

II
AREN

Rüzgâr bahçenin içinden geçerek bakımlı gül çalılarını ve yontulmuş çitleri hışırdattı. Duvarı süsleyen saçaklardan ıslık çalarken geriye yalnızca cesetlerin sallandığı iplerin gıcırtısını bırakmıştı. Artık on sekiz kişiydiler. Krallarını kurtarmak için on sekiz Ithicanalı ölmüştü. *Onu* kurtarmak için.

Bunu hak etmiyordu. Onların hayatlarını hak etmiyordu. Ithicana'nın başına gelenlerin hepsi *kendi* seçimlerinin sonucuyken bu mümkün değildi. Tüm lanet ayrıntıları açık eden o mektubu yazan kişi Lara olabilirdi; ama eğer Aren ona güvenmeseydi, onu *sevmeseydi*, Lara halkına zarar verecek güce hiçbir zaman sahip olamayacaktı.

Cesetler sallanıyor, birkaç günde bir saflarına yeni bir erkek veya kadın ekleniyordu. Bazen daha uzun bir süre geçiyor ve Aren safça halkının pes ettiğini umuyordu. Ancak tam bu sırada, Serin kıvranan başka bir vücutla birlikte onun yanına geliyordu. Böylece Aren, istihbarat amirinin halkını maruz bırak-

tığı işkenceler karşısında, Ithicana'nın sahip olduğu her sırdan vazgeçmeden ayakta kalabilmenin tek yolu olarak kendi içine kapanıyordu.

Emra'nın cesedi kargaların kemirdiği, Aren'ın hatıraları haricinde tanınmaz hale gelmiş bir iskeletten ibaretti.

Bu cehennem bahçesindeki taş masaya zincirli halde geçirdiği her gün, daha taze olan cesetler boş göz yuvalarıyla, tanıdık yüzleri kararark ve şişerek onu izliyordu.

Bundan kaçış yoktu.

Gerçi Tanrı biliyordu ki, Aren bunu yapmayı denemişti. Muhafızlardan on ikisinin gözleri morarmış ve burunları kırılmıştı. İçlerinden biri ise Aren'ın bileklerindeki zincirin eseri olan morluklardan yapılmış bir kolye takıyordu. Kılıcını almayı başardıktan sonra bir başka muhafızı öldürmüştü; ama sonrasında farklı on iki tane muhafız tarafından anında yere serilmişti. Eline geçen tek şey çürük kaburgalar, baş ağrısı ve gece gündüz hiç mahremiyet anı olmaksızın etrafını çevreleyen muhafızlardı. Kelepçelerinin kilitlerini açmak için kullanabileceği bir şeyi eline geçirme ihtimaline karşın sık sık aranıyordu. Parlak bir lamba ışığı altında bir karyolaya bağlı uyumak zorunda kalmıştı ve bu yüzden de karanlığın örtüsünü kullanarak oradan kaçma fırsatı yoktu. Kullanmasına izin verilen tek çatal bıçak takımı ise lanet olası bir tahta kaşıktan ibaretti.

En mantıklı strateji doğru zamanı beklemekti, buna rağmen kaçmak için yaptığı çaresiz girişimlerde bildiği tüm numaraları tüketmişti. Ancak mantık, her geçen gün daha fazla Ithicanalının kurtarma girişimleri yüzünden işkence gördüğünü ve öldürüldüğünü gören Aren için çok az şey ifade ediyordu.

Bu yüzden de elinde tek bir olasılık kalıyordu: Kendini denklemden çıkarmak.

Taş masaya bakarken iradesini topladı, kalbinin göğsünde kükrercesine attığını hissedebiliyordu. Teri sırtından bir sel gibi akıyordu, ona giydirdikleri ince kumaş sırılsıklam olmuştu. *Yap*

artık, diye sessizce emretti kendine. *Hallet şu işi. Lanet bir korkak olma. Eğer ölürsen, Ithicana sensiz yoluna devam etmek zorunda kalacak.* Zincirlerinin izin verdiği kadar geriye yaslandı ve derin bir nefes aldı...

"Kadınlar kokudan şikâyet etmeye başladı. Onları suçladığımı söyleyemem."

Bu ses Aren'ı sarsılmasına yetecek kadar ürkütmüştü. Zincirleri sallanırken Emra'nın öldüğü gün tanıştığı sarışın prense baktı, genç adam kolunun altına yıpranmış bir kitap sıkıştırmıştı.

"Dehşet verici bir muamele," dedi prens. Ardından gözlerini kısarak duvarda çürüyen, üzerinde böceklerin gezindiği cesetlere baktı. "Kokuyu bir kenara bıraksak bile, sinekleri ve diğer haşereleri buraya davet ediyor. Etrafa hastalık yayıyor." Dikkati tekrar Aren'a kaydı. "Gerçi sizin için daha kötü bir durum olmalı, Majesteleri. Ne de olsa, onları tanıyordunuz. Özellikle de sizi serbest bırakmaya çalışırken öldüklerini düşünürsek."

Bu Aren'ın tartışmak istediği son konuydu. Görüntü, koku ve *gerçekler* o kadar kötüydü ki kelimeler onların yanında kifayetsiz kalıyordu. "Ve sen de..."

"Keris."

Prens, Aren'ın karşısında şaşırtıcı bir cüretle oturuyordu. Görünüşe göre Aren'ın becerilerinden haberi yoktu ama gözlerindeki parıltı onun hiç de aptal biri olmadığını belli ediyordu. Bu adam, köprüyü geçmesine ve üniversiteye gitmek üzere Harendell'e yolculuk etmesine Aren'ın bizzat izin verdiği bilge prensti. Ona eşlik eden refakatçiler aslında kılık değiştirmiş askerlerdi, bu prens Maridrina'nın işgal planının önemli bir parçasıydı. Eğer Aren masanın karşısına uzanabilseydi, onun boynunu seve seve kırardı. "Ah, *yetersiz* vâris."

Keris omuz silkti ve ornitoloji ile ilgili olduğu belli olan kitabı masaya bıraktı. Anlaşılan hem bir düşünür *hem de* bir kuş gözlemcisiydi, Silas'ın onunla hiçbir şekilde muhatap olmak istememesine şaşırmamak gerekirdi.

Prens Keris söze girdi. "Kalıba uyan sekiz ağabeyim öldüğü için babam kendi yasalarından birini çiğnemeden bana varis demekten kaçınmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor, bu konuda sıkışıp kaldı. Onun ve Serin'in kaçamaklarının beni kardeşlerimin yanında mezara götürme ihtimali olmasaydı, bu çabasında ona şans dilerdim."

Aren sandalyesine yaslanırken kelepçeleri sallandı. "Hükmetme arzun yok mu?"

"Bu nankör bir yük."

"Doğru. Ama tacın olduğunda, buradaki dekoru değiştirebilirsin." Aren bahçe duvarlarını kaplayan cesetleri işaret etti.

Prensin ağzından çıkan kahkaha ürkütücü bir şekilde tanıdıktı, Aren'ın kollarındaki tüyler sanki bir hayalet tarafından dokunulmuş gibi diken diken oldu.

"Hükmetmek bir yüktür. Saltanatına değişim arzusuyla giren bir krala bu yük özellikle ağır gelir çünkü bütün hayatını akıntıya karşı savaşarak geçirecektir. Ama siz bunu anlıyorsunuz, öyle değil mi, Majesteleri?"

Prens, Aren'ın unvanını ikinci kez kullanmıştı. Bu Silas'ın açıkça yasakladığı bir şeydi. "Bilge olan sensin. Yoksa bu da aldatmacanın bir parçası mıydı?"

Prensin yüzünde alaycı bir gülümseme oluştu ve başını salladı.

"Eminim ki, Serin hayallerimi bu kadar sapkın bir şekilde kullanmaktan özellikle zevk almıştır. Bu olay, gözlerimdeki perdenin başarıyla aralandığı nadir örneklerden biri. *Refakatçim* Ithicana'yı istila ederken unutulup bir köşeye atılmak yakın zamanda atlatabileceğim bir şok değil. Buna rağmen, eğer babam Harendell'deki eğitimime devam etmeme izin vermiş olsaydı, bu ikiyüzlülüğü affedebilirdim ama gördüğün gibi..." Kollarını öne uzattı. "İşte buradayım."

"Çok üzüldüm."

Keris onun alaycılığı karşısında başını eğerek devam etti.

"İnsanların felsefe yapmaya, silah kullanmayı öğrendikleri kadar zaman ayırdıkları bir dünya hayal et."

"Edemem," diyerek yalan söyledi Aren. "İyi bildiğim tek şey savaşmak, ayrıca savaşın kaybeden tarafında olduğum için bu pek de bir anlam ifade etmiyor."

"Kaybediyor olabilirsin," diye mırıldandı Keris. "Ama henüz kaybetmedin. Eranahl ayakta dururken ve sen hâlâ yaşarken değil. Yoksa babam gösteriş yapmakta neden bu kadar ısrar etsin ki?"

"Vefasız kızı için yem atıyor, öyle duydum."

"Karın için."

Aren cevap vermedi.

"Lara." Keris çenesini ovuşturdu. "O benim kız kardeşim, biliyorsun."

"Bunun benim için büyük bir açıklama olmasını bekliyorsan, korkarım seni hayal kırıklığına uğratmak zorundayım."

Yumuşak bir kıkırdama duyuldu. Ancak prensin gözlerinin bahçeyi nasıl hızla taradığı ve yüzündeki eğlenceli kayıtsızlığın ilk çatlağı Aren'ın gözünden kaçmadı. "O benim üvey kız kardeşim değil. Annelerimiz de aynı."

Aren içindeki karşıt düşünceye rağmen olduğu yerde doğruldu, Lara'yla oynadığı o acımasız hakikat oyununun anısı düşüncelerinde baş köşeye gelmişti. Lara en kötü anısının annesinden ayrı kalmak ve büyüdüğü yerleşkeye getirilmek olduğunu söylemişti. Annesini şimdi görse onu tanımamaktan, onun kim olduğunu bilememekten korkuyordu. Mantığı, bunun Lara'nın sırf onun sempatisini manipüle etmek için anlattığı bir hikâyeden ibaret olduğunu söylüyordu fakat içgüdüleri aksini iddia ediyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Keris dilini dudaklarının üstünde gezdirdi, Aren'a tekrar odaklanmadan önce gözlerinde bir anlığına uzaklara dalmış bir bakış belirdi. "Babamın askerleri kız kardeşimi aldığında dokuz yaşındaydım. Hâlâ haremde yaşayacak kadar genç ama o

anı oldukça iyi hatırlayacak kadar büyüktüm. Annemin onlarla savaştığını hatırlıyorum. Babamın onu kendi amaçları için gö türdüğünü bilmesine rağmen kız kardeşimin peşinden saraydan gizlice çıkmaya çalıştığını hatırlıyorum. Yakalanıp geri sürüklendiğinde, babamın onu hepimizin önünde boğduğunu hatırlıyorum. Ceza olarak. Bir uyarı olması için."

Lara'nın annesi ölmüştü.

Aren'ın göğsüne bir sancı saplandı. Bu gerçek, özellikle de annesinin onu kurtarmaya çalışırken öldüğünü öğrendiğinde Lara'nın canını çok yakacaktı.

Bu düşünceyi aniden aklından uzaklaştırdı. Lara'nın ağlaması umurunda olur muydu ki? Lara ona yalan söylemişti. Ona ihanet etmişti. Onun için önemli olan her şeyi yok etmişti. Onun düşmanıydı. Tıpkı önünde oturan bu adam gibi.

Eğer Keris'in söyledikleri doğruysa, o müttefike dönüşebilecek türden bir düşmandı. Prensin babasından hem nefret etmesi hem de korkması için bir nedeni vardı. Bu da tıpkı Aren'ın istediği gibi, Silas'ın öldüğünü görmenin onun ilgisini çektiği anlamına geliyordu. "Hangi oyunu oynuyorsun, Keris?"

"Uzun bir oyun ve sen de oldukça önemli olmana rağmen, tahtanın üstündeki parçalardan yalnızca birisin." Prens gözlerini kırpmadan onu izledi. "Kendini oyundan çıkarmayı düşündüğünü hissedebiliyorum ve senden bunu tekrar düşünmeni rica ediyorum."

"Yaşadığım sürece beni kurtarmaya çalışmaya devam edecekler. Bu girişimde ölmeye devam edecekler. Buna izin veremem."

Keris'in gözleri Aren'ın omzunun üzerindeki bir yere odaklandı. Gördüğü şey her neyse, prensin gözlerinde bir nefret parıltısı belirmesini sağlamıştı. "Oyunu oynamaya devam et, Aren. Hayatın sandığın kadar değersiz değil."

Aren cevap vermeye fırsat bulamadan sinir bozucu derecede tanıdık bir ses konuştu. "Şüpheli bir dost seçimi, Ekselansları."

Keris omuz silkti. "Ben her zaman kendi merakımın kurbanı oldum, Serin. Bunu biliyorsun."

"*Merak.*"

"Aynen öyle. Aren efsanelere konu olmuş bir adam. Puslu Ithicana adalarının eski kralı, efsanevi bir asker ve gizemli savaşçı kız kardeşlerimden birinin kocası. Maceralarının detaylarını dinlemek için onunla uğraşma isteğime nasıl karşı koyabilirim? Ne yazık ki, kendisinin pek de açık sözlü biri olduğu söylenemez."

"Nerastis'e geri dönmen gerekiyordu," diye yanıtladı Serin. Nerastis, Maridrina ve Valcotta arasındaki tartışmalı sınırın yakınlarında, sık sık kuşatma altında kalan bir şehirdi. "Babanın kumandanlarından ders almalısın."

"Babamın kumandanları sıkıcıdır."

"Sıkıcı olsun ya da olmasın, bu eğitiminizin gerekli bir parçası."

"*Gak, gak, gak!*" Keris şaşırtıcı şekilde gerçekçi bir saksağan çağrısı yapmıştı. "Harem kadınlarının sana böyle hitap etmesine şaşmamalı, Serin. Sesin gerçekten de insanın sinirini bozuyor." Hemen sonra ayağa kalktı. "Seninle tanışmak bir zevkti, Aren. Ama kusura bakmamanı rica ediyorum, buradaki koku midemi bulandırıyor."

Keris başka bir şey söylemeden Aren'ı istihbarat amiriyle yalnız bırakarak avlunun öbür tarafına doğru yürüdü.

"Majesteleri bu akşam yemekte bulunmanızı istiyor."

"Hayır." Aren'ın istediği son şey Silas ve eşleriyle havadan sudan konuşmaktı.

Serin bir iç çekti. "Nasıl istersen. Seni halkınla baş başa bırakayım. Sanırım bir başkası daha sana katılmaya geldi." Parmaklarını şıklattı ve bir an sonra, kan lekeli bir çarşafa sarılmış hareketsiz bir bedeni sürükleyen birkaç muhafız ortaya çıktı.

"Ne yazık ki, bu esir yakalandığını fark ettiği anda hayatına

son verdi." Başını iki yana salladı. "Ne kadar da sadık." Hemen sonra Keris'in gittiği yöne doğru yürüdü.

Askerler cesedi duvara kaldırıp saçaklardan birine asarken Aren onları izledi. *Gorrick*. Çocukluğundan beri arkadaşı olan ve Aren'ın korumalarından geriye kalmış birkaç kişiden biri.

Omuzları çökerken dişlerini sıktı. Göğsünde yükselen ıstırabın hıçkırıklarını tutmaya, midesinde yükselen bulantıyı bastırmaya çalıştı. *Neden?* Neden onun için gelmeye devam ediyorlardı? Neden gitmesine izin vermiyorlardı? Aren onların sadakatini hak etmiyordu. Fedakârlıklarını hak etmiyordu.

Buna bir son vermek zorundaydı.

Gözleri yanarken onları öfkeyle açıp kapattı, bakışlarını masanın pürüzsüz taşına odaklayarak kendini yapacağı şeye hazırlamaya çalıştı. Ancak bir an sonra duraksadı.

Keris kuş kitabını burada bırakmıştı.

Saksağan.

Aren kelepçelerini sallayarak kitaba uzandı ve Kargagiller bölümüne gelene dek yavaşça sayfaları çevirdi. Maridrina'nın doğu kıyısında yaygın olan kuşun bir çizimini bulana kadar kitaptaki metni taradı. Açıklamayı okudu, kuşun beslenme alışkanlıklarına ulaştığında ise duraksadı. *Fırsatçı olan saksağan, ötücü kuşların civcivlerini öldürür ve yer...*

Aren kitabı kapattı ve bir kenara attı. Keris, istihbarat amirine bu lakabı harem kadınlarının taktığını söylemişti. Ama Aren, istihbarat amirinin bu ismi bülbül sesi sayesinde almadığından emindi. Kadınlar, kralın emriyle Lara ve kardeşlerini götüren kişinin Serin olduğunu biliyordu. Anlaşılan işlediği suçları affetmemişlerdi.

Ölü yurttaşları asıldıkları yerden onu izliyordu. Krallarının özgürlüğünü kazanmaya çalışırken ölmüşlerdi ve Aren o ana kadar, bir başkasının daha onun adına ölmesine izin vermemek için kendi hayatına son vermeye niyetliydi. Fakat eğer kadınlar

ona yardım etmeye istekliyse, belki de halkına onu kurtarmak konusundaki girişimlerini durdurmaları için haber verebilirdi. Belki de, bu süre içerisinde tıpkı prensin söylediği gibi bu oyunu oynayabilirdi.

Tek sorun, Aren'ın kralın eşleriyle konuşmasının yasak olmasıydı. Eğer herhangi bir girişimde bulunacak olursa, söz konusu kadının üzerine şüphe yağardı. Tabii eğer...

Aren kapıda duran muhafızlardan birine dönüp, "Sen! Buraya gel!" diye hırladı.

Yüzünü ekşiten adam onun yanına geldi. "Ne istiyorsun?"

"Fikrimi değiştirdim," diye cevap verdi Aren. "Kralınıza bu akşam, akşam yemeğinde ona katılmaktan mutluluk duyacağımı söyleyin."

12
LARA

"Burası olduğuna emin misin?" diye sordu Sarhina. Ardından dizginlere asılarak bindikleri at arabasını durdurdu.

"Jor'un gelmemi söylediği yer burası." Yaşlı askerin ona vermek için istekli olduğu tek özel ayrıntı buydu, yine de Lara'ya Maridrina topraklarındaki Ithicana varlığını tehlikeye atacak kadar güvenmiyordu. "Bana hancıya söylemem için bir şifre verdi, onlarla nasıl iletişim kuracağımızı biliyormuş."

"O zaman gidip bir içki alsak iyi olur."

Sarhina büyük göbeğine rağmen çevik bir hareketle arabadan aşağıya atladı, bir haftadan uzun süredir onunla yolda olan Lara hâlâ bunun karşısında hayrete düşüyordu. Yolculuğun büyük bir kısmı boyunca Ensel onlara eşlik etmişti. Bunu hem herhangi birinin onlara saldırmasını engellemek hem de insanların yalnız seyahat eden iki Maridrinalı kadınla ilgili sorabileceği soruları azaltmak için yapmıştı. Ancak bu sabah eve doğru yola çıkmıştı ve Sarhina'nın ağlamaktan şişen gözleri daha yeni inmişti.

Vedaları kulağa o kadar kalıcı gelmişti ki, Lara'nın içinden kız kardeşini bağlayıp eşiyle birlikte eve göndermek gelmişti.

Katırı bir direğe bağladıktan sonra hanın ortak odasına doğru yol aldı. Gözleri loş ışığa alışırken burnuna bira ve baharat kokusu doldu. Küçük balıkçı köyüne uygun, talaşla kaplı zemini ve bir avuç bar kavgasından daha fazlasına dayanıklı olduğuna dair izler taşıyan mobilyalarıyla birlikte, burası oldukça kaba görünen bir handı. Köşedeki masada iki yaşlı adam oturuyordu, ikisi de birbirlerinden çok önlerindeki çorba kâseleriyle ilgileniyordu. Onlar dışında handaki diğer tek kişi, tezgâhın arkasında duran ve elindeki kadehi parlatmakla meşgul olan hancıydı.

Lara uzun bir nefes aldı. "Doğru yerdeyiz."

Marisol'un bardağı cilalayan elleri duraksadı, gözlerini ikisinin üzerine sabitlemişti. Lara'nın onunla tanıştığı zaman giydiği pahalı işlemeli önlükler artık yoktu, üzerinde el dokuması olan basit bir elbise vardı ve altın rengi saçlarını sırtında tek bir örgüye toplamıştı. Lara yaklaşırken kadehi aşağıya indirdi, Sarhina arkasından geliyordu. "Bu ne hoş bir sürpriz."

"Merhaba, Marisol." Taburelerden birine oturarak dirseklerini bara dayadı. "Burası *The Songbird*'e hiç benzemiyor."

"Ziyaretiniz kimliğimi tehlikeye attı. Bu yüzden de bir süreliğine saklanmak tedbirli bir davranış gibi göründü."

"Akıllıca."

Marisol ona baktığında Lara bakışlarını kaçırmadı. Kadının çenesindeki kaslar gözle görülür şekilde kasılmıştı, elleri içindeki bastırılmış öfkeyle titriyordu. Bu yüzden kadının elini savurması ve avucunun Lara'nın yüzünde patlaması hiç de şaşırtıcı değildi. "Seni öldürmeleri gerekirdi. Seni *ben* öldürmeliyim."

Acıyan yanağını ovan Lara, barın karşısına geçmeye hazır görünen kız kardeşine doğru başını salladı. "Şanslıyım ki, üstlerim hayatta kalmamın ölmemden daha işe yarar olduğuna karar verdiler."

"Sen itici, iğrenç bir yaratıksın," diye tısladı Marisol. "Bir hain. Sana nasıl güvenebildiklerini aklım almıyor."

"Bana güvenmiyorlar." Kadının onu tekrar tokatlamaya hazırlandığını gördüğünde konuşmaya devam etti. "Tek seferlik yapacağını yaptın. Bir daha denersen bileğini kırarım."

Marisol'un gözlerinde temkinli bir bakış belirdi, Lara'nın becerileri konusunda uyarıldığı belliydi ancak bakışlarındaki öfke hiç azalmamamıştı. "Tıpkı baban gibisin."

"Sözlerine dikkat et." Sarhina'nın sesi soğuktu, konuşması Marisol'un dikkatini ilk kez ona doğru çekti.

Lara işler daha da kızışmadan önce, "Buraya gelmem söylendi," dedi. "Ayrıca beni ortaklarımla tekrar temasa geçirebileceğin de söylendi. Zamanın kısıtlı olduğunu düşünürsek, bu sohbeti belki başka bir zamana bırakabiliriz."

Marisol ona bir bakış atsa da kısaca başını salladı. Ardından tezgâhın altından yeşil bir atkı alıp ön kapıya yöneldi.

"Kim o?" Sarhina nefesinin altından sordu. "Maridrinalıya benziyor, Ithicanalılara değil. Konuşması da kulağa öyle geliyor."

"Ithicanalıların nasıl göründüğünü ve konuştuğunu çok iyi bildiğin için mi böyle söylüyorsun?" Lara ona mırıldanarak cevap verdi.

"Sadece soruya cevap ver."

"O bir Maridrinalı ama Ithicanalılar için casusluk yapıyor." Anlık bir tereddütten sonra, "Aren eskiden sık sık kılık değiştirip Vencia'ya giderdi. Bu kadın onun sevgilisiydi," diye ekledi.

"Bu çok belliydi zaten."

Konuşmaları Marisol'un geri dönmesiyle birlikte kısa kesildi. "Beklerken bir şeyler yemek ister misiniz?"

Lara başını iki yana salladı ama Sarhina, "Evet, eğer varsa bir bardak süt istiyorum. Kız kardeşime de güçlü bir içki getir," diye cevap verdi.

Marisol'un ağzı açık kalmıştı, loş ışığın içinden Sarhina'nın kız kardeşiyle aynı olan gözlerine baktı. Ardından başını sal-

layarak hırladı. "Umarım siz prenseslerden birinin bu içkileri ödeyecek parası vardır."

"Ortaklarımızın hesabına yaz," diye yanıtladı Sarhina. Lara'yı masalardan birine doğru çekti. "Gergin görünüyorsun. Endişelenmeli miyiz?"

"Endişelendiğim tek şey, *sözlerimi* yerine getirip getiremeyeceğim." Bronwyn veya Cresta'dan kız kardeşlerinin geri kalanına haber verme konusunda başarılı olup olmadıklarına dair hiçbir şey duymamışlardı. Tam da bu noktada Lara, Vencia'da Aren'ı kurtarmaya çalışarak geçirebileceği haftaları boşa harcadığından endişelenmeye başlamıştı.

Sarhina kararsız bir ses çıkardı, anlaşılan Marisol'un getirdiği yiyeceklerle daha çok ilgileniyordu. Marisol tepsiyi masanın üstüne indirdi. "Keyfini çıkarın," dedikten sonra cam kadehleri parlatmak üzere bara geçti.

Kâselerden birini kendine çeken Sarhina önündeki yemeği zevkle yemeye başladı. "Fena değil, biraz yemek yemelisin."

Muhtemelen doğruydu ama karnında bir şey olmasının düşüncesi bile Lara'nın midesini bulandırıyordu. Bu yüzden de bir şeyler yemek yerine kadehini alarak içindeki kehribar rengi sıvıyı yudumladı. İçkinin tadı tanıdık geldiğinde Marisol'un şerefine kadeh kaldırdı. Kadın ona sadece boş bir bakış atarak cevap verdi.

"Geldiler." Sarhina yemek yerken duraksadı. Köşedeki yaşlı adamların yemeklerini bırakıp ortak salondan ayrılmasını izledi.

Sadece birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldı ve Jor içeri girdi, Lia onun arkasından geliyordu. Her ikisi de Maridrina kıyafetleri içinde gizlenmişti, yanlarında yalnızca Lia'nın beline taktığı evlilik bıçakları vardı. Ancak Lara başka silahlara da sahip olduklarını biliyordu.

"Hiç de şeytani değiller," dedi Sarhina ağzında bir kaşık dolusu çorbayla. "Hayal kırıklığına uğradım."

Lara ona uyaran bir bakış attıktan sonra Jor'un hırçın bakışlarıyla buluşarak sandalyesinde geriye yaslandı.

"Pekâlâ," dedi Jor bir sandalyeye yerleşirken. "Haftalar boyunca bize takviye getirmeni bekledik, sense bize..." Sarhina'yı tepeden tırnağa süzdü. "İştahlı, hamile bir kız getirdin."

"Kaşıklar, usta eller tarafından kullanıldığında oldukça zorlu silahlardır." Sarhina kaşığındaki çorbayı içti ve yemeğine geri dönmeden önce adama parlak bir gülümseme gönderdi.

Jor onu görmezden gelerek Lara'ya bir bakış attı. "Ee?"

"Kız kardeşlerimi toplamak beklediğimden daha uzun sürüyor. Hepsi tek bir yerde değildi." Onların gelip gelmeyeceğinden emin olmamasından bahsetmiyordu bile.

"Her zaman bir bahanen var." Lia bıçaklarından birini çıkardı ve masanın üzerine koydu, kenarı jilet gibi keskindi. Sarhina ona doğru uzanıp bıçağı ekmeğini ikiye bölmek için kullandı ancak yağ sürmeye başladığında, Lia silahını hemen geri aldı.

Lara bu buluşmanın bir irade yarışına dönüşeceğini biliyordu ama bu kadar erken başlamasını beklemiyordu. "Gecikme için yapılacak bir şey yok." Hemen sonra öne doğru eğilerek, "Herhangi bir haber var mı? Onu gören oldu mu? İyi olup olmadığını biliyor musun?" diye sordu.

"Hayatta olduğunu biliyoruz."

Hayatta. Lara uzun bir nefes verdi, omuzlarındaki gerginlik azaldı. *Hayatta* olmasıyla başa çıkabilirdi. *Hayatta* olması, kurtarılabileceği anlamına geliyordu. "Peki ya Eranahl?"

Jor başını ufak bir hareketle salladı. "Fırtınalar şiddetlendi. Boşluk yok. Haber yok."

Demek ki teknelerin balık yakalamak için suya inme şansı yoktu, bu da şehrin sadece stoklanmış gıdalarla idare ettiği anlamına geliyordu. Lara dişlerini gıcırdattı ama bu durumla ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Gorrick öldü."

Lia'nın sesi acı ve hazindi, Lara bunu duyduğunda irkildi. Lara'nın onları tanıdığı andan beri, Lia ve Gorrick birbirlerine

aşıklardı. Aren, evlenmelerinin an meselesi olduğundan ona sık sık bahsetmişti. Savaşın zayiatı her zaman bir cesetten ibaret değildi. "Üzgünüm."

"Özürlerini duymak istemiyorum. Boğazını kesmememin tek sebebi, bu onurun Ahnna'ya ait olması."

Sarhina kıpırdandı, Lara onun silahına doğru uzandığını biliyordu. Kız kardeşinin ayak parmağına bastı.

"O ve Aren birlikte büyüdüler, biliyorsun." Lia'nın sesi kulağa tuhaf geliyordu, boğuktu. "Gorrick, kendisi özgürken Aren'ın oraya hapsedilmesini kaldıramadı. Seni beklemekten bıktı ve onu kurtarmaya tek başına gitmeye karar verdi." Lia'nın çenesi titriyordu. "Seni beklemenin zaman kaybı olacağını bilseydim, onunla birlikte giderdim. Belki o zaman hâlâ hayatta olurdu."

Jor, "Sıçan Kral'ın, Aren'la alay etmek için iki cesedi olurdu desene sen şuna," diye tersledi onu. "Eğer bunu kaldıramıyorsan, dışarı çık."

"Ben iyiyim."

Lara kadının cevabını zar zor duydu. Gözlerini tahta masadaki oyuğa odaklamıştı, damarlarındaki kanın sesi kulaklarında kükrüyordu. Aren belki savaş zayiatına alışık olabilirdi ama... buna alışık mıydı? Halkının cesetlerinin gözüne sokulmasına ve hepsinin onu kurtarmaya çalışırken öldüklerini bilmeye? Suçluluk duygusu onu mahvederdi. "Sana kurtarma girişimlerinden vazgeçmeni söylemiştim. Onun sabrını taşıracaksın."

"Hiçbir şey yapmamamız bizim için daha iyi, öyle değil mi?" diye tersledi Lia. "Yoksa hepsi planınızın bir parçası mı, *Majesteleri*? Niyetiniz bir şey yapmak için çok geç olana kadar bizi vaatlerle oyalamak mı?"

Lara'nın başı zonkluyordu. Şakaklarını ovuşturarak Aren'ın, daha fazla insanının ölmesini engellemek için umutsuz bir çabayla kendi hayatına son verdiği görüntüleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. O bir korkak değildi. Bunu durdurmanın başka

bir yolu olmadığını düşünseydi, bunu yapardı. "Onu kurtarmak zorundayız."

"Kız kardeşlerin nerede?" diye emretti Jor. "Buraya gelmeleri ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum." Onu kendi başına kurtarmaya çalışmalıydı. *Hayatta* olması yeterince iyi değildi. Ithicana'yı kurtarmak için Aren'ın güçlü olması gerekiyordu. Yıkılmamalıydı. "Gelecekler."

Gelmek zorundaydılar.

"Bu bir zaman kaybı, ben gidiyorum." Lia ayağa kalkarak doğruca arkasını döndü.

Ve kendini Athena'yla yüz yüze gelmiş olarak buldu.

Kız kardeşleri arasında *hayalet* olarak bilinen Athena'nın saçları kül rengindeydi, Harendell'in kuzeyindeki bir yerden gelen annesinin solgun beyaz tenini almıştı. Güneş gölgesini yere düşürecek kadar üstüne vurmadığı sürece gün ışığının altında, açık bir alanda kolayca hareket edebilirdi. Tıpkı az önce kanıtladığı gibi.

"Sen hangi cehennemden geldin?" diye sordu Jor, ayağa kalkmıştı. Ancak sonra ellerini gelişigüzel bir şekilde kalçalarına yaslayarak onu çevreleyen Cresta ve Shae'yle karşılaştı. Onların arkasında, Brenna ve Tabitha yüzlerine sıvanmış gülümsemeleriyle birlikte barda oturuyorlardı. "Bu nasıl bir şeytanlık?"

"Şeytanlık falan yok." Katrine, Cierra, Maddy ve Bronwyn ortak odaya girerken Sarhina boş kâsesini ileriye itti. "Bu sadece sağlam planlama. Şimdi, hep birlikte oturup babamızı can evinden vurmak için bir strateji bulmaya ne dersiniz?"

"Önemli olan şey Aren'ı kurtarmak," dedi Jor. "Onu intikam arzunuzun önüne koymalısınız, yoksa planınız işe yaramaz."

"Bir taşla," diye yanıtladı Sarhina. "İki kuş."

Lara'nın kesin olarak bildiği bir şey varsa o da şuydu: Veliant kardeşler hedefi her zaman on ikiden vururdu.

13
AREN

Aren'ın muhafızları onu buram buram tütsü kokan bir yemek odasına götürdü. Ayak bileklerinin arasındaki zincirler odayı kaplayan pelüş halılara rağmen içeride gürültülü bir şekilde çınlıyordu. Tepeden tırnağa temizlenmiş, kraliyet berberi tarafından bizzat tıraş edilirken bir düzine silahlı adam endişeyle onu izlemişti. Berberin eli o kadar çok titremişti ki ustura şahdamarının üzerini kazırken Aren nefesini tutmuş ve Silas'ın ondan kurtulup kaza süsü vermeyi planlayıp planlamadığını merak etmişti. Ama sağ salim kurtulmuştu ve yeşil bir palto, siyah bir pantolon ve kelepçeler çizmelerin etrafına sığmadığı için ona verilen saçma ayakkabıları giydikten sonra; sonunda Maridrina Kralı'yla yemek yemeye uygun görülmüştü.

Onu bir sandalyeye iten muhafızlar zincirlerini masanın bacaklarına bağlamışlardı, böylece Aren kendi şarap kadehinden daha uzağa ulaşamıyordu. Askerlerden biri bir an için gözlerini Aren'ın önündeki kadehe dikti. Hemen ardından da kadehi alıp

oradan geçen bir hizmetkâra çocukların kullandığı teneke bardaklardan getirmesini emretti, yalnızca buna izin veriyorlardı.

Masada oturan birçok Maridrinalı vardı, sohbetlerine devam etmeye çalışırken bir yandan da göz ucuyla onu izliyorlardı. En uç kısımda, başını kitabından kaldırmayan Prens Keris oturuyordu. Hemen yanında ise Zarrah vardı, büyük bir gayretle birbirlerini görmezden geliyorlardı. Zarrah ayağa kalktı ve elini kalbine bastırarak Aren'ı selamladı. Keris ise yalnızca kitabının sayfasını çevirmekle yetindi, okuduğu şey her neyse kaşlarını çatmıştı.

Salon loş ışıklandırmalıydı ve görünürde pencere yoktu, tabii hem duvarları gizleyen hem de tavanı örten kadife perdelerin karanlık kıvrımlarında gizlenmiş pencereler olabilirdi. Masa dışındaki her yer pelüşten yapılmıştı ve etraf yastıklarla doluydu. Hava nemli ve sıcaktı, Aren'a hafif bir klostrofobi hissi veriyordu.

"Tekrar anne karnının içine tıkılmak gibi, değil mi?"

Aren gözlerini kırpıştırarak sağında oturan tombul kadına baktı. Büyükannesiyle yaşıt sayılırdı fakat ondan çok daha az yıpranmıştı. Altın-kahverengi saçlarında griler vardı, omuzları hafifçe düşüktü ve yeşil gözlerinin iki yanında kırışıklıklar mevcuttu. Altın işlemeli, sert, kırmızı renkli bir brokar elbise giyiyordu. Bileklerine ağır bilezikler takmıştı ve parmaklarından birini güvercin yumurtası büyüklüğünde bir yakut süslüyordu. Zengin veya rütbeli bir kadındı. Muhtemelen bu sıfatlardan her ikisine de sahipti. "Burayı tarif etmenin şiirsel bir yolu."

Kadın kıkırdadı. "Yeğenim her zaman şiirsel saçmalıklarını üzerime yıkmaya çalışır. Buna ne denir? Mecaz mı?"

"Teşbih diye biliyorum."

"Eğitimli bir adam! Halbuki bana şiddete eğilimli, vahşi bir canavardan ibaret olduğun söylenmişti."

"Bazılarının inançlarının aksine, bunlar birbiriyle çelişen özellikler değildir."

Kadın tekrar kıkırdadı. "Yeğenim buna karşı çıkardı. Ancak gel gör ki, öyle olmadığını söylemesine rağmen neredeyse herkesle tartışıyor."

"Bunu da tartışırdı."

"Aynen öyle. Sanki adı değişince anlamı da değişirmiş gibi. Yellenmek de en az osurmak kadar kötü koku yayar."

Aren aksini yapmak istemesine rağmen güldü, kadının ifadesi ona yine büyükannesini hatırlatmıştı. Ama büyükannesini düşününce kahkahası solup gitti. Hayatta olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Köprü düştüğünde o ve öğrencileri Eranahl'da bulunmamışlardı, ayrıca Lara'nın mektubunda iskeleyi kullanarak Gamire Adası'na nasıl ulaşılacağına dair ayrıntılar yer alıyordu. Aynı mektup şu anda cebinde duruyordu, Aren ondan asla uzaklaşamıyordu. Mektuba dokunup, kâğıdı öfkesini yeniden alevlendirmek için kullandı. Amacını hatırlamak için. "Kim olduğumu biliyorsunuz ama korkarım sizin için aynı şeyi iddia edemem, leydim."

"Coralyn Veliant," diye cevap verdi kadın, Aren ona kaşlarını kaldırarak karşılık verdi. Silas'ın eşlerinden biri olarak, gördükleri içinde adamdan en az yirmi yaş küçük olmayan ilk kişiydi. Coralyn ona dudağını yukarı kıvırarak karşılık verdi. "Babasının eşlerinden biriyim. İstemeye istemeye de olsa beni miras edindi."

Önceki kralın haremi... Ninesi, o haremde bir yılını casus olarak geçirdikten sonra oradan kaçmıştı. Birbirlerini tanıyorlar mıydı? Bu düşünce Aren'ın zihnine dolandı, bu olasılık onu cezbediyordu. "Bu... *ilginç* bir gelenek." İkisi arasında işe yarayabilecek bir bağ kurma ihtimaline öylesine kafayı takmıştı ki, dudaklarından elinde olmadan alaycı bir cevap döküldü.

Leydi Veliant arkasına yaslandı ve ona bakmak için bir dirseğini sandalyesinin koluna koyarak koltuğunda döndü. "Bu,

erkekleri eski eşlerini sokağa atmaktan alıkoyan bir *yasa*. Bu yüzden, lütfen anlamadığınız konular karşısında alaycılığınızı kontrol altına alın."

Aren söylediklerini düşündü. "Bağışlayın, Leydi Veliant. Halkımın anaerkillerine saygı duymak üzere yetiştirildim. Aksi halde davranmanın düşüncesi bile benim anlayışımın ötesindedir; çünkü anlayışlı davranmak, kınanması gereken bir davranışa bir dereceye kadar sempati duymaktır. Bu yüzden korkarım ki alaycılığım bozulmadan kalıyor."

"Omurgası olan bir ukala korkunç bir şeydir," diye mırıldandı Coralyn. "Doğruyu söylemek gerekirse, yaşlı piç öldüğünde sadece yirmi üç yaşındaydım ve çocuklarım olmasaydı, dünyada kendi yolumu çizmekten memnuniyet duyardım."

"Çok çocuğunuz var mı?"

"Artık saymaktan vazgeçtim."

Aren gözlerini kırptı, kadın ise ona gülümsedi. "Haremin doğası bu, *Üstad Kertell*." Sesi alaycılıkla çınlamıştı, sanki ona böyle hitap etmek duyduğu en gülünç şeydi. "Haremde doğan her oğlan veya kız, o haremin içindeki her kadının ailesidir. Kendi kanımdan çocuğum olmasa bile, kalbimden sayısız çocuğum var ve gerekirse her birini hayatım pahasına korurum."

Haremin çocukları için, babaları olan adamdan daha büyük bir düşman yoktu.

İki adam yemek masasına oturunca sohbetleri kısa kesildi. Kısa boylu olan adam Coralyn'in sağındaki sandalyeye, uzun ve sıska olan ise Aren'ın soluna yerleşti. İkinci adam sandalyesini komşu koltuğa taşırmadan Aren'dan olabildiğince uzağa kaydırmıştı.

Coralyn bir kahkaha attı. "Görünen o ki, senin hakkındaki dedikoduları duymuş ve bileklerindeki zinciri boynuna dolanmış halde bulmak istemiyor."

"Ne? Bunları mı?" Ellerini kaldıran Aren, kelepçeli bilekle-

rini masanın üzerine koydu ve sıska adamın irkilip geri çekilmesiyle birlikte içinde bir tür alaycı eğlence hissetti.

"İsimlerini öğrenmeye zahmet etme," dedi kadın. "Onlar, kocamın her kelimenizi gözetlemek için gönderdiği dalkavuklardan ibaret. Krala değerli bilgiler sunarak gözüne girmek için, boyunlarının kırılması riskini alıyorlar. Bu konuda yapabileceğiniz pek bir şey yok ama en azından onlarla sohbet etmeye zahmet etmeyebilirsiniz. Ya da onları rehin almayı denemeye."

İki adam onlara doğru kötücül bakışlar attı ama karşılık vermedi.

"Ya siz leydim?" Aren bunu masayı süsleyen kişilerin geri kalanını inceleyerek sormuştu. Amarid büyükelçisi olduğundan şüphelendiği soluk tenli, kızıl saçlı bir adam ve Harendell'den gelen koca burunlu sarışın adam haricinde, içerideki herkes Maridrinalı soylulardı. O iki adam masanın karşı taraflarına oturmuştu, gizleyemedikleri bir küçümsemeyle birbirlerine dik dik bakıyorlardı. İki ulus arasındaki kan davası, en az Maridrina ve Valcotta arasındaki kadar feciydi ancak doğrudan savaşmak yerine ticaret ambargolarına, siyasi duruşa ve ara sıra gerçekleşen suikastlara yönelmişlerdi.

Aren, Coralyn'e doğru döndü. "Siz de buraya casusluk yapmak için mi oturtuldunuz?"

"Protokol size kadın bir sohbet arkadaşı verilmesini talep etti ama Silas gözdelerinden birini feda etmeye yanaşmadığı için buraya oturtuldum. O zinciri *benim boynuma* geçirmeyi düşünüyorsan şimdiden söyleyeyim, onun benim arkamdan ağlayacağını hiç sanmıyorum. Yıllardır beni susturmak için yatağını tehlikeli bir yere çevirmeyecek bir yol bulmaya çalışıyor. Ona iyilik yapmış olursun."

Hem Silas'a iyilik yapmış olurdu hem de haremden yardım alma şansını tamamen kaybederdi. "Sözlü tartışmayla yetinmem gerek."

Odayı yumuşak bir çınlama doldurduğunda herkes ayağa kalktı. Aren sandalyesine yaslanmakla yetindi, Silas'ın muha-

fizları ve altı karısıyla kuşatılmış bir halde salona girmesini izliyordu. Kadınların her biri şeffaf ipek giymiş, mücevherlerle süslenmişlerdi. Hepsi oldukça genç ve çarpıcı derece güzeldi.

Silas masanın başındaki yerine geçti, eşler ise ayakta duran elçiler ve vezirler arasındaki boş sandalyelere doğru süzülerek oturdular. Kral gözlerini arkasına yaslanmış halde oturan Aren'dan ayırmadı, muhafızlarına onu ayağa kaldırmalarını emredip etmeyeceğini düşünürken yüzü ifadesizdi.

Aren, bu akşam burada bulunmasının altında yatan sebebin kuzeydeki ve güneydeki bütün krallıklara, Ithicana'nın dize getirildiğini göstermek olduğundan emindi. Fakat herkes Ithicana'nın henüz yenilmediğinin farkındaydı, Eranahl hâlâ özerk bir bölgeyken bu mümkün değildi. Aren'ı ayakta durmaya zorlamak, Ithicana'nın mücadelesine dikkat çekmekten başka bir işe yaramazdı. Fakat hiçbir şey söylememek de Silas'ı zayıf gösterirdi. Maridrina Kralı aptal değildi, bu yüzden de, "Daha hafif bir zincir mi tercih ederdin, Aren? Belki kuyumculardan birine sana daha az külfetli bir şey yaptırabiliriz?" diyerek söze girdi.

Kelepçelerini birleştiren ağır zincirler, uğursuz sesler çıkararak ahşap masaya çarparken Aren küçük teneke şarap kadehine uzandı, tadımcılardan birinin zehirli olup olmadığını kontrol etmesini beklemeden içkiyi içti. Ardından da omuz silkti. "Daha hafif bir zincir iyi bir boğma teli olsa da bir adamı bu şekilde boğarak öldürmek daha... *tatmin edici*. Bana katılıyor musun diye sorardım Silas ama buradaki herkes, düşmanlarını sırtından bıçaklamayı tercih ettiğini biliyor."

Silas kaşlarını çattı. "Görüyor musunuz beyler? Ithicanalıların tek bildiği şey hakaret ve şiddettir. Köprüde ticaret yaparken artık onlar gibilerle uğraşmak zorunda kalmayacak olmamız ne kadar da iyi."

Amarid büyükelçisi elini masaya vurarak ona hak verdi ancak Harendell büyükelçisi sadece kaşlarını çattı ve çenesini

ovuşturdu. Bunu Silas'la aynı fikirde olmadığı için mı, yoksa Amarid'le aynı fikirdeymiş gibi görünmekten nefret ettiği için mi yaptığı kesin değildi.

Zarrah, "Korkarım Valcotta sizin düşüncelerinize katılmıyor, Ekselansları," dedi. "Maridrina, Ithicana'dan çekilip kralını serbest bırakana kadar, Valcottalı tüccarlar köprüden vazgeçip ticaret yollarını kullanmaya devam edecekler."

"Öyleyse teyzen Fırtına Denizi'nde gemilerini kaybetmeye alışsa iyi olur," diye tersledi onu Silas. "Haddini bilsen ve dilini tutsan iyi edersin kızım. Burada yalnızca nezaketen bulunuyorsun. Canını bağışladığım için bana teşekkür etmelisin, gevezeliğinle sabrımı taşırma. Kafan Vencia'nın kapılarında oldukça hoş görünürdü."

Genç Valcottalı kadın zarif bir hareketle esmer omzunu havaya kaldırarak omuz silkti. Yanında oturan Keris'in eklemleri kadehinin etrafında bembeyaz kesilmişti, Zarrah'ın tehdit edilmesinden rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Bu oldukça ilgi çekiciydi, ne de olsa normal şartlar altında can düşmanı olmaları gerekirdi.

Kendi kadehini yudumlayan Aren, "Bu konuyu yakından bilen biri olarak, size küçük bir sır vermeme izin verin. Boş bir köprü altın getirmez."

Zarrah ve Harendell büyükelçisi bıyık altından sırıttı ama Aren o sırada Amarid büyükelçisinin tepkisini izlemekle meşguldü. Adam kaşlarını çatıp Silas'a yan bir bakış atınca içini hafif bir heyecan sardı. Görünüşe göre birileri, donanmasını kullanmaya devam etmek için Amarid Kraliçesi'ne vermesi gereken aidatı ödemekte gecikmişti.

Ya sessiz bir işaretle ya da eğitimli hizmetkârların içgüdüsüyle, şık şekillerde yontulmuş yeşillik tabakları taşıyan genç erkekler, salona giriş yapmak için tam da o anı tercih etti ve ortamdaki gerginliği azalttılar. İçlerinden biri Aren'ın önüne, ona

verilen tahta kaşığın hemen yan kısmına temkinli bir şekilde bir tabak yerleştirdi.

Sonra Aren'ın kucağına bir şey düştü, aşağıya baktığında bunun gümüş bir çatal olduğunu gördü. "Pardon," dedi Coralyn. "Parmaklarım eskisi kadar çevik değil." Sonra parmaklarını yüksek sesle şıklattı ve bir hizmetçi ona yeni bir çatal getirmek için öne doğru koştu.

"Deli misin, kadın?" diye sordu sağındaki kısa adam. "Muhafızlar, onun bir..."

"Ah, kapa çeneni, seni korkak budala. Sadece bir çatal. Onunla ne yapacağını sanıyorsun?"

Aren bu gümüş çatalı oldukça kısa sürede birinin şah damarından geçirebilirdi ama bunun yerine biraz salata aldı, çiğnerken sosun sirkesinin ve baharatlarının tadını zar zor alıyordu. Muhafızlardan biri ona yönelse de Silas'tan keskin bir bakış adamı geri çekilmeye zorladı. İktidar konumunda olması gereken bir adam, çatalların üzerine titremezdi.

Ancak Aren'ın solunda oturan sıska adama bu kadarı fazla gelmişti. Adam ihtiyaç molasıyla ilgili bir şeyler mırıldandı ve kapıdan dışarı fırladı. Hemen yanında oturan kralın genç karısı ise yemeğine devam etti, Coralyn'e attığı bakışlar ya da yaşlı kadına bakıp hafifçe başını sallaması Aren'ın gözünden kaçmamıştı.

Perdelerden birinin ardından müziğin ilk notaları duyulunca genç kız çatalını aşağıya indirdi. Ardından ayağa kalkıp başını bir kez Silas'a doğru eğdikten sonra dans etmeye başladı. Yemek odasından çok yatak odasına uygun görünen yavaş ve baştan çıkarıcı hareketler yapıyordu fakat masadaki neredeyse hiç kimse ona dikkate almamıştı. Coralyn'in sağında oturan ve genç kadını bariz bir şehvetle izleyen kısa adam hariç.

Zekice.

Coralyn, marul ve salatalıkla yapılan mimari başarıyı çatalının şiddetli bir darbesiyle devirerek, "Bu salata olacak saçmalık

bir bahçe budama sanatına benziyor," dedi. "Ithicana'da bahçeleriniz var mı?"

"Var." Aren salatasından bir çatal alıp Merkez Kale'deki evinin avlusunu düşündü. Geri dönme şansına sahip olsa bile, *onunla* paylaştığı yatakta uyumaktansa orayı yerle bir ederdi. "Ama buradaki bahçeleriniz gibi değil. Bitkilerin istedikleri gibi büyümesine izin vermeliyiz yoksa tayfunlar onları yok eder. Vahşi şeylerin evcilleşmemiş olması iyi olur. Böylece daha da güzelleşirler."

"Eskiden tanıdığım bir çocuk gibi konuştun."

Aren dişlerini sıktı ve yanından geçip giden dansçı kızı izledi, kızın sarışın saçları casusun omzuna değiyordu. Müzik, masanın öbür ucundaki konuşmayı kesecek kadar gürültülüydü. Silas dikkatini elçilerden uzaklaştırmasa da Aren adamın çenesindeki kasların öfkeyle gerildiğini görebiliyordu.

"Kararlı bir çocuktu. Yapmaya hazırlandığı şeyi başarmasına şaşırmadım."

Konunun Lara'dan açılması kaçınılmazdı. Eğer Aren haremin ona yardım etmesini istiyorsa, bütün şansı kızlarını kaçırdığı için kadınların Silas'a kızgın olmasına dayanıyordu. Lara da o kızlardan biriydi ve Aren karısından ne kadar nefret ettiğinden bahsedecek olursa bunun planına faydadan çok zararı olurdu. "Buraya gelip onun tuzağına düşecek kadar aptal biri değil, eğer korktuğun buysa."

"Bu kadar emin misin?"

Hayır. "Evet."

Coralyn yavaşça nefes verdi. "Peki ya diğer çiçeklerimiz?" Oyunu bu kadar iyi oynamasına rağmen, Aren sesindeki beklentiyi fark etmişti. Korkuyu da öyle.

"Biri kırpıldı," diye cevap verdi, bir hizmetçi tabağı lanet ahşap kaşığıyla birlikte önünden alırken duraksadı. "Bahçıvanın gözü diğerlerinde."

"Bahçıvan." Coralyn tereddüt etti. "Biz ona başka bir isim taktık."

"Yeğenin söyledi."

Silas odadaki müzisyenleri, "Müzik biraz daha az canlı olsun," diye bağırarak tersledi. "Kendi düşüncelerimi bile zar zor duyuyorum!"

Coralyn elini şarap kadehinin gövdesine sarmıştı ve yalnızca başka bir hizmetçi çorbayı servis ettiğinde kolunu hareket ettirdi. En azından çorba için Aren kaşığını kullanabilirdi. Fakat boğazı kurumuş durumdaydı ve yemek yemenin düşüncesi bile onu hasta ediyordu.

Bu bilgiyi feda etmek halkını riske atmak anlamına geliyordu ancak eğer işe yararsa, onu kurtarmak için boşuna bir çabayla hayatlarını tehlikeye atmalarını da engellerdi.

Şansını denemek zorundaydı.

Müzik yavaşlıyordu, dans neredeyse bitmek üzereydi. Sıska adam odanın diğer ucundan tekrar içeri girmişti. Aren, "Son zamanlarda bahçenize dikilen çiçeklerin kokusundan hoşnut olmadığınızı anlıyorum," dedi kadına.

"Evet," diye yanıtladı Coralyn, çorba kaşığını eline almıştı. "Değilim."

"Belki de tedarikçiden onları göndermekten vazgeçmesini istemek konusunu bir düşünebilirsiniz."

Coralyn sessiz kaldı, Aren ona bakmaya cesaret edemiyordu. Hapsedilmesinin gidişatını değiştirebilecek bu konuşmanın dikkatleri üzerine çekmesi ihtimali yüzünden buna cesaret edemiyordu.

"İyi bir fikir. Ne yazık ki, adamı nerede bulacağımdan emin değilim."

"Kadın," diye düzeltti Aren, göğsü sıkışmaya başlamıştı. Ya Coralyn hakkında yanılıyorsa? Ya tüm bunlar sadece halkını ele geçirmek için bir hileyse? Ya kadın Silas'ın lehine oynuyorsa?

Ortada sayısız belirsizlik vardı ancak Aren'ın aklında bu fırsatı değerlendirmezse neler olacağına dair hiçbir şüphe yoktu.

"Doğu tarafındaki Safir Pazarı'nı ziyaret ediyor musun?" diye sordu Aren cevabı bilerek.

"Elbette." Kadın mücevherli bileklerinden birini kaldırdı. Safir Pazarı Vencia'nın en seçkinlerine hitap ediyordu; sokakları mücevherlerle dolu dükkânlar, kaliteli kumaşlar ve egzotik çiçekler de dahil olmak üzere bir sürü pahalı ürünle doluydu.

"Aradığınız çiçekçi Gret ve Amot'un köşesinde," dedi Aren adresi vererek. Çiçekçi değil, kuyumcuydu. En son Lara'nın lanetli boynunda gördüğü, annesine ait olan kolyeyi yapan kuyumcuydu bu. Kadın aslında Ithicanalı bir casustu, bu tür durumlarda amiriyle temasa geçerdi. Aren o kişinin, Ithicana komutanlarından hangisinin bu kurtarma girişimlerini planladığını bulabileceğini umuyordu.

"Çiçekler kral için gönderiliyor," dedi Coralyn. "Siparişi iptal ettiğim ortaya çıkarsa bunun sonuçları olur. Basit bir kokuyu ortadan kaldırmak için büyük bir risk gibi görünüyor. Neden zahmet edeyim ki?"

Sıska adam masanın etrafında dönüyordu. Saniyeler içerisinde duyma mesafesine girecekti, bu dolambaçlı konuşma için zaman kalmamıştı. "İntikam."

"Bu çiçeklerimizi geri getirmez. Onları tehdit eden unsurlardan korumak için de hiçbir işe yaramaz."

Aren'ın sunabileceği başka bir şey yoktu. Coralyn satın alınabilecek bir kadın değildi. Aren ise Lara'nın kız kardeşlerine koruma sağlayacak durumda değildi ve bu da Coralyn'i cezbedebilecek tek şeydi. Sahip olduğu tek şans, Coralyn'in harem eşlerine ve çocuklarına olan sadakatinin, kralın pençelerinden kurtulan tek kadına kadar uzanması ihtimaliydi. Ithicana'ya dönüp yeniden evlenen casusa. Bir kraliçe olan, bir kral doğuran, bir oğula sahip olan o kadına.

"Yeter!" Silas dans eden karısına bağırdı. "Otur!"

Aren, "Çiçekçiyi ziyaret edin leydim ve sizi Amelie Yamure'un torununun gönderdiğini söyleyin," diye yanıt verdi.

14
IARA

Kız kardeşler dikkat çekmemek için Vencia'da küçük gruplar halinde kalıyorlardı ama buluşma yerleri bir kuyumcu dükkânının hemen arkasındaki atölyeydi. Maridrinalı mal sahibi ise bir Ithicana casusuydu.

Yağmurda yavaşça içeri süzüldüler, çeşitli kılıklara girmişlerdi; bazıları soylu bir müşteri, bazıları tüccar, diğerleri ise hizmetçi veya tedarikçi gibi giyinmişti. Oda kısa sürede doldu, nemli pelerinler sandalyelerin arkasına asıldı ve ahşap döşeme tahtalarında çamur ve su lekeleri belirdi. Jor ve Lia da dahil olmak üzere herkes masanın etrafına oturduğunda, Sarhina elini kaldırarak onları sessizliğe davet etti.

Bu da içerideki herkesin giriş kapısının çarparak açılmasını ve yaşlı bir kadının haykırmasını duyduğu anlamına geliyordu. "Herkes buradan içeri girebilir, Beth. Maridrina'da en çok aranan kadınlarla çatınızın altında bir toplantı yaptığınızda, en azından şu lanet olası kapıyı kilitleyin."

"Kahretsin," diye mırıldandı Lara. Gözlerini Jor'a çevirip ona suçlayıcı bakışlar attı.

Jor omuz silkmekle yetindi.

"Kraliçe dediğimiz o hain küçük kaltak nerede? On mavi gözlü prensesin salınarak içeri girdiğini gördüm ama o aralarında yoktu. Kader bana şans getirip onu öldürdü mü yoksa?"

Sarhina'nın omzu kız kardeşininkine çarptı. "Gelen her kimse, senin en büyük hayranın olmadığı kesin."

Sert bir şekilde yutkunan Lara, dükkânın önündeki kapıya doğru döndü ve ninenin ortaya çıkmasını izledi. Yaşlı kadın buruşuk ellerini kalçalarına yaslamıştı, kıyafetlerinden damlayan su ayaklarının dibinde bir havuz oluşturuyordu.

"Bu işi bensiz halletmene izin vereceğime gerçekten de inanmıyordun değil mi, seni küçük budala?" Yaşlı şifacı pelerinini çıkardı ve Jor'a fırlattı. "Şaşırdım doğrusu, ne de olsa geçmişte işleri berbat etme alışkanlığın olduğu gayet ortada."

Lara'nın arkasından geriye doğru itilen sandalyelerin sesi, kılıflarından çıkarılan hançerlerin tıslaması duyuldu ve kız kardeşleri ayağa kalktı. Sarhina, Lara ve ninenin arasına girmişti. "Kız kardeşimle konuşurken sözlerine dikkat et, yaşlı kadın. Yoksa yakında konuşacak bir dilin olmayacak."

Kaşlarını çatan Lia, elini silahının üstüne koyup ninenin yanında durdu. Aren'ın büyükannesi ise sadece dudak bükmekle yetindi. "Tam bir ordu kurmuşsun, Lara. Bir sürü güzel yüz ve hamile bir kadın."

Sarhina kederli bir şekilde dudak büzermiş gibi yaptı. "Tutkuyla dolu tek bir gece geçirdiğim için güzel yüz takımından atıldım mı? Bu haksızlık. Göbeğim yüzünden mi? Yoksa lekeler mi? Bana bebek geldiğinde ikisinin de ortadan kaybolacağı söylendi."

Nine pek de memnun olmuşa benzemiyordu. "Bu görev için işe yaramaz olacaksın, kızım. Evine dön ve karnında büyüyen yaratıkla ilgilen."

"Neyle ilgileneceğime *ben* karar veririm, yaşlı kadın," diye yanıtladı Sarhina. Sakin ve kaygısızdı. "Şu anda ise tek derdim yanağımdaki sivilce ve *sensin*."

Sarhina'nın sözleri, arkalarında duran cephanelikten daha korkutucuydu. Ama bunların hiçbiri, çekişme ve tehditlerin hiçbiri, Aren'ın serbest bırakılması için *işe yaramazdı*. Lara elini kız kardeşinin koluna koyarak onu geri çekti. "Bu... Amelie. Aren'ın büyükannesi."

Lara'yı hatalarından dolayı affetmeyen ve muhtemelen asla affetmeyecek olan büyükanne.

Nineye kalmış olsaydı Lara, Eranahl'a vardıktan bir saat sonra idam edilirdi. Muhtemelen ölümü Ithicana'nın o çok değer verdiği köpekbalıklarına yedirilmesiyle gerçekleşirdi.

"Hem Aren'ın büyükannesi hem de bu odada o sarayın iç duvarlarındaki düzen ve güvenliği bilen tek kişi," diye yanıtladı nine.

"Hepimiz orada doğduk," dedi Bronwyn. "Hayatımızın ilk beş yılını orada geçirdik."

"Çocukluk anıları!" Nine ayaklarını vurarak odayı geçip masanın başına oturdu. "O haremde Ithicana için casusluk yaparak bir yıl geçirdim."

"*Yüz yıl* önce miydi?" Bronwyn nineyi baştan aşağı süzdü. "Yani saraya dair anıların seksen yaşına dayanıyor."

"Sözlerine dikkat et!" Lia hançerini çıkardı, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Bronwyn kendi hançerini çenesine dayayarak ona şeytani bir şekilde gülümsedi. "Peki sen kimsin?"

Lara, Jor'la göz göze geldiğinde yaşlı adam bakışlarına kısaca başını sallayarak karşılık verdi. Odada en az kendisi kadar siniri bozulan tek kişi muhtemelen oydu. "Yeter," dedi Lara. "Buradaki herkes aynı şeyi istiyor, Aren'ın serbest bırakılmasını. Babamızın özel odasının düzeni ve güvenliği konusunda dezavantajlı olabiliriz ama sarayla ilgili bildiklerimizi birleştirirsek, belki istihbaratımız yeterli olur. Eğer birlikte çalışırsak."

"Bu kocaman bir belki," dedi Sarhina. "Fark ettin mi bilmiyorum ama bu işe hiçbir şey bilmeden girişiyoruz. Bu sadece muhafız rutinlerine ve savunmalarına aşina olmamakla bitmiyor, aynı zamanda Aren'ı nerede tuttukları veya gününü nasıl geçirdiği hakkında da hiçbir fikrimiz yok. Bunun işe yaramasının tek yolu, başındaki muhafızları ezmeye yetecek kadarımızın içeri girmesi ve bu kolay bir iş olmayacak. Kralın özel odalarında dolaşıp her kilitli kapının ardını kontrol eden bir grup yabancı kadının, pek de başarıya giden yol olduğu söylenemez. İçeriden birine ihtiyacımız var."

"Hizmetçilere rüşvet vermeyi denedik." Jor cebinden çıkardığı şişeden bir yudum aldı. "İlk olarak, onlara ulaşmak zor. Saraya sadece bir avuç kişinin girip çıkmasına izin veriliyor ve bu hizmetkârlar ya çok sadık ya da Silas'tan ona ihanet etmeyecek kadar çok korkuyorlar. Elimizde bir tane olduğunu düşündük ama bize en iyi adamlarımdan ikisinin ölümüne neden olan işe yaramaz bilgiler verdi."

"Peki ya muhafızlar?"

"Silas'ın ekip üyeleri ona köküne kadar sadık."

"O zaman saraya kendimiz sızmalıyız," dedi Sarhina. "Belki de birimiz hizmetçi olarak içeri sızabilir."

"Hizmetçiler, iç alanda görev almalarına izin verilmeden önce yıllar boyunca kral için çalışırlar," diye sözünü kesti nine. "Ve bizim yıllarca vaktimiz yok."

"Soylulardan birinin hizmetkârı olmaya ne dersiniz?" diye önerdi Lara. "İstedikleri zaman gelip gidiyormuş gibi görünüyorlar."

"Kişisel hizmetkârlara yalnızca dış duvarlar içinde izin verilir." Nine dirseklerini masanın üzerine yasladı ve Bronwyn'in bir tepenin üstüne çıkıp dürbünle izleyerek çizdiği kaba şemalara baktı. "Ayrıca vezirlerin iç duvarlar içinde hiçbir özgürlüğü yoktur. Bulunmaları gereken yere getirilirler, sonra da dışarı çıkarılırlar."

Sarhina. "Gözleri bağlı olmadığı sürece, yine de bir şeyler görürler," diye karşılık verdi. "Herhangi birine rüşvet verebilir miyiz?"

"Elimizdeki imkânlarla değil," diye yanıtladı Jor. "Silas, Merkez Kale'nin yanı sıra Kuzey Kalesi ve Güney Kalesi'ndeki kasaları da boşalttı. Eranahl'a geri dönme riskini göze almak ise başlı başına bir risk."

"Peki ya Harendell büyükelçisi?"

Jor homurdandı. "İmkânsız. Tek başına işemesine bile izin vermiyorlar."

Şemaları önünden iten nine sandalyesine yaslandı. "Kolay olacağını mı sandınız, kızlar? Kokuşmuş yaşlı büyükbabana, onun tarafından büyülendiğim için fahişelik yapmadım. İçeri girmenin *tek* yolu buydu. Ve dışarı çıkabilmemin tek nedeni de güvenli olacağını bildiğim, gidebileceğim bir yer olmasıydı. Artık buna sahip değiliz." Lara'ya baktı, kızgınlığı açıkça görülebiliyordu.

Lara bunun kolay olmayacağını biliyordu. Ancak şimdi, tıkırdayan bir saatle ve gözüne aşılmaz gibi görünen birçok engelle karşı karşıya kaldığında, bu görevin imkânsızlığı midesini altüst ediyordu. Bir sürü strateji zihninde dolaşırken düşündü, sonra planlarından vazgeçti. Ithicanalılar patlayıcılarla harikalar yaratırdı ama patlamalarda yanlışlıkla Aren'ın ölmesi ihtimali bir kenara koyulsa bile, sarayın içi kadınlarla ve çocuklarla doluydu. Ithicana'dan takviye getirebilirlerdi ama bu şekilde çok sayıda ölüm olurdu ve başarı garantisi olmazdı. O ve kız kardeşleri saraya körü körüne sızmaya çalışabilirlerdi, bu da muhtemelen birkaçından fazlasının ölmesine neden olurdu ve gerçek şuydu ki, Lara onları üstünkörü bir planla riske atmaya istekli değildi. Her baktığı yerde kayıplar görüyordu, hatalarından dolayı ölmüş herkesin üstüne yığılan yeni cesetler.

"Öneriniz var mı?" diye sordu.

Herkes sessizce masadaki şemaya baktı, ta ki yüksek sesli bir kapı vurma sesi onları cevap vermekten kurtarana kadar.

"Beth 'kapalı' levhasını astı," dedi Jor. "Gelen her kimse beklemek zorunda."

Kapı bir kez daha yüksek sesle çalındı, dışarıdan dükkâna girmeyi talep eden cılız bir ses duyuluyordu.

"Lanet olası Maridrinalılar," diye mırıldandı nine. "Hayır cevabını asla kabul etmezler."

"Beth hemen yardım..." Jor, menteşeler tıklayıp ön kapı yumuşak bir çınlamayla birlikte açıldığında duraksadı.

"Bu kadının Ithicana'ya sadık olduğunu söylemiştin," diye tısladı Sarhina. Ağır adımlarla kapıya doğru ilerlerken telaş içinde başını sallayan Jor'la konuşuyordu. Jor perdeyi biraz açarak dışarıyı gözetledi, bu esnada Bronwyn'le Cresta da binanın arka tarafına gidip toplantının keşfedildiğine dair bir iz olup olmadığını kontrol ediyordu.

Kuyumcu ön odadan yüksek sesle, "Majestelerinin eşlerinden birinin kurumumda olması bir onurdur leydim," dedi. "Bu güzel sabahta size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kahretsin. Beth'in başka seçeneği yoktu. Harem kadınlarından birine kapıyı açmamak başlarına her türlü belayı açardı, yine de bu tam bir şanssızlıktı.

"Siz dışarıda bekleyin," dedi yabancı bir ses. Yaşlı bir kadının sesiydi bu. "Silas'ın parasının ne kadarını harcadığımı gözetlemek için omzumun üzerinden bakmanızı istemiyorum."

"Leydim..." Bir erkek sesi karşılık vermeye kalktı ancak kadın sertçe, "Dışarı!" dediğinde ses kesildi.

Kapı çarparak kapandı. Cresta arka taraftan gelirken, "Altı muhafız var. Talihsiz bir tesadüf gibi görünüyor," diye fısıldadı.

Bu da beklemekten başka çareleri olmadığı anlamına geliyordu.

"Buranın bir çiçekçi dükkânı olduğunu söylemişlerdi," dedi kadın. "Ve *senin* de bir kuyumcu değil, çiçekçi olduğunu."

Jor'un eli belindeki bıçağa giderken Lia hançerini çekti, ikisinin de yüzünde acımasız bir ifade vardı.

"Bu onun kod adı," dedi Lia usulca. "Bizi buldular. Gitme vakti."

Bronwyn başını sallayarak geri döndü. "İki muhafız sigara içmek için arkaya gitti. Onları öldürmeden geçemeyiz."

"Çiçek şeklinde takılar konusunda uzmanım," diye yanıtladı Beth. "Belki de iletişimsizliğin nedeni buydu."

"İletişimsizlik falan değildi," dedi kadın. "Yanlış yönlendirmeydi. Arada fark var, bunu sen de anlayabilirsin."

Arkadaki iki muhafız, muhtemelen kolay hedefler olarak görünmesi amaçlanan tuzaklardı. Bekleyen başkaları da vardı. Korku, Lara'nın midesinde toplandı. Kız kardeşlerini buraya getirmiş, Aren'ı kurtarmak uğruna hepsini riske atmıştı. *Başka bir hata. Başka bir hata daha yapmıştı.*

"Tabii ki. Bunu anlıyorum." Kuyumcunun sesi hafifçe titredi. "Size bazı eserlerimi gösterebilir miyim, yoksa sizi yakınlardaki saygın bir çiçekçiye yönlendirmemi ister misiniz?"

"İkisini de istemiyorum."

"Leydim?"

"Ortak bir tanıdığımız var, bana böyle söylendi. Saray bahçesine gelmeye devam eden çiçekler hakkında bir şeyler yapabileceğinizi söyledi. İkimiz de kokudan pek hazzetmiyoruz, bundan sonraki siparişleri iptal edecek bir konumda olabileceğinizi öne sürdü."

"Sesi tanıdık geliyor..." dedi Sarhina. Nine onu itip omzunun üstünden içerideki kadına bakmak için Jor'un yanına adım attı ve hemen ardından kaşlarını çattı.

"Ne kadar tuhaf," dedi Beth. "Ne yazık ki, size nasıl yardım edebileceğimi anlamıyorum. Benim işim çiçekler değil, değerli taşlar. Ayrıca kraliyet için çalışmıyorum."

"Maridrina Kraliyeti'yle değil, demek istiyorsun sanırım. Ama belki başka bir tanesiyle çalışıyorsundur."

Bronwyn, Lara'nın kolunu çekerek açık kapaktan masaya sıçrayarak akan yağmurun geldiği tavanı işaret etti. "Sen ve Sarhina gidin," diye tısladı. "Siz çatıya çıkarken dikkatlerini dağıtacağız."

"Olmaz." Lara kolunu kız kardeşinin elinden çekti. "Babamın en çok istediği şey benim, eminim ki beni canlı yakalamak istiyordur. Dikkatlerini ben dağıtırım, siz gidin."

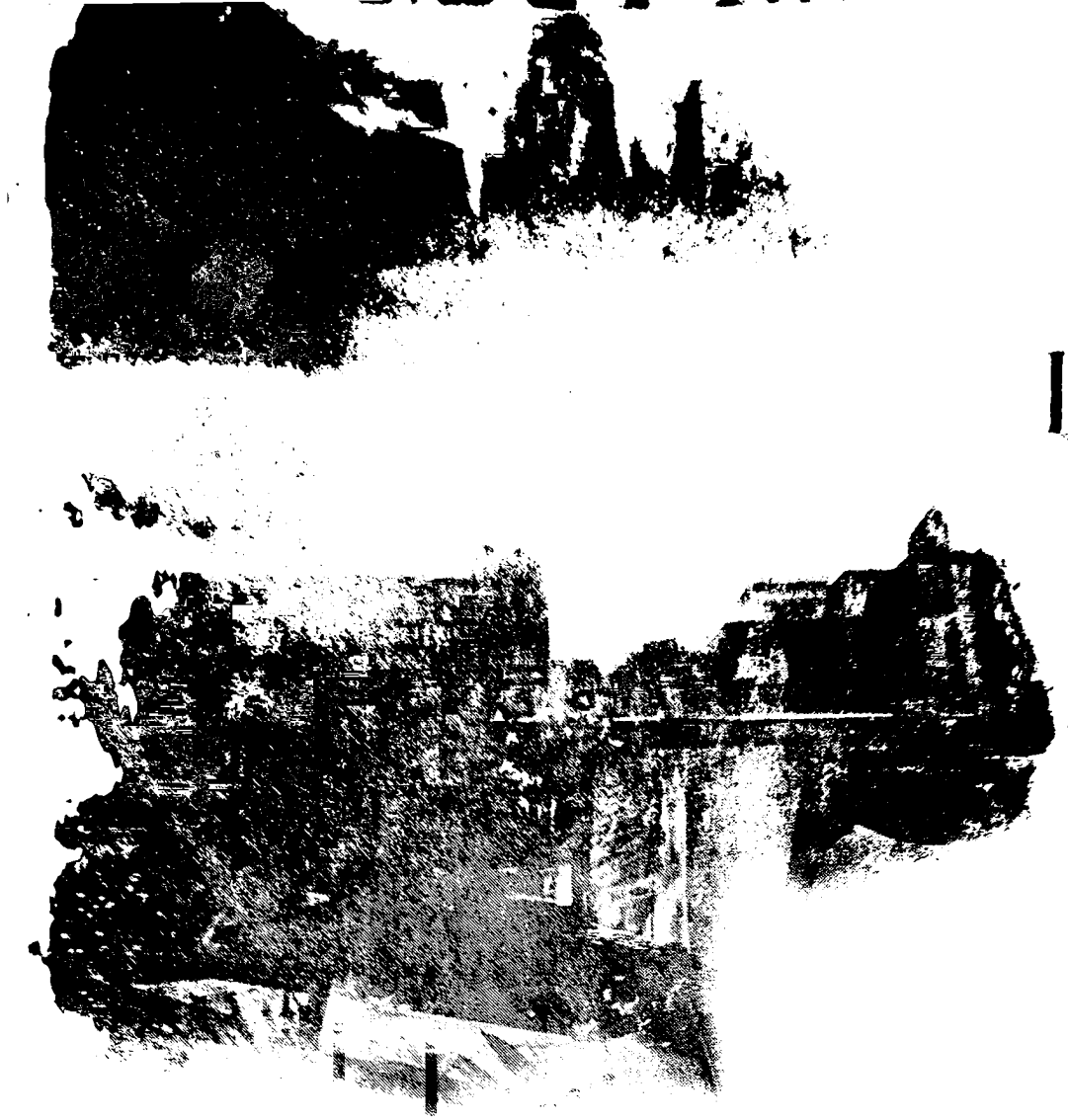
Sarhina geri dönmüştü. "Aptal olma, Lara. Babam seni ele geçirirse, Aren'ı hayatta tutmak için daha az nedene sahip olur. Eğer Aren ölürse, Ithicana'nın dayanma şansı da ölür. Bu yalnızca seninle ilgili değil."

Kuyumcu, yabancı kraliyet mensupları için yaptığı işler hakkında atıp tutuyor, kızlar kaçabilsin diye kadının dikkatini yeterince uzun süre dağıtmaya çalışıyordu.

"Gitmemiz gerekiyor." Sarhina, Bronwyn'in masanın üzerine koyduğu sandalyeye çıkarak tavan arasına çıkan kapana uzandı.

"Sen de, nine. Yakalanmana izin verirsem Aren beni asla affetmez." Jor yaşlı kadının üzerine çullanıp onu kapıdan geri çekmeye çalıştı ama kadın elini sallayarak onu uzaklaştırdı.

Öndeki odada, kralın eşinin sesi yürüyen askerlerin gürültüsüne karışıyordu. "Bu kadar gevezelik yeter, kadın. Benim vaktim değerli. Şimdi, Amelie Yamure'un torununun beni bulmam için gönderdiği Ithicanalıları nerede sakladığını söyle."

Kuyumcu, onlara kaçmaları için zaman kazandırmaya çalışarak boş konular üzerinden konuşmayı sürdürdü ancak odadaki kimse kıpırdayamıyordu.

"Onu içeri al." Lara, nineyle tanıştığından beri ilk kez, yaşlı kadının sesinde hafif bir titreme duydu. Biraz da gerginlik vardı.

"Bu kadarı yeter." Ahşap zeminde topuklu ayakkabı sesleri duyuldu. Hemen ardından, kapıda pahalı kadife ve daha da pahalı mücevherlerle süslenmiş yaşlı bir kadın belirdi.

Kadın kapıda donakaldı, onları görünce gözlerini fal taşı gibi açmıştı. "Tanrım, bu olabilir mi?"

Sarhina bir adım öne çıktı, kaşları çatılmıştı. "Teyze?"

Kadının bakışları ona sabitlendi. "Küçük Sarhina?" Kadın iki adımda mesafeyi kapattı ve kollarını Sarhina'nın omuzlarına sardı, diğerlerine bakarken bir yandan da onu kendisine yaklaştırıyordu. "Bulmayı umduğum şey bu değildi. Sizi nereden biliyordu?" Sonra başını iki yana salladı. "Hayır, elbette bil-

miyordu. Eğer öyle olsaydı, bunu asla kabul etmezdi..." Sesi keskinleşti. "Hanginiz Lara?"

Lara öne çıktı, daha güzel kıyafetler giymiş olayı diliyordu. Giysiler onun için her zaman bir zırh, kullanılacak bir alet görevi görmüştü ve şu anda, kendini fena halde savunmasız hissediyordu. "Benim."

Yaşlı kadın uzun bir an için ona baktı, sonra da reverans yaptı. "Majesteleri."

"Lütfen yapmayın." Lara'nın sesi kısıldı. "Hak ettiğim bir unvan değil."

"Unvanları olan çoğu insan onları hak etmiyor."

"O da onlardan biri," dedi nine. "Uzun zaman oldu, Coralyn. Yumuşak bir hayat yaşıyor gibisin."

"Sen de son elli yıl boyunca pişirmek için güneşte bırakılmış gibi görünüyorsun."

İki anaerkil figür birbirine bakarken odada kimse nefes almıyordu.

"Demek beni hatırladın," dedi nine sonunda.

"Yumuşayan şey bedenim, aklım değil." Coralyn denen yaşlı kadın burnunu çekti. "Açıklama yapmadan ortadan kaybolan tek kişi sensin." Çenesini sıktı. "Öldüğünü sanıyorduk."

"Hayır," dedi nine. "Sadece, ihtiyacım olan şeyi aldım. Vedalaşmak, uğruna çalıştığım her şeyi riske atardı."

Coralyn yıldırım hızıyla hareket ederek elini ninenin yüzüne çarptı. "Bu yalanların için. Ayrıca, haremi terk ettiğin için."

"Sanırım bunu hak ettim." Nine bir eliyle yanağını ovuşturdu, sonra da aralarındaki mesafeyi kapatıp kadına sıkıca sarılarak Lara'yı şaşkınlık içinde bıraktı. "Torunumu gördün demek?"

"Ah, evet. Aren oldukça yakışıklı bir çocuk, güzelliğini senden almış."

Sarhina'nın ağzından boğuk bir kahkaha çıktı ama iki kadın da onu görmezden geldi. Lara sabrını yitirmiş durumdaydı.

"O iyi mi? Babam onu incitti mi?"

Coralyn iç çekerek başını salladı. "Saksağan ona *görüle* görülür bir şekilde zarar verecek kadar aptal değil. Silas hâlâ Aren'ın hayatı karşılığında Eranahl'ın teslim olmasını sağlamaya çalışıyor ve Harendellliler Aren'ın hapsedilmesiyle ilgili homurdanıp duruyor. Aren'ın zihnine gelince..." Başını yavaşça sallayarak duraksadı. "Suçluluk onu neredeyse yiyip bitiriyor, sizinkilerin yakalanıp öldürülmek üzere gönderdiği her kişide daha da fenalaşıyor. Serin, gelenlere işkence ediyor ve cesetlerini bahçelere asıyor, sonra da cesetlerin çürümesini izlemekten başka yapacak bir şey olmadan bol bol vakit geçirsin diye torununuzu orada bırakıyor. Saksağanın taktiklerinin onu yerle bir etmesi an meselesi."

Lia nefesini tuttu, Jor'un yüzü kederle gerilmişti. Ama Lara'nın hissettiği tek şey, kalbinin derinliklerini dolduran buz gibi kararlılıktı. "Onu öldüreceğim. O lanet olası kalbini söküp atacağım."

"O da tam olarak bunu denemeni bekliyor," diye yanıtladı Coralyn. "Senin için hazır, Lara. Eğer yakalanırsan, seni olabilecek en kötü şekilde öldürür."

"Benim için hazır ama hepimiz için değil."

"Her birinizi teker teker öldürme arzusunu daha kolay bir şekilde başarabileceğini fark edince ne kadar sevinecek, bir düşünsene." Yaşlı kadın başını salladığında taktığı ağır küpeler ileri geri hareket etti. "Siz kızların gitmesi gerekiyor. Maridrina'dan olabildiğince uzağa kaçmalısınız."

"Olmaz." Lara bunu hırlayarak söylemişti. Kız kardeşlerinin öne doğru geldiğini duydu, hiçbiri geri çekilmedi. "Refahımızı bu kadar önemsiyorsanız, bize yardım edin. Aren'ı kurtarmak için ihtiyacımız olan bilgileri bize verin."

"Söyleyeceğim hiçbir şey sizin için bir fark yaratmayacaktır. Onu serbest bırakmak için bir orduya ihtiyacınız olacak ve siz

buna sahip değilsiniz. Haremin ve çocuklarının hayatını tehlikeye atabilecek hiçbir konuda sana yardım etmeyeceğim."

"Bize nerede tutulduğunu söyleyebilirsiniz. Bize yerin düzeni ve muhafızların yerleştirildiği yer hakkında bilgi verebilirsiniz. İçeri girmenin bir yolunu bulmamıza yardım edebilirsiniz."

Coralyn çenesini sıktı ve başını keskin bir şekilde salladı. "İçeri mi? İşin kolay kısmı bu, kızım. Dışarı çıkmaya çalışmak, özellikle de yanınızda Aren varken dışarıya çıkmaya çalışmak, işte hepinizi öldürecek olan bu. Saray herkesi içeride tutmak için inşa edildi. Güzel bir hapishaneden başka bir şey değil."

"O haklı." Ninenin sesi sertti. "Bütün bir yılı haremin içinde geçirmeyi hiç düşünmemiştim ama bir kere içeri girdiğimde..." Uzun bir nefes verdi. "Dışarı çıkmak imkânsızdı. Tek seçeneğim, kralın bana sarayı refakatçimle terk etmeme izin vermesine yetecek kadar güvenini kazanmaya çalışmaktı. O zaman bile, kaçabilmek için birden fazla girişimde bulunmam gerekti. Üstelik ben Aren kadar yakından takip edilmiyordum."

Lara'nın kulaklarını donuk bir kükreme doldurdu. *Bu imkânsızdı. İmkansız.*

"Ama bizi *içeri* alabilirsin." Sarhina'nın sesi Lara'nın kafasını dolduran gürültüyü kesti. "Bunun kolay olduğunu söyledin ancak durumun böyle olduğunu pek sanmıyoruz."

"Kolay görecelidir."

"Lütfen soruya cevap ver, teyze," dedi Sarhina. "Bunu senin yardımın olsun ya da olmasın *yapacağız*."

İçeride bir sessizlik oluştu.

Sonunda, "Çölde size nasıl bir eğitim verildi?" diye sordu Coralyn. Bakışlarıyla hepsini değerlendiriyordu. "Savaşçı casus saçmalığı değil. Diğer becerileriniz." Lara cevap veremeden elini havaya kaldırdı. "Bir sorum daha var, babanız eş olmanız için *sizi* kime eğittirdi?"

Lara kız kardeşine hızlı bir bakış attıktan sonra, "Üstad Mezat," diye cevap verdi.

Coralyn'in yüzü kararmıştı, buna rağmen başını sallayarak karşılık verdi. "Bir yolu olabilir ama size yardım etmek için genç eşlerden bazılarına ihtiyacım olacak."

"Sence kabul edecekler mi?" diye sordu Lara. Ona ve kız kardeşlerine yaşça yakın olan genç kadınların babalarını cezalandırmak için her şeyi riske atacağını, hatta kralın on altı yıl önce verdiği kararları umursayacağını bile hiç sanmıyordu.

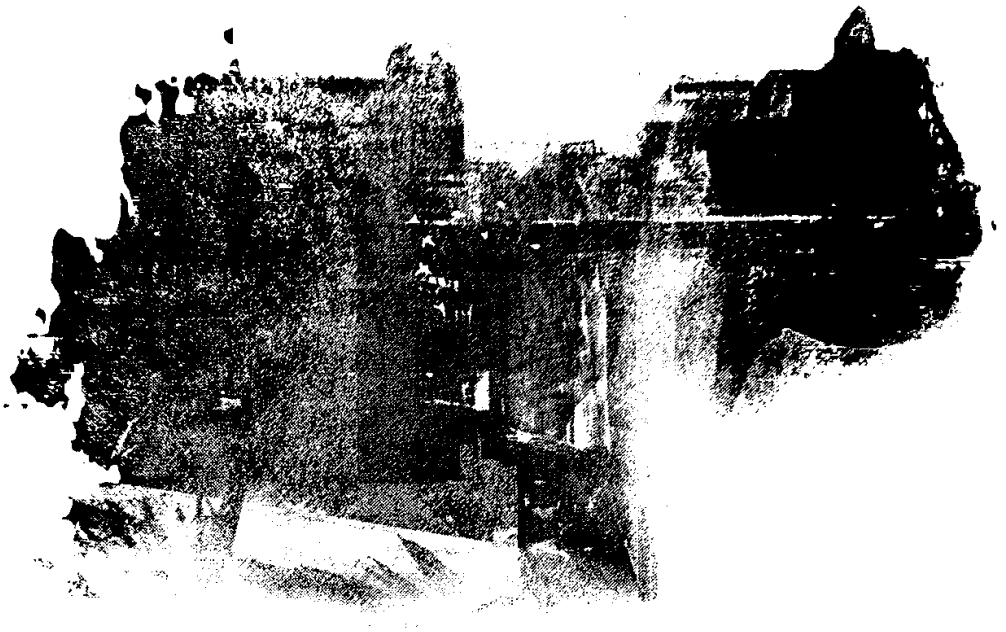
Coralyn başını salladı. "Siz kızlar, Silas'ın Saksağanın uzaklaştırmasına izin verdiği tek çocuklar değildiniz. Hayatları onun yüzünden tehlikede olan tek kişiler olmadığınız da gayet açık."

"Mükemmel," dedi Sarhina. "Şimdi sadece on altı yıldan fazla bir süredir görmediğimiz saraydan bir çıkış yolu bulmamız gerekiyor."

İhtiyaç duydukları şey içeriden bir gözdü. Üstelik sadece herhangi bir göz olmamalıydı.

Küçük parmağını ısıran Lara sorunun üzerinde düşündü. Coralyn onlara içerisinin düzenini anlatabilirdi ama kaçış için çok önemli olan detayları fark edebilecek eğitimden yoksundu. Bunun için savunmayla ilgili her şeyi ve dolayısıyla da güvenliği aşmanın her türlü yolunu bilen birine ihtiyaçları vardı. "Bir fikrim var."

16
AREN

Akşam yemeğinden sonraki gün fırtına çıkmıştı. Tepelerine çullanan ve bir haftadan uzun bir süre boyunca yerinden kıpırdama eğilimi göstermeyen bir canavardı sanki. Vencia sürekli bir yağmur seline maruz kalıyordu, bu da Aren'ın çoğu zaman içeride tutulduğu, genellikle de küçük odasında tıkılı kaldığı anlamına geliyordu. Bunun kendi rahatlığı için olmadığından, aslında Silas'ın askerlerinin sağanak yağışta dışarıda durmaya pek de hevesli olmadığından şüpheleniyordu.

Bu kadar kapalı kalmak normalde Aren'ın sinirlerine dokunurdu. Ancak bunun yerine, haremle kurduğu ittifakı nasıl lehine kullanabileceğini düşünürken kendini düşüncelerde kaybolmuş halde bulmuştu.

İlk adım, Coralyn'in halkıyla buluşmayı ve kurtarma girişimlerinden vazgeçme emirlerini onlara vermeyi başarıp başaramadığıydı. Silas'ın korkunç bahçesinin duvarlarını yavaşça

dolduran, tanıdığı ve sevdiği yüzlere sahip cesetler artarken Ares düşünemiyordu. Buna katlanmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Ama eğer halkı ölmeyi bıraksaydı...

Banyonun kapısına asıldı, kendini yukarı çekip kaslarını çalıştırırken hayatta kalarak tam olarak neyi başarmayı umduğunu düşündü. Kaçış, bencilce de olsa bariz bir hedefti. Bu sarayda kilitli haldeyken, kendini krallığının yararına herhangi bir şey yapamayacak kadar aciz hissediyordu. Ithicana hakkında bilmiş olduğu tek bilgi Silas veya Serin'in vermeyi seçtiği parçalardı, ayrıca bunların hiçbirine güvendiği söylenemezdi. Ordusunun ne kadarının hayatta kaldığına, nerede saklandıklarına, savaşacak durumda olup olmadıklarına dair hiçbir fikri yoktu. Bunları bilmeden bir strateji kurmak imkânsızdı, bunun karanlıkta savaşmaya çalışmaktan bir farkı yoktu. Ama eğer dışarı çıkabilseydi...

Bu düşüncenin ardından özgür olsa bile, bunun olayların seyrini değiştirmeyeceği konusunda kendinden şüphe etmeye başlıyordu. Sonuçta, yakalanmadan önce ne işe yaramıştı ki? Her geçen gün savaşmış ama her zaman daha fazla insan gücüne, daha fazla kaynağa ve her şeyden daha fazlasına sahip olan Maridrinalılar ve Amaridliler tarafından itilip kakılmıştı. Onun varlığı bunu değiştirmeyecekti ve Ahnna ya da diğer nöbetçi komutanlardan herhangi biri, Ithicana'nın ordusunu komuta etme konusunda en az onun kadar yetenekliydi.

Sen değersizsin.

Bütün çabalarına rağmen tekrar tekrar ortaya çıkan bu düşünceyi uzaklaştırmaya çalıştı. Bütün bunlara Lara'ya güvenerek *kendisi* sebep olmuştu. Hepsi onun hatasıydı. Bu da Ithicana'nın onsuz daha iyi olacağı anlamına geliyordu.

Öfkeyle hırlayarak yere inip mekik çekmeye başladı, ayak bileklerinin etrafındaki zincirler ve prangalar çınlıyordu.

"Neden zahmet ediyorsun anlamıyorum," dedi duvara yaslanmış muhafızlardan biri. "Sadece çabalıyormuşsun gibi görünüyor."

"Belki," dedi Aren mekik çekmeye devam ederek. "Sadece sana benzememeye çalışıyorum."

Muhafızın yüzü kızardı ve sırıtan arkadaşına doğru yan bir bakış attı. "Sanırım darağacına giderken en iyi hâlinde görünmek oldukça önemli."

Aren kaşlarını çattı. Bu tehdit onu özellikle rahatsız ettiği için değil, Silas'ın onu *neden* hayatta tuttuğunu sorgulamaya başladığı için. Maridrina Kralı sebep olarak Lara'ya yem attığını öne sürmüştü. Ancak yakalandığından beri hatırı sayılır bir zaman geçmiş olmasına rağmen, eğer Ithicana Kraliçesi'nin nerede olduğuna dair fısıltılar duyulmuşsa bile kimse ona bahsetmeye zahmet etmemişti.

Belki de ölmüştü.

Bu düşünce içinde bir duygu seline sebep olurken ani bir hareketle ayağa kalktı ve parmaklıklarla çevrili pencereye gidip avluyu izledi.

Ithicana'dan kaçmamış olması mümkündü. Maridrina saldırıya uğradığında fırtına mevsimi çoktan başlamıştı ve Lara bir denizci değildi. Üstelik Ithicana'nın coğrafyasına dair bildiği şeyler Merkez Kale'nin içinde ve çevresinde bulunanların ötesine geçmiyordu. Aren'ın kollarından vahşice kaçmasından sonraki bir gün içinde ölmüş olma ihtimali çok yüksekti, Ithicana'nın kıyılarında ya da denizlerinde gizlenen bin bir tehlikeden biri onu alt etmiş olmalıydı.

Ne var ki, içgüdüleri Aren'a onun ölmediğini söylüyordu, ne kadar imkânsız olsa da hayatta kalmayı başardığını. Bu da sessizliğinin kendi seçimi olduğu anlamına geliyordu.

Gelmeyecekti.

Aren bu gerçek hakkında pişmanlık mı, yoksa rahatlama mı hissettiğinden tam olarak emin değildi. Tek bildiği şey, Lara'nın düşüncelerini serbest bırakmayı reddettiği, yüzünün sürekli onunla alay ettiğiydi.

Seni seviyorum. Lara'nın sesi zihninde fısıldadı.

"Yalancı," diye mırıldandı ona. Tam o sırada gözleri elinde bir kitapla birlikte avluya doğru ilerleyen bir siluete takıldı. Hemen sonra muhafızlarına dönerek, "Dışarı çıkmak istiyorum," dedi.

Keris, ilk konuştukları masada oturuyordu. En küçük üvey kardeşleri etrafını çevrelemişti, küçük prensesler onlardan önce gelen eşlerin giydiği elbiselerin minik örnekleri olan canlı elbiseler giyiyordu. Yan tarafta oturan müzisyenlere bakılırsa, bir çeşit dans eğitimi almak üzereydiler. Keris ise dans eden kız grubunun tam ortasında durmasına rağmen onlara bir gram bile ilgi göstermiyordu, bakışları elinde tuttuğu kitaba çivilenmişti.

Aren onun karşısına oturdu, korumaları onu sandalyeye bağlarken zincirler çınladı. Ancak onlar geri adım attıkları zaman prens kitabını indirdi ve azur mavisi bakışlarını Aren'ın üstüne dikti. "Günaydın, Majesteleri. Fırtınadan sonra kısa bir soluklanmanın tadını çıkarmaya mı geldiniz?"

"Yağmur beni rahatsız etmiyor."

"Hayır, etmiyordur tabii." Keris kitabını masanın güneşte kuruyan tarafına koydu, dikkati etrafta oyalanan muhafızlara doğru kaymıştı. "İhtiyacınız olan bir şey mi var?"

Her iki muhafız da rahatsız olarak kıpırdandı. "O tehlikeli, Majesteleri," diye cevapladı içlerinden biri sonunda. "Müdahale etme ihtimaline karşı size yakın kalmamız en iyisi. Çok hızlı hareket eder."

Keris kaşlarını çattı, ardından masanın altına eğilip Aren'ın bacaklarına baktı ve hafif boğuk bir sesle, "Taş bir banka zincirlenmiş," dedi. Hemen sonra dik bir şekilde oturarak, "Bir banka zincirlenmiş bir adamı alt edemeyecek kadar zayıf olduğuma mı inanıyorsun?" diye tersledi muhafızı.

"Majesteleri..."

"Majesteleri burada değil," diyerek sözünü kesti Keris. "Siz ikiniz konuşmanın bir parçası olacak kadar yakınsınız ve bu kısa konuşma sayesinde, ikinizle de daha fazla muhatap olmakla ilgilenmediğimi söyleyebilirim. Ayrıca, küçük kız kardeşlerimin provasına engel oluyorsunuz. Uzaklaşın."

Muhafızların yüzleri kararmıştı ancak saygın bir mesafeye çekildiler. Ama biri gitmeden önce omzunun üzerinden bakıp, "Size sorun çıkarırsa seslenin, Majesteleri," dedi. "Eşlere böyle yapmaları söylendi."

"Not edildi," diye yanıtladı Keris. İfadesi her zamanki gibi can sıkıntısı dolu olsa da, Aren gözlerinde karanlığın parıltısını görüyordu. Kolundaki belirgin kaslar, içinden bir bıçağa uzanmak geliyormuş gibi esnemişti. Koyun kılığında bir kurttu, tıpkı kız kardeşi gibi. Aren, Silas'ın bunu bilip bilmediğini merak etti.

Onu incelediğini fark eden Keris, bulutların arasından sızan sıcağa rağmen ceketinin kollarını aşağıya çekti. "Şimdi, size nasıl yardımcı olabilirim, Majesteleri? Bir okuma kitabı daha ister miydiniz?"

"Kuş kitabınız her ne kadar aydınlatıcı olsa da, ben almayayım."

"Nasıl isterseniz."

Genç kızlar daireler çizerek belli aralıklarla ellerini çırpmaya başladılar, harem eşlerinden biri ara sıra onlara talimat veriyordu.

Fakat Keris kızlara pek aldırış etmedi. Bunun yerine, sanki konuşmasını bekliyormuş gibi dikkatli bakışlarla Aren'ı izledi.

"Babanın adamlarına davranış şeklin yüzünden, sırtından bıçaklanma riskini göze alıyorsun."

"O risk ne söylediğime veya ne yaptığıma bakılmaksızın her zaman mevcut." Prens dirseklerini masaya dayadı. "Tıpkı babam gibi, askerliğe olan ilgisizliğimi kişisel bir hakaret olarak algıladılar. Kendimi olmadığım bir şeye dönüştürmem dışında,

iki seçenekle de kurtuluşa giden bir yolum yok. Kaderimi kabullendim."

Aren çenesini ovuşturdu. Prensin sözlerini göz önünde bulundurduğunda, hiçbirinin amaçsız söylenmediğini düşündü. Silas onu desteklemiyordu, bu oldukça kesindi. Silas'ın tahtı için daha uygun gördüğü küçük kardeşlere yer açmak için vârisini öldürtmesi kaçınılmaz görünüyordu. Ancak Aren onun tüm sözlerine rağmen, Lara'nın kardeşinin kendisini ölümün beklediği bir kaderi kabullendiğine bir an için bile inanmamıştı. "Popülerlik kazanmanın kılıç sallamaktan başka yolları var."

"Aç bir ulusu beslemek gibi mi?" Keris elini kulağına tuttu. "Dinle. Onları duyuyor musun?"

Vencia her zaman gürültülüydü. Özellikle de Ithicana'yla kıyaslandığında, sokaklardaki binlerce insanın sesi donuk bir vızıltıyı andırıyordu. Fakat bugün, bağırışlar gürültünün üzerinde yükselmişti, kelimeleri seçemese bile seslerin barındırdığı öfke açıktı. *Onlarca insan*, diye düşündü. *Belki yüzlerce.* Aren'ın onları duyabilmesi için, insanların saray duvarlarının hemen dışında olması gerekiyordu.

Keris, "Etrafta babamın Eranahl'ı nasıl yenebileceği hakkında bilgi almak için sana işkence yaptığına dair bir söylenti dönüyor," dedi. "Kitlelerin fırtınalar sırasında evlere tıkılmışken ortaya koyduğu korkunç fikirler bunlar. Aylak eller şeytanın işini yapabilir ama aylak zihinler..."

Prens de amacına ulaşır.

Gerçi Aren bunların ne tür amaçlar olduğundan pek emin değildi. "Umursamalarına şaşırdım."

"Gerçekten mi?" Keris küçümseyerek burnunu kırıştırdı. "Teyzem göründüğünden daha zeki olduğuna inanıyor ama ben artık onun bu yargısını sorgulamaya başlıyorum."

"Bana *aptal* mı dedin sen?"

"Yarası olan..."

Tanrım, onun Lara'nın etinden ve kanından olduğuna hiç şüphe yoktu.

Belirgin bir şekilde daha da kalabalıklaşıp artan bağırışları dinleyen Aren gözlerini kıstı. Maridrina'yı beslemek için Ithicana'nın kaynaklarını kullanmak, bu sayede babasının Maridrina'nın sıkıntıları için Ithicana'yı suçlama çabasını çürütmek Lara'nın fikriydi. Savaş Gelgitleri boyunca, Aren bu planın işe yaradığına inanmıştı. Maridrinalılar sokaklarda onun adını söylüyor, dinleyen herkese Ithicana'yla yapılan ittifakın onların kurtuluşu olduğunu ilan ediyorlardı. Silas'ın köprüyü ele geçirme niyetini yerine getirme şansı çok az görünüyordu ancak elbette Aren'ın bu konuda acı verici bir şekilde yanıldığı kanıtlanmıştı. O kadar yanılmıştı ki, Lara'nın planının Ithicana'nın gardını düşürmesine neden olacak bir aldatmaca olduğunu varsaymıştı. Ama şimdi...

"İzin ver de sana yardım edeyim," dedi Keris. "Ithicana halkının doğasını anlamanın, onları başarılı bir şekilde yönetmenin arkasındaki sır olduğunu söyleyebilir misin?"

"Onları başarılı bir şekilde yönetmedim."

Keris gözlerini devirdi. "Suratını asma."

Şımarık Veliant pisliği. Aren ona yan bir bakış attı. "Elbette sır buydu."

"Biraz daha ayrıntılı düşün. Bir anlayışa vardığında, bunu yüzündeki ifadeden anlayacağım."

Aren gözlerini kapatıp sinirini bastırmak için derin bir nefes aldı. Ardından kendisiyle ve Ithicana'yla hiçbir ilgisi olmayan, tamamen Silas ve Maridrina'yla ilgisi olan soruyu düşündü.

Maridrinalılar onun esaretine kızmıştı çünkü Aren onların sadakatini ve arkadaşlıklarını kazanmıştı. Ayrıca krallarının aksine, onlar arkadaşlarını sırtından bıçaklayanlara nazik davranmazlardı. Aren, Maridrina'da geçirdiği zamanda bu davranışı sayısız kez görmüştü. Buradaki insanlar arkadaşlarının sıkıntısından kâr elde etmek istemiyordu. Haksız kazançla elde edil-

miş bir ekmekten ısırık almaktansa açlıktan ölmeyi tercih ederlerdi. Neler olduğu kafasına dank ettiğinde midesi altüst oldu.

"Nihayet!" Keris ellerini çırptığında sanki o bir işaret vermiş gibi, müzisyenler zıplayan ve çanları sallayarak dans eden çocuklara eşlik etmeye başladı. Tiz sesler havayı dolduruyordu. "Bütün sabah seni bekleyeceğimi sandım."

Aren alaycılığını görmezden geldi. "Maridrina halkı köprüyü istemiyor."

"İstemedikleri kesin. Bundan hiçbir şey kazanmadılar ama onlara çok pahalıya mal oldu."

Aren kendi halkına o kadar odaklanmıştı ki, Maridrina halkını hiç düşünmemişti. Köprüye sahip olmanın onlar için ne anlama geldiğini düşünmemişti.

Köprü kazanç olduğu kadar bir yüktü, efendisini fırsat verildiğinde onlara baskın yapan insanlarla el sıkışmaya mecbur bırakıyordu. Biri dost, diğeri düşman olmasına rağmen uluslarla muhatap olurken hep tarafsız olmayı gerektiriyordu. Masum erkeklerin ve kadınların kanını, onu alacak olanlardan korumak için talep etmeyi gerektiriyordu; ancak o zaman, yalnızca o zaman köprü kârını temin ediyordu. Ama Silas Valcottalıları bu ticaretten esirgiyordu. Amaridlileri, Harendelllilere tercih ediyordu. Köprüye verdiği tek şey Maridrina kanıydı ama yeterli değildi.

Ticaret kurumuştu.

Köprü boştu.

Keris, "Çocukları konuşmayı öğrendiğinde anne babalar tıpkı böyle hissediyor olmalı," dedi. "Sizden bu zekâ gösterisini görmek son derece tatmin edici, Ekselansları."

"Sessiz ol," diye karşılık verdi Aren. Çocukların çıkardığı gürültüde duyulması zor olsa da, oyundaki politikanın karmaşık kıvrımlarını göz önünde bulunduruyordu..

Maridrinalılar istemedikleri bir şey için kan dökmeyi ne kadar süre kabul ederlerdi? Onlara hiçbir şey vermeyen bir şey

için? Silas'ı tahtından alıp yerine kendi düşünce tarzlarına daha uygun birini getirmelerine ne kadar kalmıştı?

Karşısında oturan prens gibi birini.

"Para ne zaman bitecek?" diye sordu Aren. Amarid Kraliçesi'nin ödemesini almadığı takdirde donanmasının kullanılmasına izin vermeyeceğini biliyordu. Özellikle de Amarid ve Harendell arasındaki gerilim yükseliyorsa buna asla izin vermezdi.

Keris yanından geçen iki küçük kız kardeşine gülümsedi. "Korkarım, sandıklar tamamen kurudu."

"Neredeyse iflas etmiş bir krallığın vârisi olmaktan son derece memnun görünüyorsun."

"Mezara girmekten iyidir."

Aren kararsız bir ses çıkardı, parmağının ucuyla masadaki bir çatlağı takip ederek düşüncelere daldı. Ama Keris biraz olsun bekleyemeyecek kadar sabırsız görünüyordu.

Prens, "Eranahl teslim olursa babamın artık Amarid donanmasına ihtiyacı kalmayacak," dedi. "Teslim olanlara merhametli davranma ihtimalinin düşük olduğu göz önüne alındığında, Ithicana artık Maridrina'nın köprüyü kontrol etmesi için bir tehdit olmayacak. Babam şimdiye kadarki en güçlü konumda olacak. Gördüğünüz gibi, Majesteleri. Her şey küçük ada kalenizin ayakta kalmasına bağlı."

"Her şeyden önce, Maridrina tacını bir darbe yoluyla babanızdan alma yeteneğinize bağlı."

Keris gözünü kırpmadı. "Her şeyden önce, *hayatta kalmama bağlı.* Darbe ve taç, yalnızca bir araç."

"Bana bunları anlatarak fazlasıyla büyük bir riski göze alıyorsun," dedi Aren. "Amacının ne olduğunu anlamıyorum. Benim katılımım hiçbir şeyi değiştirmez. Benim ölümüm, halkını babana karşı daha da kışkırtacaktır. Ama benden istediğin bir şey olmasaydı bu konuşmayı yapmayacağımızı da biliyorum."

Keris sessiz kaldı. Tüm konuşma tam da bu konu üzerinde dönüp durmasına rağmen Aren, prensin isteğini dile getirmek

konusunda isteksiz olduğunu hissedebiliyordu. Hayır... isteksizlik değildi bu. Tedirginlikti. Belki de korkuydu. "Zarrah."

Keris belli belirsiz başını salladı.

"Onun kaçışını ayarlamamı istiyorsun."

Bir baş sallama daha.

"Neden kendimi kurtarmak için bile onları riske atmaya istekli değilken, Zarrah'ı kurtarmak için halkımı riske atacağıma inanıyorsun?"

"Çünkü," diye yanıtladı Keris. "Eğer bunu yaparsan Eranahl'a, babamın kuşatmasına dayanacak kadar erzak sağlanacağına söz verdi."

Aren'ın hayal edebileceğinden daha iyi bir teklifti. Özellikle de Ithicana'nın, Valcotta'yla olan ilişkisini Güney Kalesi'nin çevresindeki ablukalarını kırdığı zaman yakıp yıktığı göz önüne alındığında. "İmparatoriçenin bunu kabul edeceğini sanmıyorum."

"Zarrah güçlü bir kadın ve anlaşma onunla yapılıyor, imparatoriçeyle değil. Karar senin."

"Tacı kazanmak için krallığının en büyük düşmanıyla ittifak kurdun." Aren sessiz bir ıslık çaldı. "Halkın bu bilgiyi keşfederse, sana pahalıya mal olur."

"Katılıyorum. İşte bu yüzden onun serbest bırakılmasından senin ve adamlarının sorumlu olduğu sanılırsa ikimiz için de çok daha iyi olur."

Bu bir kumardı. Eğer kurtarma girişimi ters giderse düzinelerce insanının hayatına mal olabilecek bir kumardı. Ancak Zarrah, Aren'dan çok daha az yoğunluğa sahip bir gözetimin altındaydı. Eğer halkı onu serbest bırakmayı başarırsa, bu Eranahl'daki herkesi kurtarmak anlamına gelirdi.

Fakat yine de onu rahatsız eden bir şey vardı. "Artık halkıma erişiminiz var. Bunun için bana ihtiyacın yok."

Keris yüzünü buruşturdu. "Serin bana güvenmiyor, bu yüzden saraydan ayrıldığımda neredeyse sürekli gözetim altında-

yım. Bu da halkınızla doğrudan iletişime geçemeyeceğim anlamına geliyor. İletişimi kolaylaştırmak için hareme ihtiyacım var. Ama asıl sorun şu: Valcottalılardan en az Maridrinalılar kadar nefret ediyorlar, bu yüzden benim bu planımı kabul etme ihtimalleri yok."

"Peki ya bu soruna çözümün?" diye sordu Aren. Prensin tam olarak neyi kastettiğini anlamıştı.

"Harem, Zarrah'ı kurtarmama yardım etmeyecek. Ama *seni* özgür bırakmama yardım edecekler." Keris gülümsedi, gözleri parıldıyordu. "Bu yüzden onları kendi kaçışını düzenlemek için kullanacaksın ve kaçarken Zarrah'ı da yanına alacaksın."

17
AREN

Aren, Keris'le konuşmasının ardından geçen birkaç gün boyunca her uyanık dakikasını sarayın savunmalarını inceleyerek geçirmiş ve zaten tahmin ettiği gerçeği anlaması çok uzun sürmemişti. Buradan çıkış yolu yoktu. En azından, onun kadar iyi korunan biri için bu mümkün değildi.

Sekiz adam her zaman ondan birkaç adım uzakta duruyordu. On iki kişilik başka bir grup ise ona ulaşabilecek herhangi bir yolu izliyordu. Gerekirse diye onları desteklemek için sayısız kişi sırada bekliyordu. Aren için yalnızca en iyi askerler görevlendirilmişti. Halkının çanları çalmadan hepsini susturma şansı yoktu ve o çanlar çalmaya başladığı anda, Silas'ın özel sarayının gerçek savunması devreye girecekti.

Kapılar hem içeriden hem de dışarıdan kapanıp kilitlenecekti.

Düzinelerce adam iç duvarın tepesine konuşlanacaktı.

Üssü devriye gezmek için sayısız asker daha gönderilecekti.

Beklenmedik durumların listesi sonsuz görünüyordu. Aren

hayal kırıklığına uğramıştı çünkü her gün farklı bir kaçış yolu deniyordu. Kendi başına başarılı olma şansı olduğu için değil, sarayın tüm savunmalarını ortaya çıkarmanın tek yolu onları harekete geçirmek olduğu için.

Deneme üstüne deneme yaptı. Her bir denemesi onu hırpalamış ve kanayan yaralarla sona ermişti. Ama denediği hiçbir şey ortada olan gerçek dışında bir sonuç vermedi. Buradan kaçmak imkânsızdı.

Tüm yetişkin yaşamı boyunca Ithicana'yı geçilmez kılmanın bir parçası olmuş, nasıl ve nereye saldıracaklarını anlamaya çalışmak için kendisini, krallığının düşmanlarının zihnine sokmuştu. Onları en iyi nasıl püskürteceğini düşünmüştü. En önemlisi de, Ithicana'nın savunmasındaki zayıf noktaların nasıl belirleneceğine kafa yormuştu. Ama Silas'ın yerine kendini koymak için ne kadar zaman harcarsa harcasın, bir çözüm bulamıyordu.

Elbette bu, vazgeçmeye niyetli olduğu anlamına gelmiyordu.

Muhafızları onu saray binalarını birbirine bağlayan kapalı yürüyüş yollarından birinden geçirdi. İki tanesi kollarını kavramış, geri kalanı ise önünde ve arkasında konumlanmıştı. Yağmur gökyüzünden aşağı doğru sis oluşturmaya başlamış olmasına rağmen kralın eşleri hâlâ bahçedeydi. Silas onları izlerken altı tanesi bir çeşit dans üzerinde çalışıyordu.

Tahmin edilebileceği gibi, yanındaki muhafızlar kadınların dansını, daha doğrusu sis yüzünden elbiselerine yapışan bedenlerini izlemeye başladığında Aren bir fırsat gördü.

Bütün vücut ağırlığını yana doğru fırlatırken solundaki muhafızı korkuluklara çarparak adamın kolunu tutup kaldırdı.

Asker kenardan düşerken çığlık attı ama Aren gitmesine izin vermedi, adamın ağırlığını kullanarak kendisini diğer askerin pençesinden kurtardı.

Yere düştüler. Aren kendini askere doğru çekti, böylece yere çarptığında darbeyi diğer adamın vücudu aldı.

Yine de canı yanmıştı.

Ancak muhafızlarından ilk kez bu kadar uzaklaşmıştı ve bundan faydalanmak niyetindeydi.

Kadınların uzaktan gelen çığlıklarını duymazdan gelerek ayağa kalktı. Ayak bileklerindeki zincirin izin verdiği kadar hızlı hareket ederek bahçenin diğer tarafına açılan kanalizasyon kapağına doğru yol aldı.

Ziller çaldı, her yerden bağırışlar yükselirken Maridrinalılar harekete geçti. Aren, saksı bitkileri ve heykellerin etrafından dolaşırken adamların yaptığı her hareketi izliyordu.

İleride, mazgal kapağının açıklığın bir köşesinde durduğunu görebiliyordu. İçeri bir girebilseydi, o zaman...

Biri sırtına sertçe vurup onu yere serdi, çok geçmeden başkaları da üzerine çullanıp nefesini kesti.

"Pes etmek nedir bilmiyorsun, öyle değil mi?" Silas'ın sesi Aren'ın kulaklarına yayıldı. "Başıma ederinden çok iş açıp açmadığını merak etmeye başlıyorum, Üstad Kertell. Şerefli bir adam olmasaydım, bu akşamüstü kafanı Vencia'nın kapısına dikerdim."

"Senden daha şerefli farelerle tanıştım," diye tükürdü Aren. Muhafızlardan birinin yüzüne dirsek attığında, çabaları acı bir iniltiyle ödüllendirildi. "Ayrıca vaktini boşa harcıyorsun... Lara beni kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmayacak. Bu onun doğasında yok."

"O kadar emin misin?" Silas eğildi, yüzü Aren'ınkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Canlı canlı derisini yüzdükten sonra seni izlemesi için onu duvara astığımızda, aklını daha ne kadar koruyabileceksin?"

Aren askerlerin ağırlığı altında eziliyor olmasına rağmen yine de onları pençeliyor, karşısındaki adamı öldürmekten başka bir şey umursamıyordu.

"Kafesinden kaçmaya çalışan vahşi bir köpek gibi," dedi Silas. Arkasında bekleyen eşlerine doğru konuşmuştu. "Çabala-

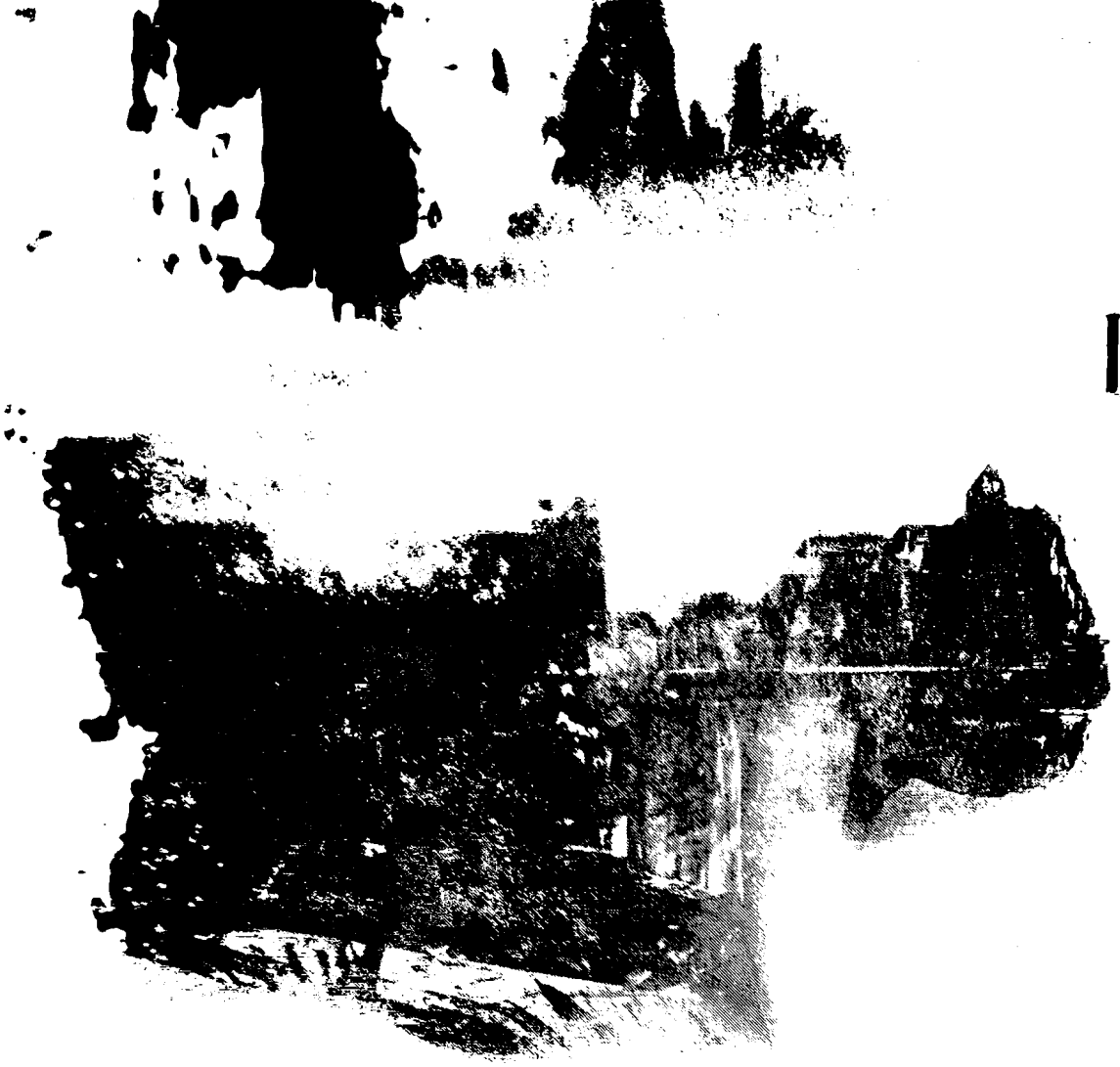
rının boşuna olmasına rağmen parmaklıkları aşmaya çalışırken kendi kemiklerini kırmaya istekli. Onun halkının doğası böyle, canlarım. Onlar bizim gibi değiller."

Öfkeli Aren dişlerini gösterince genç kadınlardan birkaçı korkup geriye zıpladı.

"Korkmayın canlarım," diye kıkırdadı Silas. İçlerinden karnı hafifçe şişmiş, hamile olduğu belli olan bir kadını kendine doğru çekti. "Bu köpek susturuldu."

Askerler, Silas ve eşleri ayrılana kadar bekledikten sonra yavaşça dağıldılar. Onu ayaklarına doğru eğerek sürüklerken, Aren'ın gözleri üstündeki kuleye sabitlendi. Kısa bir süre sonra bakışları gökyüzüne yükseldi ve zihninde bir fikir oluştu.

Silas haklıydı, Aren onun gibi değildi. Artık bir Ithicanalı gibi düşünmeyi hatırlama zamanı gelmişti.

18
LARA

Lara bir şekerlemecinin tezgâhında duruyordu. Hemen yanındaki Bronwyn'le birlikte şekerlerin tadına bakıyorlardı. "Nerede o?" diye mırıldandı Bron, ağzına tuzlu karamelli bir şeker atmıştı.

"Birazdan gelir." Bu sabah Beth'in dükkânına Lara'yla görüşme talep eden bir mesaj gelmişti, Lara'nın midesi o zamandan beri sinir ve endişeden büzüşüyordu.

Kapı açıldığında, "Dışarıda bekle," diye hırladı tanıdık bir ses. "Alışveriş yaparken üstüme su damlatmanı istemiyorum."

Dükkândaki müşteriler dönüp kapıya baktı. Lara da onların bakışlarını takip ederek teyzesi Coralyn'in odanın içinde dolaşmasını izledi, kıyafetleri kuruydu ve ayakkabıları mucizevi bir şekilde çamurdan arınmıştı.

Şekerlemeci bir tepsi numuneyi bir araya getirmek için çabalıyordu. Coralyn, Lara'nın yanında yerini alırken adam tepsiyi tezgâha koymayı başardı. Yaşlı kadın tepsiye uzanıp bir

çikolata aldı, bir an için elinde evirip çevirdi ve hemen sonra ağzına attı. Çikolatayı çiğnerken, "Kocan sözünü tuttu," diye mırıldandı.

"Affedersiniz leydim?" Şekerlemeci öne eğildi.

"Bunlardan yüz tane alacağımı söyledim."

Gözleri parlayan adam bir sipariş formu almak için arkasını döndü. O arkasını döner dönmez Coralyn, Lara'nın eline bir kâğıt parçası sıkıştırdı. "Zamanı geldi."

19
AREN

Akşam yemeğinde olmak zorundaydı. O ve Zarrah'ın aynı odada birlikte oldukları tek zaman buydu. Ayrıca halkının *onu* kurtarması için daha uygun zamanlar ve yerler olsa da, Valcottalı kumandanı serbest bırakmanın zorunluluğu artan tehlikenin sınırı aşmasına neden olmuştu. Yani, Aren bu akşam yemeğinde olmak zorundaydı.

Coralyn altı askerini duvarların içine sokmayı amaçlıyordu ancak Aren, halkının planları hakkında bunun dışında daha fazla bir şey bilmiyordu. Bu bilgiyi Coralyn'e ulaştırmak bile onun için yeterince zor olmuştu. Detayları tuvalette saklanıp yalnızca bir dakika süren mahremiyeti boyunca kâğıda yazmak zorunda kalmış, hepsini yazabilmek için birkaç gün bağırsakları bozulmuş numarası yapmıştı.

Bu halde bile planın yalnızca yarısını oluşturabilmişti, gerisi onu kurtarmaya gelenlere bağlıydı.

Keris'in küçük söylentisi iyiden iyiye yayılmıştı, saray ka-

pılarının dışında gece gündüz duran hatırı sayılır bir kalabalık oluşmuştu. Kalın taş duvarlarda Aren'ın serbest bırakılmasını talep eden çığlıklar yankılanıyordu. Gösteriler son zamanlarda şiddetlenince Silas'ın askerleri, soyluların rahatsız edilmeden saraya gidip gelebilmeleri için halkı geri püskürtmek üzere kaba kuvvete başvurmaya başlamıştı. Buna karşılık soylulara, çetelere Aren'ın son derece nazik ve saygılı muamele gördüğünü söylemeleri tembihlenmişti.

Bu hamlenin tek yaptığı şey söylentilerin ateşini körüklemekti, Maridrina halkı, soylulara araları iyi olduğu zamanlarda bile güvenmiyordu. Ayrıca araları artık iyi değildi.

Muhafızlar onu sarayın koridorlarından geçirip, misafirlerin büyük çoğunluğunun çoktan toplandığı ve kendi aralarında sohbet etmeye başladığı loş ışıklandırmalı yemek odasına götürdü. Kollarını ve sırtının çoğunu açıkta bırakan Maridrina tarzı mavi bir elbise giymiş olan Zarrah, masanın en ucunda oturuyordu. Etrafında dönen gevezeliği dinlerken yüzü ifadeden yoksundu ama Keris görünürde yoktu. Bildikleri düşünüldüğünde, küçük pislik muhtemelen bir yerlerde saklanıyordu.

Belki de böylesi daha iyiydi. Uzun vadede, Aren'ın veliaht prensin hayatta kalmasına ihtiyacı vardı ve savaş sırasında kazalar meydana gelirdi.

Masanın sonundaki her zamanki yerine geçen Aren, zincirleri masanın bacaklarına bağlanırken Coralyn'e başını salladı. "İyi akşamlar, leydim."

"Ne kadar hoş bir akşam, değil mi? Görünürde bir bulut bile yok." Kadın ağzı kulaklarına vararak gülümsedi, sonra yüzü ciddileşti ve buruşuk elini Aren'ın eline bastırdı. "Kendine iyi bak."

Aren'ın kalbi tekledi. Midesinde yuvarlanan heyecan ve korkunun yüzünden belli olmasını engellemek için var gücüyle kendini sıkıyordu.

Silas odaya girdi, etrafında dört dönen gözde eşleri ilk kez yanında değildi. "Neredeler?" diye bağırdı Coralyn'e. "Sorum-

luluklarından kaçınmaya başlarsan, Safir Pazarı'ndaki savurganlık günlerin sona erecek."

Coralyn başını eğdi. "Haremin kızları birazdan gelir, *kocacığım*. Senin için bir gösteri hazırladılar. Sana unutulmaz bir gösteri sunmak için ne kadar çaba harcadıklarını göz önüne alırsak, geldiklerinde tüm dikkatinizi onlara verseniz iyi olur."

Silas'ın yüzünde gergin bir ifade oluştu ama yine de başıyla kısaca selam verip Amarid büyükelçisine döndü, anlaşılan *en az* sevdiği karısının sözlerine kulak asmaya niyeti yoktu.

Hizmetçiler salata tabaklarını taşıyarak içeri girince Aren zoraki hareketlerle yemeğini yedi. Kavga seslerini duymak için koridora kulak kabartmıştı. Çizmelerin sesini duymak için. Bağırmalar, çığlıklar ya da halkının yolda olduğuna dair herhangi başka bir işaret için.

Ama hiçbir şey yoktu.

Sırtından ter damlıyor, yediği salata ağzında talaş tadı bırakıyordu. Fakat yanında oturan Coralyn yemeğini iştahla yiyordu, görünüşe göre dünya umurunda değildi.

Hizmetçiler tabakları temizlemek için geri döndüler ancak Aren'ınki olduğu gibi duruyordu.

Nerede kalmışlardı?

Yemek odasının kapısı ardına kadar açıldığında, Aren zincirleri sallanacak şekilde irkildi. Fakat Ithicana savaşçıları yerine, iki adam taşıdıkları davullara kuvvetlice vurarak odaya girmişti. Onların ardından odanın zıt taraflarında pozisyon alarak sallanan iki tane de zil geldi. Öfkeli bir ritimle yürümeyi sürdürdüler ve sonunda odada yankılanan bir gök gürültüsüyle sessizleştiler.

Gürültünün yerini Aren'ın nabzı almıştı, kalp atışları kulaklarında davullarla aynı ritimde kükrüyordu. Bir an sonra Silas'ın eşleri odaya girdi ve Aren midesinin düştüğünü hissetti.

Bu bir numaraydı.

Hepsi numaraydı çünkü Coralyn'in haremi şiddete maruz

bırakacağını hiç sanmıyordu. Ya adamları yakalanmıştı ya da gelmeyeceklerdi. Her iki durumda da her şey boşunaydı.

Aren donuk bakışlarla onları izledi. Silas o kadarını bile yapmıyordu, piç kurusu hâlâ Amaridli büyükelçiyle sohbete dalmış durumdaydı.

Kadınların altısı da pahalı ipekler ve yüzlerini gizleyen peçeler giyip el ve ayak bileklerine çanlar takmışlardı, ayakları çıplaktı. Bir renk cümbüşü halinde masanın etrafında dönüyor, attıkları her adımda kışkırtıcı bir şekilde bellerini kıvırıyorlardı. Üstlerindeki ipek elbiseler gaz lambasının ışığında parıldıyordu.

Adımlarında Aren'ın daha önce görmediği bir enerji, bir amaç vardı. Nedeninden tam olarak emin olmamasına rağmen, yerlerini aldıklarında gözlerini onlardan almayı başaramamıştı.

"Ne tatlısın böyle." Coralyn uzanıp yanağını okşadı. "Doğrusunu istersen, senin için masanın karşısında oturan o kokuşmuş yaşlı sefilden daha iyi bir gösteri yaparlar."

Bal sarısı saçlara sahip kıvrak bir kadın dans etmeye başladı, ince bileklerini oynattıkça bileklerindeki çanlar hafifçe çınlıyordu. Ayaklarıyla ayrıntılı bir dizi hareket yaparak kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde sağa sola hareket ettirdi. Çok geçmeden diğerleri de ona katılarak kızın hareketlerini mükemmel bir uyum içinde tekrarladılar, müzisyenler onlara eşlik etmeye başlamıştı.

Kadınlar masanın etrafında döndü, çıplak ayaklarını havayı müzikle dolduran, karmaşık bir dizi adımla birlikte hızla yere çarptılar. Bir dönüş yaptıklarında, uzun bukleleri arkalarında sallanarak çıplak sırtlarında süzüldü.

Davul sesi hareketlenirken kadınlar yemek masasının etrafında dolandı. Kalçalarını müstehcen daireler çizerek hareket ettirdiklerinde bazı erkekler açıkça onlara bakmıyormuş gibi davranmaktan vazgeçmişti ancak Silas, onları kesinlikle görmezden geliyordu.

Uzun kahverengi saçlı genç bir kadın Aren'ın yanından geçti. Elbisesinin şeffaf ipek kolu yanağına dokunurken Aren kadına bakmak için döndü. Diğerleri gibi onun yüzü de bir peçeyle gizlenmişti, kadının yalnızca gözlerini seçebiliyordu. Mavimsi gözlerini. Kadın ona göz kırparak bir dönüş daha yaptı.

Eşlerin hiçbirinin gözleri bu renkte değildi. Hem de hiçbirinin. Odağı bir kadından diğerine giderken her birinin Marıdrıa piçi mavisi gözlere sahip olduğunu fark eden Aren'ın tüyleri diken diken oldu.

"Yetenekliler, değil mi?" diye mırıldandı Coralyn.

"Evet." Aren boğazına takılan kelimeyi zar zor çıkarabilmişti. Kadınların kaslı vücutları dikkatini çekti, Silas'ın şımartılmış eşlerinde görülen bir özellik sayılmazdı. Gözleri makyajla büyük çoğunluğu gizlenmiş olan soluk yara izlerine takıldı. Gösteride bir ateş, görmezden gelineceklerini bilen ve ona göre eğlence sunan harem kadınlarının hiçbirinde görmediği bir heves vardı.

Onlar harem eşleri değildi.

Bu kadınlar başka bir şeydi. Coralyn onlara ne demişti? *Haremin kızları.*

Haremin kız çocuklarıydılar.

Kalbinin göğsündeki atışlarıyla birlikte dikkatini bal rengi saçlı sarışına verdi. Kadın ne zaman yanından geçse Aren onu hem bilinçli olarak hem de bilinçsizce görmezden geliyordu, ipek elbisenin kumaşı hareket ettikçe kendininkinden daha iyi tanıdığı vücut ortaya çıkıyordu.

Lara dönerek dans etti, bakışlarını titizlikle ondan kaçırırken babasının arkasına geçti. Fakat sonra başını çevirdi ve göz göze geldiler.

Aren'ın kalbi göğsüne şiddetli bir yumruk attı.

Ona ihanet etmişti. Krallığını çalmış ve halkının ölümüne neden olmuştu. Silas'ın onu kilit altında tutmasının sebebi oydu. Aren ondan daha önce hiç olmadığı kadar *nefret* ediyordu ama o

anda, düşüncelerine saldıran şey parmaklarını onun saçlarında dolaştırdığı anılardı. Ellerinin vücudundaki hissi, bacaklarının beline sarılması ve dudaklarını ona bastırması... Kokusu burun deliklerine, sesinin tınısı kulaklarına doluyordu.

Hepsi yalandı. Lara masanın etrafında dönerken Aren sessizce kendine bağırıyordu. *O senin lanetin.*

Yine de buraya onun için geldiğini inkâr edecek değildi.

Davullar çılgınca bir tempoya daldı ve kadınların her biri son pozlarını verirken şarkı, zillerin çıngıraklı bir çarpışmasıyla sona erdi.

"Aferin!" Coralyn ellerini çırparak bağırdı. "Güzel bir performans sergilediniz, güzel kızlarım. Muazzam değiller miydi, Silas?"

Maridrina Kralı ona ekşi bir gülümseme gönderdi. "Harika, biraz fazla yüksek sesli olsa da." Elini umursamazca salladı, böylece genç kadınlar başlarını eğip duvarların gölgesine saklandı.

Tek bir tanesi hariç.

Lara üç hızlı adım atarak zıpladı ve bir kedi gibi masanın ortasına inip cam eşyaları salladı.

"Ne yapıyorsun kadın?" diye sordu Silas. "Seni kırbaçlatmadan önce aşağı in ve dışarı çık."

"Çok ayıp, baba," diye mırıldandı Lara. Her attığı adımda masanın üstündeki şarap kadehlerine tekme atarak aşağıya indi, asilzadeler ve büyükelçiler telaşla irkilmişti. "En *gözde* çocuklar hiç böyle karşılanır mı?"

Silas gözlerini fal taşı gibi açmış halde ona bakarken, Lara yüzünü gizleyen peçeyi çekip kumaşın bir tabağın içine düşmesine izin verdi. İçeride nefesler tutuldu ama kimse konuşmadı. Kimse buna cesaret edemiyordu.

"Seni küçük aptal." Silas ayağa kalktı ve kılıcını çıkardı. "Bu gece buraya gelerek neyi başarmayı düşündün?"

"Benim olanı geri almak niyetindeyim."

Ben senin değilim. Aren ona bağırmak istedi ama Coralyn elini koluna bastırdı.

Lara olduğu yerde durdu, ince parmağını dudaklarına götürerek kalçasını hafifçe dışarı çıkardı. "Bana yalan söyledin. Beni kandırdın. Beni kullandın. Halkımızın iyiliği için değil, kendi çıkarın için. Kendi açgözlülüğünü tatmin etmek için. Bunun yüzünden cezalandırılmayı hak ettiğini düşünüyorum."

Silas kılıcının ucunu ona doğrulttu. "Böyle bir işi tek başına başarabileceğine olan güvenine hayranım kızım."

Lara başını arkaya atarak bir kahkaha attı. "Gerçekten yalnız gelecek kadar aptal olduğumu mu sandın?"

Hava değişik homurdanmalarla, yere düşen bedenlerin patırtısıyla bölündü.

Aren dikkatini Lara'dan çekip diğer beş dansçıya verdi, hepsi de az önce işini bitirdikleri muhafızların kanıyla ıslanmış silahlar tutuyordu. Tek vücut olup hareket ederek peçelerini çıkardılar ve gülümseyerek, "Merhaba, baba," dediler.

Oda bir kaosun içine sürüklendi.

Konuklar çığlık çığlığa güvenli bir yere gitmeye çalışırken dansçıların üzerine çullanan Silas'ın muhafızlarıyla çarpıştılar. Ancak genç kadınlar kurbanlarının silahlarını almayı başarıp askerleri kolaylıkla katletti.

"*Diğerlerini* boşverin, *onu* yakalayın!" diye bağırdı Silas. İki asker ellerindeki çıplak bıçaklarla gözlerini Lara'dan ayırmayarak masaya doğru hücum etti. Lara silahsızdı.

Aren irkilerek ayaklandı ama el ve ayak bilekleri masaya zincirliydi. Askerler ölüm darbeleri vurmak için harekete geçerken tek yapabildiği çaresizce oturup izlemekti.

Ama Lara'nın onun yardımına ihtiyacı yoktu. Ya da bir başkasının.

Masadan bir bardak kaparak muhafızın yüzüne fırlattı, dikkatini dağıtmak için adamın bileğine bir tekme attı ve elindeki bıçağı yere düşürdü.

Diğer muhafız, kılıcını ona doğru savurdu ama Lara zıplayınca metal bir uğultuyla altından geçti. Hâlâ havadayken bacağını savurup adamın suratına bir tekme attı. Asker parçalanmış burnunu tutarak geriye doğru düştü.

Kendine gelen ilk muhafız Lara'nın bileklerini kavradı. Bacaklarını altından çekemeden Lara ona saldırdı ve masanın arkasında gözden kayboldular.

Aren bir boynun kırılma sesini duydu, ardından Lara elinde kılıcıyla ortaya çıktı. Acımasız bir hamleyle burnu kırılan muhafızın boynunu kesti ve dönerek bir başkasına saldırdı. Karşısındaki koca adamın darbelerini savuştururken omuzları kılıçların etkisiyle titriyordu.

Düşmanın darbelerini bir defa, iki defa savuşturdu ama üçüncüsünde, elindeki kılıç darbenin gücüyle savrulup gitti.

"Olamaz!" Aren öne doğru fırlamaya çalıştı, zincirlerle mücadele etti ancak masa bu güçle bile zar zor hareket etmişti.

Adam gırtlaktan gelen bir kükremeyle Lara'nın boynuna atıldı.

Lara darbeden kaçmak için başını eğerken kırık bir kadeh parçasını yakaladı ve onunla adamın omzunu keserken dönerek topuğuyla adamın diz kapağını parçaladı.

"Sanırım bu zincirlerle ilgilenmeliyiz, değil mi?" Coralyn sakin bir şekilde katliamı izlediği yerden kalktı. Bir anahtar çıkararak Aren'ın bileklerindeki kelepçelerin kilidini açtıktan sonra eğilerek ayak bileklerini de serbest bıraktı. Odanın diğer tarafındaki, sekiz muhafız tarafından korunan Silas onun yaptığı şeyi görmüştü.

"Öldürün onu!" diye bağırdı kral. "Ithicanalıyı öldürün!"

Muhafızlardan biri sürüden ayrılarak Aren'a doğru koşmaya başladı, Aren zincirlerinden birini kırbaç gibi sallayarak adamın kılıcına sardı. Zincirleri sertçe çektiğinde kılıç havada uçarak yere düştü. Adam tökezleyerek başka bir silaha uzansa da Co-

ralyn kilitleri tam zamanında çözmüştü. Aren öne atılıp askeri yere sermeyi başardı.

Panikleyen misafirlerin bacaklarının arasında yuvarlanarak boğuştular. Adam bıçağını ona doğrultu ancak Aren darbeyi engelleyerek onun bileğini tuttu ve dişlerini harcadığı çabayla gıcırdatarak bıçağı yavaşça aşağıya indirdi. Adam bir çığlık attı, hançer boğazını delerken boğuldu.

Ayağa kalkan Aren bir muhafızın yüzüne yumruk attı. Sonrasında bıçağını bir başkasının bağırsaklarını delmek için kullandı, kulakları çekiç sesiyle dolmaya başlamıştı.

Kapılar.

Kapılar sıkıca kilitlenmişti.

Tıpkı Coralyn'e verdiği planda olmasını istediği gibi. Coralyn bunun üzerine planı *Lara'ya* vermişti, bu da Aren'ın onca zamandır farkında olmadan karısıyla işbirliği yaptığı anlamına geliyordu. Fakat şimdi nasıl manipüle edildiğinin üzerinde durmanın zamanı değildi.

Hızla arkasını dönerken kaosun içinde Zarrah'ı bulmaya çalıştı. Valcottalı kumandanı dövüşürken buldu, kırık bir sandalye parçasını kılıç olarak kullanıyordu. Silahını bir adamın kafasına çarptı, Aren onu ele geçirdiğinde başka birine geçmek üzereydi. Kendisi de hedeften hedefe geçen kumandanın kafatasını çatlatmasından zar zor kurtulmayı başarmıştı.

"Öldürülürsen bunların hepsi boşuna olur," diye tısladı Zarrah'a. Sonra onu perdelerden birine doğru sürükleyip kumaşın arkasına itti.

Kaç buradan, diye fısıldadı kafasındaki bir ses. *Planın geri kalanı sende, onlara ihtiyacın yok. Önemli olan tek şey Zarrah'ı dışarı çıkarmak.*

Ama bu sesi dinlemek yerine gözleriyle Lara'nın tanıdık bedenini aradı ve onu iki askerle savaşırken buldu. Bir elinde kılıç, diğerinde de bir bıçak vardı.

Adamlar yetenekliydi. Ondan kat kat daha uzundular. Ancak Lara öyle hızlı hareket ediyordu ki...

Onun nasıl dövüştüğünü daha önce hiç görmemişti, sadece Serrith'te geride bıraktığı sonuçları görmüştü. Ama şimdi... Şimdi ceset sayısının neden bu kadar yüksek olduğunu anlıyordu.

Karısı darbelerden kaçıp eğilirken Aren ona bakakaldı, büyülenmişti. Bir muhafızın etrafından dolanarak yoldaşı genç kadına doğru kılıcını salladı, Lara diğerinin bağırsaklarını deşmek için öne doğru fırladığı sırada bıçak çoktan ona saldıran adamın göğsünün derinliklerine batmıştı. Her iki adam da ayaklarının dibinde yere düştü.

Lara dönüp ona baktı, gözleri irice açılmıştı. Hızlı bir şekilde hareket ettiğinde, elindeki bıçak Aren'ın kulağının hemen üstünden uçtu. Aren arkasına dönüp bakınca orada bir askerin durduğunu gördü, adam arkaya devrilirken bile saldırmaya hazır bir şekilde tuttuğu kılıcını elinden bırakmıyordu. Lara'nın bıçağı sol gözüne saplanmıştı.

"Kaçamayacaksın." Silas'ın sesi kavga dövüşün ortasında yankılandı.

Maridrina Kralı bir köşeye çekilmişti, kalkanlarıyla onun önünü kapatan askerler yoldaşlarını katleden genç kadınlara saldırmaya hiç ilgi göstermiyordu.

"Geleceğini biliyordum." Silas vahşi bir kahkaha attı. "Bu tuzak senin içindi ve sen tam da içine düştün. Kız kardeşlerini yanında getirmen çok daha iyi."

"Bu çok iyi bir tuzak değil." Lara eğilip ayaklarının dibinde nefes nefese kalan askerin boğazını kesti. "Artık eskisi kadar becerikli değilsin."

Silas'ın sırıtışı ölümcüldü. "Çıkış yolu yok. Serin tarafından eğitildin, onun yapabileceğin her hareketi tahmin etmediğini mi sanıyorsun? Nasıl düşündüğünü çok iyi biliyor!"

"Ben de buna güveniyorum." Lara elindeki bıçağı babasının yüzüne fırlattı.

Askerlerden biri kralın önüne atladığında bıçak etine yüksek bir sesle gömüldü ama Lara çoktan odayı arşınlamıştı, kılıcını havaya kaldırıp bir başkasını kesti.

Bir an sonra yüksek sesli bir çatlama havayı böldü. Aren'in gözleri ana kapıya doğru kaydı. Ahşapta büyük bir yarık oluşmuştu, diğer taraftaki askerler zorla yarığın içinden geçmeye çalışıyorlardı. Kaçmak için yalnızca dakikaları kalmıştı.

Belki daha da azdı.

Lara'nın kapıya doğru döndüğünü ve dudaklarını öfkeyle büzerek lanet okuduğunu gördü. Genç kadın geri çekildiğinde kız kardeşleri de ona katıldı. Her biri kan ve pıhtıyla öylesine sırılsıklam olmuştu ki, kadınlardan çok iblislere benziyorlardı.

"Bizimle gelmelisin, teyze," dedi Lara. Coralyn'in kolunu çekti ama yaşlı kadın başını sallamakla yetindi Yerinden kıpırdayarak onlarla Silas'ın muhafızları arasında durdu.

"Koşmak için çok yaşlı olmasaydım bile ailemi asla terk etmezdim." Sonra sesini yükseltti. "Bundan paçayı sıyırmana izin vereceğimizi mi sandın, Silas? Çocuklarımızı çalmandan sonra kurtulmana izin mi verseydik? Çocuklarımızı öldürmenden? Açgözlülüğünün bedelini ödemeyeceğini mi düşündün?"

"Bunun için bağırsaklarını deşeceğim seni yaşlı kaltak!"

"Elbette Silas, lütfen yap!" Coralyn kahkaha attı. "Sahip olduğun ve aldığın her eşin, yaptıklarının intikamını almak için doğru zamanı kolladığını bilerek ne kadar iyi uyuduğunu izlemek öbür dünyada beni çok eğlendirecek. Harem kendinin olanı korur, sen *düşmanımız* olduğunu kanıtladın. Etrafındaki tüm o güzel dudakların sivri dişlere sahip olduğunu bilirken pantolonunu o kadar kolay düşürmeyeceğini düşünüyorum. Yani, hiç durma Silas. Beni kurban et. Bu yapacağın, sadece suçlarının bedelini öderken seni izlemek için olağanüstü bir manzaraya sahip olmamı sağlayacak."

Büyük kapıdaki çatlak genişledi. Kaçmak için yalnızca saniyeleri vardı.

"Gitmeliyiz," dedi Lara'nın kız kardeşlerinden biri. "Artık zaman yok."

Aren, yaşlı kadının kolunu tuttu ama onun nasıl bir kadın olduğunu bildiği için buradan kaçmasını istemedi. "Teşekkür ederim."

"Onu affet. Seni seviyor."

Yaşlı kadının kolunu bıraktı. Lara'nın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu, onları dinlediğini biliyordu. "O, sevginin ne olduğunu bilmiyor."

"İşte *bu yüzden* onu affetmelisin."

Aren ona cevap veremeden Coralyn elbisesinin kıvrımlarından bir tane cam kavanoz çıkardı. Kavanozu yere atmasıyla birlikte odayı kalın, boğucu dumanlar doldurdu.

Dışarı çıkmaları gerekiyordu. Hemen şimdi.

Lara ve kız kardeşleri çoktan harekete geçip kalkan olarak kullanmak için ağır masayı kenara çekmişlerdi. Aren perdelere doğru koşarak Zarrah'ın kolunu yakaladı. "Masanın arkasına geç ve kulaklarını kapat!"

Dumandan gözleri yanarken haremin bıraktığı şişeleri pencere çerçevesinin üzerinde dururken buldu. İki tanesini cebine sıkıştırdıktan sonra patlayıcıyı kurmak için diğerlerini kullandı, ardından fitili ateşledi. Kendini yana doğru fırlatırken kulaklarını kapattı.

Sağır edici bir patlama havayı böldüğünde, pencere ve metal menteşeler patlayarak dışarıya, bahçeye doğru fırladı. Ayağa fırlayan Aren, şişeleri ceplerinden alıp aşağıdaki çeşmelere ve havuzlara atarak açıklığa doğru koştu.

Sudan puslu bir sis yükselirken bir metreden daha ileriyi görmeyi imkânsız hale getirdi.

"Kim o?" Lara, Zarrah'ı kolundan tutmuştu, ikisi de öksürüyordu.

"Daha sonra," diye tısladı Aren. "Tırmanın!"

Kız kardeşler, pencere çerçevesinin kararmış harabesine çe-

vik bir şekilde sıçradılar ve yukarı yükselen sisin içinde kayboldular. Bacakları serbest kalacak şekilde elbisesinin eteğini yırtan Zarrah da hemen arkalarından tırmandı.

Aren pencereye yapıştı. Odada sıkışıp kalanların öksürükleri, onların hareket ederken çıkardıkları sesleri örtüyordu. Sarayın duvarına tırmanırken parmakları harcın ufalandığı yerlerde tutabilecek noktalar buldu, ince ayakkabıları neredeyse çıplak ayakları kadar iyiydi. Lara dişlerinin arasına bir bıçak sıkıştırmış halde arkasından geliyordu.

Aren balkona ulaştığında kendini kenara çekmek için korkulukları kullandı. Kız kardeşlerden biri balkonda durmuştu, o giydikleri zilleri avluya atarken diğerleri de içeride bekliyordu. "Bu taraftan," diye mırıldandı Aren.

Tehlike çanları çalıyor, gürültü Aren'ın kulaklarını ağrıtıyordu ama aynı zamanda da boş koridora girerken çıkardıkları sesleri kapatıyordu. Düzenli aralıklarla yerleştirilmiş lambalar geçitlerini aydınlatıyordu. Aren kapıların arkasından kadınların telaşlı konuşmalarını duyabiliyordu. Ağlayan bir bebek. Kayıp bir oyuncak hakkında bir şeyler söyleyerek bağıran bir çocuk.

Lara solunda yürüdüğü yerden, "Çanlar kesilene ve sarayın güvende olduğu talimatı verilene kadar odalarında kilitli kalacaklar," diye mırıldandı. "Ama Coralyn, muhafızların herkesin hesaba katılıp katılmadığını kontrol etmeye gelmelerinden önce sadece birkaç dakikamız olacağını söyledi."

Onun sesini duymak garipti ama yine de... *değildi*. Düşüncelerine işlemişti. Rüyalarını süslemişti. Sanki hiç ayrılmamış gibiydiler.

Gözlerini karısına çevirerek önündeki güzel manzaranın tadını çıkardı. Lara'yı kaplayan kan, vücudunu gizleyen harap olmuş dans kostümünden daha çok işe yarıyordu. Giydiği yırtık ipek elbise gevşemiş, sağ göğsünün iç kıvrımını ortaya çıkarmıştı, kaslı karnı tamamen açıktaydı. Bir elinde bıçak, diğerinde ise bir kılıç tutuyordu, her iki elinin eklemleri de dövüş

esnasında kesilmişti. Aren tiksinti duymak istiyordu ama bunun yerine damarlarında sıcak arzu yanıyordu.

Sinirlenerek Zarrah'ın çıplak ayaklarıyla sessizce yürüdüğü yere doğru adım attı. "Sana ne kadarını anlattı?" Keris tek başına bu planın tüm parçalarını biliyor gibiydi. Tüm oyuncuları.

"Sadece seni takip etmemi söyledi."

"Ona güveniyor musun?"

Kara gözler ona doğru döndü. "Hayatım üzerine."

Merdivenlerden çıkan çizme sesleri aklındaki diğer sorulara son verdi.

Koridordan aşağı koştular, halılar ayak seslerini boğuyordu. Köşeyi döndüklerinde karşılarına bir kapı çıktı, Aren kapıyı hafifçe aralayınca yolun, bahçelerin üzerindeki kapalı köprülerden birine çıktığı anlaşıldı. İçerisi karanlıktı ancak yakın zamanda sönmüş lambaların kokusu havada asılı kalmıştı. Dışarıdaki çeşmelerden yoğun, dumanlı bir sis yükseliyordu; eşlerin suyun içine koyduğu kavanozlar çözünmüş ve içlerindeki kimyasallar suyla reaksiyona girmişti. Ithicana'dakini aratmayacak kadar karanlık bir sis yaratarak, onları arayan Maridrinalı askerleri şaşırtmak için en az onun kadar iyi bir iş çıkarmıştı.

Lara, "Harem yine sözünü tuttu," dedi. Görülme şansları çok az olmasına rağmen alçakta kalmaya devam ederek aceleyle karşıya geçtiler.

Karşı tarafa ulaşıp sürünerek kuleye girdiklerinde, Aren merdivenleri işaret etti. "Yukarı."

Lara ve kız kardeşleri merdivenleri ikişer ikişer çıktılar, hiçbiri bitkin bile görünmüyordu. Fakat Aren'ın midesine kramp girmişti, mahkûm olarak geçirdiği uzun hareketsiz günler etkisini gösteriyordu. Yukarı tırmanmaya devam ettiler, kulenin başka yerlerine giden bütün kapıların önünden geçip gittiler.

Sonra Aren'ın sağındaki kapı açıldı ve biri merdiven boşluğuna adım attı.

Lara, Aren'ı yana doğru iterek bıçağını çıkardı ve davetsiz

misafiri meşgul etmek için harekete geçti. O elindeki bıçağı sallamadan hemen önce Aren, veliaht prensin yüzünü tanıdı. Uzanarak Lara'nın ince bileğini tuttu ve onu geriye doğru çekti.

"Kim o?" diye sordu Lara.

"Uzun zaman oldu, küçük kız kardeşlerim," dedi Keris. Başını eğip Veliant kadınlarına selam verdi. "Keşke daha iyi koşullar altında yeniden bir araya gelebilseydik."

Lara ona baktığında gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Keris?*"

Prens başını salladı, yüzünde bir gülümseme oluşmuştu ancak bir an sonra yok oldu.

"Bize yardım mı ediyorsun?"

"Kendime yardım ediyorum," diye yanıtladı Keris. "Ama bu gece, çıkarlarımız aynı yola çıkıyor." Dikkatini Aren'ın yanından geçen Zarrah'a çevirdi.

Ardından Valcottalı kadının yanağını karartan bir çürüğe dokunmak için uzandı. "İyi misin?"

"Önemli bir şey değil."

Başını sallayan prens dikkatini Aren'a çevirdi. "Buradan sonra kumandanla yollarınız ayrılıyor."

"Sanmıyorum. Zarrah bizimle geliyor. Anlaşmanın sonunu getirmesini sağlamaya niyetliyim."

Keris silahlarını çeken kız kardeşlerini görmezden gelerek onunla Valcottalı kadının arasına girdi. "Yakalanma ya da öldürülme ihtimaliniz çok yüksek. Onun hayatı seninkinden daha önemli. Herkes sizi takip ederken, ben de onu dışarı çıkaracağım."

Aren kaşlarını çattı. "Ben sadece senin lanet olası aldatmacan mıyım?"

"Kesinlikle. Ancak benim planımın, arzu ettiğiniz şeyi elde etme olasılığının daha yüksek olduğu göz önüne alındığında, belki sızlanmaktan kaçınırsın. Zamanımız kısa." Keris, Zarrah'ı nazikçe açık kapıya doğru itti fakat Aren onun kolunu yakaladı.

Kadının kara gözleri onunkilerle buluştu. "Sana söz veriyorum. Eğer canlı çıkarsam, Ithicana'daki halkınızın onlara ulaşa-

bileceği noktalara erzak teslim edilmesini sağlayacağım." Sonra elini kalbine dokundurdu. "İyi şanslar, Majesteleri."

Başka bir kelime söylemeden odanın içinde kayboldu.

"Devam etme zamanın geldi," dedi Keris. "Ama gitmeden önce, en azından seni durdurmayı *denemişim* gibi göstermeni istiyorum."

"Memnuniyetle." Aren yumruğunu Keris'in elmacıkkemiğine sertçe geçirdi.

Prens kapı pervazına doğru tökezledi, çoktan şişmeye başlayan yüzüne dokunurken göz kırptı. "Ben muhafızları uyarmaya başlayana kadar on dakikan var. Bunu boşa harcamayın."

Kulenin tepesine doğru koştular ve geniş bir balkonla çevrili camlı bir odaya ulaştılar. Şehrin manzarası inanılmazdı ama bunu takdir etmek için zamanları yoktu. "Nerede?" diye sordu Aren.

Kız kardeşlerden biri duvara giderek çerçeveli bir sanat eserini aşağıya indirdi. Rasgele bir düzende yerleştirilmiş tahta ve metal parçalarıydı ancak kadın çerçeveyi ayırıp içindekileri ayağına doğru attığında, Aren neye baktığını anladı.

"Jor bana bunu nasıl bir araya getireceğini bildiğini söyledi," dedi Aren'a.

"Yaşıyor mu?"

"Son gördüğümde öyleydi. 'Eğer bunu inşa edemezse kaderini hak ediyor olabilir' dedi senin için. Bu arada, ben Bronwyn."

Aren ona cevap vermedi. Bunun yerine dizlerinin üzerine çöktü ve parçaları bir sıraya dizdi, bu sırada kadınlar da sandıklardan birinde gizlenmiş olan Maridrina üniformalarını üzerlerine geçiriyordu.

Lara, Aren'ın yanına kıyafet ve çizmelerini koydu. "Çabuk ol," dedi. "Beş dakika geçti bile."

Sanki daha fazla baskıya ihtiyacı varmış gibi. Küçük aletleri vidaları bükmek ve parçaları yerine oturtmak için kullanarak silahın parçalarını bir araya getirirken alnında boncuk boncuk ter birikmişti. Saniyeler geçiyordu. Sonrasında da dakikalar.

"Acele et," diye mırıldandı kız kardeşlerden biri ama Aren onu görmezden gelerek elindeki göreve odaklandı.

"İşte."

Büyük tatar yayını kaldırarak, çalıştığından emin olmak için mekanizmayı iki kez denedi, hemen sonra resmin parçası olan tek cıvatayı aldı. O silahı birleştirirken, Bronwyn adlı uzun boylu esmer de sanat eserini kaplayan içi boş çerçeveyi parçalayıp bir ip parçasını çıkararak ona vermişti.

"Bunun yeterince uzun olduğundan emin misin?" diye sordu Aren, giysileri üzerine geçirip ayaklarını botların içine soktu.

Bronwyn sadece kaşını kaldırmakla yetinerek balkona doğru başını salladı. "İtibarınızı yerine getirmenin zamanı geldi, Majesteleri."

"Benden sadece bu atışı ıskalamamamı istiyorsun."

Bronwyn sırıttı. "Güzel *ve* zeki. Seninle evlenecek kişi olmak için daha çok mücadele etmeliydim."

"Yeter artık, Bronwyn," diye mırıldandı Lara. "Bunları bu yerden kurtulduktan sonraya sakla."

Başını sallayan Aren, korkuluklara bakmak için dışarı süzülürken alçakta kalarak balkonun kapısını açtı. Aşağıdaki avlu, iç duvara doluşan askerlerin çizmelerinin etrafında yüzecek kadar yükselmiş olan sisle birlikte tamamen gizlenmişti. Dış duvar da kuşatılmıştı ama askerlerin asıl odak noktası, sarayı çevreleyen muazzam kalabalık, Aren'ın adını haykıran ve özgürlüğünü talep eden sivillerdi.

Lara onun yanında dizlerinin üzerine çöktü, paltosunun başlığı yüzünü gölgeliyordu. Ancak kan kokusuna rağmen, Aren'ın burnuna dolan tatlı koku ondan başkasına ait olamazdı. Lara'nın varlığı diğer kadınlardan herhangi birine ait olamayacak kadar tanıdıktı.

Aren iç duvarın köşesindeki koruma direğinin kubbeli çatısına odaklanarak ondan uzaklaştı. Planındaki ölümcül kusur belki de tam olarak buydu. Birkaçı muhafızlar fark etmeden

Önce halatla aşağıya inmeyi başarabilse dahi hepsinin bunu yapması mümkün değildi. Askerlerin onları görmesiyle çıkacak bir kavgaya ise hiç gerek yoktu.

"İşe yaramayacak," dedi Lara sessizce. "Bizi dış duvara kadar götürmelisin."

Aren onun parmağıyla işaret ettiği yere baktı. Dış duvardaki nöbetçi kulesini gösteriyordu, yekpare taştan inşa edilmiş bir yapıydı ve amaçlanan hedeften elli metre uzaktaydı. "Bu imkânsız."

"Jor öyle olmadığını söyledi."

"Vuracak hiçbir şeyim yok. Bu nöbetçi kulesi sağlam taştan yapılmış, ok çarptığı anda geri sekecek. "

"Sadece o pencereyi vurman gerekiyor," dedi Lara. "Kız kardeşlerim şimdiye kadar nöbetçi kulesini ele geçirmeliydi. En kısa sürede sinyal verecekler..." Pencerenin dar aralığından iki hızlı ışık parlaması görüldüğünde sözü yarıda kesildi.

"Uzun bir atış." Üstelik bunu tek seferde başarmak zorundaydı. İkinci bir atış için oku saray arazisinde geri sürüklemek mümkün olmazdı. "Duvardaki askerlerin üzerlerinden uçtuğumuzu fark etmeme ihtimalleri yok, Lara. Okçularının seçmesi kolay hedefler olacağız. Bu berbat bir plan. Kapana kısılmış durumdayız."

"Eğer atışı yapabileceğini düşünmüyorsan," dedi Lara. "O lanet şeyi bana ver. Geri kalanına gelince, adamlarımız dikkat dağıtacak bir plan yaptı."

"Adamlarımız mı?" Bunun zamanı değildi. Yeri değildi. Ama ayrı kaldıkları aylar, Lara'nın ihanetine karşı öfkesini hafifletmek için hiçbir şey yapmamıştı. "Bunlar evlerini kaybeden insanlar mı? Sevdiklerini? Hayatlarını? Hepsi *senin* yüzünden. Onlar *senin* adamların değiller."

Lara paltosunun başlığını geri çekerek ona sırtını döndü. "Dramatik tepkilerini buradan çıktıktan sonra verirsin. Ithicana neredeyse geriye kalan bütün kaynaklarını bu kurtarma göre-

vine adadı. Sırf onlara bizim dediğim için herkesin çabalarını boşa harcaman utanç verici olurdu."

"Lara, onlar hazır." Bronwyn'in sesi ortamdaki gerginliği kesti. Aren uzaktaki tepelerde tekrar yanıp sönen bir ışık gördü. Işık bir kere yandı. İki kere. Sonra üç kere.

"Atışı yapabilir misin, yapamaz mısın?"

Aren tatar yayı kaldırarak nöbetçi kulesini hedef aldı. "Başaracağım."

"Beş. Dört. Üç," diye saydı Bronwyn. "İki..." Fısıltısı duyulmadı, şehirde kuleyi titreten bir patlama olmuştu. Sonra başka bir patlama ve son bir patlama daha oldu. Karanlık gökyüzü parlak patlamalarla aydınlanmıştı, Aren'ın kulak zarları gürültüden çınlıyordu.

"Şimdi," dedi Lara. Aren derin bir nefes alıp ufak açıklığa odaklandı ve oku serbest bıraktı.

Ok havaya fırladı, ip onun hemen arkasından uçarken şehir patlamalarla sarsılmaya devam ediyordu. Bulundukları yerin aşağısında askerler bağırıyor, şehrin bizzat saldırı altında olduğu algısıyla düzen kaosa dönüşüyordu. Ama Aren onları zar zor duyabiliyor ve görebiliyordu. "Hadi. Hadi."

Ok pencereden içeri uçtu.

Bronwyn uzanarak yanağını okşadı. "Ah, sen muhteşemsin."

Aren kendini geriye doğru çekerek ona ters bir bakış attı.

Diğer iki kız kardeş kabloyu bağladılar, nöbetçi kulesinde bekleyen her kimse onun da aynı şeyi yapmasını beklerken etraftaki gerginlik artıyordu. Sonra bir ışık yanıp söndü.

Lara ve kız kardeşleri Ithicana'da kullandıklarıyla aynı kancalara sahiplerdi, Lara ona da bir tane uzattı. "Önce ben gideceğim. Sonrasında da siz geleceksiniz." Gözleri kız kardeşlerine döndü. "Soğukkanlılığınızı kaybetmeyin."

Kancanın sapını sıkıca kavrayarak kablonun üzerine yerleştirdi.

"Dur." Aren ona doğru uzandı. Daha önce halatların koptuğunu görmüş, askerlerinin düştüğüne şahit olmuştu. Genellikle

suya düşerlerdi, bu da hayatta kaldıkları anlamına geliyordu. Ancak kimse aşağıdaki avlulara düşmekten kurtulamazdı. "İzin ver..."

Başka bir patlama gece gökyüzünü aydınlattığında Lara aşağıya atladı.

Aren midesi takla atarken korkuluğu kavradı. Lara'nın sessizce aşağı doğru süzülmesini ve ilerledikçe hız kazanmasını izledi. O duvarın üstünden, askerlerin yalnızca birkaç metre üzerinden uçarken sessizce, *Sakın yukarı bakmayın*, diye dua etti. *Yukarı bakmayın.*

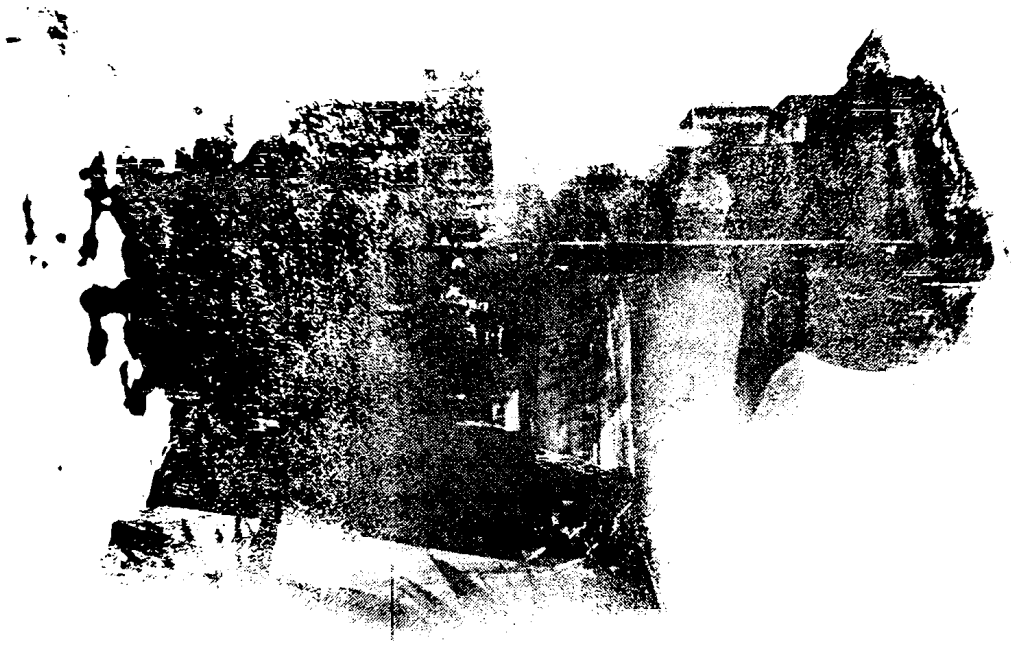
Fakat belli ki şans ya da kader yanlarındaydı. Telaşlı askerler bakışlarını Aren'ın saklandığını varsaydıkları sisli bahçelere ve avlulara dikmişti.

Lara nöbetçi kulesine yaklaşırken ilerlemesini yavaşlatmak için eldivenli eliyle öne doğru uzandı. Ayakları taşa çarptığında kimsenin onun varlığını fark etmediğinden emin olmak için duraksadı. Ardından kendini gizlendiği kulenin tepesine çekti ve oraya tüneyip gölgelerde saklandı.

"Git!"

Bronwyn omzunu hafifçe ittiğinde kimsenin yukarı bakmadığından emin olmak için aşağıyı kontrol eden Aren ipe atladı.

20
LARA

Aren puslu sarayın üzerinden uçarken onu izleyen Lara nefes alamıyordu. Üstündeki siyah giysiler Aren'ı bu karanlık gecede neredeyse görünmez kılıyordu. Etraf daha fazla patlamayla birlikte sarsıldı, hava dumanla kaplanmıştı. Duvarın dışında, kalabalık bir kaosa dönüşmüştü, insanlar çığlık atıyordu. Ancak Lara onlara dikkat etmedi.

Şimdiye kadar her şey plana uygun gitse de bu durum bir anda değişebilirdi. Ondan habersiz plana dahil olan *ağabeyi* çok geçmeden muhafızlara kulede olduklarını haber vermek için yola çıkacaktı. Bahçeyi arayanlar sisin içinden onları göremeyecekti ama iç duvardakiler görecekti. Ve kız kardeşleri kolay hedefler haline gelecekti.

Buna rağmen Lara'nın tek düşünebildiği şey, Aren'ın onu tanıdığı zamanki bakışlarıydı. Onu en son Merkez Kale'de gördüğünde gözleri kıpkırmızıydı, bakışları ise öfke ve acıyla do-

luydu. Fakat şimdi... soğuktu. Sanki Lara onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş ve hiçbir zaman da etmemiş gibi.

Aren'ın nöbetçi kulesine vuran botlarının çıkardığı ses Lara'yı o ana tekrar sürükledi. Ona yardım etmek için uzansa da Aren onun elini itip kolay bir hareketle kendini yukarı çekti.

Gölgelerde yanına çöktüğünde Lara dişlerini sıktı, göğsü ona bu kadar yakın olduğu için sızlıyordu.

Ama bir o kadar da uzaktaydı.

"Bunun hiçbir şeyi değiştirdiğini sanma," diye fısıldadı Aren patlamalar arasında. "Kendi canıma, sırf hayatımı kurtardın diye yol açtığın tüm hasarı unutacak kadar değer vermiyorum. Babandan uzaklaşır uzaklaşmaz arkanı dönüp buradan gitmeni istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Tartışmanın anlamı yoktu. Ne de olsa plan çoktan işlemeye başlamıştı, Athena kuleye tırmanıp yanlarına gelince Lara ona cevap vermekten kurtuldu.

Dört kişi kalmıştı.

Kalbi küt küt atan Lara'nın dikkati ip hattından aşağıya kayan kız kardeşlerini izlemekle, bahçede devriye gezen muhafızları kontrol etmek arasında bölündü. Şehirdeki kaosa rağmen muhafızların hiçbiri saraydan ayrılmaya hazır görünmüyordu, tamamen onu ve Aren'ı yeniden ele geçirmeye odaklanmışlardı.

Cierra'nın onlarla tepeye çıkmasının hemen ardından Cresta geldi. Sırada Brenna vardı, yüzü çarşaf gibi bembeyaz olmuştu. "Bu çok korkunçtu," diye mırıldandı. "Bir daha asla yapmam."

Geriye sadece Bronwyn kalmıştı. Ama sis, yaklaşan fırtınanın rüzgârında dağılıyordu. Lara dişlerini sıktı, kız kardeşinin gölgeli figürünün ipe yerleşmesini ve aşağıya doğru kaymaya başlamasını izledi. "Hadi," diye mırıldandı. "Daha hızlı."

Bronwyn hızlandı ama o tam iç duvarın üzerinden uçarken kralın odalarından gelen bağırışlar etrafta yankılandı. "Kuledeler!"

Duvardaki tüm muhafızlar, Bronwyn'i üstlerinde görmek için tam zamanında yukarı baktılar. Bağırarak ona doğru dönerken silahlarını havaya kaldırdılar.

Henüz çok erken olmasına rağmen, "Kapıyı patlatın!" diye emretti Lara.

"İşaret verdim bile," diye yanıtladı Athena. "Gözlerinizi ve kulaklarınızı kapatın."

Bir kalp atışı sonrasında, dünya etraflarında patladı.

21
AREN

Aren içgüdüsel olarak ellerini kulaklarına koydu ve gözlerini kapatıp yüzünü korkuluğa bastırdı.

Patlama havayı paramparça ederken, yanan kimyasalların şiddetli parıltısı göz kapaklarından sızarken ve kulakları çınlarken yaptığı hiçbir şey işe yaramadı. Lara'nın yanında hareket ettiğini görmekten çok hissettiğinde gözlerini açtı, korkuluğun üzerine yaslanmış halde aşağıda sarkan Bronwyn'e doğru uzanıyordu .

Lara onu yukarı doğru sürüklerken uzun boylu esmer kadın, "Seni kaltak," diye mırıldandı. Patlamanın parlaklığı yüzünden gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. "Beni uyaramaz mıydın? Tartışmaya zahmet bile etme, hiçbir bok duyamıyorum."

Lara onu nöbetçi kulesinin tepesine sürüklemekle yetindi. Diğer kız kardeşler, askerlerin en az Bronwyn kadar sağır ve kör olacağı birkaç andan yararlanarak duvardan aşağı inmeye başlamışlardı bile.

Aren onları takip ederek Maridrina üniforması giymiş iki kız kardeşin daha muhafız kulesinin içinden çıkmasını izledi. Biri herkese pelerinlerini yukarı çekmelerini ve merdivenlerden aşağı koşarak kaosa doğru ilerlerken onu takip etmelerini istedi. Hava dumanla doluydu, kapı patlamanın kuvvetiyle içeriye doğru yıkılmıştı. Birkaç asker dizlerinin üzerine çökmüştü, kanayan kulaklarını tutuyorlardı.

Ama kadınların onu yönlendirdiği taraf burası değildi. Karşı köşedeki ahırlara giriyorlardı, içerideki atlar sıkıntı içinde yerlerinde dönüyordu. Hayvanlardan birkaçı eyer ve dizgin takıyordu. Kız kardeşler hızlıca ahırlara girip yere çömeldiler.

Lara onu bir ahıra sürükleyerek aşağıya çekti. Ardından, "Uzun sürmez," diye mırıldandı.

Sanki birileri onu duymuş gibi taş duvarlarda bağrışmalar duyuldu. "Bunlar onlar! Duvarların dışındalar!"

Aren tahta çıtaların arasından askerlerin ahırlara hücum etmesini izledi. Adamlar ilk sıralardaki atları alıp eyerlerine atlayarak Aren'ın aldatmaca olduğunu varsaydığı şeyin peşinden dörtnala ilerlediler.

"Şimdi." Lara ayağa kalkarak ahırdaki atın dizginlerini aldı ve ona verdi.

Aren devasa hayvana bakakaldı. "Ata nasıl bineceğimi bilmiyorum."

"Öğren o zaman. Ve Tanrı aşkına, başlığını kapalı tut."

Aren atın ağzına dizilmiş dişlere karşı dikkatli olarak hayvanı ahırından çıkardı, sonra dizginleri başının üzerinden geçirdi. Ayağını üzengiye koydu, hayvan yana doğru sendelerken yere düşmesini engelleyen tek şey eyeri canı pahasına tutmasıydı.

"Acele et!" Lara çoktan başka bir atın eyerine binmiş, saçlarını ve yüzünü gizlemek için başlığını öne çekmişti. Üzerindeki bol giysiler ince vücuduna hacim kazandırıyordu. Omzuna bir yay takmış, oklarını toplayıp eyerine bağlamıştı. "Başka silahlar da olsa işime yarardı," diye homurdandı Aren.

"Sen eyerden düşmemeye bak."

Ters ters bakan Aren atın sırtına yayıldı. Diğer ayağını üzengiye koymayı zar zor başarmıştı ki, Lara atın arkasına bir tekme attı. Hemen sonra harekete geçtiler.

Dumanı tüten kapıdan geçtikleri sırada atların toynakları kaldırım taşlarına karşı yüksek sesle çınladı. Hayvanların üzerindeki üniformalar ve ziynet eşyaları, şehrin içinde dörtnala ilerleyen sahte hedeflerin peşinde olduklarına surlardaki bekçileri ikna ediyordu. Gerçi bir tanesi bile dikkat etseydi, Aren'ın Maridrinalı bir asker olmadığını ilk bakışta anlardı. Atının yelesine yapışmasından, hayvanın sırtında çılgınca zıplamasından ve önünde işe yaramaz bir şekilde sallanan dizginlerden durum oldukça anlaşılıyordu.

Sokaklardaki isyancılar, atlı grup hızla geçerken yoldan hemen çekildi. Kız kardeşler atlarını dolambaçlı sokaklardan ustaca yönlendirdiler. Kendi bineği de diğer atları takip etti, bu bir tür merhametti çünkü Aren'ın onu nasıl yönlendireceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Tüm gücüyle yalnızca düşmemeye odaklanmıştı.

"Liman askerlerle kaynıyor olacak," diye bağırdı gruba. "Zincir kuracaklar. Gemiyi asla çıkaramayacağız."

"Limana gitmiyoruz," diye yanıtladı Lara. "Bir planımız olduğuna güven ve atından düşmemeye odaklan, Aren."

Sanki sana güvenebilirmişim gibi, diye düşündü ama yağmur yağmaya başladığında daha fazla konuşmanın imkânsız olduğu ortaya çıktı. Arnavutkaldırımlar kayganlaşıyordu ancak kadınlar atların dengede durma mücadelesine rağmen tempoyu korudular. Kendi bineği ise yolda kayıyor, Aren neredeyse aşağıya düşüyordu. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, sırtından ter dökülüyordu.

Arkalarındaki sarayın davul kulesi bir mesaj vermeye başladı. Kadınlar başlarını eğerek kulak kesildiler. Aren şifreyi bilmediği için yüzünü buruşturdu ama asıl amacın hilelerinin keşfedilmesi olmasından şüpheleniyordu.

"Tam zamanında," diye bağırdı Bronwyn. Grupları bir ana bulvardan aşağıya saparak doğu kapılarına doğru ilerledi, atlar dörtnala koşuyordu. Uzakta, kapının etrafında patlayıcılar patlarken gökyüzü aydınlandı. Muazzam bir patlama havayı bölerken atlardan birçoğu irkildi, gözleri çılgına dönmüştü.

Kulaklarındaki çınlama geçtiği zaman, Aren çınlayan toynakların ve bağırışların sesini duydu. Askerler her yönden onlara yaklaşıyordu, gruplarını kapılara ulaşmadan önce durdurmak için yarıştılar.

Davul sesleri havayı doldurdu, Aren bu mesajı tanıyordu. *Doğu kapısı saldırı altında.*

Ithicana. Öyle olmalıydı.

"Daha hızlı!" diye seslendi Lara. "İkna olmalarına ihtiyacımız var!"

Atlar ileri fırladı, iki yandaki binalar karanlık bulanıklıklardan ibaretti. Yağmur kör edici bir tufana dönmüştü. İleride alevler vardı, kapının bir kısmı yanıyordu, ışık sur boyunca dizilmiş onlarca askeri aydınlatıyordu. Surun eteklerindeki sayısız asker yangını söndürmek ve kapıları güvence altına almak için çalışıyordu.

Kapıdaki davul kulesi açılarak aynı mesajı tekrarladı. "Bizi gördüler!" diye bağırdı Bronwyn. "Takviye kuvvet çağırıyorlar!"

Bir ok Aren'ın yüzünün hemen yanından fırladı. Başka bir ok Lara'nın atının arkasını sıyırdığında hayvan acı içinde cıyakladı. Evlerin duvarlarına üç ok daha çarptı, askerleri hedefi vurmaktan alıkoyan tek şey karanlık ve yağmurdu.

"Neredeyse geldik!" diye bağırdı Lara.

Davul işareti tekrarlandı, ardından tam ortasında kesiliverdi. Yanındaki Lara başlığını açarak gözlerini tavan çizgisine dikti. Aren onun bakışlarını takip ettiğinde ilerideki çatıda gölgeli bir şekil seçti. Elindeki gaz lambasını kaldırınca kadının yüzü aydınlandı. *Lia.*

Arkadaşı ve koruması yanından fırtına gibi geçerken ona bir kez selam verdi. Hemen ardından Lara uzanıp Aren'ın dizginlerini tuttu ve iki hayvanı birden durdurdu. Diğer kardeşler de aynısını yaptığında hayvanlar yön değiştirerek birbirlerinin etrafında dönmeye başladı. Kapıdaki askerler bir çizgi halinde sıralanırken takipçileri de arkalarından koştu.

Bir an sonra, Lia sokağa bir şey attı.

Havada bir patlama meydana gelerek atların kıvranıp koşmaya başlamasına neden oldu. Aren henüz eyerine zar zor tutunmuştu ki, bir sokak ötede meydana gelen başka bir patlama kulaklarını çınlattı ve gruplarını her iki taraftan sararak dumanla onları gizledi.

Kızlardan üçü atlarını kuzeye giden bir sokakta ilerletti. Ama Aren'ın atı ters yöne gidiyordu, Lara dizginleri çekerek onu bir ara sokağa yönlendirmişti. Bronwyn önde ilerleyerek grubu yönetiyor, diğer kız kardeşlerden biri de arkayı tutuyordu.

Neredeyse zifiri karanlık olan sokağa daldılar, sonra başka bir sokağa saptılar ve geldikleri yöne dörtnala geri döndüler.

Sokaklar artık neredeyse boştu. Maridrinalılar, Vencia'nın saldırı altında olduğuna inanmış halde panjurlu evlerine sığınıyorlardı.

"Hangi cehenneme gidiyoruz?" diye sordu Aren.

"Batıya." Lara'nın gözleri arkalarındaki sokaktaydı. "Davul kulesinin sinyalini tekrarlaması için yalnızca birkaç dakikamız var, sonra tüm birlikler üzerimize çullanacak." Sonra bir küfür savurdu. "Cresta! Bronwyn! Misafirimiz var!"

Uyarı ağzından çıkar çıkmaz Lara'nın atı sendeledi ve düşer gibi oldu, hayvan tekrar doğrulurken zorlandı. Arka tarafı okla vurulduğu yerden kanla sırılsıklam olmuştu. Uzun süre bu gruba ayak uyduramazdı.

Lara, "Beni karşı taraftan al," diye seslendi Bronwyn'e. "Bize biraz zaman kazandıracağım."

Atın sırtına tırmanmadan önce hayvanı binaların yakınına

doğru sürdü, yere çömelip atın omzunun üzerinden eğildi. Hemen ardından zıpladı.

Dengesini bozmayı göze alarak arkaya bakan Aren, Lara'nın balkondan sarktığını gördü. Tırmanıyordu. Sonra bir ok attı ve peşindeki askerleri hedef alırken dişlerinin arasına iki tane daha sıkıştırdı. Hedeflerinden biri atından düştü, diğeriyse omzunu kavramak için okun çıktığı yere uzandı. Diğer askerler Lara'yı görüp onu işaret ederek silahlarını doğrulttular ama atı sokağın köşesinden dönünce Aren'ın görüşü kesildi.

Geri dönmeliyim. Bu düşünce aklını parçalıyordu ancak bir an sonra Bronwyn onunla aynı hizaya gelip başını salladı. "Ne yaptığını biliyor. Sürmeye devam et."

Sarp sokağa tırmandılar, atların almakta zorlandıkları nefesler neredeyse toynakları kadar gürültülüydü.

Ölmüş olabilir, diye düşündü Aren. *Sokakta kanlar içinde yatıyor olabilir.*

"Eğer öyleyse, bunu hak ediyor," diye hırladı kendi kendine. Kendini azarlasa da ilerideki binaların tepesinde bir gölge belirince içine dolan rahatlamaya engel olamadı. Lara bir balkona, oradan da sokağa atladı. Sokakta yuvarlanarak ayağa kalktıktan sonra göz açıp kapayıncaya kadar koşmaya başladı.

Bronwyn dörtnala ona doğru koştu. Lara son anda kız kardeşinin tuttuğu üzengileri yakaladı ve havaya fırlayarak bacağıyla atın sırtını kavradı. Bronwyn, Lara'nın boştaki elini yakalayıp kız kardeşinin ata binmesine yardım etti.

Davullar yeni bir döngüde çalmaya başladı, fırtına gibi olan sesleri sokaklarda onları takip ediyordu.

Batı kapısı bu ismi zar zor hak ediyordu. Duvarda dar bir yola açılan ve doğruca kıyı şeridine uzanan yokuşa çıkan kapalı bir yarık vardı, hepsi bu kadardı. Tekneyi demirleyecek hiçbir yer yoktu, gemiye ulaşmanın tek yolu onu karşılamak için yüzmek olurdu. Bunu yapabilirdi. Hem de kolayca. Ama Lara ve iki kız kardeşi...

Kıvrımlı sokaklardan tepeye doğru bastırdılar, atlar soluk soluğa kalmış haldeydi ve artık güçleri kalmamıştı. Tam da o anda kapı görüş açılarına girdi, altı ağır silahlı asker tarafından korunan dar, çelik bir kale kapısıydı.

"Şifremiz yok." Diğer kız kardeş Cresta, Aren'ın yanına doğru çekildi, grup yavaşlayarak tıris ilerlemeye ve sonra da yürüyüşe geçti. "Onlara davul kulelerinin tehlikeye atıldığını fakat dalgakıranların dışında Ithicana gemileri görüldüğüne dair söylentiler duyduğunuzu söyleyin. Onları dışarı çıkaracak kadar yaklaşsak yeter."

"Durun ve kendinizi tanıtın!" diye bağırdı bir asker.

Aren boğazını temizledi, sesinin Maridrina aksanıyla konuşacak kadar sakin çıkması için uğraştı. "Davul kuleleri tehlikeye girdi," diye seslendi adama. Atın yanından kayıyor, bacakları ağrıyordu.

"Şifreler," diye bağırdı adam, yayını kaldırıp Aren'ın göğsüne bir ok doğrulttu.

"Şifreler tehlikeye girdi, seni ahmak," diye bağırdı Aren doğaçlama yaparak. "Ithicanalılar şifreleri ele geçirdi. Kralın lanetli haremine girip çıkmayı başka türlü nasıl başardılar sanıyorsun?"

Asker kaşlarını çattı ama silahını indirmedi. Arkadaşları da ellerini kılıçlarının kabzasından çekmemişti.

"Dalgakıranların dışında Ithicana gemilerinin görüldüğüne dair raporlar var. Son güvenilir güncelleme, Ithicana Kralı'nın güney kapısına yöneldiğini belirtti. Şehrin etrafından dolanırsa tepelerden aşağı inebilir ve siz aptalların ruhu bile duymadan suya iner."

Asker yayını indirdi ama Aren ileriye doğru bir adım attığında adam başını iki yana salladı. "Dediğimi yap, dostum. Bu gecenin şifresi ned..."

Adamın sözü yarıda kesildi, boğazına bir bıçak saplanmıştı.

Lara ve kız kardeşleri saldırdı, çelik bıçakların sağanağı bir-

birine çarptı. Aren adamın yere düşen kılıcını kaptı ve kendini karmaşanın içine attı. Askerlerden birini kılıçtan geçirip bir diğerini de duvara tırmanıp kaçmaya çalışırken ölen adamın yayıyla sırtından vurdu.

Birkaç dakika içinde her şey bitmişti ama arkadan atlar onlara doğru yarışıyordu. Takviye kuvvetler.

Aren arkasını döndü. Kız kardeşler kale kapısını yarıya kadar açmıştı, dördü kısmen yükselen demir çivilerin altından yuvarlandı, takibi yavaşlatmak için zinciri bir kılıçla sıkıştırmışlardı.

Kavşağa ulaşana kadar karanlık patika boyunca temkinli bir şekilde ilerlediler. Bir yol körfeze, diğeriyse dik yokuşa çıkıyordu. Dalgaların sesi Aren'ın kulaklarını doldurdu, hava tuzlu su kokusuyla ağırlaşıyordu. Denizi aylardır görmemişti. Sesini duymamıştı. Şehrin kokusu onu kirletmeden deniz kokusu burnunu doldurmamıştı. Birkaç saat içinde Ithicana'ya dönecekti.

Ama Lara onu diğer yöne çekiyordu. "Bu taraftan."

Aren yerinden kıpırdamayı reddetti.

"Aren, bir gemi yok. Tekne yok," diye tısladı Lara. "Bu sadece bir hileydi. Buraya kısa bir mesafede ağaçların arasında bizi bekleyen başka atlar var."

Aren onunla gitmek istemiyordu. Onun yanında olmak istemiyordu, sadece yaptığı şey yüzünden değil, onun etrafında içgüdülerine güvenmediği için. "Bizi nereye götürmek için?"

"Erzaklarımızın olduğu buluşma noktasına." Lara arkasını dönüp şehre giden patikadan aşağı baktı, sinirleri ona ihanet ediyordu. "Acele etmeliyiz."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum, Lara. Ithicana'ya geri dönüyorum." Çünkü bunu tek başına yapabilirdi. Bir gemiyi çalana kadar sahil çizgisinde ilerler, sonra da eve geri dönebilirdi.

"Aptal olma." Artık Lara'nın sesinde öfke vardı. "Bu plan için haftalarca hazırlık yapıldı, sense hepsini çöpe atmak niyetindesin."

"Sana güvenmiyorum," diye bağırdı Aren. "Ne sana ne de planlarına. Sana yüzünü bir daha görmek istemediğimi söylemiştim. Seni öldüreceğimi söyledim. Seni bu uçurumdan atmadığım için şanslısın."

"Dene de gör, seni nankör pislik," diye homurdandı Bronwyn. Ama Lara elini sallayıp onu sakinleştirdi.

"Bana güvenmediğin için seni suçlamıyorum," dedi. "Fakat belki de kız kardeşine inanmalısın. Büyükannene. Jor'a. Bu plana her şeyini veren tüm Ithicanalılara. Onlara güvenmelisin."

Aren midesi kararsızlıkla kasılırken Lara'yı izlemeye başladı. Gerçi karanlıkta onu zar zor seçebiliyordu.

"Eranahl'a geldiğimde Ahnna'nın yaşamama izin vermesinin *tek* nedeni, Ithicana'nın seni geri almak için en iyi şansının ben olduğumu bilmesiydi. Ve sen bir kez özgür olup eve döndüğünde, Ahnna eğer Ithicana'ya bir daha ayak basarsam beni öldüreceği konusunda çok açıktı. Bir kez olsun, lütfen duruma onun gibi *biraz* faydacı yaklaşabilir misin?"

Lara, Eranahl'a nasıl ulaşabildi? Zihnine çarpan ilk düşünce buydu ama bunu uzaklaştırdı. "Pekâlâ."

"Tırmanın, siz aptallar," dedi Cresta. Durduğu yerden Vencia'ya dönüş yolunu izliyordu. "Bize neredeyse yetiştiler."

Dişlerini sıkan Aren, uçurumun kenarına tırmandı ve karanlıkta el yordamıyla tutunacak yerler buldu. Aşağıdaki patikayı döven bot sesleri kulağına geliyordu, askerler ölü yoldaşlarını keşfettikten sonra hızlı takiptelerdi.

Daha hızlı.

"Tırmanıyorlar!"

Bağırışlar yukarı doğru süzüldü. Bir saniye sonra, yay telleri gerildi ve oklar uçurumun kenarından sıçradı.

Aren oklardan biri elinden birkaç santim uzaktaki kayalık zemine batarken, diğeri de botunun topuğundan sekerken yüzünü buruşturdu.

Fakat neredeyse varmışlardı.

Sonra kulaklarını acı dolu bir çığlık doldurdu.

"Bronwyn!" Lara nefes nefese kalmıştı, Aren ayaklarının arkasından baktığında uçurumdan aşağı düşen bir şekil gördü. Kız neredeyse on beş metre aşağıda tekrar tutunmayı başardı.

"Gidin!" diye seslendi Bronwyn. "Çıkarın onu buradan!"

"Seni terk edemem!"

Aren, Lara'nın aşağı doğru bir inişe başladığını duydu ve tereddüt etti.

"Hayır!" Bronwyn'in sesi tizdi. "Seni ve Aren'ı yakalar ya da öldürürlerse, bu babamın kazandığını gösterir. Bu bize yaptığı her şeyden paçayı sıyırdığı anlamına gelir. Bize yaptırdığı her şeyden. *Lütfen*, Lara. Savaşmaya devam etmelisin."

Lara hareket etmeyi bıraktı, Aren onun bir karar verdiğini hissedebiliyordu. Bu kararın ne olduğunu yüreğinde biliyordu.

Ama Aren insanların onun için ölmesinden bıkmıştı.

"Tepeye çık ve beni koru," diye Cresta'ya tısladı. Ardından aşağı inmeye başladı.

Yanından geçerken Lara koluna uzandı ama Aren onu bir kenara itti. "Hemen tepeye çık ve her vuruşun isabetli olduğundan emin ol."

Bronwyn'e ulaşması saniyeler sürdü, kızın nefesi acıyla törpüleniyordu. "Neresi?"

"Sağ omzum." Sesi kesik kesik çıkıyordu. "Git. Başka bir şanslı atış daha yapmalarına izin verme."

Aren söylediklerini duymazdan gelerek kızın başını ve omzunu sağlam kolunun altından geçirdi. "Dayan."

Bronwyn onu daha sıkı tuttu, bacaklarını Aren'ın beline doladı ve sakat omzu sarsıldığında dudaklarından hafif bir inleme kaçtı.

Lara ve Cresta, askerlerle karşılıklı atış yaparken yukarıdan oklar yağıyordu. Aşağıdan gelen acı çığlıklar ise kadınların hedeflerine ulaşma şansının daha fazla olduğunu gösteriyordu. Aren hepsini duymazdan gelerek tırmandı. Taşıdığı fazladan

ağırlığa karşı dişlerini sıkıyordu, dengesi istikrarsızdı ve sahip olduğu güç bir zamanlar olduğu gibi değildi. Bronwyn'in kanının sıcaklığının giysilerine sızdığını hissedebiliyordu, kanın ağır kokusu burnuna dolsa da Aren sıkı tutuşunu asla gevşetmedi.

Yüzünün yanındaki kayadan bir ok sıçrarken aşağıdan askerlerin tırmanma sesleri duyuldu ama aşağıya bakmadı. Ne kadar yolu kaldığını görmek için yukarı da bakmadı.

"Tuttum seni." Lara'nın sesiydi. Bronwyn onu bırakırken kız kardeşleri onu yukarı doğru çekti.

Aren'ın eli uçurumun kenarını buldu ve aşağıdakilerden herhangi birinin fazladan oku kalmış olması ihtimaline karşın alçakta durarak tırmandı.

Sonra engebeli arazide olabildiğince hızlı koştular, kayalar ve çalılar ayaklarına yapışıyordu. Lara, Bronwyn'i peşinden sürüklüyordu.

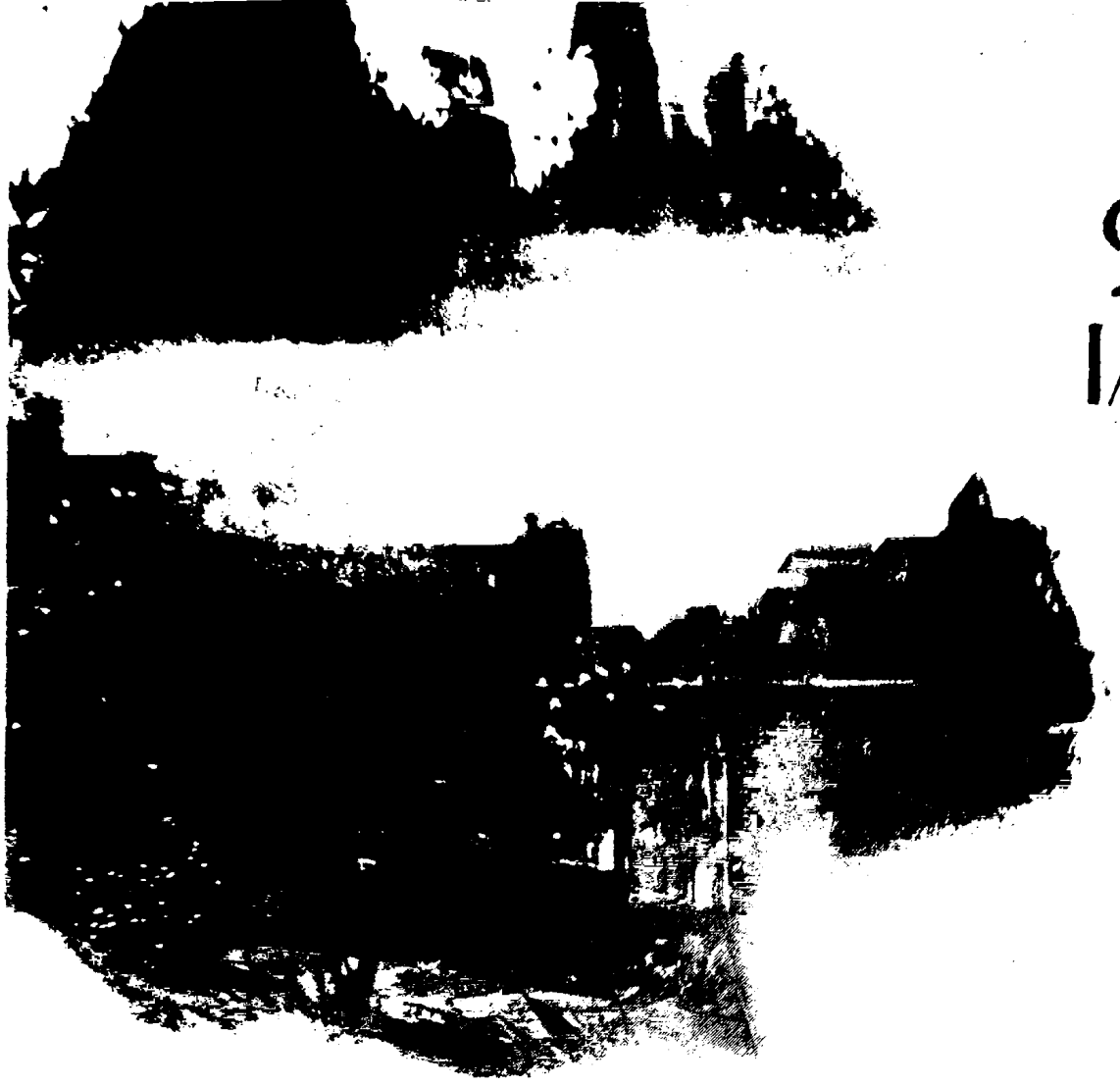
Lara, "Koş ve atları getir," diye fısıldadı Cresta'ya. "Birkaç dakika içinde uçurumdan yukarı çıkacaklar, süvariler şimdiye dek güney kapısından gelmiştir. Acele etmeliyiz."

Cresta karanlığın içinde kayboldu. Aren, Lara ve kız kardeşinin yanına sıkışarak elini Bronwyn'in sırtına bastırdı. Sırtı kanla sırılsıklam olmuştu.

"Kahretsin," diye lanet okudu. Hemen sonra onu kollarına aldı. "Hiç okun kaldı mı?"

"Üç tane," diye yanıtladı Lara. "Ama onları öldürmenin başka yolları da var. Atlardan birini bana bırak yeter."

Böylece, Lara geride kaldı.

İşler plana göre *gitmiyordu.*

Lara sessizce geldiği yoldan geri döndü, onları takip eden askerlerin sesini dinlerken yayını gevşek bir şekilde elinde tutuyordu.

Çizmelerin hafif gürültüsünü duydu ve yolun kenarına doğru ilerledi. Ellerinde kılıçlarla yanından geçen adamları saydı. *Altı.* Yakında daha fazlası da gelirdi.

Arkalarından süzülerek üç askerin sırtına ok attı, geri kalanı telaşla bağırırken gölgelere saklandı ve siper bulmak için hareket etti. Bir bıçak çektiği sırada fark edilmemeye özen göstererek kayaların etrafına süzüldü, sonra dinlemek için duraksadı.

Hiçbir şey yoktu.

Ama bir esinti yanağını okşuyordu ve beraberinde ter kokusu taşımıştı. Gülümseyen Lara, yavaş adımlar atarken burnunu havaya kaldırarak yere çömeldi ve iyi bir saklanma yeri olabilecek büyük bir kaya görünce durdu. Uzaktaki çalılıklara

bir taş attı ve erkekler başlarını o yöne çevirirken oradaki hafif hareketin farkına vardı.

Başka bir taş atarak birkaç hızlı adım attı ve bıçağını fırlattı.

Çığlıktan ziyade eti delen bıçak sesi duyulunca hedefini vurduğunu anladı. Kılıcını çekerken gizlenmekten vazgeçerek saldırdı.

Askerler bıçaklarını kaldırdılar ve geceyi çelik çınlamalarıyla doldurdular. Lara içlerinden biriyle ciddiyetle savaştı, diğerinin darbelerinden kaçarak onu sırtından bıçaklamaya çalıştı ve adam saldırana kadar onu daha da yanına yaklaştırdı. Sonra yana doğru adım attı ve asker, kendi arkadaşını göğsünden bıçakladıktan bir an sonra adamın kolunu vücudundan ayırdı.

Asker çığlık attı, yere düşerek kanayan elini kavradı ancak Lara bıçağının ucunu boğazına dayayarak onu ve ölmekte olan yoldaşını susturdu. Üçüncü adamdan kılıcını alıp, havada toynak sesleri yükselirken ayağa kalktı.

Güney kapısından gelen muhafızlar buradaydı.

Lanet okuyarak atların saklandığı ağaçlığa doğru koştu. Söz verildiği gibi, atlardan biri kalmıştı. Lara kendini eyere fırlattı, topuklarını eyere taktı ve gelen askerlerin olduğu yönde ilerledi.

Bronwyn yaralıydı ve Aren at üstünde tam anlamıyla beceriksizdi. Bu yüzden de Lara peşlerinden giden askerlerin dikkatini dağıtmak zorundaydı. Onlara Sarhina'nın yanına varmaları için zaman tanımalıydı, orada daha fazla erzak vardı.

Başlığını geriye doğru çekerek tokasını saçından çıkardı, böylece saçları açılarak sırtından aşağı akmıştı. Karanlıkta bile, kim olduğunu belli etmek için bu yeterli olmalıydı.

Yoldan uçarcasına inerek askerlerin görüş alanına girmesini bekledi, ardından atını şaha kaldırarak kaybolmuş izlenimi vermek için hayvanı daireler çizerek sürdü. Telaşlı olduğu izlenimini veriyordu. Sonra dizginleri hayvanın omzuna koyup yeniden yamaçtan inmeye koyuldu, askerler onu kovalarken yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi.

Yağmur dursa da yol çamurluydu. Babasının askerlerini Aren ve kız kardeşlerinden uzaklaştırıp, Vencia'nın batısındaki küçük bir körfez kasabasına doğru yönlendirirken bineğine ve bacaklarına su sıçrattı. Hayvanı sendelediğinde yamaç boyunca dizilmiş, pencerelerinde lamba ışığı yanan taş evlere doğru kaydı. Sokaklarda sadece birkaç kişi vardı. Balıkçı gemilerinin demirlediği küçük rıhtımlara doğru dörtnala inerken karşısına çıkan insanlar, şaşkınlık naraları atarak yolundan çekildiler.

"Bekleyin!" Kasabanın yarısının duyacağı kadar yüksek sesle çığlık attı.

"Geliyorum, beni geride bırakmayın! Aren, beni geride bırakma!"

İskeleye ulaştıktan sonra kendini atın yanından fırlattı ve gemileri demirleyen ipleri çözerek liman kargaşaya girene kadar tekneleri iskeleden uzaklaştırdı. Askerlerin peşinden geldiğini duyduğunda rıhtımın altına saklandı. Vücudunun büyük çoğunluğu suya batmıştı, parmaklarıyla midye kabuklarıyla kaplı iskeleyi kavrıyordu.

Dalgalar onu çekip sürüklediğinde göğsünde tanıdık bir korku yükseldi. Ya eli kayarsa? Ya gelgit onu denize çekerse? Ya aşağıda gizlenen köpekbalıkları varsa?

"Onu görüyor musun?" diye bağırdı bir asker. O ve birkaç arkadaşı yukarıdaki iskelenin üzerinden koştu. "Bu onun atıydı!"

Daha fazla asker iskeleye koştu, çizmelerinin ağır gürültüsü kesilen nefesinin sesini örtüyordu. En uca gittiler, Lara onların karanlık denizin üzerinden bakıp bir geminin izlerini aradıklarını hayal edebiliyordu.

"Burada birisine bağırdığını söyleyen tanıklar var, efendim," dedi bir adam. Lara'nın üzerinde ilerlerken, gölgeli vücudu tahtalardaki boşluklardan görülebiliyordu. "Onu beklemeleri için bağırdı. Ithicanalının adını kullandı."

Komutan lanet okudu. "Suya açılmışlar. Devriye gezen ge-

miler için sinyalleri yakın. Donanma yakında onları almazsa, ortadan kaybolacaklar. Ava yardım etmek için balıkçılardan bazılarını buraya getirin."

Lara onların kıyıya çekilmelerini bekledi, sonra acele etmesi gerektiğini bilerek parmaklarını boşlukların arasına kaydırıp iskelenin altından yavaşça aşağıya doğru hareket etti. Güneş doğduktan sonra iz sürücülerin Aren ve kız kardeşlerinin bu yöne gitmediklerini anlamaları çok zaman almayacak ve babası bir hileden şüphelenecekti. O zamana kadar gitmiş olmaları gerekiyordu.

Kayalık sahile ulaşan Lara, dizlerine gelen suda sürünerek başının üzerinden her dalga geçtiğinde sendeledi. Elleri ve dizleri keskin kayalar yüzünden kanıyordu. Yine de askerler hâlâ görüş alanındayken ayağa kalkma riskini göze alamazdı.

Üstelik dakikalar geçtikçe askerlerin sayıları gitgide artıyordu. Aptal değillerdi. Kıyı şeridindeki bütün tekneleri köşe bucak arayacaklardı ve göreve yardımcı olmak için bir köpek getirmişlerse bu Lara'yı hiç şaşırtmazdı.

Lara görüş alanından çıktığına kanaat getirdiğinde sahile çıktı. Çizmeleri vıcık vıcık ses çıkarırken burnunu kırıştırdı, bu gece sesi herkes duymuştu sanki. Kasabanın eteklerinden dolaşarak bir koşuyla tepeye tırmandı, oradan doğuya saptı. Gürül gürül akan suyun sesi kulaklarına çalınan küçük bir nehrin üzerindeki köprüye ulaşana kadar yolun birkaç adım gerisinde kalmayı ihmal etmedi. Tekrar yağmur yağmaya başlamıştı, ara sıra şimşek çakarak gökyüzünü aydınlatıyordu. Lara nehri yukarıya doğru takip etti ve yolunu işaretleyen zar zor gördüğü parlak yosun lekelerini aradı.

Yosunları bulana kadar, kendine Bronwyn'in hâlâ hayatta olup olmadığını merak etme izni vermedi. Ya da diğer kardeşlerinden birinin zarar görüp görmediğini. Öldürülüp öldürülmediklerini.

Suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyordu. Yardım etmeyi ka-

bul ettiklerinde kardeşleri neye bulaştıklarını biliyorlardı ama onun yüzünden hâlâ bu haldeydiler. Önce hayatlarını kurtarmış, şimdiyse onları yeniden tehlikeye atmıştı.

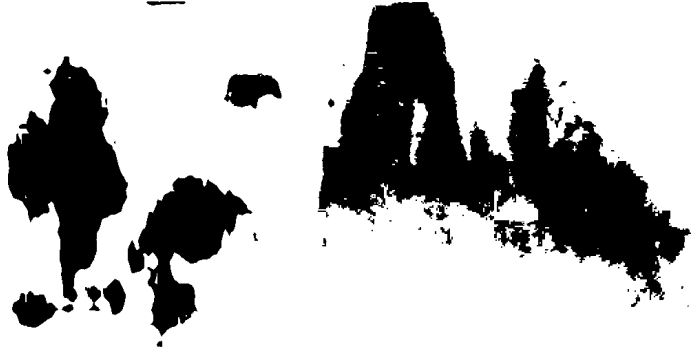
Peki ya Aren?

Onu düşünmek Lara'nın midesini bulandırıyordu. Aren'ın ona bakışını, sesindeki nefreti. Farklı olacağına inanmak için hiçbir sebebi yoktu. Buna rağmen öyle olmasını ummuştu.

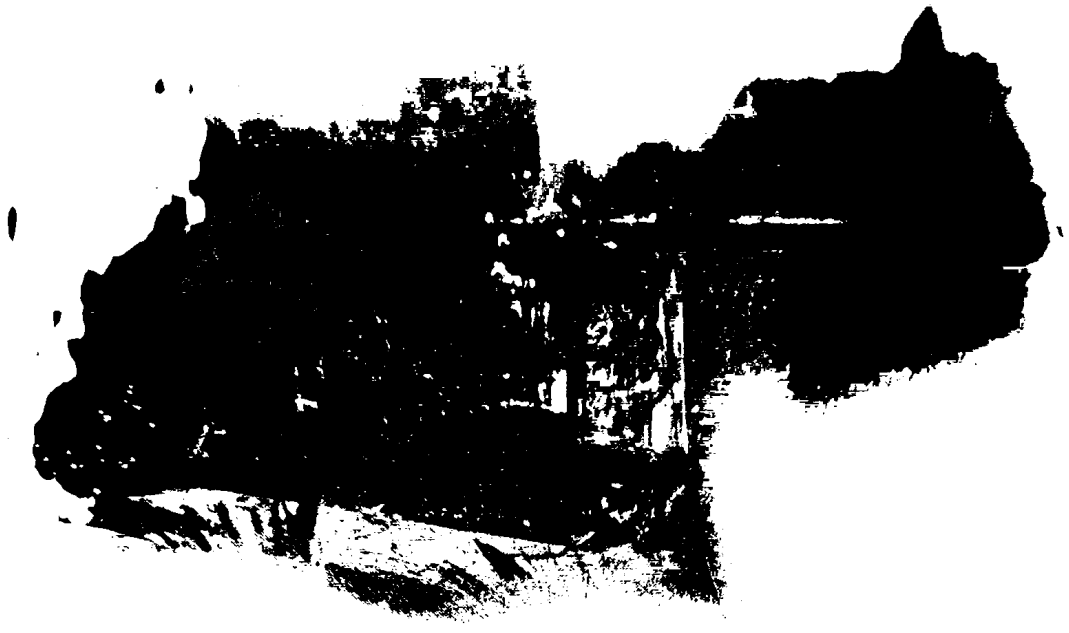
Lara yosunların belli belirsiz izlerini takip ederek ve yanlarından geçerken onları silerek tepeye tırmandı. Kolları ve bacakları kurşundan yapılmış gibi hissediyordu, bedenindeki küçük ama sayısız yaralar gücünü elinden alıyordu.

Küçük mağaranın ağzına ulaştığında, atların bir tarafa bağlı olduğunu gördü. Kayanın üzerinde içeriye doğru giden kan damlalarını gördü. *Lütfen herkes hayatta olsun*, diye dua etti. *Lütfen burada ol, Aren.* "Avcı." Sesi kısıktı, tekrar konuşmadan önce yutkundu. "Ben Lara."

İçeri girer girmez tanıdık, kindar bir sesle karşılandı. "Eh, yıldızlar bu gece gerçekten bizim lehimize *değil* çünkü işte buradasın, hâlâ hayattasın."

23
AREN

On dakikalık bir sürüşten sonra, Bronwyn'i atına bağlamak için durmak zorunda kaldılar.

"Çıkar şunu," diye mırıldandı Aren'a. "Acıtıyor."

"Seni kan kaybından ölmekten koruyan tek şey bu." Ancak Aren, daha önce birkaç kez vurulduğu için ona karşı anlayışsız değildi. "Güvenli bir yere varır varmaz onu çıkaracağız."

Eğer o kadar uzun süre dayanırsa.

Cresta kız kardeşinin atının dizginlerini tutuyordu. Bronwyn atın boynuna yığılmıştı ama Aren karanlıkta bile Cresta'nın geriye bakıp durduğunu, ara sıra durup kız kardeşinin nabzını kontrol ettiğini fark etti. Dikkati dağılmıştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu sonunda. "Peki bizimle orada kim buluşuyor?"

"Nehrin yukarısında küçük bir mağara var. Kız kardeşimiz Sarhina, Lara'yla yapacağınız yolculuk için ihtiyacınız olan malzemelerle birlikte orada olacak."

"Tam olarak nereye yolculuk?" Planı bilmemekten nefret ediyordu. Tüm hayatını bir önder olarak geçirmişken şimdi takipçi olmaktan nefret ediyordu.

"Lara bizimle buluştuğunda açıklayacaktır."

"Ya da açıklamaz. Ölmüş olabilir."

Cresta usulca güldü. "İkinizle gitmediğim için minnettarım. Sevgili kavgasında üçüncü tekerlek olmaktan daha kötü bir şey yoktur."

"O artık benim *sevgilim* değil," diye dişlerini sıkarak yanıtladı Aren.

Onunla Lara arasındaki çatışma sanki odada bulunan bir dekor konusundaki anlaşmazlıktan başka bir şey değilmiş gibi, Cresta'nın tek tepkisi alaycı bir gülümseme oldu. "Öyle olsun, Majesteleri. Ama bu kadar kolay kurtulabileceğini sanma. Lara, babamızın askerleri tarafından öldürülmeyecek. O kadını öldürmek neredeyse imkânsız. Bu yüzden ona küçük hamamböceği diyoruz ve yakalanmamış olmamız, her şeyin tam olarak plana göre gittiğini gösterir."

Bronwyn inleme fırsatını değerlendirdiğinde, Aren topuklarını atına vurup beceriksizce dizginleri çekerek onun yanına gitmeyi başardı, nehir suyu sıçrayarak bacaklarını ıslatıyordu. Uzanarak parmaklarını kızın boğazına bastırdı, nabzı zayıf ve teni soğuktu. "Acele etmeliyiz."

Ne yazık ki karanlıkta atlar nehrin yukarısında oldukça yavaş bir tempoda hareket edebiliyorlardı, toynakları kaygan kayaların üzerinde kayıyordu. Aren yürüyerek iki kat daha hızlı gidebilirdi ama Bronwyn'i taşırken bu mümkün değildi. Yorgundu, vücudu bu tür yorucu hareketlere alışık değildi ve bundan nefret ediyordu. Hayatı boyunca güçlüyken şimdi kendini zayıf hissetmekten nefret ediyordu.

Yosunların tanıdık parıltısını Cresta'dan önce fark etti, karşısındaki görüntü karşısında göğsü sıkışıyordu. Bir parça Ithicana'nın ve halkının, planın bu kısmında yer aldığının kanıtıydı bu.

Ağaçların arasından geçen yolu yaklaşık on dakika boyunca takip ettikten sonra alçak bir uçuruma vardılar. Titreyen ateşin parlak ışığında ortaya çıkan bir mağara açıklığı görünüyordu.

Cresta aceleyle atından indi ve Aren Bronwyn'i çözerken atları bağladı. Aren ise yaralı kız kardeşi eyerden kurtararak mağaraya doğru taşıdı.

"Avcı," diye seslendi Cresta. Bir an sonra uzun koyu saçlara sahip hamile bir kadın belirdi; bir elinde kılıç, diğerinde ise bıçak tutuyordu.

"Bronwyn yaralandı."

"Kahretsin!" Aren'ın kız kardeş Sarhina olduğunu varsaydığı hamile kadın, silahlarını kılıflarına yerleştirdi ve ona doğru yürüdü. Sonra olduğu yerde buz kesti.

"Lara nerede?"

"Dikkatlerini dağıtıyor," diye cevapladı Cresta. "Yakında burada olur."

"İçeri gir."

Aren, Bronwyn'i mağaraya taşıdı. Tanıdık bir yüz görünce olduğu yerde kalakaldı. "Nine?"

Ninesi ayakta duruyor ve kendi silahlarını tutuyordu ama onu gördüğünde, pala elinden bir çırpıda düştü.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca nine hiç konuşmadı, sonra fısıldadı. "Yaşıyorsun. Buradasın. Merhametli Tanrıya şükürler olsun..." Sonra yüzünden gözyaşları dökülmeye başladı.

Aren hayatı boyunca büyükannesinin ağladığını hiç görmemişti. Babası, ninesinin öz oğlu denizde kaybolduğunda bile.

Sonra gözleri Bronwyn'e döndü ve yüzündeki gözyaşlarını silerek bir anda toparlandı. "Onu buraya getir."

"Omzuna bir ok yedi," dedi genç kadını yere indirerek. "Çok kan kaybetti."

Nine sadece homurdanmakla yetindi, Bronwyn'in giysilerini kesmek için bir bıçak çıkardı.

"Ah, Bronwyn." Hamile kadın, Aren ona yer açana kadar

karnına dirsek attı, ardından kendini yavaşça aşağıya indirip kız kardeşinin elini tuttu. "Neden her zaman incinen sen oluyorsun?"

Ok omzunda temiz bir delik açmıştı, geniş ok başlığı ateşin ışığında kanla parlıyordu. Cresta diğer yandan ortaya çıktı, yüzü endişeyle solmuştu. "İyileşecek mi?"

Nine cevap vermedi. "Aren, şu ok başlığını kır. Sonra da dışarı çık ve nöbet tut. Sen..." Sarhina'ya karanlık bir bakış attı. "Onunla git."

"Cresta gitsin."

"Cresta kalsın," diye karşılık verdi nine. "Bir yardımcıya ihtiyacım var ve senin aksine, o talimatları takip ediyor."

Aralarında devam eden irade savaşını görmezden gelen Aren uzandı ve okun başını kırdı, Bronwyn cevap olarak sadece inledi. Aren ok başlığını kenara atarak ayağa kalktı ancak tam o anda boğuk bir ses dışarıdan, "Avcı," diye seslendi. Ardından, "Ben Lara," diye ekledi.

Kayıp kızı içeri girerken aldığı hızlı ve kesik nefeslerle omuzları kalkıp iniyordu, Aren'ın içi rahatlamıştı. Lara tepeden tırnağa ıslanmış durumdaydı, bal rengi saçları omuzlarının üzerinde sırılsıklamdı. Bir yanağında mor bir çürük vardı ve pantolonunun dizleri yırtılmıştı, altındaki deri kanlıydı. Yine de ona bakmak için yüzünü kaldırdığında Aren'ın kalbi hâlâ yerinden sıçramaya hazır haldeydi.

Ninenin sesi onu o ana geri çekti. "Eh, yıldızlar bu gece gerçekten bizim lehimize *değil* çünkü işte buradasın, hâlâ hayattasın."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Lara'nın bakışları Bronwyn'e çevrildi, kız kardeşini görünce dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Yoksa o...?"

"Yaşıyor ama zar zor. Ellerini temizle ve gel de bana yardım et. Bir kereliğine, gerçekten bir işe yarayabilirsin."

Lara tek kelime etmeden yanından geçti, Aren neredeyse

kendini mağaranın açıklığına atıyordu. Göğsü çok sıkıymış gibi hissediyor, ciğerlerine yeterince hava gitmiyordu. Bulutlu gökyüzünün altında durdu, ılık yağmur yukarıya çevirdiği yüzünden akan teri yıkarken kasları derin bir nefes alacak kadar gevşemişti.

Cresta yürüyerek yanlarından geçti. "Keşif yapacağım." Herhangi bir Ithicanalı kadar sessiz bir şekilde ağaçların arasında kayboldu, gecenin içindeki bir hayalet gibiydi.

Mağaranın içinden acı bir hıçkırık duyuldu, okun çıkarıldığını belli ediyordu. Aren düşünmek istemeyerek yamaçtan aşağıya doğru yürüdü. Hissetmek de istemiyordu.

"Demek Ithicana Kralı sensin."

Aren irkilerek zıpladı. Arkasını dönünce Sarhina'nın yanında durduğunu gördü, yağmur kadının siyah saçlarını ıslatıyordu. Doğum yapmasına sadece haftalar kalmış gibi görünmesine rağmen, en az Cresta kadar sessiz hareket etmişti. On ikisi birden böyleydi. Silas bu silahlardan on iki tane yapmıştı. Aren, adamın onların ne kadar tehlikeli olduğunu ancak şimdi fark ettiğinden şüpheleniyordu. "Öyleydim."

Sarhina öfkeli bir nefes aldı. "Lütfen tüm kasvetleri üzerime çevirme. Kız kardeşim içeride ölüyor olabilir ve gereksiz karın ağrılarına karşı sabrım yok."

"Gereksiz mi?" Sesi zehir doluydu ama Aren bunu yumuşatmak istemiyordu.

"Ithicana henüz düşmedi. Eranahl, savunmasını ihlal etmeye yönelik her türlü girişime karşı geldi ve anladığım kadarıyla, sivillerinizin çoğunluğu babamın askerlerinden önce adanın güvenliğine ulaşabildi."

Aren bunu biliyordu. Çoğunun sırtlarındaki kıyafetlerden biraz daha fazlasıyla geldiğini biliyordu, sadece Ithicana'nın hazırlıklı askerleri Maridrinalı kuvvetleriyle savaşmak için diğer adalarda kalmıştı. Aylar boyunca Merkez Kale birliğinden geriye kalanlarla birlikte açıkta yaşamışlardı. Toprakta uyumuş,

ormanda avladıkları ve topladıkları şeyleri yemiş, bu sırada onların evlerinde yaşayan ve köprüden gelen erzaklarla krallar gibi beslenen askerlerle savaşmışlardı. "Peki bütün bu sivillerin şimdi ne yediğini sanıyorsun?"

Sarhina istifini bozmadan ona sert bir bakış attı. "Belli ki erzakları var. Bu yüzden zamanları daralıyor. Kız kardeşin, Lara'nın planının ilk kısmını üstlendi. Sen özgür kaldığına göre, artık ikinci yarısı başlayabilir. Tahtına tekrar oturacaksın, sözlerimi iyi dinle. Babam *karını* kızdırdığında yanlış kadına çattı."

"Ona öyle seslenme."

"Neden yapmayayım? Gerçek bu."

"Çünkü o bir yalancı ve boğazının kesilmesini hak eden bir hain, işte bu yüzden!"

Aren birdenbire kendini sırtüstü bir halde buldu, şahdamarına bir hançer dayanmıştı. "Kendimi açıkça ifade edeyim, Majesteleri," diye tısladı Sarhina, karanlıkta görünen tek şey beyaz dişleriydi. "Kız kardeşim hakkında asla bu şekilde konuşmayacaksın ya da boğazı kesilen kişi sen olacaksın. Anlaşıldı mı?"

Aren ona bakmaya devam ederken söylediklerine cevap vermedi.

Sarhina hançeri daha sert bastırdığında boğazından aşağıya bir damla kan aktı. "Benim için hiçbir anlam ifade etmiyorsun. Sen bir hiçsin. Diğer kız kardeşlerimle sana yardım etmeyi kabul etmemizin tek nedeni Lara'nın seni sevmesiydi, biz de onu seviyoruz. Ona hayatlarımızı borçlu olduğumuzdan bahsetmiyorum bile."

Hançeri hafifçe çektiğinde, Aren bebeğe zarar vermeden onu nasıl üzerinden alabileceğini düşündü.

Ama hamile olsun ya da olmasın, Sarhina işini biliyordu. Aren onun insafına kalmıştı.

"Onun nelere katlandığına dair hiçbir fikrin yok," diye devam etti Sarhina. "Hepimizin babamın, Serin'in ve diğerlerinin elinde nelere katlandığına dair. İnsanlarımızın Ithicana yüzün-

den açlıktan öldüklerine ve öldürüldüklerine inanmamız için *kahrolası* on beş yıldır beynimiz yıkanıyor. Bizi dövdüler, aç bıraktılar, birer katile çevirdiler ve bunun her parçasında, hepsinin Maridrina'yı *senden* kurtarmak için olduğunu fısıldadılar. *Senin* yüzünden acı çekmemiz gerekiyordu. Zarar verdiğin masumlar hakkında hiçbir şey umursamayan, sadece kendi açgözlülüğünü tatmin etmek için yaşayan nefret dolu bir iblis olduğuna inandık!"

Sesinde öfke vardı. Mantığı Aren'a onu kışkırtmanın kötü bir fikir olduğunu söylüyordu ama yine de kendini cevap vermekten alıkoyamadı. "Ithicana'ya geldikten sonraki birkaç gün içinde gerçeği gördü. Gerçekler tekrar ve tekrar yüzüne çarpıldı, yine de babasının yalanlarına inanmayı ve beni sırtımdan bıçaklamayı seçti!"

"Seçti mi?" Kelimeler kadının dişlerinin arasından döküldü. "Neden onun yalanlarının zehir gibi olduğunu anlayamayacak kadar aptalsın? *Asla* gerçekten kurtulamayacağımız bir zehir. Gerçeği biliyorum. Kendi gözlerimle gördüm, buna rağmen geceleri ter içinde uyanıyorum. Ithicana'ya olan nefretim hiç gitmemiş gibi geri dönüyor."

Sarhina ona saldırdığı kadar hızlı bir şekilde ayağa kalktı ve belini ovuşturdu. Aren ona temkinli bir şekilde bakarken ayağa kalkarak yanan boğazına dokundu.

"Lara bir hata yaptı," dedi Sarhina bitkin bir şekilde. "Eğer sana tüm gerçekler konusunda güvenseydi, bunların hiçbiri olup bitmeyecekti. Ama lütfen, onun sana zamanla güvenmesinin başlı başına bir mucizeden farksız olmadığını anla. O da tıpkı sen ve Ithicana gibi babamın entrikalarının bir kurbanı. Gerçi senin aksine, onun kazanmasına izin vermeye niyetli değil. Lara, sen kral olmaktan vazgeçmiş olsan bile Ithicana Kraliçesi olmaya devam ediyor."

Sarhina başka bir kelime etmeden içeri girdi ve onu yağ-

murda dışarıda bıraktı. Birkaç dakika sonra, Lara durakladığı mağaranın girişinde belirdi. Ardından Aren'a doğru yürüdü.

"Bronwyn'in durumu nasıl?"

"Kanamayı durdurduk ama çok zayıf. İyileşeceğine dair herhangi bir güvence olmadan önce birkaç gün daha geçmesi gerek. O zaman bile, yaranın enfeksiyon kapma riski her zaman var." Lara şakaklarını, yorgunluğunu ve peşindekilere izini kaybettirmek için yaptığı her şeyin bedelini elle tutulur bir şekilde ovuşturdu. Aren boynunun hep düğümlendiğini bildiği o noktasını ovma dürtüsünü bastırdı.

"Bunu atlatacak," dedi onu yapmak yerine. "O bir savaşçı."

Lara ellerini yüzünden çekti ve ona baktı. "Öyle ya da böyle, bunu umursamana şaşırdım."

Tabii ki umurumda, ben senin gibi değilim, diye terslemek istedi onu. Ancak bunu söylemek yerine, "Kız kardeşlerinle bir alıp veremediğim yok," diye cevap verdi.

"Az önce boğazını kesmek üzere olanla bile mi?"

Lara elini uzatıp boynuna dokunduğunda Aren onu uzaklaştırdı. "Bana dokunma."

Lara kollarını vücudunun etrafına sararak geriye doğru adım attı.

"Sarhina, Ahnna'yı bu plana karıştırdığını söyledi," dedi Aren. "Nerede o? Ne yapıyor? Ayrıca seninle tam olarak nereye gideceğimi sanıyorsun?"

Lara, "Ahnna, Harendell'e gidiyor," diye yanıtladı. "On Beş Yıl Antlaşması'nı yerine getirmeye ve Harendell'in, Kuzey Kalesi'ni kontrol altına alma konusunda Ithicana'ya yardım etmesi için onlara yalvarmaya gitti." Lara başını ona çevirdi. "Senin kontrolünün altına."

Aren'ın elleri buz kesti. "Kız kardeşimi artık var olmayan bir anlaşma için onlara mı verdin? Orada hiçbir gücü yok. Müttefiği yok. Ona istedikleri her şeyi yapabilirler." Aren arkasını döndü, çok geç olmadan Ahnna'yı nasıl durdurabileceğini dü-

şünüp duruyordu. "Ahnna'ya iyi davranmalarının tek nedeni, onlara köprüde uygun koşullar kazandırmasıydı. Ithicana'nın artık kontrol etmediği bir köprüde! Harendell'in gözünde, o değersiz."

Ithicana da değersizdi. Eğer Harendell, Kuzey Kalesi'ni Maridrina'nın elinden almak isteseydi, muhtemelen yapabilirdi. Ama bunu kendilerine saklamamaları için hiçbir sebep olmazdı. "Bu plan aptalca."

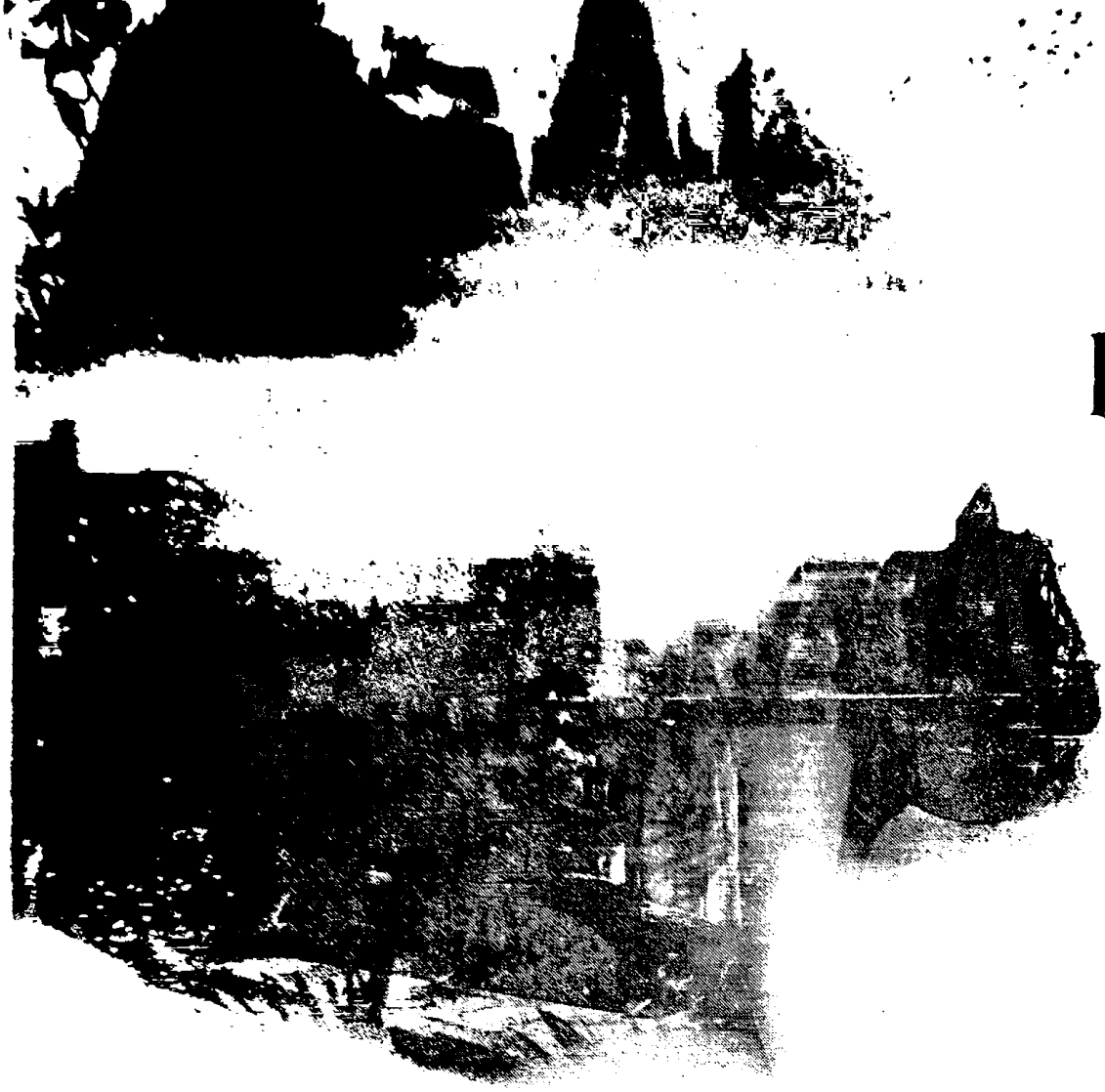
Lara sessiz kaldı. Kısa bir süre sonra, "Sana katılmıyorum. Yollarımızı ayırdıktan sonra aylarca Harendell'de kaldım. Bu memnuniyetle katılacakları bir girişim, eğer siz de pazarlığın diğer ucunu tutarsanız," dedi.

"Neymiş o?"

"Harendell'in Kuzey Kalesi'ni ele geçirmesi ayrı bir şey. Güney Kalesi'ni Maridrina'nın burnunun altından almak için Fırtına Denizi'ne yelken açmaları oldukça başka bir şey. Başka bir müttefiki güvence altına almalıyız."

Aren'ın cesareti dibe çöktü çünkü onun ne planladığını biliyordu. Tıpkı bunun gerçekleştiğini hayal etmenin bile delilik olduğunu bildiği gibi.

"İşte bu yüzden," diye devam etti Lara. "Sen ve ben güneye gidip, Ithicana'nın Valcotta İmparatoriçesi'yle ilişkisini düzelteceğiz."

24
LARA

Şafak söküyordu, gökyüzü pembe, turuncu ve altından oluşan parlak bir gün doğumuna dönüşerek geceyi açıyordu fakat Lara'nın bu güzelliği fark edecek vakti yoktu. Mağaranın açıklığının başında durmuştu, iştahı olmamasına rağmen elindeki ekmek parçasını kemiriyordu.

Gözüne hiç uyku girmemişti.

Bronwyn ölümün eşiğindeyken, Lara'nın onu bu karmaşaya sürüklemesi sonucunda yaralanmışken nasıl uyuyabilirdi? Ne zaman uykuya dalsa sarsılarak uyanıyor, kız kardeşinin nefes almayı bırakmış olmasından korkuyordu. Onu kaybetmekten korkuyordu. Marylyn'i öldürdüğünü bildiği kadar, onu da öldürdüğünden emindi.

Aren işin içine girince her şey daha da kötü bir hal almıştı. Ona planı anlattıktan sonra, Aren mağaranın izin verdiği kadarıyla kendisinden uzak durmak için her türlü çabayı göstermiş,

Lara'yla göz göze gelmeyi reddetmiş ve bunun yerine saatlerce küçük ateşin derinliklerine bakmayı tercih etmişti.

Suçluluk, Ithicana'dan sürgün edildiği geceden beri hep arkadaşı olmuştu ama şimdi yeniden yükseliyor ve midesini ağrıtıyordu. Çok fazla hasar vermişti. Planı işe yarasa bile, Ithicana ittifaklar kursa ve köprüyü geri alsa bile, yol açtığı hasarı geri alamazdı.

"Hazır mısın?"

Sarhina arkasından geldi ve Lara'ya buharı tüten bir içecekle dolu olan teneke bir bardak verdi.

"Benden nefret ediyor." Direnişine rağmen sıcak bir gözyaşı yanağını yakınca Lara onu öfkeyle savuşturdu. "Düşündüm ki..." Başını sallayarak duraksadı. "Ne düşündüğümü bilmiyorum."

"Onun nankör, bir o kadar da mükemmel olan kızını kurtardığın için seni affedeceğini mi?"

Lara yarı kahkaha, yarı hıçkırık gibi duyulan bir ses çıkardı.

Mağaraya dönüp bir bakış atan Sarhina kolunu tuttu ve onu yamacın aşağısına götürdü.

Güneş kız kardeşinin yüzünü, gözlerinin altındaki gölgeleri ve sıkı sıkı kapattığı ağzını görebileceği kadar aydınlanmıştı. Yorgunluk ve endişe, bunlardan hiçbiri bebek için iyi değildi.

"Seni asla affetmeyebilir. Bunu biliyorsun, değil mi? Onun ne yapıp yapmayacağı konusunda hiçbir kontrolün yok."

Lara başını sallarken boynu çıtladı, kasları gerilmişti. "Biliyorum."

"Bu bir şeyi değiştirir mi?" diye sordu Sarhina. "Bundan vazgeçmek ister misin? Çünkü yapabilirsin. O yaşlı sürtükle Aren'a at ve erzak verebiliriz. Ardından dördümüz buradan gideriz, onlar da ne isterlerse onu yaparlar."

"Hayır." Lara onları bırakıp gidemezdi. Bırakıp gitmektense ölmeyi tercih ederdi, Aren onun hakkında ne hissederse hissetsin. Çünkü Ithicanalıları babasının boyunduruğundan kurtarmak, kendisiyle yaşamak için yapması gereken bir şeydi. "Beni

affetse bile, Ithicana'nın geri kalanı asla affetmeyecek. Ve ben de onu bir seçim yapmaya zorlamayacağım. Bunu halledeceğim, sonra gideceğim ve..."

Gideceğim ve sonra ne?

Planları, Aren'ı serbest bırakıp ardından Ithicana'yı özgürleştirmekle sınırlıydı ve bu hedeflere ulaştığında ne yapacağını hayal etmek için kendine izin vermemişti. Aren'dan arkasına bile bakmadan uzaklaşmak zorunda kalacağı anın üzerinde durmak için kendine izin vermemişti. "Babamın peşinden giderim sanırım."

Sarhina bir nefes verdi. "Ya da belki tüm bunları arkanda bırakır, sonra da gelip beni bulursun. Siyaset ve şiddetin yükü altında olmayan bir yerde kendine bir hayat kur. Sana öncelik verecek biriyle yoluna devam et."

Lara'nın göğsü sıkıştı, ani bir ıstırap dalgası içini doldururken uzaklara baktı. "Bunu düşünmek acı veriyor." Her ne kadar mantıksız olursa olsun, Sarhina'nın tarif ettiği şey kendisinin yapmak istediği şey *değildi*. Lara'nın olduğu kişi değildi.

"Şu anda acı veriyor çünkü yaran henüz çok taze. Zamanla daha iyi olacak." Sarhina onu kendine yaklaştırdı ve dudaklarını alnına bastırdı. "Bunun diğer tarafına geçmek için ne gerekiyorsa yap ve sonra bize geri dön. Söz mü?"

Cevap vermeye fırsat bulamadan toprakta ayak sesleri duyuldu. Lara kız kardeşine arkasını döndüğünde Aren'ın mağaranın girişinde durduğunu gördü. Kollarını kavuşturmuştu, dudakları ince bir çizgi halindeydi.

Gün ışığında ona bakma fırsatı yakaladığı ilk andı bu. Lara gözlerini onun uzun bedeninde, geniş ve dik omuzlarında, dik tuttuğu başında gezinirken buldu. Saçları artık Ithicana'da olduğundan daha uzundu, Ahnna'nın buklelerini biraz olsun andırıyordu ve yüzünü gölgeleyen kirli bir sakal çıkmıştı.

"Bronwyn uyandı, seni istiyor," dedi Aren. Derin sesinden hisleri anlaşılmıyordu.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim." Onunla göz göze gelmeye çalışıyordu ama Aren gözlerini kaçırıp, "Atları yükleyeceğim," demekle yetindi..

Sarhina burnunu çekti. "Duyan da nasıl yapacağını biliyorsun sanır. Sana yardım edeyim."

Lara, "Bronwyn ve Cresta'ya veda edeceğim," diye mırıldandı. İçeri girerken Bronwyn'in oturduğunu görünce bir nefes aldı, nine et suyunu kaşıkla ona yedirirken kız kardeşi ağırlığını Cresta'ya yaslamıştı. "Seni uyanık görmek güzel."

"Öyle olmayı pek istemesem de." Kız kardeşi gülümsedi. "Ama beni yine başka bir yangının yanında bilinçsiz bırakmana izin veremezdim, sence de öyle değil mi?"

Nine bir nefes aldı ve köşeye tükürdükten sonra onları yalnız bıraktı.

"Tanrım, ne kadar huysuz," diye mırıldandı Bronwyn. Hâlâ solgun olan yüzünü buruşturmuştu. "Bir yıl boyunca ona nasıl tahammül ettin?"

"Onunla iletişimimi en az düzeyde tutarak." Lara sırıttı. "Bir gece gizlice dışarı çıkmam gerekiyordu, bu yüzden ona müshil verdim. O tuvalette sıkışmışken saatler boyunca özgürce dolaştım."

İki kız kardeşi de buna gülerken Bronwyn omzunu tuttu. "Dur, yapma. Canımı acıtıyor."

Lara öne eğildi ve alnını kız kardeşinin alnına bastırdı. "İyileşeceksin. Başka türlüsünü kabul etmem."

"Ne kadar otoritersiniz, Majesteleri," dedi Bronwyn ona reverans yaparak.

Cresta başını onlara bastırdı. Sonra etraflarına başka bir kol daha sarıldı ve Sarhina'nın hamile karnı aralarına yerleşti.

Lara nefes almak için kendine bir anlığına izin verdi. Ardından, "Plana sadık kalın. Dağlara geri dönün ve güvende olun," diye ekledi. Söylemesi kolaydı ama kız kardeşlerinin hâlâ ciddi bir tehlike altında olduğunun farkındaydı. Vencia'da kalanlar

şehirden ayrılmayacaklardı, fırtına mevsimi geçene kadar dikkat çekmeyeceklerdi, sonra da dağılıp gemilerini güneye ve kuzeye götüreceklerdi. Sarhina, Bronwyn ve Cresta ise Ensel'in halkından bir tüccar kafilesiyle buluşacaktı. Bu kafile onları saklayıp sağ salim Renhallow'a geri götürecekti, Lara bunun Sarhina'nın bebeğinin doğmasından önce olmasını umuyordu.

"Hemen ayrılacağız." Sarhina ayağa kalktı. "Vagonun bir kaçakçı bölmesi var, devriyeleri geçmemiz durumunda Bronwyn ve Cresta'yı içeride saklayacağız. Kimse yaşlı bir kadından ve hamile bir kızdan şüphelenmez. Ayrıca hiçbir devriye, kaçak mal aramak için içi kurumuş inek gübresiyle dolu bir vagonu aramak istemeyecektir."

"Her şeyi planlamışsın."

"Bir ara bunu denemelisin," diye yanıtladı kız kardeşi. Sonra Lara'ya bir gülümseme gönderdi ve onu hafifçe mağaranın ağzına doğru itti.

Aren dışarıda atların yanında duruyordu, nineyle bir sohbete dalmıştı ama Lara'yı gördükleri anda konuşmaları yarıda kesildi. Lara atına doğru yürüyüp semeri sıktı ve yerine asmadan önce eyer torbalarının iyi sabitlenmiş olup olmadığını kontrol etti. Aren beceriksizce atına tırmanırken gözlerini ondan kaçırsa da içten içe onun bir konuda beceriksiz olduğunu görmekten zevk alıyordu. Özellikle de deniz tutması yüzünden duyduğu onca alaydan sonra.

"Başına bir şey gelirse..." diye konuşmaya başladı nine ama Lara onun tehditlerinden bıkmıştı.

"Evet, evet. Beni avlayıp köpekbalıklarına yedireceksin. Bunu unutmadım." Atını hareket ettirmek için dilini şaklattı ve patikadan nehre doğru inmeye başladı. Bir dakika sonra, Aren'ın atının peşinden koşarken çıkardığı gürültüyü duydu.

Nehri geçene kadar bekledi, alçak dağların yönünde güneye ve doğuya doğru ilerleyip onunla aynı hizaya geldi. "Şimdiye kadar dün geceki hilemin sadece bir oyun olduğunu ve denizden

kaçmadığımızı anlamışlardır. Yine de niyetimizin bu olduğunu tahmin edecekler, sahildeki devriyelerin yoğun olacağından şüpheleniyorum. Bu yüzden Valcotta topraklarına ulaşana dek Kızıl Sahra'nın kenarından geçeceğiz, sonrasında ana yola geri dönüp doğrudan Pyrinat'a gidebiliriz." Valcotta'nın başkenti, imparatoriçeyi bulmak için en kesin yerdi.

Aren gözlerini önlerindeki yoldan ayırmadı, eklemleri dizginleri kavramaktan bembeyaz kesilmişti. "Keris'in *Zarrah*'ı serbest bıraktığını varsayarsak, bunların hepsi gereksiz. Eranahl'a erzak tedarik edeceğine söz verdi."

"Bu bize zaman kazandırır ama sorunu çözmez. Üstelik başarıp başaramadığını bilmenin hiçbir yolu yok, özellikle de üvey kardeşimin işin içinde olduğunu düşünürsek. Çok kolay güveniyorsun, Aren."

"Öz kardeşin."

Lara ağzını açtı, ardından tekrar kapattı. Bir an geçtikten sonra, "Affedersin?" diye sordu.

"Aynı anneye sahipsiniz ya da o öyle olduğunu iddia etti."

Bu mümkündü. Lara beş yaşındayken evi terk etmişti, Keris'i hatırlasa da ona dair anıları puslu ve belirsizdi.

"Ayrıca Keris'e güvenmiyorum, alakası bile yok," dedi Aren. "Ama hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapacağına tamamen güveniyorum ve bunun için tacı babanızdan alması gerekiyor. Bunun gerçekleşmesi için de Eranahl'ın dayanması gerekiyor."

Lara, onun Keris'in görüşüne göre aşırı karmaşık olan planını açıklamasını sessizce dinledi. Buna rağmen *kardeşinin* planlarına odaklanmak yerine dudaklarından çıkan ilk soru şuydu. "Annem... Hâlâ yaşıyor mu?"

Aren uzun bir an boyunca sessiz kaldı, hemen sonra başını iki yana salladı. "Hayır."

Keder onu karnından bıçaklamış gibi hissediyordu, annesini uzun yıllardır görmediğini düşününce acısı dinmekten ziyade artıyordu. "Nasıl öldüğünü biliyor musun?"

"Bilmesen daha iyi." Aren atının karnına vurdu ve öne geçerek yolda ilerledi.

Damarlarında bir öfke parıltısı koparken dörtnala Aren'ın önüne geçip yolunu kesmek için atını çevirdi. "Kendini küçük düşürme, Aren. Sadece beni kızdırmak için bunu esirgemen alçakça bir davranış."

"Seni kızdıracak kadar umursadığımı düşünmen büyük küstahlık."

Bunu söylerken uzaklara dalmıştı, Lara konuyu başka bir yere çekmeye çalıştığını bildiği için gözlerini kısarak ona baktı. Sonra yavaşça nefes vererek, "Lütfen gerçeği söyle," dedi.

Sessizlik gerildi.

"Bildiğim tek şey, Keris'in söyledikleri." Aren onunla göz göze geldi. "Annenin seni geri almak için peşinden gitmeye çalıştığını ve babanın onu ceza olarak boğduğunu söyledi. Bunu diğer eşlere ona karşı çıkmamaları için bir uyarı olarak yaptığını söyledi." Bir an için duraksadıktan sonra, "Üzgünüm," diye ekledi.

Lara nefes alamıyordu. Dünyanın odağı bir görünüp bir kaybolduğunda dizlerinin üzerine eğilip dizginlerin etrafında kenetlenen ellerini yumruk yaptı. Dişlerini sıkarak, "Ondan nefret ediyorum!" diye hırladı.

"Keris de öyle. Başka hiçbir şeye güvenmiyorsan, buna güven." Aren topuklarını atın karnına vurarak kocaman bir patates çuvalı gibi öne fırladı, Lara'nın onu takip etmekten başka bir şansı kalmamıştı.

Atların hızlı adımları ve sürekli tetikte kalma zorunluluğu, Kızıl Sahra'yı çevreleyen tepelerden ve dağlardan geçen dolambaçlı yol boyunca dikkatini karnına taş gibi oturan ağrıdan çekmesini sağlamıştı. Ara sıra çiftçi veya çobanların yanından geçtiler fakat ikisi de Maridrinalı tüccarlar gibi giyindikleri için insanlar onlara pek dikkat etmedi, Lara'nın silahlarının hepsi gizlenmişti.

Öğle vakti geldiğinde yemek yemek ve atların su içmesine izin vermek için bir derenin kenarında durdular ama Aren buna rağmen tek kelime etmiyordu. İşte bu yüzden birdenbire, "Nasıl yaptın?" diye sorunca Lara yerinden sıçradı.

"Neyi nasıl yaptım?" diye sordu ama aslında neyden bahsettiğini biliyordu. Bu yapmak istediği bir konuşma değildi.

"Babana gönderdiğim mektubun üzerine Ithicana'ya sızma planını nasıl ve *ne zaman* yazdın? O mektubu bizden hemen önce yazdım..." Duraksadı, sonra arkasını dönüp atının eyeriyle uğraşmaya başladı. "Boş ver. Önemli değil. Bilmek istemiyorum."

"Aren..."

"Bilmek istemiyorum." Aren atına yapıştı. "Hadi gidelim."

Göğsü sıkışan Lara, derede kırbasını doldurup atına bindi ve Aren'ın peşinden gitti. "Akıncılar tarafından omzundan vurulduğun gece yazdım." Bunları söylerken, Aren'ın o çamurlu yolda dizlerinin üstüne çökmüş, kanlar içinde olan hali gözlerinin önüne gelmişti. Aren o zaman daha farklı, bitmek bilmeyen savaş ve vahşet yükü altında olmayan bir Ithicana için kurduğu hayalleri Lara'ya anlatmaya çalışıyordu. "Mesajı, sonunda babama bir şeyler yazacağını bilerek her bir kâğıt parçasına yazdım."

"Duymak istemiyorum." Aren atını tekmeledi fakat aynı anda dizginlere asılınca huzursuzlaşan hayvan öfkeli bir nefes verip olduğu yerde çalım atmakla yetindi. "Yürü, seni aptal yaratık!"

"İlk kez birlikte olduğumuz gece, avluda yanına gelmeden önce, kâğıtları yok etmek için odana girdim. Suçu kedine attığın bütün o dökülen mürekkep benim suçumdu. Üstelik bütün sayfaları saydım. Başını yazdığın mektup ve diğerleri... hepsi oradaydı. Biri gözümden nasıl kaçtı bilmiyorum ama yanına geldiğimde planlarıma bir son verdiğimi sandığımı bilmeni istiyorum."

Atından ümidini kesen Aren kenardan kayarak patikadan yukarı doğru yola koyuldu. "Önemi yok, Lara! Yine de oldu."

Nasıl önemi olmazdı ki? Planlarının ortaya çıkmasının önüne geçmeye çalışması onun için nasıl önemli olamazdı? Babasına ve hayatı boyunca aldığı eğitime sırtını dönmesi nasıl önemli olmazdı? İşgalin Aren için olduğu kadar Lara için de bir şok olması onun için nasıl önemli olmazdı?

Atının dizginlerini kaparak onun peşinden koştu. "Aren, dinle! Bunun benim hatam olduğunu biliyorum ama lütfen bunun olmasını istemediğimi anla."

Aren etrafında döndü, paltosunun cebine uzanıp sürekli katlanıp açılmaktan buruşmuş ve yıpranmış bir sayfa çıkardı. Lara bunun o lanet olası mektup olduğunu biliyordu.

"Bunu kız kardeşin yüzüme vurduğundan beri her gün okudum. Her *lanet* gün, planlarını okudum ve beni nasıl oyuna getirdiğini gördüm. Birlikte geçirdiğimiz her an beni baştan çıkarıp sana güvenmemi sağlamak için oynadığın oyunun bir parçasıydı sadece. Benim için değerli olan her şeyi yok etmek uğruna ihtiyacın olan bilgiyi almak adına oynadığın oyunun."

Aptalca olsun ya da olmasın, Aren'a ilk başta o mektubu yazdığını söylememesinin nedeni buydu; çünkü böyle tepki vereceğini biliyordu.

"Yine de en kötüsü bu değil," diye bağırdı Aren. "Yaptığın şeyi yapmak için nedenlerin vardı. Peki benim bahanem neydi? Öğrendiğin her detay, casusluk yapmak için eline geçen her fırsat... bunlar benim hatamdı. Seni Ithicana'ya getirmek benim hatamdı. Sana güvenmek benim hatamdı. Seni sevmek benim hatamdı." Yerden bir taş alıp ağaca fırlattı. "Ithicana benim yüzümden düştü, benim komutam altında yeniden kalkınacağını sanıyorsan çok kötü yanılıyorsun."

İşte o anda Lara, gözlerindeki öfkeyi neyin körüklediğini anladı. O değildi. Yaptıkları değildi. Aren'ın gerçekten suçladığı kişi kendisiydi.

Ne diyebilirdi ki? Evliliklerine iyi niyetle yaklaştığı için kendini suçlamaması gerektiğini söylemek kulağa boş ve aptal-

ca geliyordu. Lara ağzını açtı ancak dudaklarına yükselen her kelimeyi reddederek tekrar kapattı. "Aren..."

Sonra duraksadı, toynak sesleri kulaklarına doldu. Eyerinde dönerek geldikleri yöne baktı ama ağaçların arasından bir şey görmek imkânsızdı. "Biri geliyor."

"Birden fazla." Aren atının yanına gelip başını eğerek dinledi. "Duyuyor musun?"

Lara'nın kulağına uzakta havlayan köpeklerin sesi geldi. "Bizi takip ediyorlar. Hızlı sürmemiz gerekiyor. Şimdi!"

İki gün boyunca tepelerde ve vadilerde dolaştılar, hiç yorulmamış gibi görünen takipçilerden kaçmak için mücadele ettiler. Lara'nın kaç numara yaptığı önemsizdi, peşindekiler her zaman sadece birkaç adım geride kalıyorlardı. Ufak köylere ve çiftliklere rastladıklarında Lara onlara yeni atlar çalıyor, bitkin düşen hayvanları da ödeme olarak geride bırakıyordu. Ama bu atlar babasının askerlerinin bindiği atlarla yarışamazdı, bu yüzden havlayan köpeklerin ve dörtnala koşan atların gürültüsü her geçen saat daha da yaklaşıyordu.

"Nereye gitmeye çalıştığımızı biliyorlar," dedi Aren. Atlar küçük bir dereden su içerken eyerinden aşağıya kaydı.

"Biliyorum." Lara kırbasının kapağını kapatıp Aren'a uzattıktan sonra diğerini doldurmaya koyuldu. "Serin'in planımı çözmesini bekliyordum ama bu kadar çabuk değil." Tek umudu adamın onu iyi tanıdığı için bunu çözmüş olmasıydı, kız kardeşlerinden birini kaçırdığı için değil.

"Babanın askerleri kıyı şeridindeki ana yollarda sıkı devriye gezecek, sonra da önümüzü kesmek için doğuya geçecekler. Onları geride bırakma şansımız yok. Bu midillilerle olmaz."

"Onlar midilli değil," diye mırıldandı Lara. Eyere geri tırmanırken terleyen atını okşadı. "Sadece hız için doğmamışlar."

"Onları kırdığım için özür dilerim," diye tersledi Aren. "Ama mesele şu ki, şu anda ihtiyacımız olan şey hız."

İkisinin de ihtiyacı olan şey *uykuydu*. Ne Lara ne de Aren birkaç saatten fazla uyuyamamıştı, o birkaç saati de diğeri atları çekerken eyerin üzerinde geçirmişlerdi. Lara bitkin ve ağrılıydı, Aren'ın devamlı öfkesi sinirlerini bozuyordu. "Çölün kenarına yaklaşacağız. Su bulmak pek de kolay olmayacak, bu yüzden böyle bir hamle beklemiyor olabilirler. Etrafından dolaşmayı başarırsak kıyıya geri dönüp daha hızlı atlar satın alabiliriz."

Keşke sözlerinin yarısı kadar kendinden emin olsaydı.

Topuklarını yere vurarak Aren'ı dar patikadan yukarı götürdü, arada sırada geriye doğru bakışlar atıyordu. Artık ağaçlardan yoksun olan engebeli arazide bıraktıkları izleri gizlemek imkânsızdı. Gözetleme dürbününden güneş ışığının parlamasını, toynakların altında yükselen toz bulutunu görebiliyordu.

Tam o anda yağmur için; temiz soğuk suyun gökyüzünden düşmesi, pisliği temizlemesi, ağzını doldurması ve izlerinin kokusunu bastırması için neler vermezdi. Ancak şu anda karşılaşacakları tek fırtına, tozla dolmuş olandı.

Her geçen saat daha doğuya ilerleyerek at sürdüler, hava daha kuru bir hal alırken rüzgâr tanıdık kum kokusunu taşıdı. Atını bir tepenin uç noktasına kadar süren Lara, önünde uzanan okyanus kadar sonsuz ve engin, kırmızı kumlara bakmak için durdu. "Atların suya ihtiyacı olana kadar, yolu buradan güneye doğru elimizden geldiğince uzun süre takip ediyoruz. Ondan sonra biz..."

Duraksadı, gözleri onlara doğru hareket eden toz bulutuna kaydı. *İmkânsız.*

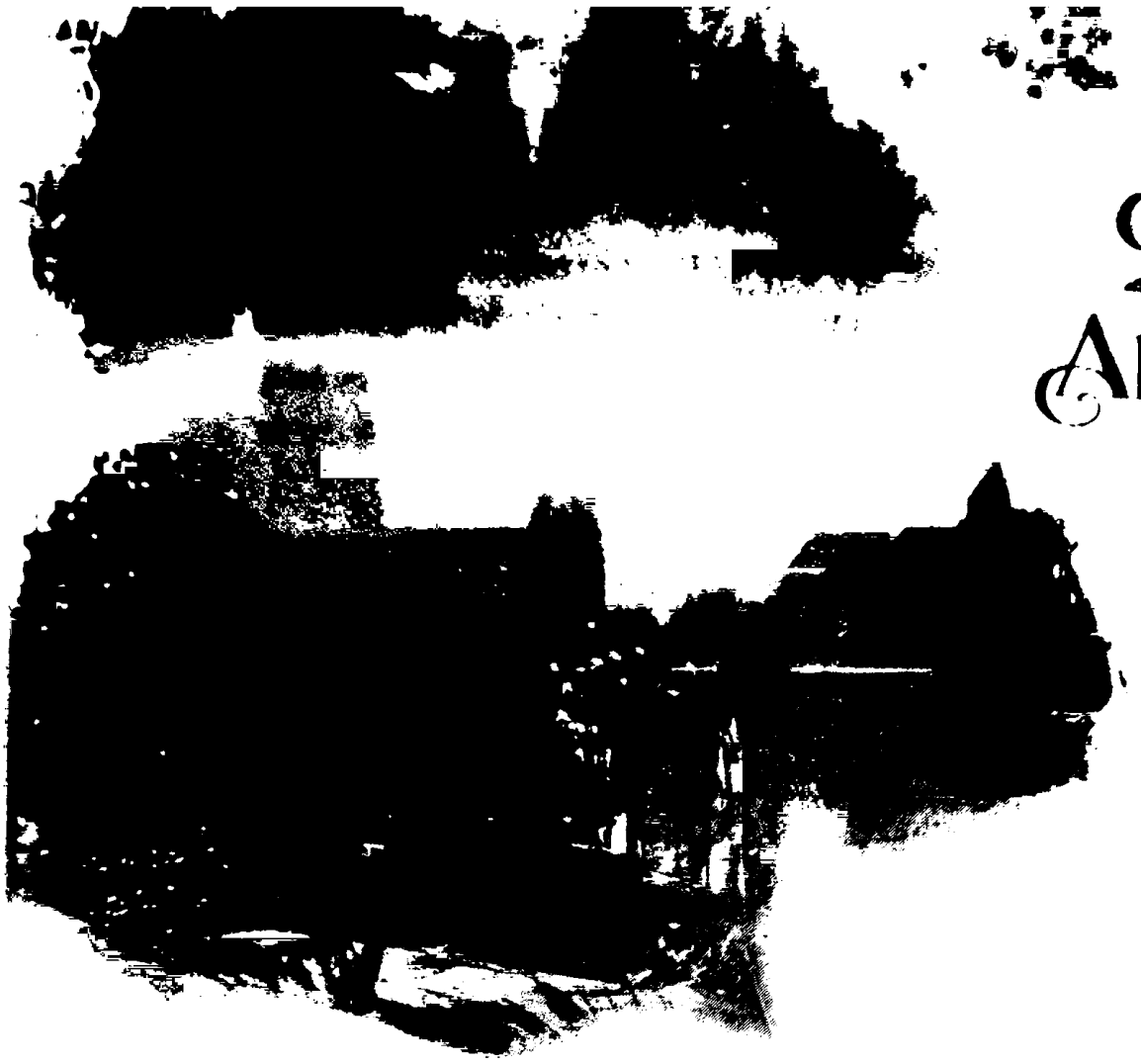
"Lanet olsun!" diye homurdandı Aren. Arkalarını işaret etti. İki birlik daha geliyor, hızla yaklaşıyorlardı. Onları her taraftan sıkıştırmışlardı.

Her taraftan, yalnızca biri hariç.

Lara atını sürerken doğuya baktı, kızıl kumlar sıcak hava dalgalarıyla birlikte kayıyor ve hareket ediyor gibiydi.

Bunun için donanımlı değillerdi. Özellikle de atlar göz önüne alındığında yeterli su yoktu. Ama çölde en azından bir şansları vardı. Burada kalmak, ölmek ya da esir düşmek anlamına geliyordu.

Lara kararını verip topuklarını ter içinde kalan atına vurdu ve Aren'la bineğini Kızıl Sahra'ya doğru götürdü.

25
AREN

Böyle bir sıcağı hiç bilmezdi.

Günlerdir çölün derinliklerine doğru ilerliyorlardı, arkalarından gelen askerlerin tozu dumanı ufukta her zaman görülebiliyordu.

Suyun sonuncusunu da tüketmişti. Ağzı artık kemik kadar kuruydu, cildi güneşin aralıksız saldırısının altında yanıyordu, dudakları çatlamıştı. Altındaki atı sendeledi, nefes alırken bedeninin yan tarafları kabarıyordu ve kılları kurumuş ter yüzünden beyaza bürünmüştü. Hayvan bir inilti çıkarıp dizlerinin üzerine çöktüğünde Aren da onun arkasından kuma yuvarlandı.

"Kalk ayağa!" Dizginleri çekerek atına bağırdı ama hayvan yan yatmıştı, burnundan soluyordu.

"Bırak onu." Lara onu itti, hayvanın heybelerini çözüp Aren'a uzattıktan sonra kendi çantasını da çözdü. Her iki hayvanı da serbest bırakıp, çantalarını omuzlamadan önce atların boynuna birkaç vuruş yaptı.

"Burada öleceğiz," dedi Aren.

Lara cevap vermek yerine gözlerini korumak için elini kaldırıp ufka baktı. "Henüz değil. Şimdi yürü."

Saatler geçti, her adım bir irade eylemi, her nefes acı vericiydi. Ama Lara hiç bocalamadı, Aren da kırılan ilk kişi olmayı reddediyordu.

Göklere uzanan bir kum tepesine tırmandılar. Aren kumlar ayaklarının altından kayıp hareket ettikçe tökezliyordu. Düşüyordu. Sonra yine tırmanıp tekrar tekrar aynısını yapıyordu.

Çok susamıştı. Mümkün olduğunu bilmediği kadar çok susamıştı, suya olan ihtiyacı o kadar korkunçtu ki, suda boğulurken umutsuzca nefes almaya ihtiyaç duymak gibi içini bir telaş kaplıyordu. Ancak bu işkence sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordu.

Kum tepesine ulaştığında Lara'nın yanında durdu, nefes nefese kalmıştı. Aren askerlerin ne kadar yakın olduğunu görmek için geriye bakması gerektiğini bilse dahi bunun için enerjiyi toplayamıyordu.

Sonra başını kaldırdı ve Lara'nın durmasına sebep olan şeyi gördü.

Kum duvarı üç yüz metre yüksekliğinde olmalıydı. İçinde şimşekler çakıyor, gök gürültüsü birkaç dakika sonra kum tepelerinde yankılanıyordu.

Lara kıpırdamadı, fırtınaya büyülenmiş gibi bakıyordu. Rüzgâr saçlarını altın bir bulutun içine alıyordu. Aren bakışlarını ondan ayırarak uzaktaki develerin üzerinde duran sekiz adamı izledi, bineklerini daha hızlı bir şekilde dövdükleri sırada kolları çırpınıyordu.

"Lara!" Ağzı kemik gibi kurumuştu. "Develer fırtınayı atlatabilir mi?"

Hızla yaklaşan birliği görmek için arkasını döndü. "Onlar da buna güveniyor. Bizi yakalayacak ya da öldürecekler, sonra

da çölün kenarına doğru koşturup fırtına dinene dek çadırlarda saklanacaklar."

"O halde onlarla mücadele edip hayvanlarını alırız."

İkisi de susuzluktan ve bitkinlikten ölmenin eşiğinde olmasaydı, bu gayet iyi bir plan olurdu. Fakat askerleri düşürmek için hiç okları kalmamıştı ve kılıcını kınından çıkarmak bile Aren'ın sahip olduğu neredeyse tüm gücü almıştı. Bu kazanabilecekleri bir mücadele değildi.

Lara'nın yüzündeki kederli ifadeden, onun da bunu bildiğini anlamıştı. "Fırtınanın bizim için bu savaşı yapması gerekiyor." Koşmaya başlayan Lara, kendini rüzgâr ve kum kâbusunun içine attı.

26
LARA

Tek şansları buydu.

Çoğu bunun bir serap ya da iyimserlik olduğunu düşünürdü ama uzaktaki yeşilin titremesini görmüştü, çölde yaşadığı hayattan ona kök salmış altıncı bir histi bu. Tek yapmaları gereken fırtınayla yarışmaktı.

Başı ağrıyor, gök gürültüsünün artan hacmiyle yarışacak şiddette sabit bir tempoyla zonkluyordu ama buna rağmen Aren'ı onunla sürükleyerek ilerlemeye devam etti.

Aren tökezledi ve düştü. Lara, dizleri kendi ağırlığını bile zar zor taşıyor olmasına rağmen kolunu omzunun üzerinden atarak ona yardım etti. Geriye dönüp bir baktığında süvarilerin daha da yaklaştığını anlayabiliyordu.

Babası onlara ne teklif etmişti? Hangi ödül, hangi zenginlikler, sadece iki can almak için ölüme doğru at sürmeye değerdi?

Ya da belki bir ödül değildi.

Belki de onun ve Aren'ın kafalarını geri getiremezlerse kralın onlara yapacaklarından korkuyorlardı.

Rüzgârlar yükseliyor, havayı kumla dolduruyordu. Lara durup eşarbını ağzının ve kulaklarının üzerinde sıkı sıkı bağladı. Ardından aynısını Aren'a yaptı ama onun gözlerini de kapamıştı. "Beni bırakma," diye bağırdıktan sonra onu ileri götürdü.

Gözleri kum ve pislikle dolmuştu, vücudu onları yıkamak için gözyaşı dökmekten acizdi.

Ama Lara kokuyu alabiliyordu. Su. Kurtuluş.

Çok yaklaşmışlardı.

Hızlı kum girdaplarıyla gizlenen güneş, gökten kaybolurken bile babasının adamlarının haykırışlarını duyuyordu. Dakikalar. Fırtına üzerlerine gelene ve tüm görüş kaybolunca ya kadar yalnızca dakikaları vardı.

Devam etmek zorundaydılar.

Rüzgârın kükremesi sağır ediciydi, esintinin gücü onları bir yandan diğer yana savuruyordu. Açıkta kalan teninin üzerinde gezinen kum, Aren'ın elini tuttuğu sırada gözlerine saf ıstırap çektiriyordu, bedenini adım adım ileri sürüklüyordu.

Bunu yapabilirsin, diye sessizce kendine kızdı. *Buradan kurtulacaksın.*

Karanlık çöktüğünde Lara gözlerini kapattı, yüzünü tamamen gizlemek için eşarbını yukarı çekti.

Yön duygusu yoktu. Yukarıyı aşağıdan ayırt edemiyordu.

Artık havada kumdan daha ağır şeyler vardı, bir kaya parçası omzunu kesince acı içinde bağırdı.

Yanındaki Aren şiddetli bir şekilde öksürüyordu. Bir an sonra yere düştü, elini sertçe bırakmıştı.

"Aren!" diye çığlık attı Lara. Telaşla kumları karıştırdı, artık o da öksürüyordu. Ufak kum parçaları eşarbından geçerek ciğerlerini boğuyordu. "Aren!"

Ama onu bulamadı, yanlış yöne gitmek isemediği için hareket etmeye korkuyordu. "Aren!"

Dizlerinin üzerinde bir daire çizerek elinden geldiğince ileriye uzandı. Kaya parçaları onu dövüyor, elbisesini kesiyordu. Etinden içeri gömülüyordu. "Aren!"

Parmakları kumaşa değdiğinde öne doğru hamle yaparak Aren'ın çökmüş vücudunu seçti. Dudaklarını eşarbın kulağını kapadığı yere bastırdı. "Kalk!" Uzun süre hareketsiz kalırlarsa gömülürlerdi. "Sürün!"

Aren kıpırdandı, kendini ellerinin ve dizlerinin üzerine sürükledi. Lara onun her öksürükten sonra sarsıldığını hissedebiliyor ancak rüzgârın sesinden onu duyamıyordu, gök gürültüsünün sesinden.

Göz kapaklarının ardında bir şimşek çakması gördü, hemen sonrasında gelen patlama yüzünden kulakları ağrıyordu. Burnu duman kokusuyla doldu.

Yıldırım vaha ağaçlarından birine çarpmıştı.

Zar zor nefes alan Lara, Aren'ın paltosuna sıkıca sarılarak etrafında dönen ve dans eden gizemli kokuyu takip etti.

Devam et, diye bağırdı. *Ölmesine izin vermeyeceksin.*

Parmakları sert bir şeye çarptı. Lara öksürürken elindeki nesneyi hissetti. Pürüzsüz taş. Bina.

Eğitim bahçesinin duvarı, şimdi neredeyse kuma gömülüydü.

Hevesle duvarın peşinden koştu, sonunda silahların depolandığı binaya doğru dönecekti. Fırtına dinene kadar içeride saklanabilirlerdi.

Aren yere düştü.

"Hayır!" diye bağırdı Lara. "Hayır!" Sonra bir öksürük nöbeti konuşmasını imkânsız hale getirdi.

Onu kollarının altından yakalayarak, acı verici adımlarla sürükledi. Düşüyor ve kendini tekrar kaldırıyor, duvarın hâlâ yanında olduğundan emin olmak için sürekli kontrol ediyordu.

Ama kahrolası o kadar ağırdı ki. Onun iki katı büyüklüğündeydi ve Lara bitkindi. Yorgundu ve boğuluyordu, bir uzanıp dinlenebilseydi...

"Hayır!" Bu ses boğuk nefesleri arasında zar zor çıktı.

Adım.

Adım.

Duvar sol elinin altından kayboldu. Hafızasına güvenerek, bir binaya çarpana kadar ilerledi. Aren'ı yere indirip kapıyı bulana dek elini onun üstünden çekmedi.

İşte buradaydı.

Kapı açıktı. Aren'ı içeri sürükleyip arkadaki duvarın yanına yatırdı. Kapıya doğru gitti, avuç dolusu kumu yoldan çıkardıktan sonra kapanana kadar ahşabı kendine doğru çekti, ağır mandal yerine oturdu.

Gözleri yanıyor, her üç nefeste bir öksürüyordu, ağzı kumla doluydu ve tüküremeyeceği kadar kuruydu. Ama Aren'ın daha kötü bir durumda olmasından korkuyordu.

Onu indirdiği yerden hiç kıpırdamamıştı. Neredeyse sürekli öksürüyordu fakat onu en çok endişelendiren susuzluktu çünkü onu öldürebilirdi. Yakında ona su getirmezse *öldürürdü* de.

Ancak fırtına saatlerce sürebilirdi. Günlerce. Beline bağladığı kırbalar kemik kadar kuruydu.

Eşarbını yüzüne sarılı bıraktı ve Aren'ın öksürüğünün yönünde sürünerek parmaklarını çıplak boğazına yaslayana kadar etrafta dolaştı. Nabzı hızla atıyordu, cildi sıcak ateşle yanıyordu. "Aren!" Onu sarstı. "Aren, uyanman gerek."

Aren homurdandı ve kıpırdandı, ardından onu kenara itti.

"Kahretsin," diye hırladı Lara, göğsünde telaş yükseliyordu. "Sakın benim yüzümden ölmeye kalkma, seni aptal."

Pınardan su alması ve bunu şimdi yapması gerekiyordu, fırtına olsun ya da olmasın.

Uyandığında gözleri bağlı olmasın diye Aren'ın yüzünü örten eşarbı aşağı çektikten sonra, eliyle seçerek kapıya döndü. Atkısının sağlam olduğundan emin olarak omzunu kapıya bastırarak itti, rüzgâra karşı mücadele ederken botları taş zeminde kayıyordu.

Kapı yavaşça aralandı. Bir an sonra fırtına onu yakaladı, ahşap kapıyı elinden aldı ve binanın duvarına çarptı.

Kum ve rüzgâr içeriye doldu. Lara kulakları gürültülü bir kükremeyle dolarken tekrar kapatmak için mücadele etti. Kendini kapıyla binanın arasına koydu ve kapıyı kapatarak bacaklarını düzeltti. Tekrar açılmaması için bıçağını menteşeye sıkıştırdı, ardından sürünmeye başladı.

Ona kalan tek his dokunmaktı. Lara ihtiyatlı bir yavaşlıkla hareket etti çünkü yolunu kaybederse, fırtına onu öldürmeden önce Aren'ın yanına dönmeyi değil, pınara varmayı bile başaramazdı.

Hafızası ona rehberlik etti, parmakları binaların kenarlarında ilerledi ve kuma gömülen mozaik taşın yolunu bulmak için derinlere dokundu. En son buraya geldiğinde, hayatlarını kurtarmak adına kız kardeşlerinin ölümünü tezgâhladığı o malum akşam yemeği içindi. Topuklarının tıkırtısıyla, havadaki yiyecek kokusuyla, bacaklarına değen ipek eteğin hissiyle birlikte anılar zihnine doldu. Bu yolculuğun son yolculuğuyla tek ortak yanı hissettiği dehşetti.

Adım adım kaynağa doğru ilerledi, öksürmekten karnı ağrıyordu ve kumların aşındırdığı elleri yanmaya başlamıştı. Rüzgâr önce bir yandan, sonra diğer yandan vuruyor, onu yere düşürüp vücuduna taşlar ve vahadan kopan bitkilerin dallarıyla darbeler indiriyor, vücudunun onlarca yerinden kan damlıyordu.

Başı o kadar feci ağrıyordu ki zar zor düşünebiliyordu. Başı döndükçe yaptığı her hareketi sorguluyor, neredeyse olduğu yerde donup kalıyordu.

Devam et, diye sessizce çığlık attı. *Sadece on iki adım daha.*

Peki ya yanılıyorsa? Ya daireler çiziyorsa?

Lara donup kaldı, en az kumlar kadar hissettiği panik de onu boğuyor, ciğerlerine ihtiyacı olan hiçbir şeyi vermeyen çok hızlı ve kesik nefesler alıyordu. Baştan aşağı sersemlediğini hissetti. Kollarına ve bacaklarına kramp girmişti, vücudu kumun içinde sıkı bir top haline gelene kadar kendine doğru kıvrıldı.

Yola devam et. Sen lanet olası Ithicana Kraliçesi'sin! Kum tarafından yenilmeyeceksin!

Acı verici bir yavaşlıkla, uzuvları emre itaat etti ve ileri doğru süründü.

Hafızası ona pınarın üzerindeki köprünün tam ileride olduğunu söylüyordu ancak yolu kaplayan alçak taş duvarlar sona erdiğinde, önünde hissettiği tek şey kumdu. Kaybolmamak için bir ayağını duvara yaslarken öne uzandı, ağırlığını tek eline vermiş halde tanıdık bir yere dokunmayı umarak etrafı elledi.

Sonra ayağının altındaki toprak çöktü.

Yüzükoyun bir halde kum ve suyun karışımı olan balçığa devrildi. Çırpınarak yuvarlandıktan sonra dizlerini altına alarak oturdu, beline kadar balçığa batmıştı.

Lanet okurken yerleşkeye en son kum fırtınası vurduğunda pınarın dibini temizlemenin haftalar sürdüğünü, suyun yeniden normal akmasının tam bir ay sürdüğünü hatırladı. Su içilebilir olurdu ama filtrelemesi gerekecekti.

Belindeki kırbalardan birini çözen Lara, kıyafetinden bir kumaş parçası yırtıp kırbanın ağzına sıkı sıkı sardı. Sonra bulanık balçığın içine daldı, kırbayı ağzına kadar doldurup eşarbını indirdi ve ağız dolusu su içti. Kirliydi ve tadı berbattı ama yine de soğuk suyun ağzında bıraktığı his mutluluktan başka bir şey değildi. Ağzını çalkalayıp tükürdükten sonra büyük bir yudum aldı.

Kendini hasta etmeden içebildiği kadar içti. Hem kendi kırbasını hem de Aren'ınkini doldurdu, ikisinin de sıkıca bağlandığından emin olduktan sonra tekrar yola koyuldu.

Su ona güç vermişti, geldiği yoldan hızla geri süründü. "Geliyorum," diye mırıldandı öksürükler arasında. "Dayan."

Silah binasına ulaşınca kapıyı tüm gücüyle yüklenerek açtı ve arkasından sıkıca kapattı. Fırtınanın kükremesinin arasında Aren'ın öksürüklerini duyabiliyordu. Körü körüne ona doğru sürünerek başını ve omuzlarını kaldırdı, böylece Aren ona doğru yaslanmıştı. Lara kırbalardan birinin kapağını açtı.

Öksürüğünün azalmasını beklerken ağzını açtı ve biraz su damlattıktan sonra çenesini o yutana kadar kapattı, ardından işlemi tekrarladı. Dördüncü kez yaptığında Aren boğularak yerinden sıçradı. Lara'nın kollarından kurtulup yana doğru yuvarlandı.

"Aren?"

"Biraz daha su..." diye homurdanınca Lara kırbayı onun eline verdi. Yeterli olduğuna karar verene dek onun suyu yutmasını dinledi, sonra da geri aldı.

"Biraz daha."

"Biraz daha verirsem kusarsın," dedi Lara. Kendi kırbasından su içti. "Fırtına dinene kadar daha çok almak için oraya geri dönemeyeceğim."

Lara bir yudum daha su alarak serin taş duvara yaslandı. Gözleri insanı delirtecek bir şiddetle yanıyordu, Lara hasarın kalıcı olmamasını diledi. Yıkaması gerekiyordu ama bunun için daha temiz bir suya ihtiyacı vardı. Pınara düştüğü için sırılsıklam olmuştu, asla girmemesi gereken yerlere kum dolmuştu, bağırsakları ağrıyordu ve tüm kaslarına kramp girmişti. En kötüsü de donuyordu, ıslak kıyafetleri gece çökerken çölü saran soğukta buz gibi olmuştu.

"Neredeyiz?" Aren boğuk bir sesle sordu. "Burası neresi?"

Gizli bir yerdi. Asla geri dönmeyi düşünmediği bir yer. "Burası," diye fısıldadı Lara. Sırılsıklam elbisesinin düğmelerini açıp başının üzerinden çekti. "Her şeyin başladığı yer."

27
AREN

Aren serin koridorda yürüdü, dışarıdaki tayfunun gök gürültüsünü, nemle dolu havayı ve yıldırımın sesini dinledi. Yapacak yüzlerce işi vardı. Hatta binlerce. Ama tıpkı mıknatıs taşına çekilen demir gibi, onu bulmak için en önemli görevleri bile ihmal etmişti.

Merdivenlerin başında duraksayarak, dirseklerini korkuluklara dayayıp sarayın giriş salonuna baktı. Lara, onu coşkulu ifadelerle izleyen bir düzine çocuğun ortasında yere oturmuştu. Fırtınalar sırasında sık sık yaptığı gibi onlara kitap okuyordu, sesi abartılı bir şekilde yükseliyor ve düşüyor, çocuklar masal doruğa ulaştığında beklentiyle öne doğru eğiliyorlardı. Aren'ın varlığını hissettiğinde başını kaldırdı, yüzünde ağır bir gülümseme belirdi.

Güm.

Saray gök gürültüsünün şiddetiyle sarsıldı ve çocuklardan birkaçı korkuyla yerlerinden zıpladı.

"Sakin olun," diye fısıldadı Lara. "Burada bir tehlike yok."

Şimşek çakınca kubbeli oda aydınlandı. Aren hayal meyal bunu yapmasının garip olduğunu çünkü odada pencere olmadığını düşündü.

Güm.

Bütün lambalar söndü ve saray karanlığa gömüldü. Çığlıklar havayı doldururken Aren karanlıkta tökezleyerek basamaklardan aşağı koştu. "Lara!"

Başka çığlıklar.

"Lara!"

Şimşek tekrar çaktığında bir an için önünü görebildi. Sarayın zeminine ve duvarlara kıpkırmızı lekelerin sıçradığını gördü. Sonra etraf bir kez daha karanlığa gömüldü.

Güm.

"Lara!" Karanlıkta hissederek adını haykırdı. "Neredesin?"

Bir şimşek daha çakınca dizlerinin üzerine çökmüş olan Lara göründü, arkasında duran babası boğazına hançer dayamıştı. "Bize Eranahl'ı nasıl ele geçireceğimizi söyle."

Aren sarsılarak uyandı.

Etrafında karanlık ve gürültü vardı, şiddetli bir şekilde öksürüyordu. Ağzı talaş kadar kuruydu, dilinde kum tadı birikmişti.

İçine bir korku doldu. Yüzünü saran eşarbı çektiğinde parmakları yumuşak saçlara değdi.

Lara.

Titreyen vücudunu ona bastırıyordu. Aren'ın kolu boynunun altındaydı, diğerini ise vücuduna sarmış, parmakları birbirine kenetlenmişti. Lara öksürdü, ardından yan dönüp yüzünü ona çevirdi, hâlâ uyuyordu. Aren yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen, kollarını onun etrafında sardı ve çöl gecesinin buz gibi soğuğuna karşı onu kendine yaklaştırdı.

Gürültü inanılmazdı, herhangi bir tayfunda olduğu kadar yoğundu. Şiddetli rüzgâr, kum tanelerini ve Tanrı bilir başka neleri küçük taş binanın kenarlarına çarpıyordu. Gök gürültüsü zemini

sarsıyordu. Kapalı kapıya ve içeride bir tane bile pencere olmamasına rağmen havada toz ve kum asılı kalmıştı. Boğucu hissinden nefret etmesine rağmen Aren eşarbı burnunun ve ağzının üzerine geri çekmek zorunda kaldı.

Lara büyüdüğü yerleşkede olduklarını açıkladıktan sonra çok az şey söylemişti, o kadar bitkin düşmüşlerdi ki yan yana uyuyakalmışlardı. Lara ıslak elbisesinin yerine onun gömleğini giymişti. Ancak Aren'ın, onun hayatını kurtardığını anlaması için Lara'nın herhangi bir açıklama yapmasına gerek yoktu.

Son hatırladığı şey kumlu, boğucu karanlığın etrafını sarmasıydı. Lara ağzına su döktüğü zaman uyanmıştı ancak onun öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Yani Lara tek başına hem bu binayı bulmayı ve onu içeri sürüklemeyi başarmış hem de su getirmek için dışarı çıkmıştı. Görünürde imkânsız başarılar olsa da Lara aksini kanıtlamıştı ve bu da Aren'ın içinde isteksiz bir hayranlık uyandırmıştı.

Lara'nın zorluklara dayanma kapasitesi insanı hayrete düşürmekten başka bir şey yapmıyordu, bu Aren'ı şaşırtmıştı ama öte yandan da... *hiç şaşırtmamıştı*. Lara gerçek doğasını ondan saklarken bile, hem uyumlu hem de en kötü koşullarda kendini zorlamaya istekli biri olduğunu göstermişti. Bunun bir kısmı eğitimdi, Serin ve diğerlerinin bu yerde geçirdikleri süre boyunca ona ve kız kardeşlerine yaşattıklarından kaynaklanıyordu. Yine de hepsi bundan ibaret değildi.

İrade. Onu ayakta tutan şey buydu. Saf irade gücü, bir o kadar da inatçılık.

Fakat ona yardım ederek ne kazanmayı umuyordu?

Eğer onunla tekrar birlikte olacağını sanıyorsa, zamanını boşa harcıyordu. Babasına ulaşan mektubun bir hata olup olmaması önemli değildi, sonuç aynıydı. Bütün bu olanlar onun yalanlarının, aldatmacasının ve oyunlarının sonucuydu. Âşık olduğu kadın yoktu, o sadece Lara'nın bir süreliğine giymeyi

seçtiği bir maskeydi. Aren onu tanımıyordu. Tanımak istemiyordu.

Yalancı, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses. *Haline bak! İkiniz de ölümün kıyısında olmasaydınız, muhtemelen onun bacaklarının arasında olurdun!*

Aren içinde yükselen öfkeyle yerinden fırladı ve kolunu Lara'nın boynunun altından çekip ayağa kalktı. Karanlıkta etrafı ararken kuru olan elbisesini bulup uyuyan Lara'nın üstüne koydu. Tam da o anda rüzgârlar aniden durdu, sığınaklarına saldıran mermi gibi kum yağmuru saldırısına son verdi.

Kapının kenarlarından soluk bir ışık sızıyordu. Aren kapıyı hafifçe aralayıp, sabahın erken saatlerinde güneşin parlaklığına karşı göz kırparak hiç istifini bozmadan batıya doğru yol alan kum ve fırtına duvarının hareketini izledi. Ithicana'yı hırpalayan tayfunlardan tamamen farklı olmasına rağmen bir o kadar da ölümcüldü.

Kapıyı arkasından kapatarak Lara'nın büyüdüğü yeri incelemeye koyuldu.

Her yerde kırmızı kum vardı, kum tepeleri yerleşkenin çevresindeki taş binaların bir kısmını kaplayacak kadar yükseğe yığılmıştı. Bakışları aniden çölün çorak arazisinde çok yersiz görünen ağaçlara ve yeşilliklere gitti.

Tabii su kokusu da cabasıydı.

Aren kurum lekeli binalar arasında yürüdü, bazı kapılar paramparça olmuş veya kömürleşmişti. Ama neler olduğunu incelemek için duraksamadı, susuzluğu onu ileriye doğru itti.

Fırtına yüzünden hırpalanmış ve yapraksız gövdelere dönmüş ağaçlara ulaştığında yeşilliği besleyen pınarı buldu, gerçi artık kumlu balçıktan başka bir şey değildi. Bir su birikintisi oluşana kadar kumu dışarı attı, dilindeki ılık sıvının hissinin tadını çıkarırken kuma boğulmuş ellerinden içti. Susuzluğunu giderince vahanın merkezine ilerledi ve orada kuma gömülen devrilmiş sandalyelerle çevrili büyük bir masa buldu. Güneşte

parlayan dağınık gümüş eşyalar, etrafa saçılmış kırık tabaklar ve cam parçaları vardı.

Aren merakla yaklaştı ancak ayağı kumda bir şeye değdiğinde tökezledi, az kalsın düşüyordu. Botunu çözmek için uzanırken, neyin üzerine bastığını fark edince eli kaskatı kesildi.

Kurumuş bir cesetti.

Lanet okuyarak ayağını kemiklerden ve kumaştan çekti ama başını kaldırdığında, cesedin burada yalnız olmadığını fark etti. Baktığı her yerde kemikler kumdan fırlıyor, manzara artık terk edilmiş bir parti gibi değil, bir mezar gibi görünüyordu.

Çevredeki binaları aradı, içindekiler parçalanmış ve yakılmıştı, üstelik daha fazla ceset buluyordu. Düzinelerce ölü vardı, ateş kanıtları ortadan kaldıracak kadar sıcak değildi. Hayatı boyunca hatırı sayılır derecede ceset görmüş olsa da bu yer tüylerini diken diken ediyordu.

"Aren!" Lara'nın sesini duyduğunda dışarı çıkıp gözlerini kırpıştırarak parlak güneşe baktı. "Aren, neredesin?"

Bırak telaşlansın, diye fısıldadı vicdanının öfkeli yanı. *Bırak gittiğini, ona ihtiyacın olmadığını düşünsün.*

Sonra sadece onun gömleğini ve botlarını giyerek yola çıktığını gördü. Yavaşça hareket ediyordu, gözlerinin etrafına bir göz bağı sarılıydı. Onun nesi vardı?

"Aren!" Kollarını uzatmış, binalara dokunarak yolunu bulmaya çalışıyordu ancak sonra botları bir kayaya takıldı ve tökezleyip düştü. Göz açıp kapayıncaya kadar tekrar ayağa kalksa da sallanarak yürüyüşünden sersemlediği belliydi, kaybolmuştu. "İyi misin?"

Aren sesindeki ıstırap ve korkuyu karşısında göğsünün sıkıştığını hissetti. "İyiyim, Lara. Olduğun yerde kal. Geliyorum."

Ona doğru ilerledi, ardından gözlerindeki kumaşı dikkatlice kaldırarak yüzünü buruşturdu. Lara'nın gözleri şişkinlikten neredeyse kapanmıştı. Gözlerinin etrafı çiziklerle kıpkırmızı

olmuş, gözyaşları yüzünü kum ve kanla kaplamıştı. "Hiç görebiliyor musun?"

"Pek değil."

Fırtınanın anısı aklından çıkmıyor, Lara'nın gözleri de dahil olmak üzere tüm yüzünü örttüğünü unutamıyordu. Onu güvenli bir yere götürürken bedelini kendi gözleriyle ödemişti. "Bir bakayım."

Ona nasıl yardım edeceğinden tam olarak emin sayılmazdı. Gözler hassas şeylerdi ve kemiklerle yaraları dikmek konusunda yeterince becerikli olmasına rağmen, bu pek bilgili olduğu bir konu değildi. Ama temizlenmeleri gerektiği kesindi, en azından bunu başarabilirdi. "Burayı keşfederken mutfağı buldum. Seni temizlemek için ihtiyacımız olanlar orada olmalı."

Elini tutarak onu patikalardan geçirdi, elinin altındaki tenin dokusunu fark etmemeye çalıştı. Artık Ithicana'dayken olduğu gibi güzel ve bakımlı değil, kuru ve nasırlıydı. Buna rağmen elinin şekli, onun etrafında kıvrılması acı verici bir şekilde tanıdıktı. Mutfağa ulaştıkları anda elini tutmayı bıraktı.

"Burada kal," diye mırıldandı Lara'ya. "Biraz su getireceğim."

Pınarın kenarındaki kumlar çökmeye başlamıştı ama su hâlâ bulanıktı. Bir demlik ve ibrik bularak onları geri taşıdı. Biraz düşündükten sonra, elbise kalıntısı gördüğü binalardan birine gitti ve bir kucak dolusu ipek aldı. Tekrar tekrar deneyerek suyu temiz akana dek kumaştan geçirmeyi başardı, ardından ocakta kaynattı ve demliği soğuması için bir kenara bıraktı. "Bir keresinde bana, babanın komplolarını bilen herkesi öldürttüğünü söylemiştin. Olayın olduğu yer burası mı?"

Lara yanaklarını silerek başını çevirdi. "Evet."

"Onları öldürmesine yardım ettin mi?"

"Hayır." Sesi ifadesizdi. "Ama onları kurtarmak için de hiçbir şey yapmadım."

Aren onu izleyerek bekledi, çenesindeki kasların hafifçe seğirdiğini gördü. Kaşını hafifçe kaldırması, artık Aren'ın onu tanıdığı üzere doğruyu söylemekle yalan söylemenin arasında kaldığı ve düşündüğü anlamına geliyordu.

Lara iç çekti. "Babam, Serin'in seninle evlenmesi için seçtiği kızı, yani kız kardeşim Marylyn'i geri almak için adamlarıyla birlikte geldi."

Merkez Kale'de kendisini öldürmeye çalışan, Eli'ı onun annesini, teyzesini ve Tanrı bilir kaç kişiyi daha *öldüren* kadın. *Lara'nın* boynunu kırarak öldürdüğü kız kardeşi.

"Silah üstadımla yakındım. Babamın adamlarının buraya geldiği ilk gece, planlarına kulak misafiri olmamı sağladı. Babamın Marylyn'in resmi olarak seçtiği kişi olduğunu açıklayacağı gece beni ve diğer kardeşlerimi öldürmek niyetinde olduğunu keşfettim, hayatta kalırsak ödeyeceği bedeli kabullenmek istememişti. Bu da herkesin hayatını nasıl kurtaracağımı bulmak için birkaç günüm olduğu anlamına geliyordu."

"Baban bana bu hikâyeyi anlattı."

Lara kaşlarını çattı. "Neden?"

"Bilmiyorum." Bu bir yalandı. Aren, Lara'nın onu kurtarmaya teşebbüs ederek kendi hayatını riske atacak türden biri olmadığına inanmanın getirdiği bir rahatlığa sahipti. Silas bunu elinden almıştı. "Neden kız kardeşlerine söyleyip sonra kaçmadın? Aldığın eğitimle bu oldukça kolay olurdu."

"Evet ama aynı zamanda babamı ve tüm kadrosunu öldürmeseydik, tüm hayatımızı kaçarak geçirecektik ve bunun da bariz riskleri vardı. Hem..." Lara duraksadı, ardından başını hafifçe salladı. "O zamanlar hepimiz Ithicana'nın zalimliği ve Maridrina'nın acılarıyla ilgili bize anlatılanlara hâlâ inanıyorduk. Oradan ayrılmak, ülkemin ayakları üzerinde durmak için tek şansı olduğuna inandığım planı terk etmek anlamına gelirdi. Bunu kabul edemedim." Yüzünü buruşturdu. "Şimdi buna

inanmak bana çok aptalca gelse de sanırım görebildiğinde kör olmayı hayal etmek zor."

Silas bu yüzden onları saklamıştı. Onları suikasttan korumak için değil, kızlarının gerçeği öğrenmesini engellemek için. "Neden sen? Kendinle birlikte kız kardeşlerinin ölümünü tezgâhlayıp Marylyn'in babanın tercihi olarak devam etmesine izin verebilirdin."

"Bazı mantıksal nedenler vardı." Lara altdudağını ısırdı. "Ama çoğunlukla, onun senin yanından sağ çıkabileceğini düşünmediğim içindi." Acı bir kahkaha attı. "Aslında gerçeğin tam tersi olduğunu, ondan kurtulamayacak olan kişi olacağını bilemezdim. Başka bir şey olmasa bile, en azından seni bu durumdan kurtardım." Bunu söylerken sesi çatlamıştı.

Şişmiş yanaklarından gözyaşları süzüldü, Aren onu kollarına almamak için kendini zor tutuyordu. Bunun yerine ayağa kalkıp suya baktı ve soğuduğunu gördü. "Başını masanın üzerine koy," dedi yanağının altına yerleştirmek için ipek bir elbiseyi yuvarlayıp yastık haline getirerek. "Bu acıtacak."

Lara dişlerini sıktı ama Aren kanlı gözlerine suyu dikkatlice dökerken tek kelime etmedi. Yüzü sıyrıklar ve morluklarla kaplıydı, her şeye rağmen güzeldi.

Gelecek olan onlar olsaydı, diğer kız kardeşlerden herhangi birine âşık olur muydu? Aynı hataları yapar mıydı?

Belki yapardı ama öyle olacağını düşünmüyordu. *Onda* bir şeyler vardı. Aren'ın ruhuyla, tanıştığı başka hiçbir kadının sahip olmadığı bir şekilde konuşan bir şeye sahipti.

Ithicana onu asla affetmeyecek, diye sessizce kendini azarladı. Onlardan bunu istemek çocuklarını, anne babalarını ve kardeşlerini kaybeden halkının yüzüne tükürmek anlamına gelirdi. Onun hakkında ne hissettiği önemli değildi, bunu yapamazdı.

Yine de bu, geri alınamayacak her şeyin acısı içinde yuvarlan-

maya devam etmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Geçmiş geçmişte kalmıştı, gözlerini artık geleceğe çevirmesi gerekiyordu.

Aren cebine uzanarak mektubu çıkardı. Önce ön kısmını, sonra arka sayfayı okudu ama Marylyn'in ona verdiği zamandan beri ilk kez kelimeler öfkesini ateşlendirmeyi başaramadı. Yüzünü sobaya çevirerek demliğin altında titreyen alevlere baktı.

Lara kıpırdandı ve başını kaldırarak, "Yanan nedir?" diye sordu.

"Önemli bir şey değil," diye yanıtladı Aren. Mektubun küle dönüşmesini izlemeye devam etti.

28
LARA

Yerleşke hayatlarını kurtarmış olabilirdi ama bu onların kurtuluşu değildi. Etrafta hiç yiyecek yokken olmazdı. Babasının daha fazla askeri, onun ve Aren'ın öldüğünden emin olmak için yola çıkacaktı. Bu da en büyük zorluğun hâlâ önlerinde olduğu anlamına geliyordu: Kızıl Sahra'dan nasıl canlı çıkacakları.

Kız kardeşleri yerleşkedeki erzakları yağmalamıştı. Geriye kalanlar ise kumla kirlenmiş, kırılmış ya da yanmıştı. Daha da kötüsü, kız kardeşleri kuzeydeki Maridrina'ya doğru daha kısa bir yolculuğa çıkmıştı. Lara ve Aren'ın ise güneye, iki kat daha uzak bir mesafede olan Valcotta'ya gitmesi gerekiyordu.

"Su tutacak ne bulabilirsen bul," dedi Aren'a. "Ayrıca yenilebilir herhangi bir şey. Ancak çok fazla olacağından şüpheliyim."

Bu konuda haklıydı. Lara bir avuç hurma, tek bir çuval un ve bir kavanoz biber dışında yiyecek hiçbir şey bulamamıştı. Vahada meyve veren birkaç ağaç olsa bile fırtına onları bomboş bırakmıştı. Bahçeler kuma gömülmüştü ve altında bulduğu şey

çamurdan başka bir şey değildi. Bu da iki haftaya yakın bir süre yiyeceksiz kaldıkları anlamına geliyordu.

"Bulunacak fazla bir şey yok." Aren topladığı erzakları pınarın yanında yere bıraktı. Lara kürekle pınarı temizliyordu, elbisesi terden sırılsıklam olmuştu. Hava lanet derecede sıcaktı ama temiz suya onun yıkamaya ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyaçları vardı ve bu gözleri kapalıyken yapabileceği bir işti. Gözlerinin hâlâ yandığı göz önüne alındığında, bu bir lütuf sayılırdı.

Bir kadeh bulmak için etrafı karıştırıp bulduğu kadehi doldurduktan sonra Aren'a uzattı. "Su en önemlisi."

"Aynı zamanda da en ağırı." Aren'ın suyu içtiğini duydu, ardından bir sıçrama oldu. "Tanrım, bu iyi hissettiriyor. Yüzmek için neler vermezdim," diye mırıldandı.

"Çık dışarı!" diye bağırırken göz kapaklarını açılmaya zorladı. Aren'ın yaptığına karşı duyduğu dehşet hissettiği acıdan daha kötüydü. "Bu yasak!" Dışarı çıkarken ona nasıl baktığını görmezden gelen Lara, elini havaya kaldırdı ve parmaklarıyla tek tek sayarak, "Suları kirletmemeleri için hiçbir hayvanın doğrudan içmesine izin verilmez. Sadece gümüş veya altından yapılma temiz kaplar kullanılmalıdır. Ve lanet olası banyolar yapılmaz!" dedi.

"Su kumla dolu ve burada bizden başka kimse yok."

Ona ters ters baktı, bakışın etkisi yüzünden akan gözyaşı seli yüzünden bozuluyordu. "Terli ayaklarını ıslatan suyu içmek istemiyorum, buna ne dersin?"

Aren söylediklerinin tek geçerli kısmı buymuş gibi omuz silkti. "Kıyıya geri dönmeliyiz. Daha yakın mesafede."

"Sahilde yoğun bir şekilde devriyeler olacak. Ortaya çıkmamızı bekleyen babamın askerleri çölü izleyeceklerdir."

Gözleri kapanmak istiyordu ancak Aren gömleğini çıkarıp bir tarafa fırlatırken Lara acıyı görmezden geldi. Aren yüzünü eliyle kapatarak etrafı çevreleyen çölü izledi. Kaburgalarında

ve dirseğinin hemen üstünde yeni bir yara izi vardı, Lara kendini çok iyi tanıdığı o vücutta daha fazla değişiklik olup olmadığını incelerken buldu. Aren eskisinden daha zayıftı, esaret kas kütlesinin bir kısmını aşındırmış olsa da görüntüsünden ödün vermemişti. Arkasını döndüğünde onu kendisine bakarken yakalamadan önce Lara gözlerini kapattı.

"Askerlerin fırtınadan sağ çıkmalarının imkânı yok," dedi Aren. "Geri dönmediklerinde, baban bizim de onlar gibi ölü olduğumuzu varsayacak."

"Ya da onları öldürdüğümüzü."

Aren bir nefes verdi. "Belki."

Lara, "Ayrıca o birliğin ölmüş olması, daha fazlasının gelmeyeceği anlamına gelmez," dedi. "Serin, buraya gelmeye çalışacağımdan şüphelenecek. Hiçbir şeyi şansa bırakmaz."

"Kimi gönderirse göndersin pusuya düşürebiliriz. Atlarını ve erzaklarını alırız."

Lara küreğine yaslanırken bu fikri düşündü. "Küçük bir grup göndermeyecek. Ayrıca karanlığın örtüsü altına girecekler."

"Saklanabilir ve sonra gün ışığında onları arkalarından pusuya düşürebiliriz."

"Okumuz olsaydı bu işe yarayabilirdi ama kız kardeşlerim kaçtıkları zaman hepsini aldılar ve iki düzineden fazla eğitimli askerle yumruk yumruğa dövüşme düşüncesinden zevk almıyorum."

Aren bir an sessiz kaldı. "Öyleyse ne öneriyorsun? Burada oturup yavaş yavaş açlıktan ölelim mi?"

Gözünün etrafındaki çiziklere bir ter damlası yuvarlandığında, Lara acıyan yeri ovma dürtüsünü engelleyerek göz kırptı. "Buranın doğusunda bir kervan yolu var. Bir tüccar kervanına tuzak kurmayı ve Valcotta'ya ulaşmak için gerekenleri almayı öneriyorum. Elbette korumaları olacak ama ikimizin üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey yok."

Bir sessizlik oluştu.

Lara kum küremeye geri döndü, gözlerini açmayı ve ona bakmayı reddetti çünkü kararını çoktan hissedebiliyordu. Dudaklarından çıkacak kelimeleri, onları oluşturmak için gereken nefesi içine çekerken bile zaten biliyordu. "Masum tüccarları erzaklarını almak için öldürmemizi mi istiyorsun? Bu biraz acımasız görünüyor."

Lara ne olursa olsun hayatta kalan biriydi, böyle biri olmak genellikle acımasızlığı gerektiriyordu. "Ölmemizi mi tercih edersin?"

"Daha az aşırıya kaçan seçenekleri düşünmeyi tercih ederim. Neden tüccarlardan yardım istemiyoruz? Ya da sadece ihtiyacımız olanı çalıp onları hayatta bırakabiliriz. Daha da iyisi, sende olduğunu bildiğim altınları kullanıp ihtiyacımız olanı satın alabiliriz."

Bir zamanlar onun merhametten tamamen yoksun, zalim ve acımasız bir adam olduğuna inandığını düşünmek garipti. Lara neredeyse bütün hayatı boyunca tüm Ithicanalıların aynı olduğuna inanmıştı.

Küreği bir kum yığınına iterek yüzünü ona doğru çevirdi. "Karşılaşacağımız tüccarlar o fırtınanın ardından kuzeye ilerleyenlerdir. Yani onları canlı bırakırsak, Kızıl Sahra'nın eteklerine ulaşmaları sadece birkaç gün sürer. Şüphesiz babamın askerleriyle karşılaşacakları yerde, askerler onları kapsamlı bir şekilde sorgulayacaktır. Şu anda, babamın hayatta olup olmadığımızdan emin olmaması avantajına sahibiz. Tüccarlar tarifimize uyan bir çift tarafından saldırıya uğradıklarını tarif eder etmez bunu kaybederiz."

"Bunun farkındayım." Aren'ın sesi sakindi. "Ama bizi çölde yakalamaları için çoktan uzaklaşmış olacağız."

"Ama her geçen gün yeni bir binek elde edebilen hızlı süvarilerin, Valcotta'ya bizden önce varıp karşı tarafta yolumuzu kapatamayacağı kadar değil."

"Her şeye bir cevabın var, değil mi?" Aren, Lara'nın küreği-

ne tekme atınca boğuk bir çarpma sesi duyuldu, ardından kürek bir sıçramayla pınara düştü. "Cevabının öldürmek olması ne kadar şaşırtıcı."

Lara öfkesinin yükseldiğini, sakinliğini korumak için savaşırken damarlarındaki kanın kaynadığını hissedebiliyordu. Ama hepsi boşunaydı. "İnsanları öldürmek istediğimi mi düşünüyorsun? Bundan zevk aldığımı mı?" Gözlerini açarak kum tepesinin üzerinden geçip aralarındaki mesafeyi kapattı, ellerini yumruk haline getirmişti. "Kendimi kurtarmaya çalışmıyorum. Seni kurtarmaya çalışıyorum çünkü Valcotta'yla ittifak kurabilecek tek kişi *sensin*."

"Neden benim olmam gerekiyor?"

"Çünkü!" diye bağırdı Lara. "Ahnna'dan başka, imparatoriçenin kimliğini bildiği tek Ithicanalı sensin! Sence Jor bunu ondan istediği için imparatoriçe donanmasını maliyetli bir savaşa adar mı? Peki ya Lia istediği için? Sen olmalısın çünkü verdiğin sözleri yerine getirebileceğine inanacağı tek kişi sensin."

Aren gözlerini kaçırdı.

"Zor seçimleri bilirim, Aren." Lara'nın sesi titriyordu. "Değer verdiklerimin hayatlarını kurtarmak için masumların hayatlarını feda etmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum." Korumak için hiçbir şey yapmadığı hizmetkârların ve müzisyenlerin kemikleriyle dolu adayı işaret etti. "Beni rahatsız ediyor olsa da, bu bir daha yapmayacağım anlamına gelmiyor çünkü eğer yapmasaydım bütün bunlar kız kardeşlerimin hayatına mal olacaktı. Bir kararın zor olması, onu veremeyeceğin anlamına gelmez." Lara bir anlığına duraksadıktan sonra, "Öyleyse ne olacak, Aren? Bir avuç tüccar mı, yoksa Eranahl'daki her lanet olası ruh mu? Seçimini yap!" diye çıkıştı.

Duyulan sesler yalnızca pınarın damlaması ve kulaklarındaki kanın kükremesiydi.

"Hayır." Aren başını salladı. "Kendi canımı kurtarmak için masum insanları öldürmeyeceğim. Bunu reddediyorum."

Hayal kırıklığı vahşi bir hayvan gibi Lara'yı pençeledi, ça-

resizlikle besleniyordu çünkü Aren'ı fırtınalardan, askerlerden ve açlıktan koruyabilirken kendisinden koruyamıyordu. Onunla tartışmak için ağzını açtı ama taşa çarpan toynakların sesi kulaklarına varınca kalbi küt küt atmaya başladı. "Saklan!"

Aren'ın kolunu tutup, yatakhanelerden birinin arkasına eğilerek onu yerleşkeye sürükledi. Onu duvara doğru itti, çıplak göğsündeki sert kasların avucuna yaslandığının, burnundaki tanıdık kokusunun oldukça farkındaydı.

Odaklan, seni aptal!

Kılıcının kabzasını bir elinde tutarken köşeyi dönüp dinledi.

"Kaç tane?" diye fısıldadı Aren. Lara onun sıcak nefesini kulağında hissediyor, eliyle kolunu tutuyordu.

Sadece bir kişiyi duyabiliyordu ama bu daha fazlası olmadığı anlamına gelmiyordu. Her taraftan saldırmaya hazır olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Lara kıvrılarak onu yanındaki duvara yasladı, bulanık görüşüne lanet ederken herhangi bir hareket belirtisi için çevreyi tarıyordu.

Ama hiçbir şey yoktu. Devesi pınardan içmekte olan tek kişiden başka kimse yoktu. Kolay bir avdı.

Ya da gözyaşlarıyla kör olmasaydı öyle olurdu.

Lara silahını kaldırarak derin bir nefes aldı. "Üç deyince," dedi Aren'a.

"Bir."

Aren köşeyi dönerek hızla koştuğunda Lara lanet okuyarak arkasından koştu.

Sonra kendisini onun sırtıyla çarpışırken buldu.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdandı.

"Talihimize teşekkür ediyorum," diye cevapladı Aren. Ardından kenara çekildi. "Kendin gör."

29
AREN

Deve başını pınarın içine sokmuştu. Ağzı su dolu bir şekilde yutkunurken boğazı oynuyordu ancak Aren yaklaşırken bir gözü onun yönüne doğru kaymıştı.

Hâlâ bir dizgin ve eyer takıyordu, eyerinin üstünde Maridrina renklerinde ziynet eşyaları vardı. Buna rağmen Aren'ın ilgisini daha çok çeken şey devenin yanında baş aşağı sarkan, ayağı eyerin bir kısmına dolanmış olan ölü adamdı.

"Sanırım kimse deveye suyla ilgili kuralları açıklamadı." İkiliye doğru yöneldi.

"Aren, bu bir hile olabilir!" Lara çevrelerini inceleyerek önüne atladı.

Aren onu kenara çekti. "Sanmıyorum." Ya da en azından içinden bir ses ve akıncıları püskürtmekle geçirdiği yıllarda kazandığı deneyimler ona böyle söylüyordu.

Deve, Aren sarkan dizginlere uzandığında yana doğru kaydı ve sarı dişlerini birbirine vurarak korkunç bir ses çıkardı.

"Su içerken onu rahatsız etme." Lara yanına geldi, kılıcı hâlâ elindeydi. Kaşlarını çatarak ölü askerin ayağını çözdüğünde adam bir gümbürtüyle yere düştü.

Aren cesedi devenin toynaklarının erişemeyeceği bir yere sürükledi, sonra incelemek için yere çömeldi. Askerin cesedi sürüklenmekten, derisi kum ve fırtına tarafından aşınmaktan hırpalanmıştı; ancak bir günden az süredir ölü olduğu anlaşılıyordu. Bu da muhtemelen onların takipçilerinden biri olduğu anlamına geliyordu. Aren, bunun peşindekilerin geri kalanının öldüğü anlamına gelmesini umdu.

Lara hayvanın eyerini çıkardı ve Aren'ın yanına bırakıp heybelerin üzerindeki tokaları açmaya ve içindekileri çıkarmaya koyuldu. Kurutulmuş et, meyve ve kuruyemiş vardı. Çok fazla değildi ama onları birkaç gün idare ederdi. Muhtemelen bir hafta.

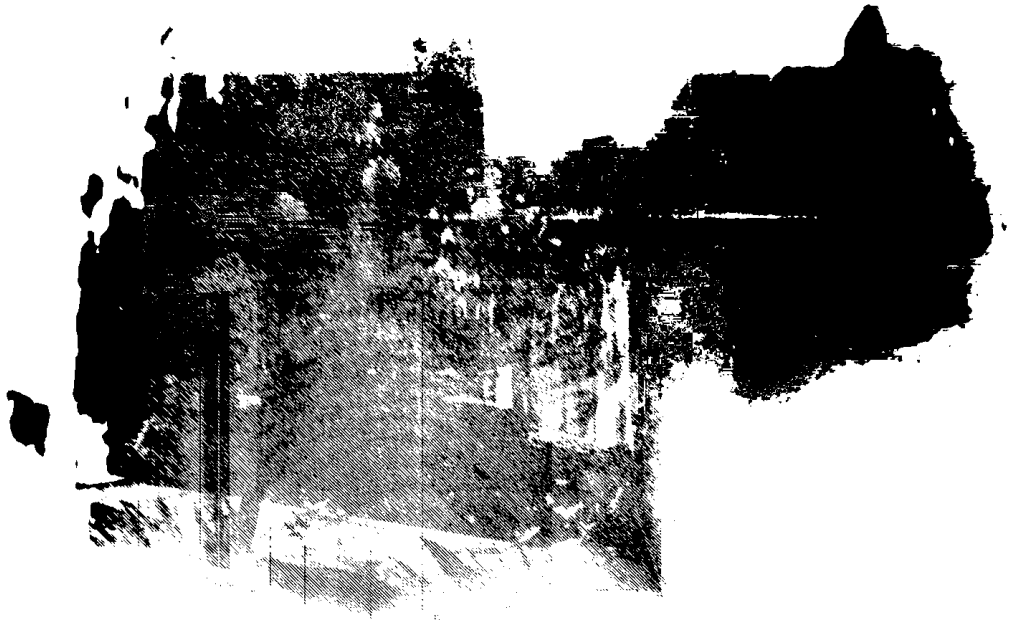
Ayrıca çadır bezi ve ipler vardı, Aren eksik direkleri kolayca değiştirmişti. Yığına iki su kırbasını ve heybenin dibindeki viskiyle dolu bir şişeyi de ekledi.

"Sağlam görünüyor." Lara incelemekte olduğu devenin arka toynağını bıraktı ve hayvanın arkasına bir tokat attı. "Çantalarda ihtiyacımız olan şey var mı?"

"Yetinmemizi sağlayacak kadar."

"İyi." Lara ellerini eteklerinin üstüne sildi. "Bu çocuğun kana kana içmesine izin verelim, ahırlarda kalan yemi ona veririz. Sonra biraz dinlenelim. Bu gece ayrılıyoruz."

30
IARA

Kendi tavsiyesine kulak vermek yerine, Aren'ı yataklardan birinde uyurken bıraktı. Bir zamanlar hem hapishanesi hem de evi olan yeri daha fazla araştırma isteğine karşı koyamamıştı.

Bacakları onu yatakhanelere kadar taşıdı. Büyük ölçüde dokunulmamış olan, Sarhina'yla paylaştığı odaya ulaşana kadar odadan odaya girip çıktı. İçerisi iki dar bebek karyolasının zar zor sığabileceği büyüklükteydi, kişisel dokunuşlardan yoksundu çünkü bu tür şeyler ona ve kız kardeşlerine her zaman yasaklanmıştı. Küçük çekmeceli sandık kurumla kaplıydı, onu açtığında burada geçirdiği süre boyunca giydiği kıyafetler ortaya çıktı.

Yırtık elbisesini çıkararak yaralarını elinden geldiğince inceledi, gözlerinden hâlâ yaş akıyordu. Temiz iç çamaşırı, pantolon, keten bir gömlek ve bir palto giydi, sonra saçlarını ördü. Kendini Aren'ı kurtardığı geceden beri ilk kez olduğundan daha insan gibi hissediyordu.

Dizlerinin üstüne çökerek yatağının altındaki gevşek taşı kaldırdı ve çocukça hazinelerini sakladığı tahta kutuyu gizlediği küçük deliği ortaya çıkardı. Kucağındaki kutuyla yatağa oturup içindekileri tek tek çıkarmaya başladı.

Bronwyn'in onun için deriden ördüğü bilekliği bileğine taktı.

Sarhina'nın bulduğu ve ona verdiği, üzerindeki yüz tanınmayacak hale gelene kadar aşınmış olan parlak gümüş madeni parayı cebine attı.

Kız kardeşlerinin birbirlerine yazdıkları, üstatlarından şikâyet eden notların bulunduğu kâğıt parçaları da oradaydı.

Notları elinde çevirdi. Bazılarını gülümseyerek, bazılarını da kalbi kırılarak okudu çünkü üstatların çoğu acımasız dersler vermişti. Serin'in adı belirgin bir şekilde yoktu, kızların hiçbiri onun hakkında eleştirel bir şey yazacak kadar cesur değildi. Serin, onların sırlarını ortaya çıkarma konusunda her zaman çok iyiydi.

Paketi bir kenara koyup kutuya geri uzandı ve bir şişeyi kenara iterek ucundan safir bir taş asılan gümüş bir kolye çıkardı. Bir çocuğa uyacak boyuttaydı, şimdi boynuna sığmayacak kadar küçüktü ama yine de onu boğazına doğru tuttu. Gözlerinde, kumun aşındırmasıyla hiçbir ilgisi olmayan gözyaşları hissediyordu.

Kolyeyi annesi ona vermişti. Lara'nın onunla ilgili sadece birkaç hatırası olsa da bu kolyeyi boynuna bağlamasını hiç unutamamıştı. Babasının askerleri onu aldığında kolyeyi takıyordu ve tüm bu yıllar boyunca saklamıştı, en değerli eşyasıydı. Hayatının bir noktasında sevildiğinin kanıtıydı.

Ve onu seven annesi bunun için ölmüştü.

Boğazından bir hıçkırık koparken titreyen omuzlarıyla birlikte dizlerinin üzerine çöktü.

"İyi misin?"

Karşısındaki karyola gıcırdadı. Lara başını kaldırınca Aren'ın üzerinde oturduğunu ve dizlerinin üzerinde durmuş ona baktığını gördü.

"Annem bana vermişti," dedi kolyeyi tutarak. "Ondan geriye kalan tek şey bu."

"Onu geri alma şansın olmasına sevindim."

Lara başparmağını taşın üzerine sürterek başını salladı. "O gece annenin kolyesini takıyordum..." Duraksayarak başını hafifçe salladı. "Bu şekilde geri döndüm. Taşları bir kâğıda çizdim ve bir harita haline getirdim."

"Zekice."

"Onu geri isteyeceğini düşündüm, bu yüzden Eranahl'da bıraktım."

Aren cevap vermedi, yalnızca aralarındaki zemine bakmakla yetindi. "Seni ararken, Serin'in bazı... *aletlerini* koyduğu odayı buldum."

Lara gerildi, onun neyden bahsettiğini biliyordu. Serin işkenceyi mükemmelleştirilmesi gereken bir sanat biçimi olarak görüyordu ve onun *eğitimi* yüzünden, Lara o aletleri hem kullanmış hem de onlara maruz kalmıştı.

"Serin bana fiziksel olarak zarar veremiyordu, bu yüzden yakaladığı Ithicanalılara işkence ederken beni izlemeye zorladı. Eranahl'ın savunmasını nasıl ihlal edeceğine dair lanet olası sorular sormadığında, sana ve kız kardeşlerine yaptıkları hakkında konuşurdu. Birbirinize yapmanızı sağladığı şeyler hakkında."

Lara yüzündeki kanın çekildiğini hissederken bakışlarını kaçırdı. "Yerleşkeye getirilen tek kızlar biz değildik. Yirmi kişiydik. İkisi hastalıktan öldü. Dördü savaş eğitiminde, biri kazada öldü. Ama biri... Adı Alina'ydı ve Serin'in oyunlarını oynamayı reddetti. Tekrar tekrar reddetti. Sonra bir gece kayboldu." Lara sertçe yutkundu. "Kaçtığını sanmıyorum."

Aren yavaşça başını salladı. "Özellikle yakalandığında sana ne yapmak istediğini anlatmaktan hoşlanıyordu. Seni hapsettiklerine inanmam için beni kandırırdı. Bense dehşete düştüm

çünkü eğer başarılı olurlarsa, onlara bilmek istedikleri her şeyi söyleyeceğimi biliyordum."

Lara'nın karnında donuk bir ağrı oluştu. Onun katlandığı acı için, ayrıca Serin kendisini ona karşı kullanabildiği için. "Onun birinde hak ettiği cezayı alacak, sana söz veriyorum."

"Bunun bir şeyi değiştireceğinden emin değilim."

Lara gerginliği azaltma ihtiyacı duyarken, "Kardeşim nasıl biri?" diye sordu.

Aren bir nefes verdi. "Kelimenin tam anlamıyla korkunç biri. Ona katlanamıyorum."

"Onun hakkındaki fikrini sormadım. Nasıl biri olduğunu sordum."

"O entrikacı bir ukala ve kendi zekâsına oldukça kapılmış."

"Zeki biri mi?"

Aren isteksizce başını salladı. "Evet. Evet öyle ama çözmesi... zor biri. Tacı istemesinin tek sebebinin, diğer seçeneğinin kardeşlerinin yanında mezarı boylamak olduğunu söylese de ben buna ikna olmadım. Baban bir vâris olarak aklındaki kalıba uymadığı için ondan nefret ediyor ancak Keris, onun gözüne girmek yerine onu kışkırtıyor." Aren kaşlarını çatarak ayaklarının altındaki çatlak zemine baktı. "Belli ilkelere bağlı kalmak için hayatını riske atmaya istekli ama kendinden bir korkakmış gibi bahsediyor. Bu durum bana hiç mantıklı gelmiyor."

"Ona güvenme, Aren. Senin ve Valcottalı kadının kaçmasına yardım etti çünkü Eranahl'ı beslemek, onun hırslarını daha da ileri götürüyor."

"Bence bundan daha karmaşık," diye yanıtladı Aren. Sonra hazine kutusuna uzandı ve içindeki son eşyayı çıkardı. "Bu nedir?"

"Zehir."

"Çoğu kız hazine kutularında aşk mektuplarını saklar, sense cinayet silahlarını saklıyorsun."

Lara'nın boğazından çıkan kahkaha acıydı. "Kız kardeşlerimin ölümlerini tezgâhlamak için kullandığım zehir buydu, kendi karışımım. Birkaç damladan fazla alırsan ölürsün, o yüzden bir daha sakın ayaklarını içme suyuma sokma."

"Aklımda tutarım."

Lara ayağa kalkarak kolyeyle birlikte şişeyi ceketinin cebine soktu. "Hadi gidelim. Güneş batmak üzere, artık yürümeye başlamalıyız."

Onu fazla zorlama. Yaklaşık bininci kez, bu düşünce Lara'nın kafasında dönüp duruyordu. Aren'ın kumun arasından geçtiği yere doğru yan bir bakış attı, omuzları eğilmiş, yüzü taşıdığı lambanın gölgeleriyle aydınlanmıştı.

Bir haftadır yürüyorlardı ve hâlâ Jerin karakolundaki en yakın vahaya ulaşmamışlardı.

Lara, tutsaklığın Aren'ı hem zihinsel hem de fiziksel olarak bitkin düşürdüğünü hesaba katmamıştı. Ithicana'da tanıdığı Aren bir erkeğin olabileceği kadar zindeydi, kendini günlerce ve haftalarca bir kez bile yorulmadan uç noktalara itebiliyordu. Ancak hapis günleri sırasında zincirlenmişti, odası ve saray avluları arasındaki mesafeden öteye gitmemişti. Hareketsiz yaşam, onun kişiliğiyle o kadar çelişiyordu ki deliliğe sürüklenmemiş olması bir mucizeydi.

Plana sadık kalıp kıyıya çıkabilselerdi, Aren kendini iyi hissederdi ya da iyi olmaya endişeye neden olmayacak kadar yakın

olurdu. Ne yazık ki Kızıl Sahra tamamen farklı bir yolculuktu. Tamamen farklı bir canavardı.

Aren sıcağı biliyordu fakat bu şekilde değildi. Lara onun daha önce birkaç saatten fazla süre susuz kaldığından şüpheliydi.

Ithicana'nın göklerinde birden fazla su kaynağı varken neden susuz kalsındı ki? Gerçek açlık bile ona yabancıydı çünkü adalar, nereye bakacağını bilen biri için yiyeceklerle doluydu. Bu yüzden halkı köprüden olduğu gibi kopmuş olsa bile hayatta kalmayı başarmıştı.

Ithicanalıların düşüncesi Lara'nın hayal kırıklığı içinde dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. O ve Aren programın gerisindeydiler ve bu karşılayabilecekleri bir şey değildi. Bir zamanlar Savaş Gelgitleri olarak geçen sakin mevsim yakında başlayacaktı, bu da Maridrina'yı kovmak adına Valcotta'nın yardımını istemek için çok az zamanları olduğu anlamına geliyordu. Daha fazla gecikme olursa ve bu fırsatı kaybederlerse, fırtına mevsiminde bir saldırı yapmak imkânsız olurdu. Babası Amarid Donanması'nın desteğini kaybetmiş olsa bile, Eranahl'dakilerin köprü olmadan başka bir fırtına mevsiminde hayatta kalmaları neredeyse imkânsızdı.

Aren tökezleyip neredeyse düşmek için tam da o anı seçtiğinde Lara'nın kalbi acıdı. Devenin ipini hayvan duruncaya kadar çekerek, "Bin ve biraz sür," dedi.

"Hayatta olmaz."

Aren, onun Jack adını taktığı deveyle anlaşamıyordu, diğerinin bakmadığını düşündükleri zamanlarda birbirlerine karanlık bakışlar atıyorlardı. Lara onu daha önce bir kez binmeye ikna etmişti; ancak Aren eyerde kendini doğrultmaya çalışırken Jack ayağa kalkmış ve onu tepetaklak olacağı şekilde kuma yuvarlamıştı. Aren'ın bu olayı kötü karşıladığını söylemek az kalırdı.

Lara yanaklarının içini çiğnedi. "Jerin vahası buradan sadece birkaç saat uzaklıkta. Yakalanmadan içeri girip çıkacaksak, kendi botlarının üzerinde *tökezlememen* gerekiyor."

"Bol miktarda suyumuz var. Orayı atlayıp yürümeye devam ederiz."

Muhtemelen geçmek için yeterli suya sahiplerdi; ama Jack'in eyer çantalarında bulunan az miktarda yiyecek çoktan gitmişti. Lara, Aren'ın bu koşullarda bir hafta daha aç karnına hayatta kalabileceğini düşünmüyordu. Kendisinin kalabileceğinden de emin değildi.

"Jack bir hafta boyunca hiç su içmedi. Biraz suya ihtiyacı var." Bu yalandı, hayvan bu sıcakta bile su olmadan en az bir hafta daha rahatça dayanabilirdi. Neyse ki Aren bunu bilmiyordu. "Eğer payından vazgeçmek istemiyorsan, durmamız gerekiyor."

"Masum tüccarları öldürmeyeceğim."

Lara gözlerini yıldızlara dikti ve sabır için onlara yalvardı. "Jerin'de muhtemelen yüze yakın insan vardır, bu yüzden onları sessiz tutmak için herkesi öldürmek bir seçenek olmasa da gizlilik öyle. Ama şu anda sarhoşlarla dolu bir Harendell meyhanesine bile gizlice giremezdin."

Aren'ın inatçılığının mantığıyla savaştığını duyabiliyordu, sonunda mantığı kazandığında yürümeyi bıraktı. "Sadece bir saatliğine."

"Pekâlâ." Deveyi uzanmaya çağırarak Aren'ın üzerine tırmanmasını bekledi ve biraz ip çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

"Uyuyakalırsan diye. Düşmeni ve boynunu kırmanı istemeyiz."

Onu eyere bağlamasına müsaade etmesi bile yorgunluğunun bir kanıtıydı ancak Lara işi tamamlarken hiçbir şey söylemedi. Ardından Jack'i ayağa kaldırıp onu ileriye doğru götürdü.

Gece boyunca yürüdüler ve tam da tahmin ettiği gibi, hayvanın yuvarlanan adımları Aren'ı yavaşça uyuttu. Yüzü devenin boynuna yaslanana kadar omuzları giderek alçaldı ve alçaldı. Tam o anda üzerlerine hafif bir esinti geldiğinde Jack ilgisini çekmek için başını kaldırarak temposunu hızlandırdı.

"Suyun kokusunu alıyor musun, evlat?" diye sordu Lara. Devenin boynunu okşadı. "Bu iyi. O yönde yürümeye devam et."

Homurdayan Jack, onun daha hızlı hareket etmesini sağlamaya çalışarak öne geçti.

"Biliyorum," diye mırıldandı Lara. "Ama bana biraz zaman kazandırmanı istiyorum."

Hayvanı durdurup sadece yavaş bir yürüyüşle hareket edebilmesi için ayaklarına ip bağladı. Tüm boş su kırbalarını çıkardıktan sonra omzunun üzerine attı. "Benim için ona iyi bak," dedi devenin boynunu okşayarak. Ardından vaha yönünde yavaş bir koşuya koyuldu.

Küçük gölü çevreleyen tüccar köyüne ulaşması yalnızca bir saat sürdü. Köyün parıldamasına neden olan parlak lamba ışıkları, güneş tutulmasının yakıcı çerçevesi gibi ışıldıyordu.

Bir kum tepesinin arkasına çömelip binaları inceledi. Binalar taştan yapılmıştı, tıpkı büyüdüğü yerleşkede olduğu gibi neredeyse penceresiz yapılardı. Tavan hatlarına renkli camdan yapılma çanlar asılmıştı, havayı yumuşak bir müzikle dolduruyorlardı. Binalarla su arasındaki iyi aydınlatılmış koruda dallardan renkli ipek kumaşlar sarkıyordu. Valcotta etkisi burada görülüyordu; iki ülke arasındaki sınır, kıyı boyunca olduğu kadar burada da tanımlanmamış olmasına rağmen çok daha az tartışmalı bir hal almıştı. Her iki ulus da birkaç metre kumu pek umursamıyor ya da en azından bir orduyu çölde savaşmak için yürütmeye yanaşmıyordu. Bu nedenle Jerin, kime sorduğuna bağlı olarak her iki ulusun da köyüydü ya da ikisinin de değildi.

Lara, kervan yolunu gezenlerin gece alışkanlıklarını yansıtan köy işi sokaklardaki insanlara daha yakından baktı, birçoğu onun vatandaşlarıydı. Onlar dar pantolonları, botları ve paltolarıyla tanınabilirken; Valcottalılar el ve ayak bileklerine, ayrıca-

bellerine doğru sıkılan hacimli kıyafetlerle ayaklarına bağlı deri sandaletleri tercih ediyorlardı. Valcottalılar farklı olarak önemli ölçüde daha koyu tenlere sahipti, kıvırcık kahverengi saçları ya kısa kesilmiş ya da başlarının üst kısımlarında sıkı düğümlerle sarılmıştı.

Hepsi gruplar halinde hareket ediyordu ve Lara vahadaki yazılı olmayan barış kuralına rağmen birbirlerine manalı bakışlar attıklarını fark etmişti. Bunun Maridrina ve Valcotta arasındaki çatışmanın ateşli bir aşamaya geldiğinin bir işareti olduğunu düşündü. Bu sadece Aren ve Ithicana'nın iyiliği için işe yarardı.

Köye doğru yavaş bir koşuyla ilerliyordu, binaların arasından havlayan iki köpek birdenbire atlayıp ona doğru yöneldiğinde durdu. Yerleşkede bulduğu ve tam da bu amaçla yanında getirdiği biberi çıkarıp ona yaklaşan hayvanların yüzlerine fırlattı. Köpekler hemen hapşırmaya başladılar, patileriyle ağızlıklarına dokundular ve Lara'nın iki bina arasındaki dar alana rahatsız edilmeden dalmasına izin verdiler.

İşte orada duraksadı.

Bir gürültü koptu ve biri kapıyı açtı. "Bu gürültü de neyin nesi sizi lanet yaratıklar? Buraya geri dönün!"

Lara bir fıçıya atlayarak çatının kenarına uzandı.

Kendini sessizce yukarı çektikten sonra, geliş gidişleri izleyebileceği karşı tarafa ulaşana kadar düz yüzey boyunca süründü.

Silah ustası Erik, vahayı ona bir kez anlatmıştı ancak görebildikleriyle birlikte bütün bilgisi bu kadarla sınırlıydı. Binaların çoğu gezginlerin kaldığı pansiyonlardı. Yine de bazıları, evlerini vahada kalıcı olarak yapanların özel konutlarıydı. Yiyecek, içecek ve eğlence sağlayan birkaç işletme; bir demirci, bir dizi ahır ve çölde mekik dokuyanlara gerekli hizmetleri sağlıyormuş gibi görünen bir dizi aydınlık bina vardı.

Dar sokaklarda hareket eden erkekler olsa bile Lara birkaç Valcottalı kadın da görmüştü. Başları dik ve gururla yürüyor, si-

lah olarak tercih ettikleri asaları ellerinde tutuyorlardı. Giysileri ve tenleriyle tanıdık gelen başka uluslardan da insanlar vardı. Hiçbiri Ithicanalı gibi görünmüyordu ama bu çok az şey ifade ediyordu; çünkü Lara, Aren'ın halkının ne kadar kolay kılık değiştirdiğini biliyordu.

Pişen etin tuzlu kokusu burnuna süzüldüğünde dikkati, birkaç bina ötede şiş yüklü bir ızgaranın yanında duran kadının olduğu yere kaydı. Midesi guruldarken ağzının sulandığını hissetti. *Önce su.* Önünde uzanan gölün karanlığına odaklanmaya karar verdi. Ağaçlara ulaşmak için üç caddeyi geçmesi gerekecekti, hepsi iyi aydınlatılmıştı ve yalnız olması hemen dikkat çekecekti.

Bu da dikkat dağıtması gerektiği anlamına geliyordu.

Ateş bariz bir seçimdi. Ama sanki Aren hemen onun yanında oturuyormuş gibi, Lara onun dikkat dağıtmak için insanların evlerini veya geçim kaynaklarını yok etme fikrine karşı olan yargısını hissetti. Kaşlarını çatarak kasabanın kenarına bağlanmış, sırtları mal ve erzakla dolu bir grup deveye, tek başına onları koruyan çocuğa bakarken seçeneklerini düşündü. Ancak etraflarında sadece açık alan vardı, bu da hayvanlara gizlice yaklaşmayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Altında, köpekler nihayet biberden kurtulmuşlardı. Binalar arasında aşağı yukarı koşarken havlıyorlardı.

Bu da Lara'ya bir fikir vermişti.

Uygun bir an bekledi, sonra ayağa kalktı ve komşu binaya sıçradı. Sonra bir diğerine. Evin önüne kadar ilerleyerek, evdeki işleriyle ızgara eti döndürmek arasında gidip gelen kadının mırıldanmasını dinledi. Sonra kılıcını çıkarıp bıçağın ucunu tutarak bekledi. Kadın içeri geri döndüğünde kenara yaslandı, kılıcını şişlerden birinin altına sapladı ve et sabitlenene kadar yukarı kaydırdı. Ardından şişi dikkatlice kaldırıp evin arkasına doğru fırladı.

Dayanamıyordu, etin dilini yakmasını umursamadan ağzına

bir parça attı. Geri kalanını gevşeterek şişi bıraktı ve elini evlerin arasına indirerek köpeklerin dikkatini aniden üstüne çekti.

Köpekler havlayıp zıplarken irkildi, onları arkasından sürükleyerek evin karşı tarafına koştu. Köpeklerin izlediğinden emin olana kadar bekleyip eti develerin yüklü sırtlarına attı.

Köpekler ödülün ardından koşturdu. Hayvanlar onlara doğru koşarken develer telaşlanarak başlarını kaldırdılar, hava yüksek sesle homurtularla doldu.

Develer bir olup şaha kalkarak bağlarını gevşettiler ve dörtnala kasabaya girdiler. Köpekler hemen arkalarından onları takip ediyordu. Bakıcı çocuk dizginlerini yakalamaya çalışarak bağırsa da bu nafile bir çabaydı. Kısa süre sonra sokaklar, develerin peşinden koşan kadın ve erkeklerle vahşileşti, hava çığlıklarla doldu.

Lara eşarbının saçlarının üzerinde sabitlendiğinden emin olup binadan atladı ve kaosa katıldı, sokak sokak dolaşarak koruluğun gölgelerine girdi. Yaprakların arasında dikkatlice hareket ederek göle doğru hızla ilerledi.

Vahayı temiz ve saf tutmak adına, suya içine adım atılmadan ulaşılabilsin diye taşlar dikkatlice yerleştirilmişti. Dizlerinin üzerine düşen Lara, su kırbasını doldurmak için uzandı. Birbiri ardına kırbaları doldurdu, sonra korunun kenarına geri döndü.

Uzakta, öfkeli bağırışlar olduğunu çıkarabiliyordu, develerini korkuttuğu tüccarlar köpeklerin sahibini azarlıyordu. Aksanlarına bakılırsa onlar Maridrinalıydı, oysa köpeklerin sahibi Valcottalıydı. Mücadeleye giderek daha fazla ses katıldı, olay iki ulusun insanları arasındaki kırılgan barışı bozdu ve çok geçmeden yumruklar havada uçuşmaya başladı. Her yönden daha fazla insan koşarak geldi ve Lara yangının, kışkırttığı kavgadan daha az hasara neden olabileceğini fark ederek irkildi.

Ama şu anda yapacak bir şey yoktu.

Lara bağırıp pazardaki kavgaya doğru koşanlara katıldı. De-

veler birkaç tezgâhı devirmişti ve kaosa katkıda bulunan bir düzineden fazla kavgacı adam vardı.

Lara insanların arasında zik zak çizerek pazar tezgâhından düşen bir çuval kuru kayısıyı ve bir tepsinin üzerinden de bir avuç küçük çöreği kaptı, insanların dikkati hırsızlığını fark edemeyecekleri kadar dağınıktı. Lara birkaç parça daha yiyecek kaptıktan sonra arkalarından sürünerek iki tezgâhın arasına geri adım attı.

Şimdi tek yapması gereken şehir dışına çıkmak, Aren ve Jack'in yolunu kesmek ve sonra da...

Etli eller ahırın arkasına uzanarak ön kollarını kavradı. Derin bir ses, "İşte bizim küçük hırsızımız," dedi.

32
AREN

Aren irkilerek uyandı, yana kayarken elleri tutunmak için çabaladı. Parmakları devenin boynuna yapışmıştı, başı dönerken eyerde dikkatlice doğruldu. Eyere iplerle bağlıydı.

Doğan güneşe baktıktan sonra homurdandı. "Neden beni uyandırmadın?"

Cevap yoktu.

Eyerde dönerek çevresini taradı ama Lara, görünür hiçbir yerde yoktu. Göğsüne bir huzursuzluk çöktü. Yere mi yığılmıştı? Onun arkasında bir yerde, kumda çaresizce yatıyor muydu?

Devenin dizginlerini kaparak hayvanı dönmeye zorlamaya çalışsa dahi Jack onu görmezden gelerek kulaklarını loş ışıkta Aren'ın göremediği bir şeye doğru eğdi.

"Onu geride bırakmak istemezsin," dedi Aren. Dizginleri tekrar çekti. "Seni seviyor. Ben sevmiyorum."

Ancak çabaları sonuçsuz kaldı.

Pes eden Aren dizginleri bıraktı ve bacaklarını eyere bağla-

yan düğümleri çözmeye başladı. Bu onu tamamen düşmekten alıkoyan tek şeydi. Yere kayarak topuklarını toprağa geçirdikten sonra deveyi durmaya zorladı. Ancak o zaman, Jack'in ön ayaklarının etrafındaki bağları fark etti.

Lara gece durmaya kalkışmış ve deve de Aren'la birlikte yola devam mı etmişti? Bu düşünce aklından geçse bile onu kafasını sallayarak uzaklaştırdı, hareket ettirince başı ağrımıştı. Lara'nın paltosu ve tüm malzemeleri hâlâ eyere bağlıydı. Ayrıca Jack, korkmuş olsa bile Lara'nın pratik ellerinden kaçmak için yeterince hızlı hareket edemezdi.

Hafif bir esinti Aren'ın yüzünü okşadı. Deve dizginleri ısrarla çekiyor ve Aren'ın tüm yürüyüşleri boyunca gördüğünden daha hızlı koşuyordu. Bunun tek bir nedeni olabilirdi: Su. Deve, Lara'nın bahsettiği vahaya doğru gidiyordu.

Bir anda üstüne güneş geçmiş aklı Lara'nın ne yaptığını anladı ve kumu tekmeleyerek lanet okudu. Jack bu fırsatı ilerlemek için kullansa da Aren onu geri çekti. "Majestelerinin değerli planını bozmamak için geri dönmesini beklememiz gerekiyor."

Güneş doğudan belirdi, gittikçe yükseliyordu fakat Lara geri dönmedi. Aren kırbalardan birinden kana kana su içti, alnındaki teri silip bir hareket görmeye çalışarak ufka baktı.

Jack gecikmeden duyduğu hoşnutsuzluğu dile getirdiğinde, gürültüsü boş kum tepelerinin üzerinde yankılandı.

Aren, "Biliyorum," diye karşılık verdi. "Şimdiye dönmüş olmalıydı."

Yani bir şeyler kesinlikle ters gitmiş olmalıydı.

33
LARA

Onu lanet olası bir boyunduruğa koymuşlardı.

Pazarın ortasında koca adam ve arkadaşları Lara'yı tekmeleyip bağırışarak dizlerinin üstüne çökmeye zorlarken, başı ve elleri boyunduruğun ahşap çerçevesine itilmişti. Lara onlara lanetler savururken boyunduruğun üst parçası onu yerinde tutmak için çarparak kapanmıştı.

Gerçi bir işe yaradığı söylenemezdi.

Vücudundan aşağı nehirler dolusu ter akıyordu, yükselen güneş çıplak tenini pişiriyordu çünkü elbette kıyafetlerini saklamasına izin vermemişlerdi. Ondan her şeyi almışlar, hatta terbiyeli kalmasını sağlayacak kadar bile bırakmamışlardı.

Bunun nedenini tam olarak biliyordu.

"İç, güzelim. İç."

Dudaklarına bir bardak tutuldu ve değerli su ağzına dökülürken, boğulmadan elinden geldiğince suyu umutsuz bir şekilde yutmaya çalıştı. Sonra onu yakalayan dev adamı incele-

mek için gözlerini yukarı kaldırdı. Çölün bir ürünüydü, yüzü ve ten rengi hem Maridrina'dan hem de Valcotta'dan ataların izini taşıyordu.

"Kolay bir ölüm ceza değildir." Yanağını okşadı. "Ve senin hafta sonuna kadar dayanacağına dair bahse girdim. Güneşin kemiklerinin üzerindeki deriyi pişirmesi için yeterince uzun bir süre."

Bir bardak su ölüm kalım anlamına gelebildiğinde, hırsızlık Kızıl Sahra'da cinayet kadar ciddiye alınmış ve buna göre cezalandırılmıştı. Devenin çantalarından birinde sıkışmış bir et parçası bulmuşlardı ve onları korkutanın Lara olduğuna karar vermişlerdi. Köpeklerin sahibine yöneltilen tüm öfke ona dönmüştü. Onu öldüresiye dövmelerini engelleyen şey sadece bu adamdı ama bu bir fedakârlık duygusu yüzünden değildi. Çaldığı onun kayısılarıydı ve görünüşe göre, adam daha uzun bir ölümü takdir ediyordu.

"Kıçımı öp," diye homurdandı Lara. Ancak adam sadece güldü ve bahsi geçen kıçına bir şaplak attı. Lara'nın güneşe maruz kalmaya alışkın olmayan derisi zaten fena halde yanmıştı.

Sırf bu yüzden adamın karnını deşmeyi kafasına koydu.

Tam da bu keyifli görsel düşüncelerini süslerken bet sesiyle şarkı söyleyen bir adamın sesi kulaklarına ilişti. Kuzey ülkesinde geçirdiği haftalar boyunca birçok kez duyduğu; ancak o zamandan beri bir kez bile rasgelmediği, bir adam ve bir katır hakkındaki kaba bir Harendell taverna şarkısıydı.

Başını kaldıran Lara, kasabaya yaklaşan yalnız deveyi izlerken parlak ışığa gözlerini kısarak baktı. Deveye binen adam eyerde sallanıyordu, bir eli dizginleri diğeri bir şişeyi tutuyordu, şişenin metali güneşte parlıyordu. Pazar meydanına girerken adam dizginleri çekti, o şarkısını bitirirken deve durma noktasına gelmişti.

Aren beceriksizce deveden indi. Ayağı eyere takıldığında

sendeleyip yere düşerek pazarda kalan birkaç tüccarın kahkahalarla gülmesine sebep oldu.

"Kahretsin, lanetli canavar!" Jack'e doğru bağırdı. "Hareket ettin!" Kırbayı dudaklarına götürdü, sonra da boş olduğunu keşfetmiş olacak ki bir kenara attı. "Bir içkiye ihtiyacım var! Biri bana içki satsın!"

Lara'nın develerini korkuttuğu tüccar ona doğru yürüdü, bir elinde gevşekçe bir şişe tutuyordu. "Dostum, dostum, nasıl oluyor da bize tek başına ve böyle bir durumda geldin? Sana ne oldu böyle?"

Aren başını ellerinin arasına alıp birdenbire, "Hepsi gitti," diye ağlamaya başlayınca Lara ağzı açık kalmış halde onu izledi. Aren başını kaldırıp adama baktı, yüzünden yaşlar akıyordu. "Kampımızı daha önce hiç görmediğim bir fırtına vurdu. Arkadaşlarım ve mallarım, hepsi yok oldu. Hepsi öldü. Hepsi gitti. Büyükannem, beni servetimi heba etmemem konusunda uyarmıştı ama hırslarım sağduyumdan daha ağır bastı."

Lara gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Belli ki Aren onu fark etmiş, tüccarla konuşurken yaptığı yorumla onu da kastetmişti.

"Çöl, zalim bir kadındır dostum." Tüccar, Aren'ın omzunu sıvazladı. "Nasıl hayatta kaldın?"

Aren gözlerini sildi. "Talih, cehalet içinde sonsuz uykuda dinlenmek yerine hatalarımla yaşamamı dilemiş olmalı." Sonra bakışları tüccarın elindeki şişeye kaydı. "Eğer gerçek bir dostsan, üzüntülerimi boğmama yardım edersin."

"Elbette, elbette." Adam bir kadeh çıkardı ve içine içki döktü, sonra onu Aren'a teslim etti, Aren da içkiyi bir yudumda mideye indirerek daha fazla almak için uzattı. Ama tüccar kederli bir şekilde cıkladı.

"Ne yazık ki dostum, çölde her şeyin bir bedeli var."

"Ama her şeyimi kaybettim!" diye inledi Aren. "Acıyın bana."

İşte bu bir *yalandı*. Lara, Aren'ın ceplerinde altın ve gümüş olduğunu biliyordu çünkü ayrılmaları ihtimaline karşın ona kendi elleriyle vermişti. Konaklama ve erzak için ödeme yapmaya, Jack'in kana kana su içmesine fazlasıyla yeterdi. Aren neyin peşindeydi?

"Belki de satmak istediğin bir şey olabilir?"

"Hiçbir şeyim yok." Aren, şımarık bir tüccarın oğlu rolünü ustaca oynayarak başını kuma yasladı. Jack tam da o anda göle doğru yürümeye başlayınca Aren onun arkasından emekleyerek dizginlere ulaşmaya çalıştı. Tüccar ileri uzanıp Jack'i durdurdu, gözleri hem hayvanın hem de eşyaların üzerinde gezindi, Aren'ın ne kadar çaresiz olduğunu ölçerken bir yandan da eşyaların değerini hesaplıyordu.

"Belki bir anlaşmaya varabiliriz. Bu sefil..." Tüccar çenesini Lara'nın yönünde salladı, "Hayvanlarımdan birinin topal kalmasına neden oldu ve bineklerin iyileşmesi için zaman ayıramıyorum. Eğer seninkinden ayrılmaya istekli olsaydın, sana bunun için iyi bir bedel öderdim."

Lara dudaklarını araladı. *Sakın onu satayım deme!* diye bağırma arzusu dudaklarının ucuna kadar gelmişti. Çölden sağ çıkabilmeleri için o deveye ihtiyaçları vardı.

Ancak Aren aptal değildi. Jack'e ihtiyaçları olduğunu biliyordu. Yani bir planı vardı. Sadece Lara'nın güneşte pişmiş zihni bunu çözemeyecek kadar halsizdi.

"Ama ona ihtiyacım var," diye sızlandı Aren. "Valcotta'ya başka nasıl gidebilirim?"

Tüccar çenesini ovuşturdu. "Belki de birbirimize gerçekten yardım edebiliriz, dostum. Bu gece ayrıldığımızda kervanımıza katılmaya ne dersin? Hayvanın, benim mallarımın bir kısmını taşıyabilir ve karşılığında seni kumlardan sağ salim kurtarırız."

Yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade beliren Aren, "Bunu yapar mısınız?" diye sordu.

Yine de birkaç metre öteden bile Lara, gözlerindeki parıltıyı

görebiliyordu ve bu da Ithicana Kralı'nın tüccardan duymayı planladığı teklifin *tam olarak* bu olduğunu belli ediyordu. Lara'nın kanı dondu. Eğer Aren onlarla giderse Lara'ya ihtiyacı olmazdı. Bu adamlar vaatlerini hiç şüphesiz yerine getirebilirdi, üstelik deve hizmetlerinin bedeline ve daha fazlasına değerdi.

Aren onu terk etmezdi. Edemezdi. Ama kafasının içindeki ses, *Neden gitmesin ki?* diye fısıldıyordu. *Sana yardım etmek bir risk olurdu ve onun sana hiçbir borcu yok.*

"Talih ikimizin de yüzüne güldü! Adın nedir dostum? Bana Timin derler."

"James. Sana borçluyum, Timin."

Tüccar, Aren'ı ayağa kaldırdı ve onu Jack'le birlikte ahırlara doğru götürdü. Aren yanından geçerken Lara'ya tek bir bakış dahi atmamıştı.

Göğsündeki ağrı kafasındaki zonklamanın yoğunluğunu aşıyordu. Lara gözyaşı dökmek için çok susuz kalmış olmasına rağmen, gözleri yanarak boyunduruğa yığıldı. Aralarında bir şeylerin değiştiğini, Aren'ın onu affetmese bile, en azından onu tüketen nefreti bir kenara bıraktığını sanmıştı.

Fakat belki de sadece görmek istediği şeyi görmüştü. Umduğu şeyi. Belki de sadece rol yapıyordu. Öyle ya da böyle, görünüşe bakılırsa Aren onu burada ölüme terk etmek niyetindeydi.

Ağlamamak için çırpınırken çenesi titredi, dişlerini sertçe sıktı. O bir kraliçeydi. Bir savaşçıydı. Ama dahası, o küçük hamamböceğiydi.

Ve ölmeye hiç niyeti yoktu.

Saatler ilerledi, güneş gökyüzünde yavaşça yükseliyordu. Cehennem sıcağından tek korunağı boyunduruğun gölgesiydi. Lara başını alçakta tutuyor, saçlarıyla yüzünü gizliyordu, ellerini güneşten korumak için bileklerinin altında mümkün oldu-

günce kıvırmıştı. Dizleri ve ayak parmaklarıyla kendini yavaşça yere saplamış, uyluklarını gövdesinin gölgesinin altında tutarken alt bacaklarını kumla kaplamıştı.

Ama sırtını veya arkasını korumak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Açıkta kalan cildi yanmaktan kabarmıştı. Koleksiyonuna eklemek için bir yara izi daha olmuştu.

Tam saatinde büyük adam ona su getirdi, Lara serbest bırakıldıktan sonra onu nasıl öldüreceğini düşünürken suyu kana kana içti. Gerçi boyunduruktan nasıl kurtulacağına dair hâlâ hiçbir fikri yoktu.

Aren'ı bir kez bile görmemişti.

Dinleniyor olmalıydı, tüccarla vardığı anlaşmadan yararlanarak binalardan birinin serin gölgesinde birkaç saat uyuyordu. Ancak kendi kötü haline rağmen Aren, tüccar ve iki yoldaşının çevrelediği pazara döndüğünde rahatlayarak derin bir nefes aldı. Adamlar birlikte meyhaneye doğru yürüdüler ve binanın gölgesindeki bir masaya yerleştiler.

Kehribar likörü şişeleri ve minik bardaklar, bir tabak şekerlenmiş hurmayla birlikte masaya getirildi. Bundan kısa süre sonra adamlar sanki eski dostlarmış gibi içip gülmeye başladılar, içlerinde en neşelileri Aren'dı. Daha fazla adam onlara katıldı, kısa süre sonra ortam kalabalık bir eğlence halini aldı. Aren onlara kum fırtınasından sağ kurtulmasının uydurma bir hikâyesini anlatıyordu.

Zaman zaman, adamlardan biri boyunduruğun yanındaki kuma işemek için masadan ayrılıyordu. Lara mide bulandırıcı sıçramadan irkilerek kaçarken bir yandan da her bir suçluyu malum vücut parçasından mahrum bırakmayı hayal ediyordu. Etrafındaki koku, sıcakta neredeyse dayanılmaz bir hal alıyordu.

Sıra Aren'a geldiğinde güneş gökyüzünde alçalıyordu.

"Senin için durum iyi görünmüyor," dedi kemerini çözerek. "Bu adamlar hırsızlığı *çok* ciddiye alıyorlar."

Öfkesine hâkim olmak için dişlerini gıcırdatan Lara başını kaldırdı. "Bana şu zehir şişesini verebilir misin? Jack'in eyerine bağlı olan paltomun içinde."

Aren kaşlarını kaldırdı. "Bu şişeyi mi?"

Kahverengi cam şişe elinde belirdi, sonra aynı hızla cebine geri döndü.

"Aren..."

"İlginç bir plan." İşini bitirdikten sonra kemerini taktı. "Ama bunu tavsiye etmem. Cesedini köpeklere atmayı planlıyorlar. Başka bir fikir bulsan iyi edersin."

Başka bir söz söylemeden arkadaşlarının yanına döndü. "Bir dakika izin verin, beyler. Barın arkasındaki güzel kızla sohbet etmeye gidiyorum."

Binanın içinde gözden kayboldu ve uzun süre ortaya çıkmadı. Ortaya çıktığında, eskisinden bile daha sarhoş görünüyordu.

Aren ona yardım etmeyecekti. Kaçışını tehlikeye atmak istemediği için miydi, yoksa bunu hak ettiğini düşündüğü için miydi, hiç önemi yoktu. Lara burada tek başınaydı.

Güneş parlayan bir portakal parçası halini aldığında tüccar, Aren ve adamların geri kalanı gülüp vedalaşırken içki içen arkadaşlarının omuzlarına tokat atarak ayağa kalktılar. Aren ayakları üzerinde dengesiz bir şekilde sallanıyordu.

"Aptal," diye mırıldandı Lara. "Umarım akşamdan kalma bir haldeyken su kırbanı paylaşmaktan zevk alırsın."

"Kendi kendine mi konuşuyorsun, güzel kız?"

Koca adam geri dönmüştü. Çömelerek ağzına su döktükten sonra bir parça ekmeği bölerek dikkatlice ona yedirdi. "Ye! Ye!" diye mırıldandı, nefesi içki kokuyordu. "Güneşin kemiklerinin üzerindeki eti iyice pişirmesini istiyorum ve bu zaman alıyor."

Lara ona dişlerini gösterdiğinde adam sadece kıkırdadı ve ayağa kalktı. Sarhoş bir şekilde sendelerken ağırlığını boyunduruğa vererek doğruldu. Tahta yapı gıcırdadı ve kaydı ama

anlaşılan adam bunu fark etmemişti. Lara'nın etrafındaki idrar birikintilerine bir yenisini eklemeye daha çok dikkat ediyordu.

Kemerini bağlayarak tekrar boyunduruğa eğildi, Lara'nın ayaklarının altındaki kum hareket ediyordu. "Sonra görüşürüz. güzel kız."

Lara, adam arkadaşlarının yanına dönene kadar bekledi. Ardından gülümsedi. "Görüşmememiz için dua et."

8/ AREN

"Yolculuk ne kadar sürecek?" diye sordu Aren. Timin'le kervanlarının beklediği ahırlara giden yolda sendeleyerek yürüyordu. Tam olarak sarhoş sayılmazdı. Ama tam olarak ayık da değildi. son zamanlardaki yoksunlukları bu adamların tercih ettiği güçlü içkiye karşı dayanma gücünü köreltmişti. Eğer bu planı başaracaksa, daha berrak bir zihne ihtiyacı vardı.

Timin. "Bir hafta," diye yanıtladı sırtına vurarak. "Belki on gün. Bundan sonra nereye gideceksin dostum?"

"Sahile." Ahırdaki çocuklardan biri Jack'in dizginlerini Aren'a verdi. Deve önce onu ısıracakmış gibi üstdudağını açtı, sonra Aren'ın bu çabaya değmeyeceğine karar verdi. "Kum görmekten bıktım."

"Orada arkadaşların var mı? Kim bilir, belki de ailen şimdiye meraktan ölmüştür?"

Aren adamın apaçık hilesi karşısında gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Buna rağmen, "Tanrıya şükürler olsun

ki, tüm ailem Harendell'de," diye cevapladı. "Tüm paralarını kaybettiğimi açıklamanın bir yolunu düşünmek için zamanım olacak." Yüksek sesle geğirdi. "Kim bilir, belki biraz oyalanır sonra da fırtınaları bahane edip bir yıl boyunca geri dönmem."

Timin kahkaha attıktan sonra adamlarına bağırıp harekete geçmelerini söyledi, kervan kasabadan ayrılıp güneye Valcotta'ya doğru yola koyuldu.

Hava hızla soğuyordu, Aren bunun Lara'nın yanmış cildi için nasıl bir nimet olacağını düşündü, tabii sonrasında bir laneteye dönüşmezse. Sefil ve son derece hasta görünüyordu. Tüccarlardan biri ona her yaklaştığında, Aren silahını çıkarmamak ve onu savunmamak için kendini zor tutmuştu.

"Ne kadar da ciddisin, James." Timin'in sesi Aren'ın düşüncelerini böldü.

"Bir hafta boyunca yürüyeceğimi düşünüyordum da."

"Ah, evet. Belki bu zihnini rahatlatmaya yardımcı olur."

Tüccar ona bir şişe uzatmaya çalıştı ama Aren ellerini kaldırdı. "Devem için verdiğin teklife şimdiden fazlasıyla cömert davrandın. Daha fazlasını almam mümkün değil."

"Saçmalık! Gördüğüm en kaliteli deve. Pazarlığımızda şanslı çıkan benim."

Tereddüt ediyormuş gibi davranan Aren sonunda şişeyi kabul etti ve kana kana içiyormuş gibi yaptı. "Sen gerçek bir dostsun."

Karanlıkta bir saate yakın yürüdüler, Timin bütün yol boyunca şarkı söylerken Aren de içiyormuş gibi yaparak zaman zaman şişenin içindeki sıvıyı gizlice kuma döktü. Sık sık sendeledi ve durumdan hiç hoşnut olmayan Jack'le çarpıştı.

Ancak arkasında bir hançer çekildiğini duyduğunda bir buz kadar dinçti.

Aren dönerek elinde uzun bir hançer tutan Timin'e baktı, iki ortağı etrafını kuşatmıştı. Genç olan develerin dizginlerini

tutarken biraz geride duruyordu, yüzünde dehşete kapılmış bir ifade vardı.

"Hayvanın dizginlerini bırak," dedi Timin. "Sonra kuma uzan."

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Aren, Jack'in dizginlerini düşürdü ama ayakları üzerinde kaldı.

Tüccar bir omzunu yukarı kaldırdı. "Ne diyebilirim ki? İş iştir."

"Bu daha çok hırsızlığa benziyor."

Üç adam güldü ve Timin, "Yalnızca kayıp yaşayan kişi suçu bildirmek için yaşıyorsa hırsızlıktır," dedi.

Gülme sırası Aren'daydı. "Kesinlikle aynı fikirdeyim."

Timin şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Aren, Jack'in heybesinden kılıcını çıkarıp tepki vermelerine bile fırsat bırakmadan adamlara saldırdığında yüzlerindeki ifade telaşa döndü. Timin'in bağırsaklarını deşti, sonra diğer ikisine dönüp onları acımasızca doğradı. Bu esnada çocuğun devenin dizgilerini düşürdüğünü ve koşmaya başladığını gördü ama zaten anında onun peşine düşmüştü.

Daha uzun ve daha güçlü olduğu için çocuğu kolayca yakalayarak onu kuma boğdu.

"Lütfen," diye ağladı çocuk. "Lütfen, merhamet edin. Ne yapmak istediklerini bilmiyordum."

Muhtemelen bir yalandı ama çocukları öldürmek Aren'ın adeti değildi. "Seni öldürmeyeceğim fakat korkarım ki, yoluma devam edene kadar seni sessiz tutmam gerekiyor."

Çocuğun ağzını bağladı. Elleriyle ayaklarını da bağladıktan sonra onu yerdeki kazığa sabitlediği develerin yanında bıraktı. Sonra duyduğu bir acı iniltisi dikkatini çekti.

Timin koluyla iç organlarını tutarken bir yandan da vahaya doğru sürünüyordu. Arkasından giden Aren kaburgalarını tekmeledi ve adam imdat çığlıkları atarken onu sırtüstü çevirdi.

"Kimsenin duyamayacağı kadar uzaktayız." Aren ölmekte olan adamın yanına diz çöktü. "Ama bunu zaten biliyordun, değil mi?"

"Sen kimsin?" Timin'in sesi kesik kesik çıkıyordu. "Sen ne tür bir şeytansın?"

Aren bıçağını adamın boğazında kaydırmadan önce, "Onu sırtından bıçaklayan pisliklerden bıkan türden," diye yanıtladı. "Şimdi izin verirsen, karımı geri alacağım."

36 LARA

Öne eğil.

Arkaya eğil.

Sola eğil.

Sağa eğil.

Lara kafasındaki tekerlemeyi tekrarladı, yorgunluk ve güneş altında kalmak onu tüketse de vücudunu uymaya zorladı. Teni güneşin kavurduğu yerlerde sıcaktan kaynarken geri kalanı donuyor, vücudu titremelerle sarsılıyordu. Susamıştı, midesi kramplarla bükülüyor ve başı zonkluyordu. Bu gece kaçmayı başaramazsa, tek kaçış ölüm olacaktı.

Öne eğil.

Arkaya eğil.

Boyunduruk toprağa gömülüydü ama yeterince derinde değildi. Koca adamın ağırlığı onu gevşetmişti, böylece saatler boyunca zorladıktan sonra onu serbest bırakmak kolay olmalıydı. Ancak Lara bunu yapamayacak kadar zayıf olduğunu keşfet-

mıştı. Tek seçeneği, lanet olası şeyin dengesini bozmak için uğraşmaya devam etmek ve sonrasında da devirmeye çalışmaktı, tabii bu süreçte boynunu kırmamayı umuyordu.

Pazar alanı, alışveriş yapmakla meşgul olan insanlarla kaynıyordu, günbatımından kısa bir süre sonra Maridrina'dan büyük bir kervan gelmişti. Neyse ki ona olan ilgi azalmıştı ancak erkekler ve kadınlar, geçerken ona tükürmek veya kum atmak için zaman ayırmayı ihmal etmiyordu. Hiçbiri neyin peşinde olduğunu fark etmediği sürece, Lara ona ne attıklarını pek umursamıyordu.

Maridrina meyhanesi kalabalıktı. Dışarıda küçük masalarda oturan, içki içip gülen, bazıları da başlarını eğmiş halde iş tartışan düzinelerce adam vardı. Gürültülüydü, davul çalan iki müzisyen ortamı daha da gürültülü hale getiriyordu. Muhtemelen geceleri fahişe olarak çalışan bir dansöz, kendisi için kurulmuş bir sahnenin üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde salınıyordu. Bu yüzden kalabalığın, Lara'yı yakalayan koca adamın binanın önünde yere yığıldığını ve ağzından köpük döküldüğünü fark etmesi birkaç dakika sürdü.

Çığlıklar duyuldu, sonra iki adam daha sandalyelerinden düşerek aynı şekilde can verdi.

"Zehir! Zehirlendiler," diye bağırdı biri. Pazar alanı kaosa teslim oldu, meyhanenin müşterileri dehşet dolu bakışlarla bardakları ve şişeleri önlerinden uzaklaştırıyordu.

Bu onun şansıydı.

Lara bacaklarını altına alıp ayakları kumda çırpınırken kendini itti. Sırtı acı içinde çığlık atıyordu, neyse ki boyunduruk yavaş yavaş öne doğru devrildi ve onu da beraberinde çekti. Çerçevenin düşüşünü yavaşlatmaya çalıştı ancak çabası boşunaydı. Vücudu ters döndü, başının üstü kuma yıldızları görecek kadar sert vururken kalçası havada kaldı. Boynunu çevreleyen açıklık çenesine çarparak boğazına sertçe gömüldü. Ama Lara mandalın açıldığını duymuştu.

Ayak parmaklarının uçlarıyla yeri kazarken, kendini serbest bırakmak için boyunduruğun üst parçasını gevşetmeye çalıştı. Ancak alet kuma saplanmıştı.

Lara nefes alamıyordu.

Çaresizlik için doldururken, koca odun yığınını geriye ve kumdan dışarı çekmeye çalışsa da gücü buna yetmiyordu.

Yakında dışarı çıkmazsa bayılacaktı. Eğer kimse onu fark etmezse, kendi hatalı planı yüzünden boğulacak, ezilecek ve ölecekti.

Ayak parmağını yerdeki deliklerden birine geçirdiğinde bileklerindeki kemikleri tahtaya sürterek, kasları titrerken kendini geriye doğru çekti.

Boyunduruk kıpırdadı. Lara üst parçanın gevşediğini hissetti ve bilekleriyle boynunu serbest bırakmayı becerdi.

Başarmıştı!

"En zarif manevran sayılmaz," diye tısladı tanıdık bir ses. Ardından eller, kollarını kavrayıp onu ayağa kaldırdı. "Lanet boynunu kırmadığın için şanslısın."

Aren.

"Hâlâ dikkatleri dağınıkken gidelim."

Onu iki tezgâh arasında sürükleyerek göle doğru yöneldi. Birkaç dakika sonra, onu tutsak edenler kaçtığını fark ettiğinde Lara etrafta telaşlı çığlıklar duydu.

"Bu taraftan."

Aren onu suya doğru yönlendirdi ama Lara gölün kıyısını süsleyen taşların üzerine çıkıncaya kadar onun ne amaçladığını anlamadı. "Bu yasak!"

"Unutmadım. Bu insanların çoğunun muhtemelen senden daha iyi bir yüzücü olmadığı göz önüne alındığında, buraya bakmayı asla düşünmeyecekler. "

Su etrafındaki havadan daha sıcaktı. Aren onu gölün derinliklerine götürürken sular kalçalarına ve ardından beline yükseldi. Lara kendini neredeyse banyo yapıyormuş gibi hissediyordu.

"Kenara çok yakınız. Bana tutun."

Sallanan ışıkların suya indiği ve onu aramaya devam ettiği göz önüne alındığında tartışmanın bir anlamı yoktu. Kollarını Aren'ın omuzlarına sararak nefesini tutmaya çalıştı. Aren sessizce gölün ortasına yürüdü ve orada duraksadı, su çenesinin hemen altına geliyordu.

Gölü çevreleyen koruyu arıyor, çevrede istikrarlı bir şekilde hareket ediyorlardı ama ikisi de bir kez bile suların karanlığına bakmamıştı. Lara daha uzakta onları aramakta olan kasaba sakinlerini duyabiliyordu, sesleri öfkeyle doluydu. Etrafta çevrilmemiş taş bile bırakmazlardı.

Lara'nın başı döndü, içtiği küçük su yudumları iyice artan mide bulantısını bastırmak için hiçbir işe yaramıyordu. Kollarına kramp girmişti, Aren'a tutunma çabası kabiliyetinin neredeyse ötesindeydi. Vücudu titredi ve küt küt atan kalbini sakinleştirmek için derin nefesler aldı fakat bu hiçbir işe yaramadı.

Bir an sonra Aren eliyle bileğini tuttu, onu önüne çekti ve belini kavradı. Güneşte yanan teni dokunuşuyla birlikte çığlık attığında, Lara inlememek için kendini zor tuttu.

"Bacaklarını kullan."

Titreyerek çıplak bacaklarını Aren'ın beline sardı, uyluklarının derisi ona merhamet ederek yanmamıştı. Kollarını boynunun etrafında gevşeterek alnını onun yanağına yasladı, nefesinin kulağına sürtündüğünü hissedebiliyordu. Aren göğsünü ona bastırdı, Lara hissettiği şeyin onun kalp atışları mı yoksa kendi kalbinin ritmi mi olduğundan emin değildi.

"Sakin ol," diye mırıldandı Aren. Ellerini Lara'nın kollarının altına koyarak acıyan yerlere dokunmamaya özen gösterdi. "İyileşeceksin."

"Benim için geri döndün."

"Dönmeyeceğimi mi sandın?" Sesi bir fısıltıdan ibaret olsa da, onun güvensizliğini duymuştu.

Lara'nın çenesi titredi ve hafifçe başını salladı.

"Lara..." Aren eliyle yanağını okşadı ve yüzünü çevirip onunla göz göze geldi ancak aslında hava gölgelerin ötesini göremeyecek kadar karanlıktı. Aren'ın sıcak nefesi dudaklarına değiyordu. Lara bacaklarını ona dolayıp parmaklarını saçlarından geçirirken onun nefesinin hızlandığını duydu.

Tanrı ona yardım etsindi ama Lara onu seviyordu. Nefes almak için havaya ihtiyacı olduğu gibi ona da ihtiyacı vardı. Vücudu ölümün eşiğindeymiş gibi hissetmesine rağmen onu istiyordu.

Dudakları onunkine değdiğinde etraftaki her şey düşmüş gibi hissetti. Sanki dünyada ikisinden başka hiçbir şey yokmuş gibi. Lara titreyerek kendini ona doğru yaklaştırdı ve tam o anda Aren kulağına fısıldadı. "Lara, dünyanın neresinde olursan ol, eğer bana ihtiyacın olursa, senin için geleceğim. Lütfen bunu bil."

Gerçekler yüzüne tokat gibi inerken bununla birlikte içi acıya doldu. *Nerede olursa olsun...* Çünkü herhangi bir yerde olabilirdi ama onunla olamazdı. Onunla olamayacağını biliyordu. Ama yine de...

Sessiz kaldılar, arayanlar kıyıdan uzaklaşana kadar suda saklandılar, ardından gölü dolduran küçük şelalenin damladığı alçak uçuruma doğru yola çıktılar. Uçurumun kenarına ulaştıklarında Lara kayalara tutunana kadar Aren onu sabit tuttu.

Yukarı tırmandılar, ardından Aren durup tepeden aşağı baktı. "Temiz. Koşabilir misin?"

Lara zar zor yürüyebileceğini hissediyordu ama başını salladı.

"Git!"

Koşarken çıplak ayakları yumuşakça ses çıkardı. Islak saçları çıplak sırtına tokat attı ve acı içinde kıvranmasına neden oldu. Lara tökezledi, zar zor ayakta durabiliyordu ancak bir kum tepesinin üzerinden geçip diğer tarafa ulaşınca nihayet çöktü.

"Seni yakaladım," dedi Aren. Onu tutarken kulağına fısıldamıştı. "İyi olacaksın."

Gümbür gümbür atan kalbinin sesi kulaklarında kükrüyor, gökteki yıldızlar dönüyordu. Bir an sonra tüm dünya karanlığa büründü.

36
AREN

Lara'nın titreyen bedenini karanlığın içinde taşırken kumdaki izleri takip ederek ilerledi. Bu hiç de kolay bir iş değildi; çünkü kasaba sakinlerinin dikkatini çekmemek için fenerin ışığının neredeyse gözle görülmeyecek kadar kısık olması gerekiyordu.

Develer, çocuk ve cesetler bıraktığı yerde duruyordu. Çocuk bilinçsiz halde yatan Lara'yı fark edince gözlerini fal taşı gibi açtı.

"Diğer tarafa bak," diye hırladı Aren. Çıplak karısını kumun üzerine yatırdı. Fenerin ışığını açtığında Lara'nın güneş yanığı sırtını ve omuzlarını görüp yüzünü buruşturdu. Ona dokununca ateşler içinde yandığını fark ediyordu, hem nefes alış verişi hem de kalp atışları olması gerekenden çok daha hızlıydı.

Develerin üzerindeki eşyaları araştırarak çocuğun Lara'ya uyacak yedek bir kıyafet içeren çantasını buldu. Giysileri üzerine geçirirken Lara hafifçe inledi, acıyla tortop olmaya çalıştı.

Bu iş, boşa harcamayı istediğinden daha fazla zaman almıştı. Jack'i tüccarın mallarından sıyırdıktan sonra Lara'yı devenin sırtına koydu ve onu eyere bağlamak için kaba ip yerine uzun kumaş parçaları kullandı. Sonra çocuğa döndü.

"Gitmene izin vereceğim. Kendine daha iyi yol arkadaşları bul."

Çocuğun bağlarını emeklemesine müsaade edecek şekilde ayarladıktan sonra vahayı işaret etti. "Şimdi yola çıkarsan, güneş doğmadan önce varmayı başarabilirsin."

Hayvanların hâlâ birbirlerine bağlı olup olmadıklarını kontrol eden Aren, Jack'in dizginlerini eline aldı ve sonra sopayla dürterek develeri ayağa kaldırdı. "Dişlerini kendine sakla," diye uyardı hayvanı. "Hemen arkanda iki yedeğim var."

Jack ona sitem dolu bir bakış attı ama güneye giderken itaatkâr bir şekilde Aren'ı takip etmeyi ihmal etmedi.

Lara günler boyunca hastaydı, yediklerini midesinde zar zor tutabiliyordu ve Jack'in eyerinde çökmekten başka bir şey yapamayacak kadar bitkindi. Sırtındaki deri kabarmıştı, kabarmadığı yerler de kıpkırmızı olmuştu. Aren devenin heybelerinden birinde bulduğu merhemi her sürdüğünde acıyla çenesini sıkıyordu. Zamanın çoğunda bilinci kapalıydı, uykusunda mırıldanıyor ve ağlıyordu. Aren buna geçmiş dehşetlerin mi, yoksa yenilerin mi sebep olduğundan emin değildi. Buna rağmen Aren'ın kırmızı kum tepeleri boyunca yorucu bir tempoda ilerlemekten, ısı dayanılmaz hale gelene kadar gece gündüz deve sürmekten başka seçeneği yoktu.

Ancak çölün kenarına, Valcotta'nın engebeli tepelerine ulaştıklarında Lara iyileşti. Onu yanında, beline kuşakla bağlanmış kılıcıyla deveye bindiğini görmek, uzakta görünen değerli suların gürleyen akarsularından bile daha hoştu. Lara'nın sağlığına

kavuşmasıyla birlikte, Aren'ın zihni de hayatta kalmanın ötesindeki düşüncelere yönelme fırsatı bulmuştu.

"Yarın sabaha kadar burada kamp kurabiliriz," diye açıkladı Lara. Yoldan bir ağaç yığınına doğru saptı. Ağaç yığınının içinden bir dere geçiyordu, önceki gezginler birkaç metre derinliğinde bir havuz oluşturmak için taşlarla baraj yapmışlardı.

"Zar zor ayağa kalktın ve şimdiden bana ne yapacağımı söylüyorsun. Bu, tutarlı bir cümleyi bir araya getiremediğin günleri özlememe neden oluyor."

Lara gözlerini devirerek develerle ilgilenmeye koyuldu, yumuşak bir sesle onlara seslenirken yemek yemeleri için burunlarının önüne yemliklerini taktı. Bir tutam saç örgüsünden dışarı çıkmıştı; saçları hafif esintide sallanıyor, öğleden sonra güneşi üzerlerine parlıyordu. Çadırı devenin sırtından indirmeye yeltendi ancak Aren bileğini tutup onu durdurdu. "Ben yaparım."

Lara başını kaldırıp ona baktı, masmavi gözleri onu içine çekiyordu. Her zaman olduğu gibi onu boğuyordu. "Ben iyiyim, Aren."

"İyi olduğunu ve bunu kendi başına yapabileceğini biliyorum. Ama yine de bunu senin için yapmama izin ver."

Lara yanakları renklenirken gözlerini kaçırdı. "Nasıl istersen."

Kamp kurmaya başladılar. Aren'ın elleri çadırı kurmakla, ateş yakmakla ve dereden su almakla meşgul olsa da aklı tamamen Lara'daydı.

Tamamen o öpüşmedeydi.

Bunu yapmamalıydı, Aren o kadarını biliyordu. Kendi kendine bunun, onun kollarında ölmesinden korktuğu için olduğunu söylüyordu. Dudaklarından kopan masum bir buseden başka bir şey olmadığını. Hiçbir anlamı olmadığını.

Ama bu kendine yalan söylemek demekti çünkü o tek öpücük; yüreğinde ona karşı inşa ettiği derme çatma duvarları pa-

ramparça etmişti ve eğer Lara isterse, bunu teklif ederse, bir sonraki adımının masumiyetten uzak olacağını biliyordu.

Tencereyi kaynamaya bıraktıktan sonra bir çuval mercimek ve kuru meyveden geriye kalanları alıp ateşin önünde oturan karısının karşısına geçti.

"Acı daha iyiydi." Lara gömleğini kaldırarak soyulan sırtını kaşıdı. "Hayatım boyunca hiç bu kadar kaşınmamıştım."

"Kesinlikle daha önce hiç bu kadar kötü görünmedin," diye cevap verdi Aren. Kuru kayısısını çiğnediği sırada Lara bir parça ölü deriyi ona doğru fırlattığında yana kaçtı, boğazından bir kahkaha koptu.

"Pislik." Lara heybelerden birinden bir kalıp sabun çıkardı. "Sen yemek yaparken banyo yapacağım. Sen de bir ara yıkanmayı düşünüyor olsan iyi olur, deve gibi kokuyorsun."

"Yine de bana onlara verdiğin kadar değer vermiyorsun."

Lara'nın dudaklarından hafif bir kıkırdama duyuldu. "O halde gözcülük yap. Banyomdan fırlayıp, kabadayılarla çıplak dövüşmeyi tercih ettiğim söylenemez."

"Çıplak olmak yararına olabilir."

"Yeterince avantajım var, teşekkürler." Lara göz kırptı, bir hançer kaptı ve çıplak ayakla dereye doğru yürüdü. Kalçalarını Aren'ın başka bir yere bakmasını imkânsız kılacak şekilde sallamıştı. Ardından ona seslendi. "Askerlere dikkat et dedim, Aren. Gözünü kıçımdan ayırma demedim."

"Miçonun patates çuvalı gibi soyulan bu kıçtan mı?"

Lara hızla arkasına dönerek ortaparmağını yavaşça kaldırdı ve ona keskin bir bakış attıktan sonra suya döndü.

Ne yapıyorsun? diye sessizce kendi kendine sordu Aren. *Neden daha yanlış olması mümkün değilken aranızdaki her şey doğruymuş gibi davranıyorsun?*

Ithicana onu asla kabul etmez, affetmez ve vicdanı da onlardan bunu yapmalarını istemeye elvermezdi. Onu affettiğini

itiraf etmek bile bir hata olurdu çünkü birçok kişinin bunu kendilerine yapılan bir ihanet olarak göreceğini biliyordu. Ayrıca hâlâ kendi kefaretini düşünmesi gerekiyordu, yani Lara'yla herhangi bir şekilde samimiyet kurmak için kendisine izin vermek bir hata olurdu. Özellikle de bir noktada yollarını ayıracakları için.

Mercimekleri tencereye döktü, sonra karıştırmak için bir kaşık aldı ve elindeki işe odaklanmaya çalıştı.

Ne zaman?

Lara ne zaman gidecekti? Onun için Aren'a olduğundan çok daha tehlikeli bir yer olan Valcotta'ya vardıkları düşünülürse, *şimdi* muhtemelen uygun bir zamandı. Aren af dilemek için imparatoriçeyle buluşacaktı ve Valcotta'yla bağlarını kopardığı kadının kolunda olması, ihtiyatlı bir hareket tarzından çok uzaktı.

Yapmamaya niyetlenmesine rağmen döndü ve karısının manzarasıyla gözlerine ziyafet çekti. Giydiği bir erkek çocuğu için olan kıyafetlerini çıkarmıştı, sadece iç çamaşırlarıyla derenin kenarında oturuyordu. Saçlarını yıkamıştı, uzun bal rengi bukleleri sırtından beline uzanarak güneş yanığından iyileşen yaraları gizliyordu. Yara izlerinin üstünde yara izleri vardı ama bu, güzelliğini azaltmak yerine onu daha da güzelleştiriyordu. Onu daha çok istemesini sağlıyordu.

Yıkanmak için kolunu kaldırınca kavisli göğsünün kenarı ortaya çıktı, meme ucu dimdikti. Aren'ın aleti sertleşti, suyun karısının bedeninden aşağıya akmasını izlerken içinden arzu akıyordu. Lara başını geriye doğru attı. Kumaştan daha fazla su sıkarken gözleri kapanmış, dudakları zevkle aralanmıştı.

Tırnaklarını avuçlarına gömen Aren, onun yanına gitme dürtüsüyle savaştı. Kalçasındaki son giysiyi de soyup tadına bakmak istiyordu. Kontrolünü kaybedip adını haykırmasını,

vücudunun onun altında titremesini, içine gömülürken parmaklarının saçlarına karışmasını istiyordu.

O her şeydi. Zihin, beden ve ruh. Aren'ın istediği her şeydi. İhtiyacı olan her şey. Ithicana'nın ihtiyacı olan kraliçe.

Ancak Silas ve açgözlülüğü yüzünden, Aren'ın sahip olamayacağı her şey haline gelmişti.

Aren mercimek yemeğini karıştırdı, ellerini kıvırıp yumruk yapmıştı. İçinden bir şeye vurmak geliyordu. Öfkelenmek istiyordu. Bu adil değildi. Lanet olası şey hiç adil değildi.

Lara yanına geldi, temiz sabun kokusu ondan etrafa süzülüyordu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim."

Gözlerini üzerinde hissediyor, ne yapacağını düşündüğünü görebiliyordu. Ne diyeceğini. Aren'ın tek istediği onu *kırması* için Lara'ya yalvarmaktı. Çünkü ondan sadece bir dokunuş, bir kelime alacak olursa iradesi paramparça olurdu.

Yap artık, diye sessizce emretti. *Kararı benim yerime ver.*

Ama bunun yerine, "Eranahl'a geri döndüğümde, beni öldürmemelerinin tek nedeni Ahnna'nın onlara izin vermemesiydi. Ahnna'nın beni öldürmemesinin tek nedeni ise seni kurtarmayı, öldüğümü görmekten daha çok istemesiydi," dedi.

Aren derin bir nefes alıp arkasını döndü. Lara vücudunun etrafına sarılmış uzun kumaşla, elinde sabunla orada duruyordu.

"Adımı lanetlediler. Üstüme tükürdüler. En kötü şekilde ölmemi istediler. Çünkü benden nefret ediyorlar. Ve nefret etmekte haklılar."

Aren karşı çıkmak için ağzını açtı ama Lara elini havaya kaldırarak onu susturdu. "Pyrinat'a varana ve bizimle orada buluşacak olan Ithicanalıları bulana dek yanında kalacağım. Sonra da gideceğim."

Birisi kalbine soğuk bir bıçak saplıyormuş gibi hissediyor-

du, temiz bir şekilde kesmek yerine kalbini yavaşça eziyordu.
"Lara..."

"Seni seviyorum, Aren." Gözleri parlıyordu. "Ama aramızdaki her şey bitti. Bitmek zorunda, bunu ikimiz de biliyoruz. Aksini iddia etmek, sadece çekip gittiğimde işleri daha da kötüleştirecek."

Haklıydı ve Aren bunu biliyordu. Ama kalbinde, onu hayatının geri kalanında bir daha görmese bile, bunun asla bitmeyeceğini biliyordu.

O her zaman onun kraliçesi olacaktı.

37
LARA

Aren, Ithicanalılara özgü müzakere becerilerini sergileyerek develeri değerlerinin iki katına sattıktan sonra yolculuğun çoğunu nehir teknesinde yaparak Valcotta'nın başkenti Pyrinat'a doğru yola çıktılar.

Harendellli gibi davranmışlardı ama Valcottalılar Lara'ya kaşlarını çatarak bakmaktan vazgeçmiyordu. Giydiği yüksek boyunlu Harendell tarzı elbiselere rağmen ten rengi Maridrinalı olduğunu belli ediyordu.

Planın neredeyse bir ay gerisindeydiler. Normalde Aren'ın, Valcotta İmparatoriçesi'ni ittifak kurmaya ikna etmek için haftaları varken artık yalnızca günleri kalmıştı.

Tabii, eğer kadını ikna edebilirse.

Yine de gecikmelerin üzerlerine yüklediği tüm baskıya rağmen, Lara onunla geçirdiği zamandan herhangi bir şekilde vazgeçeceğini sanmıyordu. Bazı anlar gözlerini kapatıp Eranahl'a geri döndüklerini, oyunlar oynayıp şarap içerek birbirleriyle

şakalaştıklarını, günlerini sevişmek için yatağa düşmekten bir adım uzakta geçirdiklerini hayal ediyordu.

Ancak Eranahl'ın aksine, ikincisi asla gerçekleşmiyordu.

Aren'ın gözlerinde gördüğü çıplak şehvete, zayıf anlarında Lara'nın isteyerek kışkırttığı arzuya rağmen Aren söylediklerini dikkate alıyor ve aralarındaki çekime boyun eğmeye bir an bile yaklaşmıyordu. Lara'nın ona söylediklerine rağmen, aralarındaki çekim her geçen gün daha sıcak yanıyor gibiydi.

Kendi kendine defalarca, *Artık bitti*, dedi. *O Ithicana'nın Kralı, halkını herkesten öne koyması gerekiyor.*

Ama gecenin en karanlık saatlerinde, yatakta büzüşüp yatarken vücudu sızlayan bir arzu ve yalnızlık karışımıyla ağrıyordu. Mantık çok az şeyi ifade ederken umut her şey anlamına geliyordu.

Nehir teknesi Pyrinat'a yanaştığında, sonunda bu umutlarından vazgeçti ve aklını tamamen ellerindeki göreve adadı.

Lara iskeleye çıkmasına yardım etmek için Aren'ın kolunu tutarken, etraflarındaki şehrin büyüklüğüne hayret etmek için durdu.

Bazı noktalarda neredeyse on altı metre genişliğinde uzanan Pyr Nehri, Pyrinat'ın şehir merkezinden geçerek sayısız yerde dallanıyor ve şehrin içinden sulu sokaklar gibi geçen kanallar oluşturuyordu. Bu kanalların iki yanında, sıralanan binaların küçük rıhtımlara açılan kapıları ve suya inen dar merdivenlere açılan düzinelerce kavisli köprü vardı. Binaların hepsi kumtaşından yapılmıştı, çoğu dünyanın en berrak camından yapılmış büyük pencerelere sahipti ve sokaklara bakan balkonlardan renkli kumaş pankartlar sarkıyordu.

Denizin kokusu iç kısımları sarıyor, baharat ve pişen yemeklerin kokularıyla karışıyordu, şehrin tertemiz sokakları pislikten

arındırılmıştı. Parlak, hacimli kıyafetler giymiş Valcotta halkı sokakları doldurmuştu, kalabalık pazar alanı satıcılarla takas eden müşterilerin gürültüsüyle doluydu.

Müzisyenler her köşede çalıyor gibiydi ve Vencia'dan farklı olarak ince giyinmişlerdi. Görünüşe göre az da olsa para kazanmaktan çok onları dinlemek için toplanan kalabalıkları eğlendirmekle ilgileniyorlardı. Şarkıcılar onlara sık sık eşlik ediyordu, genç erkekler ve kadınlar Lara'nın daha önce hiç duymadığı şarkılar söylüyor, gördüklerine hiç benzemeyen müzik aletleri çalıyordu.

Şehre önceki ziyaretlerinden aşina olan Aren, onu meşhur cam pazarlarına, vazolardan gözlüklere, gökyüzüne tırmanan heykellere kadar her şeyi sergileyen satıcılara götürdü. Heykellerden süzülen güneş ışığı kumtaşı yolları rengârenk bir gökkuşağına çeviriyordu. Lara birden fazla kez durarak, bizzat imparatoriçeye layık bir sanat yaratmak için altın ve gümüş teller ekledikleri süslü şekillere cam iplikler üfleyen erkekler ve kadınları hayretle izledi.

"Bu taraftan," dedi Aren. Onu kolundan tutup çekti. "Mekânın adının ne olduğunu söylemiştin?"

"Nastryan Oteli. Anlaşılan sahibi casuslarımızdan biri." Bu hatırlatma üzerine Lara'nın cam işlerine olan hayranlığı söndü, yerini endişe aldı. Burada, Ithicana'nın durumu hakkında bilgi almak için onlarla buluşacak biri olması gerekiyordu ancak Lara ve Aren bu kadar geciktikten sonra burada kimsenin kalmamış olması ihtimali ne kadar yüksekti? O ve Aren kendi başlarının çaresine bakabilirlerdi ama Lara, Ithicana'dan haber almayı ummuştu. Eranahl'dan da. Ve kız kardeşlerinden. Hepsinin sağ salim kurtulup kurtulmadığını bilmemek, kabul etmemek için uğraştığı bir yüktü.

"Burası."

Aren ana katı caddeye açılan büyük bir kahvehaneye sahip üç katlı bir binanın önünde durdu. En az bir düzine insan alçak

masaların etrafındaki renkli minderlere oturmuş, cam bardaklardan buğulanmış kahverengi bir sıvı yudumluyordu. Çinili bir koridordan geçerek arkasında Valcottalı bir adamın oturduğu büyük ahşap bir masanın önüne vardılar, adamın teni her iki tarafına yerleştirilmiş lambaların ışığında parlıyordu.

Yaklaşırken Lara gülümsedi. "Günaydın. Rezervasyonumuz var."

Valcottalı adam gözlerini kısmen açtı, önce Aren'a sonra da ona baktı. Ardından başını salladı. "Biraz geciktiniz."

"Öngörülemeyen koşullar bizi geciktirdi." Lara tereddüt etti, sormaya korkuyordu. "Herhangi bir mesaj var mı?"

Adam başını hafifçe sallayınca Lara'nın midesi takla attı. Bir şey mi olmuştu? Ahnna, Harendell'in desteğini sağlama girişiminde başarısız mı olmuştu? Eranahl düşmüş müydü?

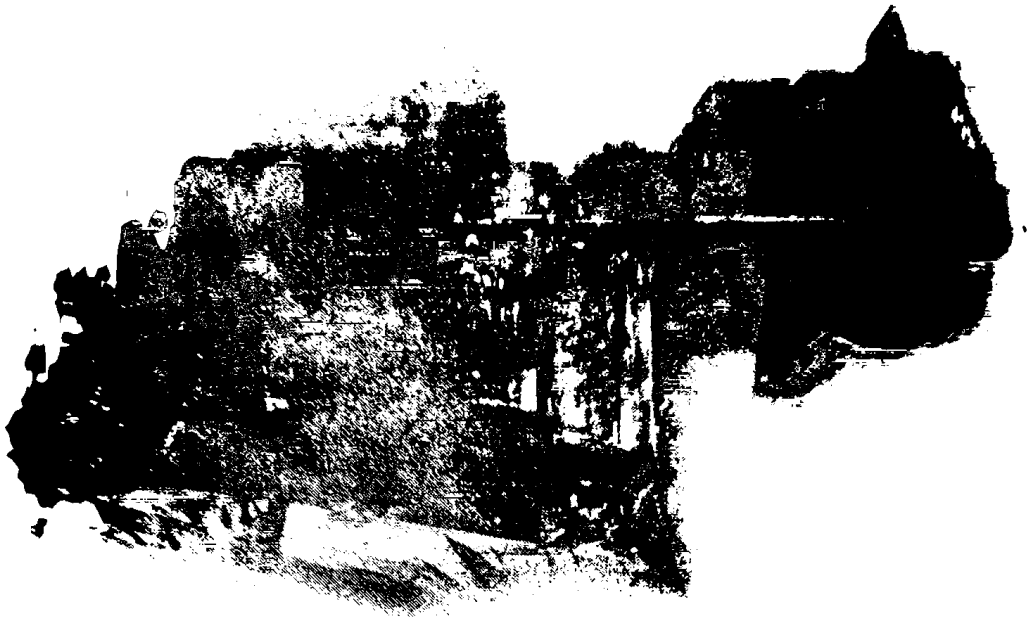
"Mesaj yok," diye tekrarladı adam. "Ama belki de arkadaşınız size aradığınız bilgiyi verebilir."

Ardından kahvehaneyi, köşedeki masada oturan yalnız bir adamı işaret etti.

Lara gülümsedi.

38
AREN

Soğukkanlılığını korumakta zorlanıyordu. Kahvehane boyunca koşmamak için kendini zor tuttu. Tamamen parçalanmamak için.

Ama buna rağmen kendini masaların arasında yavaşça yürümeye zorladı. Bir sandalye çekip yoldaşının karşısına otururken sessiz kalmayı başardı.

Gözlerini önündeki kahveyle dolu *olmayan* fincana sabitleyen Jor, "Size eşlik etmekle ilgilenmiyorum," diye homurdandı.

"Eski bir dosta bile mi?"

Jor gerildi, ardından acı verici bir yavaşlıkla yüzünü kaldırdı. Yaşlı asker uzun bir an boyunca ona baktıktan sonra, "Neredeyse umudumu kesiyordum. Haftalardır... haftalardır buradayım, bekliyorum," diye fısıldadı.

Sonra Jor kendini masanın karşısında buldu, kollarını Aren'ın etrafına sararken cam bardak yere çakıldı, neredeyse geriye doğru düşüyorlardı. "Yaşıyorsun."

Nineyle yaptığı kısa görüşme dışında, Ithicana'dan herhangi biriyle konuşalı aylar olmuştu. Jor'un şimdi onun önünde olması neredeyse evde olmak kadar iyiydi.

"Öldüğünü sanıyordum." Jor boğuk bir sesle konuştu, gözyaşı dökmemek için kendini zor tutuyordu. Aren hayatı boyunca adamın ağladığını hiç görmemişti.

Aren diğer tüm müşterilerin baktığını fark ederek, "Saymak istediğimden çok daha fazla kez eşiğinden döndüm," dedi. Yaşlı askeri koltuğuna geri ittikten sonra masayı düzeltip tekrar oturdu. "İnan bana, çölü bir daha göremezsem çok memnun olurum."

"Çöl mü?" Jor gözlerini fal taşı gibi açtı. Hemen sonra birkaç adım ötede duran Lara'ya bakmak için döndü, yüzünde hâlâ hafif bir gülümseme vardı. "Plan bu değildi kızım. Açıklaman gereken bazı şeyler var."

"Daha sonra. Konuşmamız gereken daha önemli konular var."

Jor bakışları kararırken başını salladı. "Ama burada değil." Ayağa kalkarak garson kızlardan birine seslendi. "Hesabıma yaz kızım. Bardağı da ekle."

"Hesabı hiç ödeyecek misin, ihtiyar?" diye cevap verdi kız ancak sesinde sevgi vardı. "Odana yiyecek göndereceğim. Yediğinden emin ol, eriyip gidiyorsun."

Haksız sayılmazdı. Aren, onu kahvehaneden çıkıp merdivenlere doğru takip ederken Jor'daki farklılıkları görüyordu. Omuzları daha önce hiç olmadıkları bir şekilde düşmüştü, vücudu daha dardı ve adımları daha yavaştı. Kendinden daha az emindi. Artık genç bir adam değildi ama ayrıldıkları aylarda onu yaşlandıran şey aradan geçen zaman değildi. Jor yürüyebilecek yaşa geldiğinden beri Aren'a göz kulak olmuş, Ithicana'nın vârisini güvende ve hayatta tutmak için kendi ailesini kurma fırsatını feda etmişti. Aren, yakalanmasından onun kendisini sorumlu tuttuğunu biliyordu, bu da Aren'ın öldüğüne ina-

nırken sürekli kendini suçladığı anlamına geliyordu. "Teşekkür ederim. Beni dışarı çıkardığın için. Beni beklediğin için."

Jor omzunun üzerinden ona baktı, kahverengi gözleri Aren'ınkiyle buluşmuştu. Ama verdiği tek onay kısa bir selamdı. Cebinden bir anahtar çıkarıp ikinci kattaki bir odanın kapısını açarak otelin ortasındaki avluya bakan bir süiti gösterdi.

"Şıkmış."

"Senin içindi. Fazla gecikmemen iyi oldu çünkü sanırım alt kattaki adamımız hesabı ödeyen müşterilere yer açmak için beni dışarı atmayı düşünüyordu. Silas'ın adamları şehrin her yerinde sürünüyor olmasaydı hâlâ hayatta olduğuna dair umudumuz kalmazdı."

Aren kaşlarını çatarak birkaç parça eşyasını köşeye attı.

"Serin nereye gittiğimizi tahmin etti ve yolumuzu kesti. Bu yüzden çölden geçmek zorunda kaldık. Ama bunları boş ver gitsin. Peki ya, Eranahl? Ya Ahnna?"

"Eranahl hâlâ ayakta, kız kardeşin de öyle. Şu anda orada."

İçini kaplayan rahatlama neredeyse dizlerinin üstüne çökmesine sebep olacaktı. "Şükürler olsun."

"Henüz kimseye teşekkür etme. Gizemli bir hayırseverin bazı komşu adalara ulaştırdığı erzak sayesinde şehir hayatta kalıyor; ancak o kişi bir damla daha vermeye meyilli olsa bile, kötü bir fırtına çıkmadıkça onu almanın bir yolu yok. Eranahl, gece gündüz Amarid gemileriyle çevrili ve bu yılın sakin mevsimi de bir türlü bitmek bilmedi."

Lara, "Yani Zarrah sözüne sadık kaldı," dedi.

"Ağabeyin de öyle."

Jor şaşkınlıkla bir kaşını kaldırmıştı, bu yüzden Aren konuşmaya devam etti. "Erzakları ayarlayan Zarrah Anaphora'ydı. Silas'tan kaçışını ayarlamam karşılığında bunu kabul etti ancak gerçekte ayarladığım şey Keris Veliant'ın onu serbest bırakabilmesi için dikkatleri dağıtmaktı."

"*Veliaht prens* mi?"

Aren başını salladı. "Filozof prensin usta bir politik entrikacı olduğu ortaya çıktı. Maridrina'yı hem babasından hem de köprümüzden kurtarmak istiyor, bu yüzden onu müttefik olarak kabul edebiliriz."

"Ona güvenmemelisin."

"Ben de öyle söyledim," diye mırıldandı Lara. "Biz onun amaçlarına ulaşmak için kullandığı bir araçtan ibaretiz. İstediğini elde etmek için başka bir fırsat ortaya çıkarsa hiç gözyaşı dökmeden bizi kurtlara fırlatır."

"Belki." Aren'ın veliaht prensin amacını ve onun deyimiyle büyük oyunu düşünmek için çok fazla zamanı olmuştu ve bu süre içerisinde Keris'in göründüğü kadar bencil olduğuna ikna olmamıştı. Kaynakları ve parası olan herkes, Ithicana'ya erzak dolu bir geminin düşürülmesini ayarlayabilirdi. Bu da Keris'in bu amaca ulaşmak için Zarrah'ın neden serbest bırakılması gerektiğini düşündüğü sorusunu akla getiriyordu. Ve Aren cevabı bildiğinden oldukça emindi. "Zarrah burada mı?"

"Eğer öyleyse, bunun hakkında bir şey duymadım. Belki de Nerastis'teki Valcotta birliği komutanlığına geri dönmüştür? Bu arada Keris de orada. Pyrinat'ta dolaşan söylentilere göre, kaçışınızdan bir gün sonra Vencia'dan yola çıkmış. Sınırdaki Maridrina birliklerinin komutanlığının başına geçmiş ve görevlerine geçmişte olduğundan çok daha aktif bir ilgi gösteriyormuş."

"Muhtemelen Zarrah'ı, babasının burnunun hemen altından kaçırdığı gerçeğini örtbas ediyor."

"Kız kardeşlerimle ilgili bir haberin var mı?" Soruyu sorarken Lara'nın sesi sabitti ancak Aren ellerinin yumruk halinde kapanıp açıldığını görmüştü, gerginliğini belli ediyordu.

"Teyze oldun."

Lara'nın nefesi kesildi. "Peki ya Sarhina?"

Jor gülümsedi ve Lara'nın omzuna tokat atarak sendelemesine neden oldu. "Turp gibi. Sen ayrıldıktan yarım gün sonra nine bebeği kendi elleriyle doğurttu. Ayrılmadan önce son duy-

duğumda Bronwyn gücünü toplamıştı ve Vencia'daki kız kardeşlerinin geri kalanı da nispeten yara almadan kurtuldu."

Lara gözlerini silerek hızlıca başını salladı.

"Peki ya, Coralyn?" diye sordu Aren.

Jor derin bir iç çekti. "Korkarım onu gören olmamış. Ama ölümünü de doğrulayamadık."

Aren, Keris'in teyzesi adına müdahale ettiğini sadece umabilirdi çünkü eğer Coralyn yaşasaydı, ölmeyi diliyor olabilirdi. "Ahnna'nın Eranahl'a döndüğünü mü söyledin?"

"Evet. Görünüşe göre, Harendell'den döndüğünde karanlığın örtüsü altında yüzmek zorunda kalmış çünkü Amaridlilerin yanından bir tekneyle geçememiş."

Aren bembeyaz kesildi. Sakinlik sırasında, ada kalesinin dışındaki sular köpekbalıklarıyla dolu olurdu. "Yapmamalı..."

"Yapmak zorundaydı," diye sözünü kesti Jor. "Moraller kötü. Şehri terk etmekten çok bahsediliyor. Ithicana'yı terk etmekten. Sana zaman kazandırmak için her şeyi bir arada tutuyor ama..." Jor duraksadı. "Fırtına mevsimi filoyu uzaklaştırır uzaklaştırmaz kuzeye, güvenli liman sunan Harendell'e bir göç olacak."

Yani Ithicana artık olmayacaktı. "Belki de en iyisi budur."

"En iyisinin bu olduğunu düşünselerdi, hepsi geçen fırtına mevsiminde ayrılırdı," dedi Lara. Ardından kendi çantasını yana attı. "Ayrılmayı planlıyorlar çünkü başka bir seçenek yok, istedikleri şey bu olduğu için değil. Onlara başka bir seçenek sunmalıyız. Jor, Harendell Kralı Ahnna'nın teklifine ne dedi?"

Adam ona cevap veremeden kapı vuruldu. Jor açmaya gitti, dumanı tüten yemek tepsisini alıp onu getiren kıza teşekkür etti. Bir sürahiden su dökerek Aren'a bir bardak verdi. "Harendelliler, özellikle de Kuzey Kalesi'nde Amarid'e gösterilen kayırmacılık göz önüne alındığında, Maridrina'nın köprüyü tutması konusunda haklı olarak memnuniyetsizler. Dostumuz Kral Edward hiç vakit kaybetmeden teklifi kabul etti. Tabii ki, bazı şartlarla."

"Şartları neymiş?"

"Çoğunlukla ticari şartlar." Jor ağzını büzdü. "Ayrıca Ahnna'nın her şey söylendikten ve yapıldıktan sonra Harendell'e geri döneceğine dair söz vermesini istediler. Görünüşe göre, Veliaht Prens William'ın evlenme zamanı geldi."

Aren bunu kabul etmeyeceğini iddia etmek için ağzını açtı ama Jor sözünü kesti. "Sözünü çoktan verdi, nefesini boşa harcama. Ancak bunların hepsi Valcotta'nın desteğini sağlamana bağlı. İmparatoriçe destek sağlamadığı sürece Kral Edward'ın partimize gelmesinin pek bir anlamı yok."

"Yani her şey bana bağlı." Aren suyu kana kana içti, daha güçlü bir içki olmasını diliyordu.

"Sana bağlı, ayrıca bunu yapmak için sadece birkaç günün var. Bu kadar çok misafirin olduğu bir parti düzenlemek zaman alıyor ve fırtınalar başlamadan önce yapılması gerekiyor. Zamanımız neredeyse tükenmek üzere."

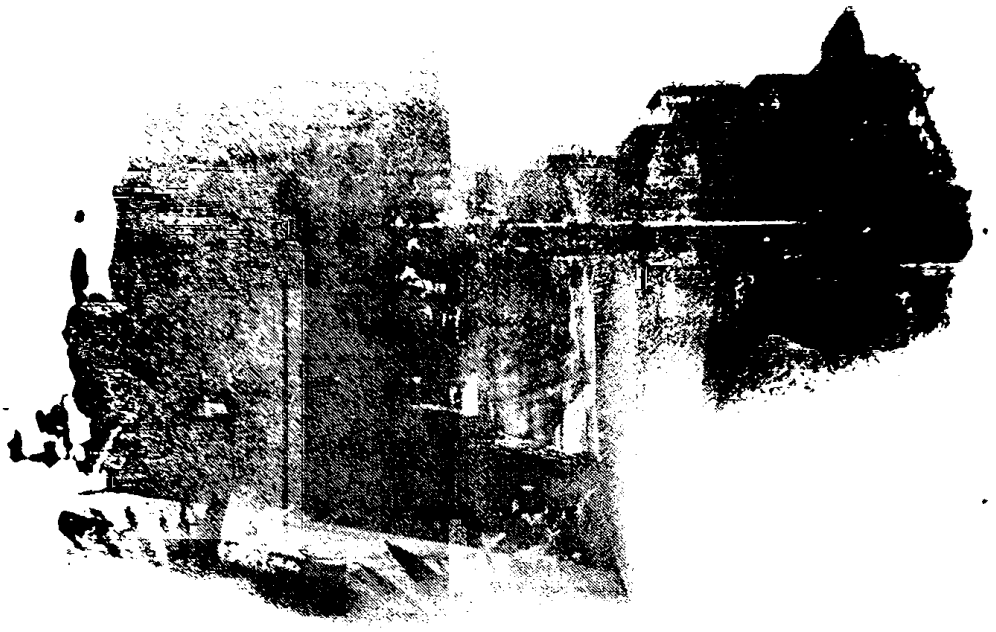
"O halde sanırım," dedi Aren, "İmparatoriçeyle konuşma zamanım geldi."

Jor kahkaha attı. "Çok fazla bir konuşma olacağından emin değilim. Daha çok affedilmek için dizlerinin üstüne çökeceksin gibi görünüyor."

Çantasını almaya giden Aren, kılığının bir parçası olarak kullandığı sakalını üzüntüyle ovuşturarak usturasını çıkardı. "Eğer yalvaracaksam, karşısına en iyi halimle çıksam iyi olur."

39
LARA

Lara, "Kimliğini kanıtlamanın bir yolu var mı?" diye sordu Aren'a, sokaktaki bir su birikintisinin üzerinden geçiyorlardı. Sandaletlerindeki renkli cam boncuklar güneşte parlıyordu. Jor onlara uygun Valcotta kıyafetleri tedarik etmişti. Lara, Aren'ın daha önce hiç bu kadar parlak renkler giydiğini görmemişti ve ciddiyet gerektiren bir durum olmasa rahatsızlığı onu eğlendirirdi.

"Sadece Ahnna'nın ya da benim bilebileceğim ayrıntılar var," diye yanıtladı. Onu bir eşeğin araba çektiği yoldan çıkardığında, sürücü onlara teşekkür ederek elini kaldırdı. "Beni ilgilendiren kısım bu değil." Aren başını sertçe salladı. "Maridrina'nın köprüye sahip olması Valcotta için istenmeyen bir durum, yine de imparatoriçe bu konuda ticarete taş koymak dışında çok az şey yaptı. Peki neden?"

"Belki de doğru zamanı bekliyordur? Özgür olduğunu biliyor, belki bir ittifak teklifi bekliyordur?"

Aren usulca homurdandı. "Ithicana ile ittifak her zaman bir olasılıktı, ben hapsedilmiş olsam bile. Bir anlaşmaya aracılık edebilecek başkaları da vardı ve o bunu biliyor olmasına rağmen yapmamayı seçti."

"Ithicana'nın, Maridrina'nın yanında yer alması ve Güney Kalesi ablukasını kırması konusunda onlara hâlâ kızgın olduğuna inanıyor musun?"

Onun tavsiyesine dayanarak yapılan eylemlerden biriydi. Lara'nın vermekten pişman olmadığı bir tavsiyeydi. Ithicana'nın, Maridrina'nın karnını doldurduğu aylar sadece hayat kurtarmakla kalmamış, aynı zamanda Maridrinalıların kalplerini de kazanmıştı.

"Sanırım yakında öğreneceğiz."

Surlarla çevrili sarayın kapılarına yaklaştıklarında Aren mırıldanarak, "Bir kereliğine konuşmayı ben yapayım. Bir Maridrinalıyı, özellikle de seninki gibi gözleri olan birini dinlemeye yanaşmayacaklar," dedi.

Onlar yaklaşırken ağır silahlı muhafızların gözleri üzerindeydi. Bir tanesi birkaç adım uzak mesafeye geldiklerinde elini kaldırdı. "Kimlikleriniz ve amacınız, lütfen."

"Ithicana Kralı Aren," dedi Aren. "İmparatoriçeyi görmeye geldim."

Askerin çenesi Lara'nınkini yansıtan şaşkınlıkla düştü. *Bu* planın bir parçası değildi. Öğlene kadar bütün şehir onların burada olduğunu anlayacaktı ve sonra babasının suikastçıları onların peşine düşecekti. Aren'ın aklından ne geçiyordu?

"Majesteleri." Asker elini kalbine bastırdı, Valcottalıların saygı gösterme şekli buydu. "Şehirde olduğunuzu bilmiyorduk. Lütfen kabalığımı bağışlayın."

Aren başını eğdi. "Bağışlamaya gerek yok. Eminim farkında olduğun nedenlerden dolayı, varlığımı duyurmak bariz bir risk oluştururdu."

"Anlıyorum, Majesteleri." Askerin kahverengi gözleri Lara'ya dönünce sertleşti. "Öyleyse bu.."

"Lara." Aren'ın sesi sakindi, adamın Lara'nın kimliği hakkında yapabileceği yorumları etkili bir şekilde geçiştiriyordu.

Asker başını salladı ama Lara, Aren'a gösterdiği nezaketin hiçbirini kendisine sunmadığını fark etmeden edememişti. Gerçi önemi yoktu. Aren ve Ithicana'yı affettikleri sürece, Maridrina'dan istedikleri kadar nefret edebilirlerdi. "Bu taraftan, Majesteleri."

Ağır kapılar içe doğru açıldı ve ortasında büyük bir çeşme bulunan geniş bir avluyu ortaya çıkardı. Aren'ın gelişini haber vermesi için genç bir çocuk gönderen muhafız onları açık alana, uzak taraftaki bir çift bronz kapıdan saraya doğru götürdü.

Burası Lara'nın gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir binaydı çünkü çoğunlukla bir bina olarak adlandırılamazdı. Yukarıda, Valcotta'nın ünlü renkli camını içeren narin kıvrımlı şekillere demir işlenmişti. Bu dekorun içinden geçen ışık, çiçek açan bitkilerle dolu bahçelerin arasındaki yarı saydam cam karoların yollarına gökkuşakları saçıyordu.

"Bu taraftan, Majesteleri," dedi asker, çardak yollarından birini takip ederek onları sola yönlendirdi. Bu çardağın ortasında mücevher renginde ipekle kaplı büyük yastıklarla çevrilmiş alçak bir masa, bir tarafı havayı yumuşak bir müzikle dolduran katmanlı çeşme vardı.

"İmparatoriçe şu anda meşgul. Ama burada beklerseniz, içecekler getirilecek." Asker elini kalbine koydu, sonra yolda hızla yürümek için arkasını dönmeden önce geri çekildi.

Hemen sonra iki genç oğlan çocuğu su dolu cam kâseler ve kollarına örttükleri Valcotta ametistiyle boyanmış havlularla ortaya çıktı.

Lara dikkatle ellerini yıkayıp havluyla kuruttu, ardından minderlerden birine oturdu ve geniş pantolonunu düzeltti. Altınla sarılmış kıvrımlı örgüleri olan bir kız ona köpüklü bir

içecekle dolu flüt şeklinde uzun cam bir kadeh teklif etti, bir diğeriyse nane kokan çikolatalı yer mantarlarıyla dolu bir tabak getirdi.

Lara bir trüf mantarı ısırdı. "Söylediğin kişi olup olmamanı hiç şansa bırakmıyorlar."

Aren kadehinden kana kana içti, kaşlarını çatarak içindekilere baktı ve bir kenara koydu. "Valcottalılar kibar bir halktır ancak sahtekârlığa tahammülleri yoktur. Yalan söylediğim ortaya çıkarsa, güneş batmadan beni idam ederler."

Çikolatalardan birini yiyen Lara, başını gökyüzüne doğru kaldırarak hayranlıkla başının üstündeki avizeye baktı. Narin zincirlere asılan sayısız minik çanak, içlerinde yanan kokulu yağ ve tavandan yansıyan ışık tamamen gümüşle kaplıydı. Geniş yapraklı çalılar, çardağı üç taraftan çerçeveleyerek bir mahremiyet görüntüsü veriyordu ancak Lara çalıların ardından onları izleyen muhafızları seçebiliyordu.

"Yürümeyi bırak," diye mırıldandı Aren'a. Bu küçük alanda şimdiden altı kez volta atmıştı. "Seni gergin gösteriyor."

Aren onu duymazdan geldi ve onlara doğru gelen yumuşak ayak sesleri duyana kadar volta atmaya devam etti. Askeri kıyafetler giymiş çarpıcı bir genç kadın yanlarında belirdi, Aren'ı görünce yüzünde geniş bir gülümseme oluşmuştu. Lara onun, babasının sarayından kaçış yolculuğunun bir kısmında onlara katılan kadın olduğunu ilk görüşte anladı.

"Sizi canlı görmek güzel, Majesteleri," dedi Zarrah, elini göğsüne dokundurdu. "Vencia kapılarının önünde yollarımız ayrıldıktan sonra başınızın belaya girdiğini duydum."

Lara, kadının yalanı karşısında tepkisiz bir yüz ifadesi takındı. Belli ki halkına Ithicana'nın kaçışından tek başına sorumlu olduğunu söylemiş ve Keris'in bu işteki parmağını gizli tutmuştu. Lara'nın görüşüne göre, akıllıca ve sadece Aren'ın lehine çalışabilecek bir hareketti.

Aren gözlerini hafifçe kısmıştı, buna rağmen yalnızca tek bir şey söyledi. "Aynı şekilde, iyi olduğunu gördüğüme sevindim."

"Sana teşekkür etme fırsatım olmadı, o yüzden bunu şimdi yapmama izin ver. Belki sana borcumu ödeyebileceğim bir zaman gelir."

"Sanırım ödeştik."

Zarrah başını hafifçe salladı, gülümserken bile gözleri uyanlarla doluydu. Eranahl'a erzak teslimatı yapması açıkça bilinmesini istediği bir şey değildi, bu da imparatoriçenin onayı olmadan yaptığı anlamına geliyordu. Lara, bu gelişmenin onu ilgilendirip ilgilendirmediğini görmek için Aren'a baktı ancak yüzü ifadesizdi.

Zarrah ötedeki muhafızlara el salladı. "Geri çekil. Ekselansları söylediği kişidir." Sonra başını yana eğildi, karanlık gözleri Lara'nınkiyle buluştu. "Kadın da öyle."

Sessizlik, birbirlerini tartarak inceledikleri sırada giderek gerildi. Zarrah, Lara'nın kaçışları sırasında takdir etme şansına sahip olduğundan daha güzeldi; yüksek, yuvarlak elmacıkkemiklerini ortaya çıkaran kısa kahverengi bukleleri ve Lara'nın başka bir kadında olsa geyik edası verdiğini söyleyebileceği iri kahverengi gözleri vardı. Ancak Zarrah, kendisinden biraz daha fazla bile av değildi. Uzun vücudu ava çıkmış bir panterin gücüne ve zarafetine sahipti, parmakları tuttuğu asanın etrafında esniyordu. Bir an sonra, "Dansınızdan çok keyif aldım, Majesteleri. Gerçi babanızın yüzüne şarap kadehi tekmelemenizi izlemekten zevk aldığım kadar değil," dedi.

Lara başını eğdi. "Ben de bundan zevk aldım."

Zarrah'ın dikkati Aren'a geri döndü. "Gelin, gidelim. Teyzem ismin arkasındaki yüzle tanışmak istiyor. Eminim o da saltanatınız boyunca yaptığınız her seçim için sizi azarlama şansını yakalamayı iple çekiyordur."

Zarrah onları yoldan aşağı indirdi, Aren onun yanında yürüyor, Lara arkasından geliyordu. "Silas senin ölümünle ilgili

söylentiler yayıyor, Aren. Kıyının yukarısında ve aşağısında, nasıl öldüğünüzün hikâyesi her anlatımda değişiyor. Elbette iddiaların doğruluğunu sorguladık. Silas bir palavracıdır ve hiçbir Ithicanalının başı Vencia'nın kapılarını süslemez."

Zarrah arkasını dönerek ekledi, "Size yardım edenlerin tanımlarına uyan kadınlar da ortada yok. Gerçekten hepsi senin kız kardeşin miydi?"

Lara onunla göz göze geldi. "Evet."

Diğer kadın kaşlarını kaldırdı. "Etkileyici. Acaba Maridrina'nın bir kadının rolüyle ilgili aptalca fikirlerini bir kenara bırakmasının, iki ulus arasındaki savaşı kazandırabileceği babanızın aklına hiç geldi mi?"

Lara, "Bu, ilk başta yanıldığını kabul etmesini gerektirir," diye yanıt verdi. "Bu pek olası görünmüyor."

"Seni haklı bulmuyorum desem yalan olur." Zarrah omzunu kaldırdı. "Vatanınızın talihsizliği uzun zamandır Valcotta'nın yararına olmuştur, bu yüzden üzgün olduğumu dürüstçe kabul edemem."

Lara cevap verme zahmetine girmedi. Aren'ın dikkatle dinlediğini fark etmişti ancak o da bir yorumda bulunmadı.

Sessizce patikalardan aşağı doğru devam ettiler. Lara akarsularla, süslü köprülerle veya insanların suyu geçmesine yarayan pürüzsüz basamak taşlarıyla kesişen devasa bahçenin güzelliğinde içki içti. Suyun biriktiği yerler vardı ve çocuklar yüzerek derinliklerinde oynuyorlardı; bu görüntü ona Eranahl'ın mağara limanını hatırlattı, orada da aynısını yapmışlardı.

Duvarların dışından görünen kuleler, birkaç kat yukarıda yükselen tek kapılı yapılardı. Zarrah onları böyle bir kuleye yönlendirdi.

Silahlı muhafızlar, ellerini mavi gökyüzüne tutmuş Valcottalı bir kadın görüntüsü yaratmak için binlerce farklı renkteki camla bükülmüş metal girintiden yapılmış kapıları açtılar. İçeride yukarıya çıkan kavisli bir merdiven vardı ancak Zarrah onu

geçerek küçük masalar ve büyük minderlerle dolu olan pencereli bir odayı işaret etti.

Bir duvarın karşısında kocaman bir asker duruyordu. Aren'dan bile daha uzundu, şişkin kolları Lara'nın bacaklarından daha kalındı. Adamın büyüklüğüne rağmen Lara'nın dikkati minderlerden birinin üzerinde oturan ince kadına çekildi, elleri renkli ipliklerle yarattığı küçük bir oyuncak bebek gibi görünen şeyle meşguldü.

"Teyze," dedi Zarrah, sesindeki resmiyet eksikliği belli oluyordu. "Majesteleri Ithicana Kralı Aren'i, Köprünün Hâkimi'ni size takdim edebilir miyim?"

"Ah ama artık onun hâkimi değilsin, değil mi oğlum?" diye sözünü kesti imparatoriçe. Dikkati hâlâ bebeğin üzerindeydi. "Bu onur Maridrina faresine ait. Sanırım bu yüzden buradasın, öyle değil mi?"

Aren cevap veremeden devam etti. "Ve sen, kızım. Sanırım sen de o sıçanın kızısın? Bu evde size hiçbir unvan verilmeyecek. Seni dışarı sürüklemediğim ve boğazını kesmediğim için şükredin."

Lara başını eğdi. "Neden bunu yapmıyorsun?"

Kadının elleri hareketsiz kaldı. "Çünkü ne kadar aksini istesek de hayatın Valcotta'ya ait değil. Ölümün de."

"Senin onurun benim kurtuluşumdur."

İmparatoriçe sinirli bir nefes aldı. "Bana onurdan bahsetme."

Bebeği bir kenara bırakarak ayağa kalktı. Lara'dan daha uzun boylu, hem ince hem de yapılı bir kadındı, bir zamanlar kendi çabasıyla heybetli bir savaşçı olduğu hikâyelerini doğrular nitelikteydi. Güzeldi, tek yaşlanma belirtisi gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar ve sıkı bukleler halinde başından çıkan beyazlamış saçlarıydı. Buklelerinin arasına altın teller bağlanmıştı, tellerin üzerinde onlarca ametist taşı ışıldıyordu. Geniş paçalı bir pantolon ve karnını açıkta bırakan altın rengi ipekten bir gömlek giymişti, kemeri işlemeler ve değerli taşlarla süs-

lüydü. İki koluna da bileklerine kadar uzanan altın bilezikler takmıştı, kulaklarında altın ve zümrüt küpeler asılıyordu, boynunda ise detaylı oyma altın bir kolye vardı. Bütün bu takıların ağırlığı altında ayakta durabiliyor olması bile şaşırtıcıydı ama kadın hepsini kuş kadar hafifmiş gibi taşıyordu. "Muhterem Majesteleri," dedi Aren başını iyice eğerek. "Sizinle yüz yüze tanışmak bir onur."

"Onur mu, yoksa zorunluluk mu?" diye sordu imparatoriçe. Aren'ın etrafında ihtiyatlı adımlarla daireler çizerken çıplak ayakları mermer zeminde çıt çıkarmıyordu. Lara, bu kadının tanıştığı en asil kişi olduğunu düşündü.

"İkisi birden olamaz mı?"

İmparatoriçe dudaklarını büzdü, yanıt olarak anlaşılmaz bir ses çıkardı. "En yakın dostumuz olan annenin hatırı için, hayatta olduğunu gördüğümüze memnun olduk. Ama bize sorarsanız?" Sesi ciddileşti. "Dostluğumuzu kötüye kullandığını da unutmadık."

Lara gerildi, çaresizce elinde bir silah olmasını diledi. Aren'ı buraya getirmenin risk olduğu barizdi ama imparatoriçenin, Ithicana'ya destek olmayı kabul etmemek dışında bir kötülük yapamayacak kadar onurlu biri olduğuna inanmıştı. Yoksa yanılıyor muydu? Aren'ı buradan çıkarabilir miydi? Kaçmak mümkün müydü?

Duvarın yanında duran devasa asker kıpırdandığını fark etti ve daha yakına geldi. Kahverengi gözleri ilgiyle onu izliyor, haklı olarak onu bir tehdit olarak görüyordu. Aren, imparatoriçenin canını yakmazdı ama Lara'nın böyle bir tereddüdü yoktu.

Aren'ın endişelendiğine dair hiçbir iz yoktu. Çenesini kaşıyarak düşünceli bakışlarla imparatoriçeyi izliyordu. "Annemin en yakın dostunuz olduğunu söylüyorsunuz ancak Ithicana, Harendell ve Maridrina arasındaki On Beş Yıl Antlaşması'nı ortaya atan oydu, evlilik maddesi de dahil. Annem en büyük düşmanınızla işbirliği yaptı, buna rağmen ona karşı kin duy-

muyorsunuz. Gelin görün ki, onun dileklerini yerine getirdiğim zaman, gözünüzden düşmüş oldum."

İmparatoriçe, Aren'ın önünde durdu. Yüzündeki ifade sakin, koyu kahverengi gözleri bir gizemdi. "Annenin fazla seçeneği yoktu. Ithicana açlıktan ölüyordu. Üstelik onun yazdığı şekliyle, antlaşma Valcotta'ya herhangi bir bedel ödetmiyordu. İhanet olarak gördüğümüz şey, on beş yıl sonra senin kabul ettiğin şartlardı." Parmağını Aren'a doğru uzattı. "Askerlerim, Ithicana'nın köprüsünün sağladığı kılıçlarla öldü."

Lara, Aren'ın o şartlardan nefret ettiğini biliyordu. Maridrina'ya silah tedarik etmek yapmak istediği son şeydi. Aynı zamanda babasının ona seçim şansı tanımadığını da biliyordu.

Ancak Aren bunu ortaya atmak yerine yavaşça başını sallamakla yetindi. "O kılıçları Harendell tedarik etti, Maridrina halihazırda onları zaten gemilerle satın alıyordu. Evet, onlara daha ucuza mal oldu ama askerlerinize karşı herhangi bir şekilde üstün olduklarını iddia edemezsiniz. Antlaşma, aynı zamanda Silas'ın o çok değerli ithal mallarını yılın büyük bir kısmı boyunca eline geçirememesini sağlayarak Valcotta'ya eşi benzeri olmayan bir fırsat sundu. Yani bana sorarsanız, antlaşmanın şartları sizin lehinize şekillendi diyebiliriz."

Haksız sayılmazdı, gerçi Lara daha önce hiç böyle düşünmemişti. Antlaşmadan önce çelik ticareti Harendell ya da Amarid'den gelen gemilerle yürütülürdü, Valcotta her iki ülkeden de misilleme yeme riskini göze almadan bu gemilere saldıramazdı. Ama antlaşmayla birlikte tüm o çelik köprüden geçtikten sonra, Maridrina gemilerinin alması için Güney Kalesi'nde beklemişti. Valcotta'nın, Maridrina gemilerini batırma konusunda çekincesi yoktu.

"Mancınıklarınızı benim donanmama yönelttiğinizde lehimize olduğunu düşündüğümüz bütün şartlar önemsiz göründü," diye karşı çıktı imparatoriçe. "Maridrina'yla olan ittifakı, Valcotta'yla olan dostluğunuza tercih ettiniz. Şimdi de müttefikini-

zin bir sıçan olduğunu öğrendikten sonra gelmiş bana ağlıyorsunuz."

Aren başını salladı. "Ithicana'yı tüm yolların savaşa çıktığı bir pozisyona soktunuz, size barış için bir yol açtığımda ise kabul etmediniz."

"Seçim şansım yoktu." İmparatoriçe ellerini havaya kaldırdı. "Ambargoyu kaldırsaydık, Maridrina mücadele bile etmeden istediklerini elde edecekti. Valcotta'ya karşı kullanabileceği daha çok çeliği elde edecekti. Ayrıca, Silas'ın istediği son şeyin barış olduğu belliydi. Özellikle de Valcotta'yla olan bir barışı."

Lara nefesini tutup Aren'ın bu yeni gelişmeye tepki vermesini bekledi. Bir öfke patlaması yaşamasını bekledi. Ancak Aren sadece, "Olacakları öngörüp hiçbir uyarıda bulunmadıysan, nasıl bir dostsun?" diye sordu.

"Sırf gökyüzündeki bulutları görüyorum diye fırtınanın ne zaman çıkacağını bilmem mümkün değil."

Aren tek eliyle çenesine vurdu, işaretparmağını düşünceli bir hareketle dudağına bastırıyordu.

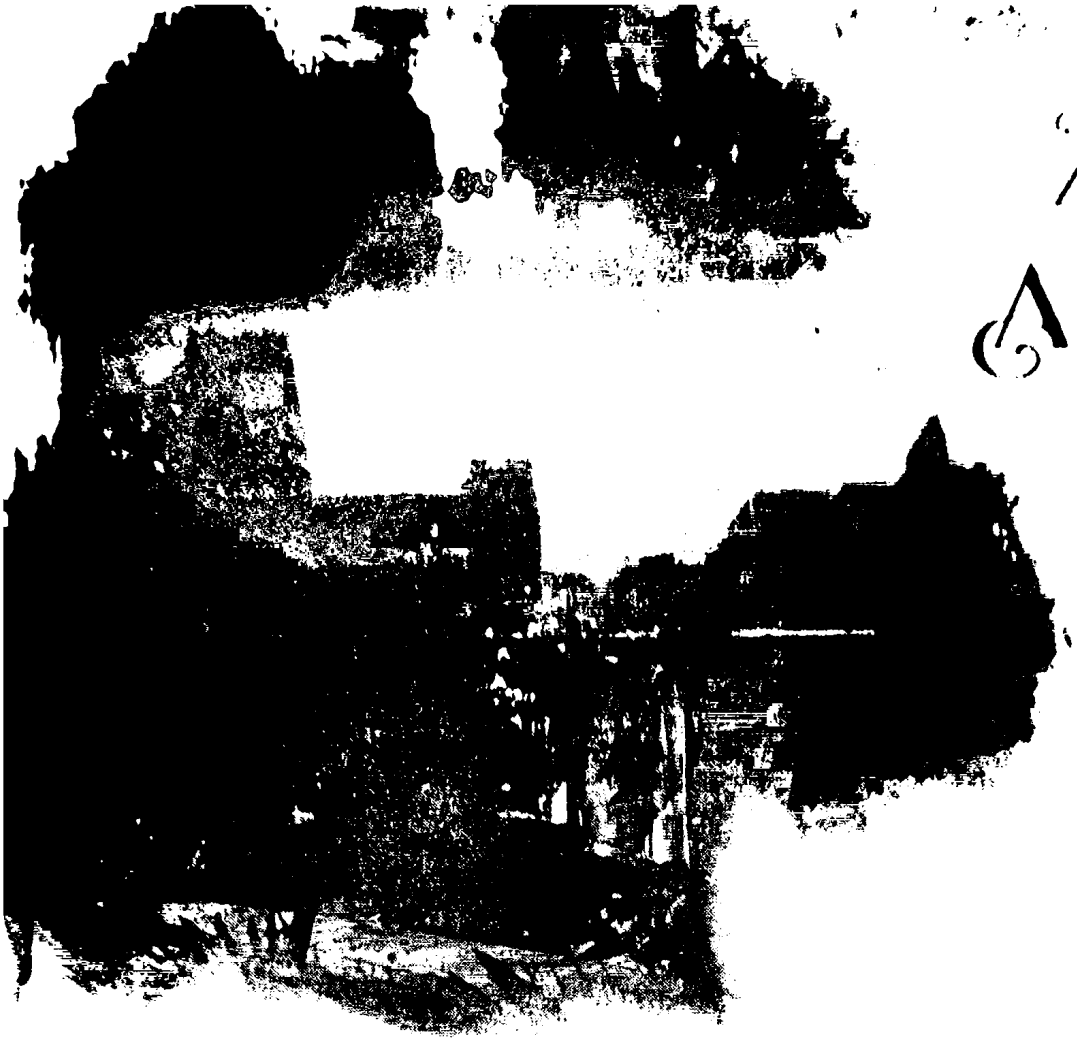
Sessizlik uzuyordu ve Lara'yı şaşırtan şekilde bu sessizliği bozan imparatoriçe oldu.

"Tartışacak başka konularımız da var ama bu tartışmaların en iyi şekilde özel olarak yapılacağına inanıyorum." Soğuk bakışlarını Lara'ya doğru çevirdi. "Burada bekleyeceksin."

Aren'ı gözünün önünden ayırmasının hiçbir imkânı yoktu. "Olmaz."

İmparatoriçe kaşlarını kaldırdı, ardından parmaklarını şıklatıp muhafızlarını çağırdı. "Welran, kızı zaptet."

Başını sallayan devasa adam odada onlara doğru hamle yaptı.

40
AREN

Devasa Valcottalı muhafız Lara'nın üzerine atılarak kollarını arkasına bükerken Aren yerinde kıpırdamadan durmakta zorlanıyordu. Adamın ağırlığı altında nefes almaya çalışan Lara'nın yüzü kıpkırmızı olmuştu.

İmparatoriçe, Aren ve Zarrah'a onu takip etmesini işaret ederek merdivenlere yöneldi.

Aren kadınların arkasından ilerledi ama Lara'yla Welran denen muhafızın yanına gelince durdu. İstediği son şey olayların kızışmasıydı. Koca adamın omzuna elini bastırarak, "Seni uyarmadan buradan ayrılmaya içim elvermiyor," dedi.

Valcottalı muhafızın kahverengi gözleri karardı.

"Geldiğini metrelerce öteden gördü. Onu alaşağı ettiğinde hançerini kaptı. Sürekli kıvranması var ya? O hançerin şimdi hayalarının üzerinde durduğuna yemin edebilirim."

Aren doğrularak merdivenlere yöneldi, o salondan çıkarken Welran'ın kükreyen kahkahası onu takip ediyordu.

Yukarı çıktılar, merdivenler Valcotta'nın eski hükümdarlarını ellerini gökyüzüne uzatırken resmeden mozaik camlı ge-

niş bir odaya çıkıyordu. Zarrah elinde asasıyla kapının yanında durmuştu ama imparatoriçe, Aren'a odadaki birçok yastıktan birine oturmasını işaret etti. Bir hizmetkâr içki ve tatlı tepsileriyle içeride belirdi. Tatlıları pek seven biri olmasa da Aren sorumluluk duygusuyla getirilen tatlılardan yedi ve Valcottalıların hoşlandığı yapış yapış şaraptan bir yudum aldı.

"Her şeyden önce neden burada olduğunu tartışarak başlayalım, Aren," dedi imparatoriçe. "Kendi teorilerim var tabii ama bunu senden duymak isterim."

Aren başını salladı. "Köprünün kontrolünün Silas Veliant'ın elinde olmasının kimseye, onun kendi halkına bile yarar sağlamadığını bildiğini düşünüyorum."

İmparatoriçe ne onaylayan ne de inkâr eden bir ses çıkardı, böylece Aren devam etti. "Kız kardeşim Prenses Ahnna'nın, Kuzey Kalesi'ni geri almak için Harendell'in desteğini aldığı haberine ulaştım. Güney Kalesi'ni Maridrina'dan almam ve Ithicana'yı egemen bir ulus olarak eski haline getirmem konusunda bana yardım etmenin değerini anlayacağınızı umuyorum."

Bir kadeh alan imparatoriçe içindeki sıvıya baktı. "Kuzey Kalesi geçilmez değil. En azından, hatırı sayılır bir gemi ve can kaybı olmadan geçilemez."

"Nasıl yapacağını biliyorsan geçilir. Ben bunu biliyorum."

"Böyle bir sırrı vermek Güney ve Kuzey Kalesi'ni, hatta *Ithicana'yı* sonsuza dek savunmasız kılar."

Aren bunu zaten biliyordu. Fakat başka seçeneği yoktu.

İmparatoriçe keyifli bir kahkaha attı. "Uluslar ve hükümdarlar arasındaki bağlar değişkendir, Aren. Bunu kendin kanıtladın."

"Doğru," dedi Aren. "Ama halklar arasındaki dostluk öyle değil."

"Sen bir idealistsin."

Aren başını salladı. "Gerçekçiyim. Ithicana olduğu gibi devam edemez. Dayanmak için yollarımızı değiştirmeliyiz."

Sessizlik aralarında gezinirken, bilinen dünyanın en kudretli ulusunun hükümdarı onun isteği üzerine düşündü, gözleri uzaklara dalmıştı. Arkasındaki Aren, Zarrah'ın ağırlığının yönünü

değiştirdiğini duyabiliyordu. Valcottalı hükümdarlar her zaman kendi mirasçılarını soylarından seçmişlerdi ve imparatoriçenin kendi oğlunu desteklemediği biliniyordu. Seçimi Zarrah mı olacaktı? Eğer Aren'ın bildiklerini öğrenseydi, Zarrah imparatoriçenin seçimi olarak kalır mıydı?

İmparatoriçe, "Annene benziyorsun," dedi Aren'ı düşüncelerinden koparararak. "Gerçi baban da aynı derecede hoş görünümlüydü."

Aren kaşlarını çattı. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

İmparatoriçenin yüzünden eğlenceli bir ifade geçti, bilmediği bir şeyi bilmekten zevk alıyordu. "Benimle sadece bir maskenin arkasından konuşan birine arkadaşlık bahşedeceğime inanmıyor musun?"

Aren, annesinden imparatoriçeyle ilişkisinin neden bu kadar yakın olduğuna dair hiçbir zaman doğrudan bir cevap alamamıştı ve şimdi nedensizce şüphelenmeye başlamıştı. "Valcotta'yı ziyaret etti."

"Ah, evet. Çok, *birçok* kez. Delia hapsedilecek biri değildi ve baban onu güvende tutmaya çalışırken karısını iki kıta boyunca aşağı yukarı kovaladı. Pyrinat'ın oyunlarında sadece bir kez yenildim, kazananın bir Ithicana Prensesi olduğunu öğrendiğimde yaşadığım şoku bir hayal edin." İmparatoriçe sırıttı ve burnunun köprüsündeki soluk yara izini ovdu. "Cesur bir kadındı."

Bu inanılmaz bir bilgiydi. Aren, "Evet," diye cevap verirken sesi boğuldu.

"Babanın hayatını kurtarmaya çalışırken öldüğü doğru mu?"

Aren başını salladı.

Keder yüzünün üzerinden geçerken kadın elini kalbine bastırdı. "Annenin ve babanın kaybına, hayatımın sonuna kadar üzüleceğim."

Bu gerçek bir kederdi, sadece nezaket ya da zorunluluktan dolayı söylenen sözler değildi ve bunu yapmaktan nefret etmesine rağmen, Aren bundan yararlanmak zorunda kaldı. "Annemi bu kadar iyi tanıyor olsaydın, Ithicana ve halkı için rüyasını biliyor olurdun."

"Özgürlük mü? Evet, bunu bana söyledi." İmparatoriçe başını salladı. "Ama bunun mümkün olmadığı konusunda babamla aynı fikirdeydim. Ithicana'nın hayatta kalması her zaman aşılmaz olmasına ya da en azından, neredeyse aşılmaz olmasına bağlıydı. Ithicana'nın tüm sırlarını bilen binlerce insanı açığa çıkarmak, onları artık gizli tutmazdı." Bakışları sertleşti. "Ve daha da kötüsü, başkalarının içeridekileri görmesine izin verirdi. Ama sonra, sen bu dersi öğrendin, öyle değil mi?"

Öğrenmişti. Hem de binlerce kez.

"Yine de Silas Veliant'ın silahının yaşamasına izin vermekle kalmıyor, aynı zamanda onu kendine yakın tutuyorsun. Bunun nedeni nedir?"

"O, onun silahı değil. Artık değil." Aren yanaklarının içini ısırdı, bu kadar savunmacı görünmekten rahatsız olmuştu. "Beni Vencia'dan kurtardı. Sonrasında, Kızıl Çöl'deki yürüyüşte hayatta kalmasına ihtiyacım vardı."

"Başka bir hile olabilir, biliyorsun. Ithicana henüz düşmedi, bu Silas'ı çok üzen bir gerçek. Eranahl'ı almanın, onu köprünün savunmasını kıran kadına teslim etmekten daha iyi bir yolu olabilir mi?"

Aren, imparatoriçenin Lara'nın amacının göründüğü gibi olmadığı yönündeki önerisini dikkate aldı. Onun kurtarılması, Silas ya da Saksağan tarafından zorla ele geçiremedikleri şeyi başarmak için düzenlenen daha büyük bir planın parçasıydı. Ancak buna rağmen hem Lara'nın hem de kız kardeşlerinin aldığı risk göz önüne alındığında bu imkânsız görünüyordu. Bronwyn neredeyse ölüyordu. Üstelik Lara'nın kendisi de yolculuk sırasında neredeyse birçok kez hayatını kaybetme noktasına gelmişti.

"Sizi bu özel sorundan kurtarmamız bizim için sorun olmaz," dedi imparatoriçe. "Ortadan kaybolabilir."

Valcottalıların Lara'yı karanlık bir yere sürükleyip boğazını kestiği düşüncesi zihnini doldurduğunda Aren'ın elleri soğudu. "Hayır."

"Halkınız onu asla kraliçe olarak kabul etmeyecek. Onlara, evlerine ve sevdiklerinin hayatlarına mal olan hain."

"Farkındayım. Cevabım hâlâ hayır."

Bir sessizlik oluştu.

"Ya Valcotta'nın desteğinin onun ölümüne bağlı olduğunu söylersem?"

Lara'nın hayatı karşılığında köprünün dönüşünü teklif ediyordu. Kendi duygularını bir kenara bıraktığında, bariz bir tercih gibi görünüyordu. Halkının dayanmasını sağlamak için *doğru* seçimdi. Ancak Aren, imparatoriçenin yardımını bir kadının hayatına şart koşacak kadar küçük düşmeyeceğini *biliyordu*. "Hayır."

"Şimdi bile Maridrina'ya öncelik veriyorsun."

Aren da ayağa kalktı. "Eski kızgınlıklar yerine barış şansına öncelik veriyorum. Bunu siz de bir düşünseniz fena olmaz."

İmparatoriçe hızla arkasını döndü, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Maridrina'yla barış mı? Arkadaşımın oğlu olup olmaman fark etmez, artık fazla ileri gidiyorsun. Yaşadığım müddetçe, Silas Veliant kılıcını bırakmadığı sürece asamı bırakmayacağım ve bunun olmayacağını ikimiz de çok iyi biliyoruz."

"Olmayacak," diye katıldı Aren. "Ama Silas sonsuza dek hükmedemez." Arkasını dönüp Zarrah'a bakış attı, o ise bakışlarını yere çevirmişti. "Siz de öyle."

Başını eğen Aren elini kalbine bastırdı, ardından hayatının en büyük hatasını yapmamak için dua etti. "Annemin dostu ile tanışmak bir onurdu ama artık izin istemeliyim. Bu akşam Ithicana'ya dönüyorum."

Odadan çıkarken Zarrah onu durdurmaya çalışmadı. Kıvrımlı merdivenlerde ilerlerken kimse karşısına çıkmadı.

"Hâlâ tek parça olduğunu gördüğüme sevindim," dedi koca adama.

"Ucuz atlattım, Majesteleri," Welran elini göğsüne bastırdı. "Yatağınızda böyle bir kadın varken bir gözünüz açık ve eliniz hançerinizde uyumalısınız."

"Belki bir gün sen de bu kadar şanslı olursun," Aren başını eğerek ona selam verdi. Ardından Lara'ya dönerek, "Gitmeliyiz," dedi.

41
LARA

Saray kapılarından uzaklaştıkları anda, "İmparatoriçe ne söyledi?" diye sordu Lara. "Valcotta destek olacak mı?"

"Hayır." Aren başını kaldırıp güneşe baktı, sonra başını salladı. "Maridrina ve Valcotta arasında barışı sağlamakla ancak babanın olduğu kadar ilgileniyor."

"Bu bizim için iyi bir şey değil mi?"

"Hayır." Sesi öfkeliydi. "İstediği bu değil."

Lara durumu düşündü, birden kafasına dank etti. "Valcotta'nın destek vermesi için ölümümü şart koştu. İstediği buydu, değil mi?"

Aren başını salladı.

"Neden?" Aslında cevabını istediği asıl soru, Aren'ın bunu neden kabul etmediğiydi.

"Çünkü senin ölümün Ithicana ve Maridrina arasında gelecekte olabilecek herhangi bir ateşkesi tamamen ve ebediyen bitirirdi."

Aren'ı hafife almıştı. Başından beri tek önemsediğinin eve dönmek ve babasını Ithicana'dan sürmek olduğunu sanmıştı ama anlaşılan krallığının kaderiyle ilgili hâlâ büyük emelleri vardı.

"Ithicana kapılarını ardına kadar araladın, Lara. Bir daha kapatamayız. İşler bir daha asla eskisi gibi olmayacak. Bu da halkımı güvende tutmanın başka bir yolunu bulmam gerektiği anlamına geliyor."

"Maridrina'yla ateşkes mi yapacaksın?" Lara şakaklarını ovuşturdu. "Tanrım. Aren, bunun imkânı yok. Babamın bunun olmasına asla izin vermeyeceğini biliyor olmalısın."

"Hayır ama ağabeyin yapabilir."

"Keris'in bana karşı besleyebileceği tüm hislerin hiçbir önemi yok. Valcotta olmadan, köprüyü geri alamayız. Önceliğin imparatoriçenin gözüne girmek olmalıydı."

"Antlaşma şartlarını onun belirlemesine izin vermek bizi başladığımız yere geri götürürdü." Aren, otelin kapılarını açtı. "Hem, krallığımı kurtarmak için güvendiğim şey Keris'in *sana* olan hisleri değil."

İçeri girdiklerinde Aren merdivenlerin basamaklarını ikişer ikişer tırmanıp koridorun sonunda, Jor'un beklediği odaya doğru yürürken Lara da peşinden gitti.

"Ee?"

Aren başını salladı. "Tek başınaymışız gibi hareket edeceğiz. Eve ne kadar hızlı dönebiliriz?"

"Bu gece gemiye binebiliriz. Ancak Nerastis'i yalnızca Valcotta donanma gemileri geçebilir. O noktadan sonra geriye kuzeye, buluşma noktamıza ulaşmak kalıyor."

Lara'nın kalbi telaşla attı. "Aren, imparatoriçeyi bizimle ittifak kurmaya ikna etmeden buradan gidemeyiz."

"Onu ikna etmek için yapmam gerekeni yapmayı reddediyorum."

"O halde kaybettik," diye bağırdı Lara, öfkesi kontrolden

çıkıyordu çünkü yapılması gerekenin ne olduğunu biliyordu. "İmparatoriçenin donanması olmadan Kuzey Kalesi'ni almamız imkânsız. Üstelik dahası var, Harendell'in ittifakı Valcottalıların işbirliği yapmasına bağlı. *Onlara* ihtiyacımız var."

"Hayır."

"İmparatoriçe ne istiyor?" diye sordu Jor, bir Aren'a bir de Lara'ya bakarak.

"Benim ölmemi."

Jor yüzünü buruşturdu. "Demek öyle." Lara, Aren'ın etrafından dolanmıştı bile.

"Kabul et. Ona istediğini ver. Bu yüzünden Ithicana'yı kaybedersek zaten kendimle yaşayamam." Kalbi göğsünde küt küt atıyor, dehşet ve hüzün damarlarında birleşiyordu çünkü ölmek istemiyordu. Ama gerekirse ölürdü. Ithicana için, Aren için ve kendisi için bunu yapardı. "Beni öldürmelerine izin ver."

Aren başını eğdi. "Hayır."

"O halde ben yaparım," diye tısladı Lara. Aren'ın ona uzanamayacağı bir mesafeye geçip kapılara doğru koşarak ardına kadar açtı.

Karşısında Zarrah Anaphora'yı buldu.

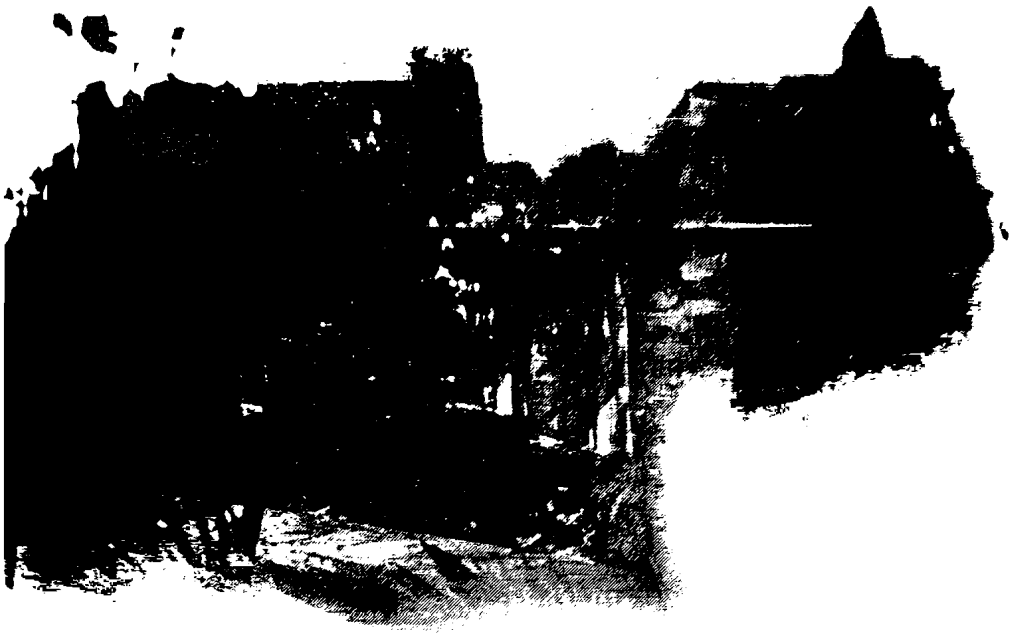
Kadın Lara'yı geriye doğru itti, ardından omzunun üzerinden bir bakış atarak içeri girdi. "Fazla vaktimiz yok. Askerler size sahile kadar eşlik edip Nerastis'e giden gemiye bindirmek için bekliyor. Teyzem buradan gitmenizi istiyor."

"Ne için zamanımız yok?" Lara, Aren'a doğru baktı. Zarrah'ın ortaya çıkmasına pek de şaşırmış gibi gözükmüyordu.

"Zaman," dedi Aren. "Kumandan Anaphora ve benim Ithicana'yla Valcotta arasında ittifak kurmamız için."

42
AREN

"Bu konuşmayı Kızıl Çöl'e maruz kalmak zorunda olmadan yapamamamız yazık oldu." Aren, Zarrah'a oturmasını işaret etti. "Şimdiye dek her şey konuşulup anlaşılmış olurdu."

"Jerin vahasındaki olaylar kulağıma gelene ve niyetini fark edene kadar, teyzeme ittifak kurma önerisiyle gelmeyi amaçladığınızı bilmiyordum. Tanıkları hayatta bırakmamalısınız, Majesteleri. Bu hikâyeyi tek duyan ben olmayacağım."

Aren omuz silkti. "Çocukları öldürmem."

"Her şey buna bağlı olmasaydı, ilkelerinize olan bağlılığınızı takdir ederdim." Zarrah omuzlarını silkti. "Ama bu durumda, olaylar benim lehime gelişti. Hikayelerimizin aynı hizada kalmasını sağlamak için buraya senden önce varmam gerekiyordu. Eranahl'a erzak teslimatım imparatoriçe tarafından tam olarak *onaylanmadı*."

İmparatoriçeden sakladığı tek şey bu değildi ama Aren sadece başını sallamakla yetindi.

"Gerçek şu ki; Pyrinat'a dönüşüm, teyzemin gelecek planları hakkında bazı ayrıntıları bana berraklaştırmasaydı, bu konuşmayı hiç yapmazdık."

Lara kıstığı gözleriyle Zarrah'ı izliyordu. "Bence en baştan başlamalısın."

"Bunun için zamanım yok."

"Öyleyse zaman ayır."

Zarrah uzun bir nefes vererek anlatmaya başladı. "On yedi yaşımdan beri Nerastis'te görevliyim. Yani neredeyse beş yıldır Maridrina'yla olan savaşın ön saflarındaydım, aynı moloz yığını, aynı kıyı şeridi için savaşmamızı ve ölmemizi izledim. İleri geri sürünen, görünürde sonu olmayan bir savaş. Yüzlerce yıldır aynı savaşı yürütürken, neden bir sonu olsun ki? Kimse savaşta *olmamanın* nasıl bir his olduğunu bile bilmiyor."

Aren bu duyguyu çok iyi biliyordu.

"Öte yandan teyzem bir son görmeyi başardı." Zarrah tereddüt ederek altdudağını ısırdı. "Silas'ın köprüyü ele geçirme konusuna kendini aşırı adadığına inanıyor ve haklı da. Maridrina kaynaklarını fazla zorluyor ve bu onu savunmasız bırakıyor. Valcotta, köprünün geçiş ücretlerinden para kazanamamaları için ticareti engelliyor, Silas'ın eninde sonunda donanmasının kullanımı için Amarid Kraliçesi'ne ödeme yapamayacağı bir duruma geleceğini iyi biliyor. O gün geldiğinde, Ithicana halkından geriye kalanlar köprüyü ellerinde tutan Maridrina güçlerine saldırmaya başlayacak, bu da Silas'ın köprüyü savunmak için bize karşı savaşından daha fazla asker çekmesi gerektiği anlamına geliyor. Akıncılar ve korsanlar, Ithicana'nın gizli servetlerini ele geçirmek için bu adamlara saldıracak ve Maridrina'nın askerlerinin daha da fazlasının savunma cephesinde kan akıtmasını gerektirecek. Bu da demek oluyor ki, Silas'ın savaşmak için tüm donanmasını Nerastis'i çevreleyen kıyılardan çekmesi gerekecek çünkü gururu yüzünden, köprüyü elinde tutmak için ne gerekiyorsa yapmaktan başka şansı kalmayacak."

"Bu sayede Maridrina kolay lokma haline gelecek," dedi Aren, midesi bulanıyordu. "İmparatoriçenin amacı Maridrina güçten düşene kadar oturup beklemek, sonra da saldırmak. Ithicana'nın, Maridrina köprüyü kaybedene dek ayakta kalmayacak olması onun için önemli değil."

Zarrah başını iki yana salladı. "Önemli ancak bu kaybın, Vencia'yı ele geçirip eninde sonunda Maridrina'nın hepsini işgal etmeye değeceğine karar verdi."

Bu sözler Aren'ın bir zamanlar Keris'in ağzından duyduklarıyla örtüşüyordu. "Bu konuda Keris ne düşünüyor?"

"Maridrina Prensi'nin düşüncelerini nasıl bilebilirim?"

"İkinizin epey yakın olduğunu sanmıştım." Yanında oturan Lara'nın doğrulduğunu hissetti, buna onun da şaşırdığı belliydi. "Yoksa seni babasının elinden kurtarmak için neden bu kadar çok şeyi riske atsın?"

"Keris Veliant benim düşmanım." Zarrah'ın bakışları onunla buluştu, gözünü bile kırpmıyordu.

Aren başını hafifçe salladı. "Parası ve imkânı olan herkes Ithicana'ya bir gemi dolusu erzak gönderebilirdi, Keris'in elinde her ikisi de vardı. Tek istediği Eranahl'ın ayakta kalması olsaydı, bunu ikimiz olmadan da becerebilirdi. Bu da şehrime erzak göndermeyi, asıl amacını gerçekleştirmek için yalnızca yem olarak ortaya attığı anlamına geliyor."

"Peki bu hangi amaç, Majesteleri?"

"Seni kurtarmak."

Zarrah gözlerini devirdi. "Sen delirmişsin. Bunu neden istesin ki?"

"Çünkü sen ve Keris, Maridrina ve Valcotta arasındaki savaşı bitirmeyi istiyorsunuz." Aren ellerini başının arkasına atıp geriye yaslanırken yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirmemesi için zar zor dayanıyordu. "Keris'in büyük oyunu işte bu ama imparatoriçe Silas'ın açgözlülüğünden yararlanıp Maridrina'yı işgal ederse bu oyunu başarma ümidi kalmaz."

Zarrah bir an için sessiz kaldı. En sonunda, "Keris'le ulusla-rımız arasındaki savaşın bitmesi gerektiği konusunda hemfikiriz," dedi.

Hemfikirden daha fazlası, diye düşündü Aren ama Zarrah ve Keris'in ilişkisinin doğasıyla ilgili şüphelerini kendine sakladı.

Lara dilini dişlerine değdirerek başını salladı. "Ithicana, Maridrina'yla olan savaşı kazanabilir. Ancak sınır çatışmaları ve birkaç batan gemiyle başlayan olaylar, Maridrina ve Valcotta arasında nesillerdir görülmemiş bir savaşın çıkmasına sebep olur."

Zarrah başını belli belirsiz salladı.

"Peki senin önerin nedir?" diye sordu Aren. "Maridrina'yla Valcotta arasındaki barışı sürdürmek uğruna halkımın aç kalmasına ve evlerini kaybetmesine izin veremem." Jor ve Lara başlarını sallayarak ona katıldı.

"Önerim bu değildi, Majesteleri," diye cevapladı Zarrah. "Ithicana, Maridrina'nın işgalinden kurtulmalı ama bunu işin içinde Valcotta'nın parmağı olduğunu belli etmeden yapmalıyız. İşte bu yüzden sizinle birlikte gemiyle Nerastis'e geçmeye karar verdim. Askerlerimle esir aldığımız Maridrina gemilerine mürettebat bulurum, sonra da senin için Güney Kalesi'ni geri alırım." Zarrah gülümsedi. Genç kadın her ne kadar barışı sağlamaya çalışıyor olsa da savaşın gerçek anlamını bildiği belliydi, hatta bunu adı kadar iyi biliyordu. "Bu işin içinde parmağımız olduğunu yalnızca adanızda, arkamızdan bırakacağımız cesetler bilecek."

Plan aşırı karmaşıktı, çok fazla oyuncu vardı ama Aren'ın başka bir şansı yoktu. "Bir sorun var," dedi. "İmparatoriçenin emirlerine doğrudan karşı çıkmış olacaksın. Maridrina'yı işgal etme planını bozacaksın. Askerlerin ne kadar dürüst olursa olsun böyle bir şeyin üzerini örtmenin hiçbir yolu yok, üstelik çok sayıda kayıp vereceksin. İhanetle suçlanıp idam edilirsin."

Dudaklarını nemlendiren Zarrah, konuşmadan önce durakladı. "Donanmam Maridrinalıların Güney Kalesi'nde hareket geçtiklerine şahit olmuş, bize saldırmaya niyetli olduklarını zaten biliyorduk. Ithicana'yı uyarma fırsatımız vardı ama uyarmadık."

Bir uyarı her şeyi değiştirebilirdi. "Donanma gemilerinize Güney Kalesi'nden uzak durmaları, yoksa mancınıklarımızı onlara doğru çevireceğimiz söylendi. Seni bundan sorumlu..."

"Saygısızlık etmek istemem, Majesteleri. Ancak beni bağışlamaya çalışmayın. Sizi uyarabilirdim ama uyarmadım. Kararları veren kral ve kraliçelerdir ama bedeli halk öder." Zarrah sesi belli belirsiz titrerken başını kaldırıp onunla göz göze geldi. "Yaptığım şey onurlu bir hareket değildi, Majesteleri. Affınızı dileyerek size hakaret etmeyeceğim ama lütfen bilin ki, Ithicana'nın özgür kalması için son nefesime kadar savaşacağım."

Artık onun müttefikiydi. "Son nefesinizi uzun yıllar boyunca almamanızı dilerim, kumandan."

Zarrah yavaşça başını salladı ama Aren hayalinin solduğunu bakışlarından anlamıştı. Yalnızca kendi ülkesi için beslediği hayal değil, kendisi için beslediği hayal de solmuştu. "Bazı şeyler ölmeye değerdir." Zarrah ayağa kalktı. "Eşyalarınızı toplayın. Bu gece Nerastis'e doğru yola çıkıyoruz."

43
LARA

Valcottalı askerler çok geçmeden onları limana götürmek için yanlarında belirdi, anlaşılan imparatoriçe ne Lara'nın ne de Aren'ın ülkesinde daha fazla kalmasına sıcak bakmıyordu.

Oraya vardıklarında Zarrah çoktan gemiye binmişti, bir kez daha resmi Valcotta kumandanı kıyafetlerini giyiyordu. Askerler ve denizciler yola koyulmak için hazırlık yaparken güvertede oradan oraya koşuşturuyorlardı; ancak genç kadın elini kaldırınca her biri oldukları yerde durdu.

"İmparatoriçenin emriyle, Ithicana Kralı ve Kraliçesi'ne Nerastis'e kadar eşlik edeceğiz," dedi Zarrah. Sesi gemide yankılanıyordu. "Onlara son derece saygılı yaklaşmanızı bekliyorum. Aksini duyacak olursam o kişi önce bana, sonra da bizzat imparatoriçeye hesap verir. İşinize geri dönebilirsiniz."

"Fark edilmeden gitmeye ne oldu?" diye mırıldandı sol tarafında duran Jor. "Buraya geldiğimizi ve nereye gittiğimizi tüm şehir öğrenecek."

"Amacı da bu," diye mırıldandı Lara. "Serin, Valcotta'ya gideceğimizi tahmin etmiş olmalı, yani neyin peşinde olduğumuzu biliyor. Şehir onun casuslarıyla kaynıyor, bu da demek oluyor ki imparatoriçenin Ithicana'yla ittifak kurmayı reddettiğinin haberi bizden önce Maridrina'ya ulaşacak. Zarrah ağzını sıkı tutarsa -ki bence tutacak- Valcotta, Güney Kalesi'ne saldırdığında onlara tamamen sürpriz olacak."

Daha fazlasını söyleyemedi çünkü Zarrah yanlarına gelmişti. "Rica ederim, Majesteleri. Beni takip edin. Kaptan kamarasında akşam yemeği yiyeceğiz."

Kumandan onları geniş bir odaya götürdü, pencereden denize açılan geminin dümeni görülüyordu. Kaplamalı duvarlar açık tonlarda boyanmıştı, işlemeli cam gaz lambaları içlerinde yanan yağla parlıyordu.

Lara minderlerden birine oturup bağdaş kurarak önündeki sofraya baktı. Yemeklerin birçoğu ona tanıdık gelmiyordu ama iştahını kaçıran şey bu değildi. Gemi artık limandan ayrılmıştı ve denizin dalgasız olduğu söylenemezdi. Ağzına acı bir tat gelirken deniz tutmasına karşı kazandığı direnci kaybettiği için lanet okuyarak ayağa kalktı. "İzninizle."

Kapıyı arkasından kapatırken Jor'un, "Kızı deniz tutuyor," dediğini duydu.

Geldikleri yoldan hızla ilerleyen Lara, parmaklıklara ancak ulaşmıştı ki midesindeki her şeyi çıkardı. Onu izleyen denizciler sessizce gülüşüyordu.

"Bunun geçtiğini sanıyordum."

Lara başını kaldırdığında, Aren'ın güvertede hemen yanında durduğunu gördü. Aren ona bir kadeh su uzattı, ardından gecenin hızla büyüyen karanlığında zar zor görünen dalgalara baktı. Lara ağzını çalkaladıktan sonra, bu sefer de ona parlak görünümlü bir şeker uzattı. "Zencefil."

Lara şekeri ağzına atarken ona gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Masanın üzerinde bir kâse dolusu vardı. Hepsini aldım."

Cebine uzanan Aren, bir avuç dolusu şeker çıkarıp Lara'nın Valcotta tarzı bol pantolonunun cebine attı. Lara bacaklarını kapatan ince kumaşın üzerinden sıcak ellerini hissedebiliyordu.

"Geri dönsen iyi olur," dedi Lara. Bazı planlar yapılması gerektiğini ve onların bir parçası olmazsa her şeyin daha iyi olacağını biliyordu.

"Birazdan dönerim. Zarrah akşam yemeği bitmeden iş konuşmaya geçmeyecek. Jor da epey iştahlı."

"En azından birimiz öyle." Şekeri dişlerinin arasında çiğnedi, ağzına bir tane daha atarken dalgalarının sesinin konuşmalarını bastıracak kadar gürültülü olup olmadığını düşündü. "Zarrah'ın bize yardım edeceğini nereden bildin?"

"İmparatoriçenin Maridrina'yla olan savaşın sona ermesini, en azından ateşkesle bitmesini istemediğini fark edene kadar bundan emin değildim. Asla kabul etmeyeceğimi bildiği bir şart koşmasının sebebi buydu." Aren parmaklıklara yaslanarak devam etti. "Keris her zaman bilmecelerle konuşur ama söyledikleri hakkında düşündükçe, durum daha mantıklı gelmeye başladı. Onun istediği Valcotta ve Maridrina arasında barışı sağlamaktı, bunun mümkün olması için Zarrah da aynısını istemeliydi. Ithicana, bu büyük oyunda küçük bir oyuncudan ibaret."

Lara başını kaldırıp ona baktı. "Onun gibi konuşuyorsun."

"Öyle de denebilir."

"Dünyadaki en büyük düşman ülkelerin vârisleri müttefik oldu," diye düşündü Lara. "Acaba nasıl tanıştılar?"

"Harika bir hikâye olduğuna eminim. İkisinin de bunu hiçbir şekilde anlatmayacağına da öyle."

Yan yana sessizlik içinde durdular. Güneşin son ışıkları ufukta gözden kayboluyor, bulutsuz gökyüzü çok geçmeden yıldızlarla kaplanıyordu. Rüzgâr gittikçe soğurken Lara titredi, çıplak kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. "Nerastis'e varmamız ne kadar sürecek?"

"Rüzgâr böyle devam ederse, üç gün. Bu hızlı bir gemi."

Üç gün.

Lara'nın gözleri yanıyordu. Cesaretini kaybetmeden önce söylemesi gerektiğini biliyordu, bu yüzden ağzındaki baklayı çıkardı. "Oraya varınca seni ve Jor'u bırakacağım. Sizin için elimden geleni yaptım, sizinle birlikte Ithicana'ya gitmem bir hata olurdu."

Aren iç çekti. "Biliyorum."

Lara nefesini tuttu, onun kararına karşı çıkmasını bekledi. Onları bırakmasının bir hata olduğunu söylemesini bekledi. Ancak Aren yalnızca onu kollarına alıp, "Keşke işler farklı olsaydı," dedi.

Lara'nın yanaklarından sıcak yaşlar aktı. "Ama olamaz."

Aren'ın yüzünü saçlarına bastırdığını hissetti. "Seni affettiğimi bilmeni istiyorum, Lara. Ben..." Duraksayıp boğazını temizledi. "Geri dönsem iyi olur. Nereye gittiğimi merak etmişlerdir."

Lara başını salladı, konuşamıyordu. Aren onu bırakıp içeri dönerken ağzından tek kelime dahi çıkmadı. Lara'nın zihninde bir cümle tekrar tekrar yankılanıyordu.

Seni seviyorum.

24
AREN

Her geçen gün, Ithicana'ya dönmeye bir adım daha yaklaşıyordu.

Ve Lara'yı bırakmaya.

Neyse ki kendini Zarrah ve Jor'la kaptan kamarasına kapatıp strateji belirlemeye adamıştı. Güney Kalesi'ni, Valcotta askerlerine en az hasarı vererek nasıl alabileceklerini tartışıyorlardı, Lara ise güvertede kalıp temiz hava almayı tercih ediyordu.

Ancak Aren bunun deniz tutması yüzünden değil, kendini ondan uzaklaştırmakla ilgisi olduğunu biliyordu.

Canı yanıyordu. Canı öylesine yanıyordu ki, bazı anlarda Lara'nın ondan uzaklaşacağını ve onu muhtemelen bir daha göremeyeceğini düşündükçe nefes alamıyordu.

Daha da kötüsü korkuyordu; çünkü Aren onun nereye gitmeyi amaçladığını biliyordu. Onu durdurmaya gücü yetmiyordu.

"Demek Nerastis burası." Lara güvertede yanında durmuş,

gemi yanından geçerken devasa şehri izliyordu. "Geceleri güzel görünüyor."

"Işıkların seni kandırmasına izin verme, burası bir bok çukuru," diye cevapladı Zarrah. "Yarısı yanmış. Yarısı moloz. Pis içki işletmeleri, bitlerle dolu genelevler ve olası her arzuya ya da bağımlılığa hitap eden itibarsızlıklarla dolu. Surların ardında bulacağınız tek kişiler, onun adına savaşması için para ödenenler ve ayrılmak için çok fakir olanlardır."

Yine de bunun için savaşmayı bırakamıyoruz. Aren, Lara'nın kumandanın söylenmemiş sözlerini onun kadar net duyup duymadığını merak etti.

Zarrah, "Maridrina tarafındaki sahile olabildiğince yaklaşacağız ve sonra sizi kıyıya kürek çekerek götüreceğim," dedi. "Ondan sonra tek başınasınız."

Sonuncusu, etrafındaki denizcilerin ve askerlerin yararınaydı çünkü yollarını ayırdıkları an, işlerin başladığı andı.

"Kumandan," diye seslendi kaptan yumuşakça. Maridrinalı devriyelerine karşı temkinli bir şekilde konuşuyordu. "Yelkenleri indiriyoruz ve şalopayı hazırlıyoruz. Onları kıyıya götürmek için kürek çekmek istediğinizden hâlâ emin misiniz?"

"Oldukça."

Suya indirilen küçük tekneye binerken gemideki hiç kimse konuşmadı, Jor kürekleri eline aldı.

"Dikkatli ol," dedi Zarrah. "Seni buraya getirdiğimin haberi hızlı atlar ya da yelkenlerle önden gitmiş olabilir. Saksağan orada seni bekliyor olabilir."

Aren içgüdüsel olarak belindeki silahlara dokundu ve ay ışığında herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını görmek için gözlerini kıyıda tuttu.

Ama hiçbir şey yoktu.

Zarrah, "Maridrinalıların şüphelenmemesi için mümkün olan en son saate kadar burada, Nerastis'te kalacağım," dedi. "Ardından kuzeye yelken açacağım ve filomu kıyılarınızda

demirleyeceğim, tıpkı anlaştığımız gibi. Sinyalinizi alır almaz Güney Kalesi Adası'na hareket edeceğiz."

Aren onuncu kez, "Emirlerini yerine getireceklerinden emin misin?" diye sordu.

Zarrah başını salladı. "Ben imparatoriçenin seçilmiş vârisiyim. Kimse onun isteklerine karşı çıkarak konumumu tehlikeye atacağıma inanmayacak. Beni sorgusuz sualsiz takip edecekler."

"Kumsal," diye mırıldandı Jor. "Sessiz olun."

Köpüklü dalgalar onları kıyıya doğru itti, Jor ve Aren tekneyi sudan daha uzağa çekmek için dışarı fırladılar.

"Nöbet tutacağım," diye fısıldadı Lara. Bıçağını çıkardı ve sahilin karanlığına karıştı. Aren onun gidişini izledi, Lara'yı son kez göreceğinden korkuyordu. Hoşçakal demek yerine öylece geceye karışabilirdi.

Zarrah ona bir torba erzak verdi. "İyi şanslar, Majesteleri. Ithicana'nın yanında savaşmayı dört gözle bekliyorum."

Aren, Jor'un tekneyi suyun derinliklerine itmesini izledi. Zarrah tekrar küreklerin başına geçti ve gemi karanlığa gömüldü. Bunun ardından sahilden yukarıya, dik yamaçlarla kaplı tepenin eteklerine doğru yürüdüler.

Lara karanlıktan ayrılıp ortaya çıktı ve üçü sessizlikte yan yana durdular. Jor boğazını temizledi. "Buranın hemen kuzeyinde bir köy var. Amaçlarımıza hizmet edecek bir gemi bulmak için keşif yapmaya gideceğim."

Aren başını salladı ancak Jor hareket edemeden Lara elini uzatarak yaşlı askerin kolunu tuttu. "Elveda, Jor."

"Elveda, Lara." Jor başını eğdi. "Onu bize geri getirdiğin için teşekkür ederim." Sonra sahilden aşağıya doğru koşarak yola çıktı.

Sessizlik içinde durdular, etraftaki tek ses dalgaların kükremesi ve çalılıklarda hışırdayan rüzgârdı. Sonunda, "Bana nereye gitmeyi planladığını söyler misin?" diye sordu Aren.

"Muhtemelen bir süreliğine saklanacağım. kıyıya yakın duracağım. Böylece savaşın nasıl gittiğini ilk duyan kişilerden olabilirim. Umarım seni kendi haline bıraktığım için pişman olmam."

Aren onu duymazdan gelerek aralarındaki mesafeyi kapattı. "Bana yalan söyleme. Şimdi değil."

Lara sessiz kaldı, ay ışığı saçlarını ve tenini gümüşe çeviriyordu. "Ölmesi gerekiyor."

"Biliyorum ama bunu yapan kişi olmana gerek yok. Keris'in o çok istediği tacı kazanmasına izin ver, ellerini kirletmesinin zamanı geldi." Elini kaldırıp Lara'nın yüzünün yan tarafına yasladı. "Sen Silas'a suikast girişiminde bulunmadan da endişelenecek birçok şeyim var. Yapmam gereken şeyler yeterince kötü..."

Son sözünü yarıda bırakarak duraksadı. *Gitmene izin vermek zorunda olmak yeterince kötü.*

"Eğer babamı öldürebilirsem, bu şey kavga etmeden de sona erebilir. Keris barışa o kadar hevesliyse Ithicana'dan çekilir. Sonrasında zaten başını Zarrah ve Valcotta'yla ilgili daha büyük hırslarına çevirecek."

"Ya da yakalanıp öldürülürsün."

"Bu riske değer."

Aren başını salladı. "Seni daha önceden de bir suikastçı olarak kullanmazdım, Lara. Ve şimdi de bunu yapmayı reddediyorum. Bana söz ver, bunun peşini bırakacaksın."

"Hayır." Lara kararlıydı. O anda, Aren tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Lara bunu asla kabul etmeyecekti. Onun en sevdiği özelliği buydu.

Ve en nefret ettiği özelliği.

Aren kuma tekme atarak ay ışığına baktı. Ancak bir an sonra gözüne bir şey ilişti. Bir silaha yansıyan ışığın parlaması. İleriye doğru atlayarak Lara'yı yere devirdi ve onunla bir kayanın arkasında yuvarlandı. "Koş!"

Sendeleyerek ayağa kalkıp çalılıklara daldılar, üzerlerinden oklar fırlıyordu.

"Git, seni koruyacağım!" Lara onu itiyordu ancak Aren bileğini yakaladı ve onu kendine doğru çekti.

"Hayatta olmaz."

Çalılıkların arasından sürünerek geçtiler, karanlığın örtüsünün altında saklandılar. Jor'un at bulmaya gittiği köyün etrafından dolaşırken gemileri gözlüyorlardı, Maridrina askerleri onları ararken birbirlerine çarpıyorlardı.

"Takviye çağırın! Onlara arkadan gelen Valcottalı akıncılar olduğunu söyle!" diye emretti bir adam, tanıdık bir sesi vardı.

Çünkü Keris'indi.

Toprak nemliydi, o ve Lara arkalarında kör bir adamın bile takip edebileceği bir iz bırakıyorlardı. Acele etmek zorundaydılar.

Aren kuzeydeki köye doğru ilerleyerek ağaçların arasında sessizce hareket etti. Lara o kadar sessizdi ki, orada olduğunu bilmesinin tek nedeni bileğini tutmasıydı.

"Bu tarafa gittiler!" Arkalarından bağırışlar yankılandı ve yamaçtan yukarıya doğru ilerleyen bir at, köy yönünde dörtnala koştu.

Aren saklanmaktan vazgeçerek çalılıklardan düştü. Çok yaklaşmışlardı. Şimdi yakalanamazlardı.

Bir an sonra kendilerini açık havada buldular, dar sahilde hızla koştular. Ancak arkalarındaki süvari de aynı şekilde dörtnala hareket ediyordu.

Gri at onlara doğru koşuyordu, binicisi boynunu eğmişti, bir elinde ucu parlayan bir kılıç tutuyordu. Adam arkaya eğildi, dizginlere asılarak pelerinini açtı ve yüzünü ortaya çıkardı.

"Nerastis'te ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye sordu Keris. Ardından başını iki yana salladı. "Önemi yok. Kaçmalısınız. Arkanızdan geliyorlar ve size yardım edecek bir konumda değilim."

Maridrinalı askerler çalılardan fırlayıp sahile hücum etti, hızla onlara doğru koştular. Keris öfkeyle yüzünü buruşturduktan sonra, "Valcottalıları yakalayın! Kaçıyorlar!" diye bağırdı.

Lara'nın kolunu bırakmayan Aren koşarak suya doğru ilerledi, Jor orada küçük bir balıkçı teknesini sahile bağlayan iplerin düğümünü çözmekle meşguldü.

Ama Maridrinalılar çoktan peşlerindeydi.

Kılıçlar çarpıştı. Aren dönünce Lara'nın onlarla savaştığını gördü, kılıcı ay ışığında gümüş bir parıltı gibi ışıldıyordu. Onlarca askere karşı tek başına mücadele ediyordu. "Git!" diye bağırdı Aren'a. "Durma!"

"Hadi ama, Aren," diye tısladı Jor. "İt şunu!"

Aren onu duymazdan gelip tekneyi serbest bırakarak Lara'ya doğru koştu. Silahını çekerken bir askeri deşti, yere düşen adamın çığlığını duymamıştı bile; çünkü önemli olan tek şey Lara'nın yanına ulaşmaktı. Başka bir adam daha öldürdü, sonra birini daha. Artık Lara'yla birlikte dövüşüyor, onları savuşturuyordu.

Liman birdenbire Maridrinalılarla doldu, takviye kuvvetler oraya ulaşıyordu.

Bu iş burada bitecekti.

Aren'a göre kraliçesi arkasındayken birlikte savaşarak ölmek, kötü bir ölüm sayılmazdı.

"Geri çekilin!" Keris'in sesi kaosun içinde yankılandı, prens eyerinde dik duruyordu. "Geri çekilin!"

Maridrinalı askerler emre itaat etmek için dörtnala koştu. Aren tam zamanında arkasını dönerek ilk Valcotta şalopalarının kıyıya vardığını, onlarca askerin dışarı fırladığını gördü. "Valcotta için!" diye bağırdı Zarrah. Yanından koşarak geçerken, "Yoldan çekil, Ithicana," diye seslendi.

Jor balıkçı teknesini suya indirmişti, Aren ve Lara dalgaların arasında su sıçratarak tekneyi daha da uzağa iterken Jor da tek başına yelkenleri açmak için mücadele ediyordu. Teknenin içi-

ne tırmanan Aren iplerin düğümlerini açmaya yardım etti. Lara teknenin kenarına tutunup sertçe suyu tekmeliyor, onları daha da derin sulara itiyordu. Valcottalılar şimdiden geri çekilmeye başlamıştı.

Aren, "Atla," diye bağırdı yelkenleri açarak. "Gitmemiz gerek."

Ama Lara cevap vermedi.

Aren içi dehşetle dolarken arkasını döndü. "Lara!"

Lara hâlâ oradaydı. Hâlâ yüzüyordu. Başını kaldırıp onunla göz göze geldi. "Hoşça kal, Aren," dedikten sonra tekneyi bırakarak kıyıya doğru yol aldı.

İçgüdüleri ağır basmıştı.

Aren suya daldı, aşağıya uzanıp Lara'nın kemerini yakaladı ve onu sudan çıkardı. Lara teknenin kenarına takılan bilekleri yüzünden geriye tökezleyerek kollarına düştü.

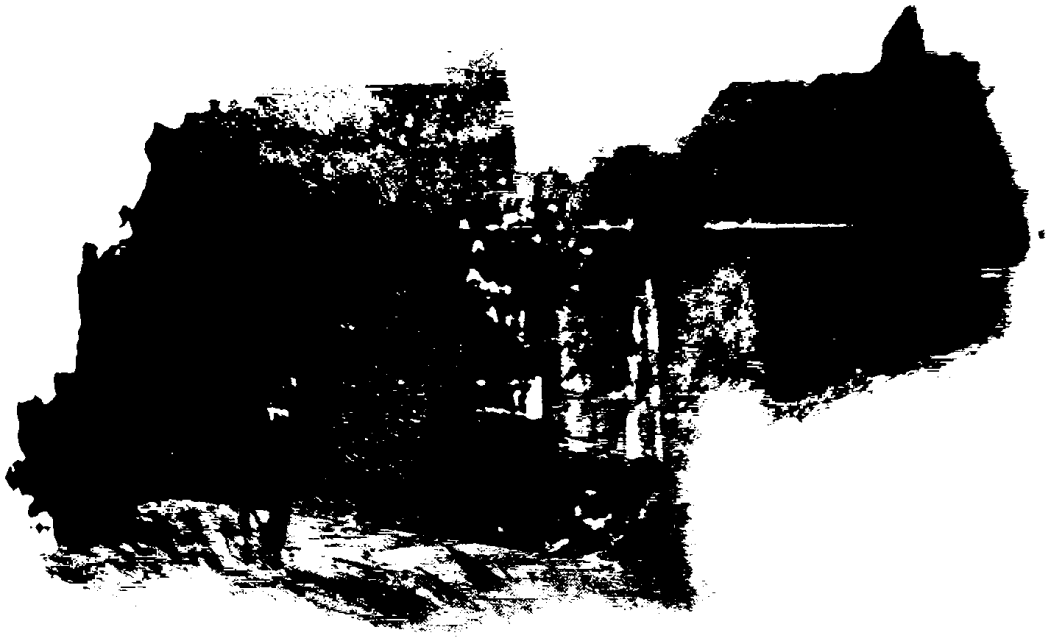
"Ne yapıyorsun?" Lara kollarında dönerek onunla yüz yüze geldi, bacakları teknenin güvertesinde birbirine dolanmıştı.

Aren ne yapıyordu böyle?

Cevabından emin olamayarak, "Eve dönme vakti geldi," diye karşılık verdi.

45
AREN

Onu geride bırakma şansı yoktu.

Aren kendisine bunun liman asker kaynadığı için olduğunu, onun yakalanıp öldürülmemesi için yaptığını söyledi. Başka seçeneği olmadığını. Ama asıl sebep, onun gitmesine izin verme zamanı geldiğinde bunu yapamamış olmasıydı.

"Başına kötü bir şey gelmezdi." Jor, Lara'nın uyuduğu yere bir bakış attı. Göğsünün yavaş yükselişi ve düşüşü şafağın büyüyen ışığında görülebiliyordu. "Dalgalar onu kıyıya geri itecekti."

"Onu bekleyen askerlerin kollarına."

"Bizim askerlerimiz yerine Maridrinalı askerlerin kollarına gitmesi daha iyi. Keris, kaçabilsin diye onu yeterince uzun süre hayatta tutmak için bir bahane üretebilirdi. Aynı şeyi başarabileceğini mi sanıyorsun?"

Aren'ın buna verebileceği bir cevabı yoktu çünkü Lara'nın onun yüzünden yağmurdan kaçarken doluya tutulduğunu bili-

yordu. Amaçları, Merkez Kale kışlasından geriye kalanlarla buluşmak için doğrudan Ithicana'ya yelken açmaktı. Askerlerinin Lara'yı ilk görüşte öldürmeye çalışması mümkündü.

Aren onları durdurmak için tam olarak ne yapabileceğinden emin değildi.

Jor, "Bu gece Maridrina'nın sahiline dönmeliyiz," dedi. "Onu bırakıp kendi yolunu çizmesine izin verebiliriz."

"Zamanımız yok! Sakin mevsim neredeyse bitti ve ilk fırtınalar başlamadan önce saldırmamız *gerekiyor*." Aren onların ardından bir ağ attı. Karnı açlıktan gurulduyordu, Zarrah'ın onlara sağladığı erzakların çoğu sahilde terk edilmişti. "Ayrıca, bir devriye tarafından yakalanma şansı çok fazla. Açık suda kalırız."

"Devriyeler de açık suda. Ayrıca bu Maridrina işi hurda yığınıyla onlardan kaçma şansımız yok."

"Olmaz dedim."

Jor suya tükürdü. "Onu öldürteceksin. Sırf onu Ithicana'ya geri getirdiğin için kendini de öldürtebilirsin."

Ağı teknenin arkasına bağlayan Aren, dönüp bakınca Lara'nın uyandığını ve onu izlediğini gördü. "Bir çözüm yolu bulacağım."

Lara başını iki yana salladı ama hiçbir şey söylemedi, sadece yana yuvarlandı ve yelken bezini omuzlarının üzerine çekti.

Yine de tüm sözlerine rağmen, kuzeye yelken açarken Aren'ın aklına hiçbir fikir gelmemişti ve sonunda Ithicana'nın eteklerine ulaştılar. Oraya vardıklarında tespit edilmekten kaçınmak; adalar arasındaki gizli ve tehlikeli yollardan süzülürken, sis örtüsünün altına saklanırken, dalgaların altında gizlenen sonsuz tehlikelere yakalanmaktan kaçınmaya çalışırken tüm odağını meşgul etmişti.

Jor'un Merkez Kale kışlasının saklandığına inandığı adaya vardıklarında üçü de tuz lekesiyle kaplı ve yorgundu, sinirleri ve öfkeleri sınıra giderek yaklaşıyordu.

"Aptal Maridrinalı pislik." Jor balıkçı teknesine tekme attı. "Bunu ilk fırsatta yakacağım."

Aren ona bir cevap vermedi, sadece Lara'ya bakmakla yetindi. "Başlığını kapat. Seni tanımadan önce onlarla konuşma fırsatı elde etmeyi tercih ederim."

Çenesinin hafif esnemesi, saçlarını ve yüzünü gizlemek için başlığını yukarı çekerken sinirinin tek işaretiydi. Ellerinde bir bıçak belirdi ancak bir kalp atışı sonra tekrar kayboldu. Aren ise pelerinini kaldırdı, hazır olmadan önce halkının kendisini tanımasını o da istemiyordu.

Jor'un ona uzattığı küreği alarak tekneyi var gücüyle kayadaki dar boşluğa sürmeye çabaladı, uçurumun tepeleri sisle kaplıydı. Etrafta kuşların çığlıkları ve suyun kayalara sıçramasından başka ses yoktu· ama halkının orada olduğunu biliyordu. İzlediklerini biliyordu. Bir Maridrina teknesinde oldukları göz önüne alındığında, oklar muhtemelen kafalarına doğrultulmuştu.

Daha derine indiler, kayalıklar artık güneş ışığının suya ulaşamayacağı kadar yüksekti. Ancak Aren altlarında yüzen büyük yüzgeçli şekli fark etti ve ilerlemesini izledi. Köpekbalığı yükselip kafasını sudan çıkardı, böylece onlara göz atabildi ve sonra derinliklere geri döndü.

"Kötü alamet," diye mırıldandı Jor. Fakat Aren onu duymazdan geldi. Tekneyi bir virajın etrafında gevşetti, kayalıklar düşerek on iki tane Ithicana gemisinin sahilin küçük kıyısına çekildiği küçük bir lagünü ortaya çıkarmıştı.

Aren küreğini sudan kaldırarak kıyıya doğru sürüklenmelerine izin verdi. Askerleri ortaya çıkmadan bir an önce ağaçlardaki hareketi seçebilmişti, silahlarını tekneye doğrultmuşlardı. Askerlerinin perişan görünümlerini, yırtılmadıkları kısımlardan yamalanmış giysilerini, dağınık saçlarını ve birçoğunun taktığı deri maskelerin altındaki kalın sakallarını görünce midesi düğümlendi.

Ama silahları keskin ve parlak bir şekilde parlıyordu.

"Onları başka bir yere yönlendirin." Jor kayıktan indi. "Hepiniz benim kim olduğumu biliyorsunuz."

Tek bir tanesi bile silahlarını indirmedi.

"Kayıktan in," dedi adamlardan biri. Tanıdık ses Aren'ı ürpertti. "Yavaşça."

İtaat ettiler, dışarı çıktıktan sonra dizlerine gelen suda durdular.

Jor sahile çıktı. "Komuta kimde? Umarım siz beyinsiz aptallardan daha aklı başında biridir."

"Bende," diye cevap verdi diğer adam maskesini çıkararak. Aren sesini zaten tanımış olmasına rağmen, Aster'in yüzünü görünce lanet okudu. Yaşlı adam sadece Kestark kışlanın kumandanı olarak Emra'yı tercih ettiği için Aren'a kin duymakla kalmamış, başından beri Lara'ya hiç güvenmemiş ve bu duruşundan asla vazgeçmemişti.

Aster, "Haftalardır sizden haber alamadık, sizse gitmiş bir Maridrina teknesiyle buraya geliyorsunuz," dedi. "Bunun bir tuzak olmadığını nereden bileceğiz?"

"Tuzak falan değil." Aren pelerininin başlığını açtığında askerlerden şaşkınlık nidaları yükseldi, ağaçların arasından silahlarını indiren birkaç asker daha çıktı.

"Majesteleri!" Aster gözlerini fal taşı gibi açmıştı. Ardından tekrar kıstı, Aren'ın omzunun üzerine odaklanmıştı. "Bu o olmasa iyi olur..."

Aren, Lara'nın pelerinin başlığını açtığını biliyordu çünkü herkes aniden silahını kaldırmıştı. Hızla hareket ederek askerleriyle karısının arasına girdi. "Onu öldürmek istiyorsan, önce beni öldürmelisin."

"Bu kaltak bir hain," diye tısladı Aster. "Binlerce kez ölmeyi hak ediyor. Kaçırılmadan önce bunu kendin söyledin. Kıyılarımıza adım attığı andan itibaren sana böyle söyledim."

"Artık eskisinden daha çok şey biliyorum," diye yanıtladı Aren. Göz ucuyla bir hareketlenme gördüğünde etrafının sarıldığını anladı. "Beni esaretten kurtardı. Ona hayatımı borçluyum."

"Görünüşe göre o zamandan beri senin üzerinde farklı tür bir büyü yapıyor." Aster kaba bir hareket yaptı. "Onu Ithicana'ya geri getirmenin başka bir açıklaması olamaz. Cadı, seni etkisi altına almış."

"Geri getirdiğim bir şey varsa, o da bir plan ve bu planı gerçekleştirecek müttefikler." Aren içinde yükselen dehşete rağmen kendini sakin kalmaya zorladı. Askerlerine Lara'nın varlığını kabul ettirmenin zor olacağını biliyordu ancak başlarında Aster varken bu neredeyse imkânsız hale geliyordu. "Valcotta köprüyü yeniden ele geçirip Maridrinalıları kovmamıza yardım etmeyi kabul etti."

Askerleri silahlarını sallayarak kıpırdandığında Aren ne kadar zayıf olduklarını fark etti. Deri ve kemikten ibaretlerdi. Eranahl'dakilerin durumu bundan daha iyi olamazdı.

"Ahnna da aynı şekilde Harendell Kralı'nın desteğini aldı. Donanmalarıyla birlikte, kışlalara karşı eş zamanlı bir saldırı gerçekleştireceğiz. Ardından güvenli bir yere sığınıp fırtınanın geri kalanıyla ilgilenmesine izin vereceğiz."

"Sanki bu çok kolaymış gibi." Aster topuklarının üzerinde sallandığında gözleri Aren'ın üstünden kaydı, sonra tekrar geri döndü. "O kışlaları geri almak için aylarımızı harcadık ve karşılığında aldığımız tek şey yoldaşlarımızı kaybetmek oldu."

"Öncesinde dağınık bir halde olduğumuz için," dedi Aren. "Bu sefer daha stratejik davranacağız. Bu sefer kaybetmeyeceğiz."

Aster de diğerlerinin yaptığı gibi başını salladı. İkna olmamışlardı. Ama aynı zamanda korkuyorlardı. Bu istilanın bedelini ödemişlerdi.

"Belki de *savaşmazsan* ne olacağını düşünmelisin."

"Eranahl açlıktan ölüyor. Köprüyü geri almazsak, fırtına mevsimi geldiğinde şehrin boşaltılması gerekecek ve evlerine dönen insanlar olmayacak. Bu da insanların Harendell'e, Valcotta'ya veya rüzgârın onları götürdüğü yere kaçacağı anlamına geliyor. Ve halkı olmadan, Ithicana artık var olmayacak."

"Belki de böyle olması gerekiyordur."

Aren başını iki yana salladı. "Eğer *herhangi* biriniz buna inansaydı, çoktan gitmiş olurdunuz. Ama işte, burada duruyorsunuz." Risk aldığını bilerek, aralarında duracak şekilde ileri doğru yürüdü. "Bize ait olanı geri almak için bir şansımız var. Beni dinleyin ve sonra seçiminizi yapın."

Bir sopa alıp kumun içine şekiller izlemeye başladı ve yavaş yavaş Ithicana'nın haritasını oluşturdu. "Yapacağımız şey bu."

Zihninde inşa ettiği plan dudaklarından döküldü ve askerlerine köprüyü nasıl geri alacaklarını anlatırken silahlar yavaşça indirildi. Aren onlara evlerini nasıl geri alacaklarını anlattı, krallıklarını nasıl geri alacaklarını. Bitirdiğinde gökyüzü kararmaya başlamıştı, boğazı kuru ve susuzdu. "Ee? Ne diyorsunuz?"

"Bu iyi bir plan," diye itiraf etti Aster sakalını kaşıyarak. Ama sonra gözleri Jor'un yanında sessizce duran Lara'ya geri döndü. "O bu işe nasıl dahil olacak?"

Aren ona cevap veremeden Lara söze girdi.

"Hepinizin benden nefret etmek için sebepleri var," dedi askerlere. "Size Maridrina'nın casusu olarak geldim. Sizi kandırdım. Aldattım. Size ihanet etmek için komplo kurdum."

Askerler oldukları yerde kıpırdandı, ifadeleri acımasızdı ama onu dinliyorlardı.

"Babam beni Ithicana'dan nefret etmem için yalanlarla büyüttü. Böylece hayatımı yıkımınıza adayacak kadar *sizden* nefret edecektim. Ama onun aldatmacasını anladığımda, babamın planlarına sırtımı döndüm. Gerçi bu çok az şey ifade ediyor çünkü olan zaten oldu." Duraksadıktan sonra devam etti. "Affedilmek için burada değilim. Sizden savaşmama izin vermenizi istemek için buradayım çünkü sizi temin ederim ki, babamdan hepinizin edebileceğinden daha fazla nefret ediyorum."

Aster ayaklarının dibinde yere tükürdü. "Bir hainin ölümünü hak ediyorsun."

"Biliyorum. Ama lütfen Ithicana'ya verilen zararın intikamını almama izin ver."

Aren askerleri geri adım atarken sessiz kaldı. Kafa kafaya verip Lara'nın talebini tartışmaya koyulmuşlardı. Sırtından aşağı soğuk terler damlıyordu çünkü Lara'nın ölmesini istemek için gayet haklı olduklarını biliyordu.

Onu neden buraya getirdin? diye sessizce kendini sorguladı. *Neden onu o sahilde bırakmadın?*

Aster birlikten uzaklaştı. "Onu hâlâ karın olarak görüyor musun?"

Evet, diye düşündü Aren ama başını iki yana sallayarak cevap verdi. "Hayır."

"Kraliçe olarak?"

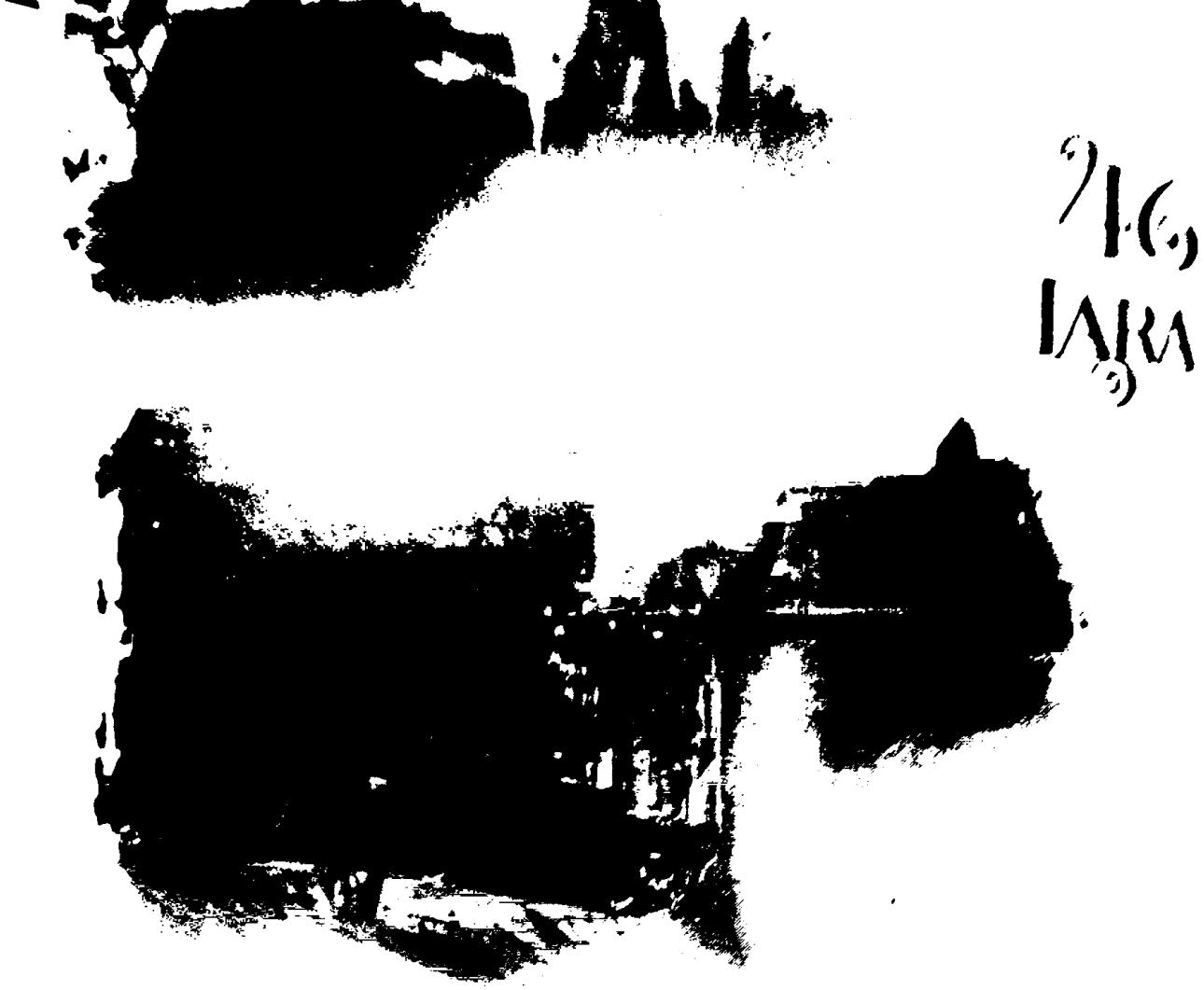
"Hayır."

"Bu iş biter bitmez gidiyor mu?"

Aren cevap vermedi. Aksini söyleyemezdi. Lara'nın bu işten canlı çıkmasını istiyorsa olmazdı. "Evet."

Aster diğer askerlerden birkaçıyla uzun uzun ona baktı. Ardından başını salladı ve kemerinden bir boynuz çıkararak Aren'a fırlattı. "Ithicana'ya eve döndüğünüzü söyleseniz iyi olur, Majesteleri."

Derin bir nefes alan Aren boynuzu dudaklarına kaldırdı, ardından krallığını savaşa çağırdı.

Tam bir Ithicana örneği gösterilmişti, hiçbir gecikmeye yer yoktu.

Lara bunun için onlara derinden minnettardı. Üç gün ve gece boyunca Aren, Jor ve Aster'le birlikte strateji oluşturdu. Plan Ithicana boyunca iletilirken boynuzlar durmadan yankılandı, askerler hareketlerini karanlık veya sisle gizlemeye dikkat ederek tüm küçük adalara dağıldı. Merkez Kale kışlası üç yüz askere yaklaşıyordu ve ne zaman başka bir tekne daha fazla asker getirse, Lara ne olacağını bilerek dişlerini sıkıyordu.

Onu tehdit etmediler.

Hayatına kastetmediler.

Aren'ın onu idam etmesi için daha fazla talepte bulunmadılar.

Lara'ya verdikleri tek şey gerçekti ve bu çok daha kötüydü. Birbiri ardına oturup Maridrina istilası nedeniyle neye katlandıklarını ona anlattılar.

Onun yüzünden.

Önce Aster anlattı. "Kızım Raina, kardeşinin köprüden geçen *maiyetinin* bir parçasıydı." Sesi boğuk çıkıyordu. "Halkın onu katletti, sonra yoldaşlarıyla birlikte çürümek üzere cesedini köprünün altına astı."

Lara bembeyaz kesildi ancak Aster hikâyesini bitirmemişti.

"Yeğenimi öldürdüler. Ama öncesinde ona karısının ölümünü izletmeyi ihmal etmediler. Bunu biliyorum çünkü oğulları ormanda saklandıkları yerden buna tanık oldu. Çocuğu ve diğer çocuklardan birkaçını yarı aç halde bulduk, yanmış köylerinde bulabildikleri artıklarla yaşıyorlardı. Ebeveynlerinin cesetleriyle birlikte yaşıyorlardı çünkü hiçbiri onları hareket ettirecek kadar büyük değildi."

Lara kustu, midesi boşaldığında bile karnı ağrımaya devam ediyordu. "Üzgünüm."

Aster sadece ona iğrenerek bakmakla yetindi. "Karım ve diğer çocuklarım Eranahl'da. Onları neredeyse bir yıldır görmedim. Hayatta olup olmadıklarını bile bilmiyorum, sadece eğer öyleyse, aç kaldıklarını biliyorum. Korkuyorlar. Bense onlara ulaşamıyorum."

"Onları tekrar görmen için dua edeceğim."

Aster başını sallayarak ona baktı. "Muhtemelen bu hayatında değil."

Sırada bir kadın asker vardı. "Üç oğlum Eranahl'da. Orası her zaman bir sığınak olmuştur. Ama şimdi..." Sesi çatladı. "Onları orada *bıraktım*."

"Doğru seçimdi. Orada, burada olduklarından daha güvendeler."

Kadın başını yavaşça salladı, gözleri nefretle doluydu. "Hiç tehlikede olmamalıydılar."

On altı yaşlarında bir çocuk ondan sonra söz aldı. "Kız kardeşimi Gamire Adası'nda esir aldılar." Ellerini yumruk yaptı. "Halkınızın mahkûmlara ne yaptığını biliyor musunuz?"

Tanrı aşkına, bilmez miydi? "Onu kurtarmaya çalışacağız."

"Yani ondan geriye kalanları geri alacağız demek istiyorsun." Genç adam Lara'nın yüzüne tükürdü. "Hain."

Kaç kişinin onunla konuştuğunu saymamıştı ama gözlerini her kapattığında zihninde dolaşan isimlerin hiçbirini unutmadı, suçluluğunun yükü altında uyumak neredeyse imkânsızdı.

Aren da aynı şeye maruz kalıyor muydu bilmiyordu çünkü onu zar zor görüyordu. Bunun nedeni kısmen de olsa Aren'ın her uyanık dakikasını strateji yaparak geçirmesiydi. Fakat Lara, gerçek sebebin ondan kaçınması olduğunu biliyordu. Başka seçeneği olmadığını bilmesine rağmen,

Aster'le yaptığı konuşmayı aklından çıkaramıyordu.

Karısı değildi.

Kraliçesi değildi.

Ona ait değildi.

"Hazır mısın?"

Lara yerinden sıçradı, dönüp baktığında Aren'ı arkasında dururken buldu. Ithicana kıyafeti giymeye geri dönmüştü ama saçları hâlâ uzundu, koyu renk bukleleri yanaklarına dokunuyordu. Belindeki kemere bir pala takılmıştı ve yayı tam teşekküllü ok takımıyla birlikte omzunda asılıydı.

Aren metali parlayan keskin kılıcı ona uzattı. "Zamanı geldi."

Kısa bir süre önce onlara yeniden katılan Lia, teknede duruyordu. Genç kadınla birlikte teknede Jor, Aster ve üç Ithicanalı daha vardı. Onların ötesinde, askerlerle dolu başka bir gemi koyda yüzerek onları bekliyordu. Lara içeri girip içgüdüsel olarak kimsenin yoluna çıkmayacağı bir yere geçti. Sonra Jor ve Aster kürekleri alarak dar uçurumlar arasında hareket ettirdiler.

Sakin suyun üzerinde ağır bir sis asılıydı, görünürlüğü her iki yönde de birkaç adımlık mesafeye düşürüyordu. Adaların

etrafından dolaşırken kimse fısıltıdan daha yüksek sesle konuşmadı.

Aren onun yanında diz çöktü, dizlerinin üzerinde duran bir yay vardı. Yüzü ifadesizdi ancak küçük işaretler gerginliğini belli ediyordu. Yayı dizine yaslaması. Çenesindeki kasların sıkılaşması, sonra gevşemesi. Herhangi bir ses olduğunda başını çevirip bakması.

Derken bakışları onun üzerinde durdu. "Gamire'ı alacağız," dediğinde Lara'nın kalbi duracakmış gibi atmaya başladı.

Gamire, ninenin adasıydı. "Neden Merkez Kale değil?

"Mahkûmları orada tutuyorlar. Onları serbest bırakacağız ve adanın kontrolünü ele geçireceğiz. Yarın ise Merkez Kale'ye geçeceğiz."

Merkez Kale stratejik olarak daha iyi bir hedefti ancak Lara onun neden bu seçimi yaptığını anlıyordu.

Aren kemerinden bir maske alıp ona verdi. "Savaş için. Köprünün tepesine çıktıktan sonra yakınımda dur. Beni takip et."

"Kimseyi sırtından bıçaklama," diye mırıldandı Aster. Ne Lara ne de Aren onun sataşmasına bir tepki göstermedi. Şimdi bunun sırası değildi.

Köprü üstlerine dolanan gölgeli gri bir şekil halinde sisin içinde belirdiğinde Ithicanalılar yelkenleri indirdi, tekneler okyanustan yükselen iskelelerden birine doğru sürüklendi. Her yerden sivri uçlar fırlıyor, gemilerin fazla yaklaşmasını engelliyordu ve bunların üstündeki kayalar o kadar pürüzsüzdü ki, en iyi dağcılar bile kaygan yüzeye tutunmayı başaramazdı.

Ama teknenin önünde Lia çizmelerini çıkarmış, boynuna ve omzuna ince uzun bir ip iliştirmişti.

"Yüzeyin altında bir açıklık var," diye mırıldandı Aren. Nefesi Lara'nın kulağına değince vücudundan aşağı hafif bir titreme gönderdi. "Yukarı yüzecek, sonra köprünün tepesine erişimin olduğu iskelenin içine tırmanacak. İpi bırakacak ve geri kalanımız tırmanacak."

"Neden tırmanıyor? Neden aşağı yüzmüyor?

Kenara doğru eğilen Aren, teknelerinin altından geçen büyük gölgeyi işaret etti. Üstelik yalnız değildi. Devasa köpekbalıklarının iskelenin etrafında dönmesini izlerken Lara'nın tüyleri korkuyla diken diken oldu.

Ama Lia hiçbir endişe göstermiyor, bir eli direğe yaslanmış halde suyu izliyordu. Diğer tekne biraz uzaktaydı, Lara kanla dolu olduğundan şüphelendiği bir kovayla birlikte bir çuvaldan sarkan balıkları çekerken onları izledi.

"Lia hızlıdır," dedi Aren yumuşak bir sesle. "İskeleye inmek ve içeri girmek için sadece birkaç saniyeye ihtiyacı olacak." Gözleri söz konusu kadına doğru kaydı. "Hazır mısın?"

Lia başını salladığında Aren diğer tekneye işaret vermek için elini kaldırdı. Askerlerden biri kanı suya attı, ardından ölmekte olan balıkları karışıma atmaya başladılar, yaratıklar yüzeye sıçradı.

Lara'nın dikkati aşağıdaki derinliklere kaydı, büyük şekiller yüzeydeki karışıklığın yönünde ilerlemeye başlamıştı.

Lia dizlerini büktü, dalmaya hazırdı.

Derken yukarıdan bazı sesler duyuldu.

Lara, Lia'nın elini tuttu ve onu geri çekti. Genç kadın karşı çıkmaya kalkınca eliyle ağzını kapattı. Diğer eliyle yukarıyı gösterdi ve ağzını açarak, "Devriye," dedi.

Teknedeki herkes hareketsiz kaldı, onlar dinlerken Aren diğer mürettebata sessiz olmaları için işaret veriyordu.

Lara erkek sesleri seçebiliyordu ama köprü onların ne dediğini duyamayacağı kadar yüksekteydi. Ya da orada kaç kişinin olduğunu bilmesi için.

Buna rağmen Aren başını salladı, el hareketleriyle sessizce sinyal vererek diğer tekneye iskeleden uzaklaşmasını ve açık suya girmesini söyledi.

Ancak araya mesafe koyduktan sonra lanet okudu ve yumru-

günü teknenin kenarına vurdu. "Öğle yemeği için seçebilecekleri tüm yerler arasında, burayı buldular."

"Kullanabileceğimiz başka bir iskele var mı?" diye sordu Lara.

"Gamire yakınlarında yok," diye yanıtladı Jor. "Üstelik zamanımız daralıyor."

"Bir tane var." Bütün kafalar Aren'a döndü. "Daha yakın, bu sayede geciksek bile plana bağlı kalacağız."

"Olmaz," dedi Jor açıkça. "Başka bir yol buluruz."

"Başka bir yolumuz yok," diye bağırdı Aren. "En azından plana uyan bir tane yok. Köprünün tepesinden içeri girmeli ve Gamire'ın mancınıklarını çalıştıran Maridrinalıları ortadan kaldırmalıyız, yoksa halkımız saldırdığında açık hedef olurlar."

"O zaman daha güneye gidiyoruz. Tırmanabileceğimiz birkaç iskele var. Hızlı hareket edersek..."

"Maridrinalılar aptal değil. Köprünün tepesinde devriye geziyorlar. Gamire'a geri dönmek için kaç kişiyle savaşmamız gerekir? Saldırdığımıza dair bir işaret almama ihtimalleri nedir? Tek yol bu."

Jor'un yüzü kızardı. "Hayır dedim. Çok yavaşım ve bu mürettebatın hiçbirini bu tür saçmalıklarla riske atmıyorum."

"Zaten yapan ben olmalıyım," dedi Aren. "En hızlınız benim."

İşte o zaman, Lara köprünün tepesine ulaşmaları için neyi önerdiğini fark etti.

Yılan Adası.

Jor homurdanıyordu. "Hayatta olmaz," dedi Lara. "Ben yaparım."

Her iki adam da ona bakmak için tartışmayı bıraktı, teknedeki diğer Ithicanalılar da öyle.

"Yapacağım," diye tekrarladı Lara. "Hızlıyım ve iyi bir tırmanıcıyım."

Lia bariz bir onayla dişlerinin arasından ıslık çaldı ancak Jor

ona daha fazla tepki vermesini susturan bir bakış attı. Ancak Ithicanalıların ona ilgiyle bakmasını susturamadı.

Aren'ın çenesi kasıldı. "Göründüğünden daha zor, Lara. Eğer yılanlardan biri seni sokarsa, yardım etmemizin imkânı yok. Felç olmadan önce tırmanışı yapamazsın ve eğer düşüş seni öldürmezse, daha büyük yılanlardan biri işi bitirir. Üstelik hepsini bir ip taşırken yapman gerekiyor."

Lara omuz silkti, bu tavrın omurgasına doğru ilerleyen korku dolu sıçramayı gizlediğini umuyordu. "Ölürsem senin için büyük bir kayıp olmaz. Eğer beni yemeye çalışmakla meşgul olurlarsa, bu sana tırmanışı yapman için daha iyi bir şans verebilir."

"Haksız sayılmaz," dedi Jor. "Ama karar senin."

Aren hiçbir şey söylemedi. Lara gözlerinde, onun yerine kendisi de dahil olmak üzere başkasını riske atmasının nasıl görüneceğini bilerek, bu kararla savaştığını görebiliyordu. Sonunda, "Hadi gidelim," dedi.

Küçük adaya ulaştıklarında Lara'nın sırtından terler akıyordu. Sis ve bulut örtüsü onları suyun üstündeki ve üzerindeki Maridrina devriyelerinden gizliyordu. Aren'ın yılanlarla yarıştığı gün hava güneşliydi. Ama bugün çıkıntıların altında ve kayaların arasında dolaşan yüzlerce yılan sis tarafından gizlenmişti.

Bu da yapmak üzere olduğu şeyi daha da kötüleştiriyordu.

"Bu bir cesaret sınavı değil." Aren yayını omzunun üzerinden attı ve Jor'a hareket eden bir çuval balık verdikten sonra kendine bir balık aldı. "Onları yoldan çıkarmaya devam edeceğiz ve oklarla elimizden geldiğince seni koruyacağız. Ama görüş alanı böyleyken..."

Lara, "Sorun değil," dedi hissetmediği bir güvenle. "Ya önlerindeki iskeleye ulaşırım ya da ulaşmam. Bir avuç okun bir fark yaratması çok muhtemel değil."

Aster yanına gelerek omuzlarına ince uzun bir ip örttü, sonra

kemerine sabitledi. Umduğundan daha ağırdı. Onu yavaşlatacak kadar ağırdı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben..." Aren konuşmaya başladı ama Lara onu dinlemeden tekneden indi ve batık sığlığa atlayıp su dizine gelene kadar adaya doğru yol aldı. Ellerini birbirine kenetleyerek kollarını öne doğru uzatıp sırtını gerdi. "Ben hazırım."

Hazır değildi. Hem de hiç. Dalga seslerinin arasından yılanların hareket ettiğini, davetsiz misafirleri izlerken birbirine sürtündüklerini, yüzlerce dilin tıslamasının tek bir canavar sesine dönüştüğünü duyabiliyordu.

Her iki teknenin mürettebatı da sudaydı, birkaçı balık çuvallarını alıp yılanları yoldan uzaklaştırarak gürültülü bir şekilde zıt yönlere sıçramaya başladı. Geri kalanlar ise Aren da dahil olmak üzere yaylarını yukarıya kaldırmıştı.

Bunu yapabilirsin.

Sahil hareketlendi, kıvrımlı şekiller kuma doğru hareket ederken sisi rahatsız ediyordu.

"Yol nispeten pürüzsüz," dedi Aren. "Ayaklarına güven ve yılanlara dikkat et."

Sanki o bunu bilmiyormuş gibi konuşuyordu.

"Atlayabilirler. Ulaşamayacakları bir yere varmadan önce iskeleden en az on iki metre yukarı tırmanman gerekiyor. Tırmanışı yapmak için en iyi ihtimalle birkaç saniyen olacak."

Lara dişlerini sıkarken başını sallama dürtüsüyle savaştı. Herhangi bir hareket yılanların dikkatini çekerdi.

"Benim işaretimi bekle!"

Bunu yapamazdı.

"Şimdi!"

Lara süratle koşmaya başladı, sahile vururken su sıçratıyor, bacakları birbirine çarpıyordu. Balıkları atıp atmadıklarını görmek için bakmadı. Yılanların onu fark edip etmediğine bakmadı.

Sadece koştu.

Derin kum kayıyor ve ayaklarının altına batıyordu ama Lara Kızıl Çöl'de büyümüştü ve bu his onun için nefes almak kadar doğaldı.

Ancak çölde böyle yılanlar yoktu.

Hayal meyal, yaratıkların dikkatini çekmeye çalışan Ithicanalıların bağrışlarını duydu.

İşe yaramadığını biliyordu. Yaratıkların yakınlaştığını, üzerine çullandığını hissedebiliyordu. Bir yabancıydı ve balıktan çok daha iyi bir ödüldü.

Yola koyulurken sisler etrafında dönüyordu, Lara bakışlarını ayaklarının önüne sabitledi ve bir hareket aradı.

İşte orada. Karanlık bir kafa ona doğru parladı, dişler ve pullarla kaplıydı. Lara öne atladı, zıplayan yılanın üzerinden uçtu, yuvarlandı ve sonra aniden tekrar ayağa kalktı.

Ama onun arkasındaydılar. Hız kazanıyorlardı.

Daha hızlı koştu.

Kaya parçaları çıplak ayaklarını kesiyordu ancak köprü iskelesi sisin içinden çıkarken acıyı zar zor hissediyordu.

Yanından bir ok geçerek aniden beliren bir yılanın başından geçti, vücudu savrulurken ayak bileğine çarparak tökezlemesine neden oldu.

Devam et.

Lara başkalarının etrafını sardığını hissederek ileriye doğru koştu.

Daha hızlı!

"Koş, Lara!" Aren'ın sesi kulaklarını doldurdu, umutsuz sesi onu daha da hızlandırmıştı. Lara kayanın üzerinden atladı, bir şey topuğuna çarptığında dudaklarından bir nefes kaçtı.

"Koş!"

İskele sadece birkaç adım ötedeydi ama yılanların ağır bedenlerinin arkasından yere çarptığını duyabiliyordu.

Neredeyse varmıştı. Gücünü toplayarak kendini sert kayalara fırlattı.

Vücudu iskeleye çarptı. Tutunacak bir yer bulmak için çırpınıyor, parmakları kayıyor, tırnakları yırtılıyor, ipin ağırlığı onu aşağı çekiyordu.

"Lara!"

Hıçkırarak kayayı pençelediğinde parmakları nihayet kavradı. Kalbi ağzındayken yukarıya tırmandı.

Sonra dizinin arkasına bir şey çarptı ve bacağında ağrı başladı.

İçini dehşet kapladı ama yılanlar kendilerini hemen altındaki iskeleye fırlatırken ısırılıp ısırılmadığını görmek için durmaya cesaret edemedi.

"Daha yükseğe tırman!"

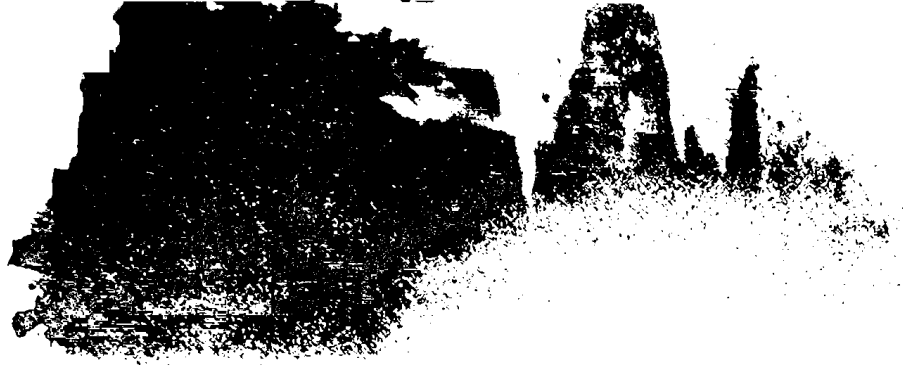
Ayak parmağı kaydı, ağırlığı kollarına yüklenince çığlık attı ama yine de mücadele etti. Adım adım tırmandı, tüm vücudu titriyordu.

Yılanlar onu ısırmış mıydı? Düşüp ölmesine anlar mı kalmıştı? Lara bilmiyordu. Tırmanırken bacaklarından ter mi yoksa kan mı damladığından emin değildi.

Daha da yükseğe çıktı, iskelenin yan tarafına doğru kayarak köprüye tırmanabildi.

Sonunda zirveye ulaşmıştı. Kenardan yuvarlanarak sırtına yaslandı, nefes nefese kalmıştı. Tam o anda kulağına bazı sesler geldi.

Aşağıdaki Ithicanalılara ait olmayan sesler.

27
AREN

Jor ve Aster onu kollarından tutmuş geriye doğru çekiyordu, bir sıçramayla birlikte suya düştüler.

"Ayağa kalktı! Tırmanıyor!"

Ama yılanın onu ısırdığını görmüştü. Minik bir ısırık bile ölümcül olması için yeterliydi. Ona ulaşmak zorundaydı.

Jor'u iterek uzaklaştırdı, suyun içinden sahile doğru tırmanırken birdenbire kafasını suyun altına itti ve yüzü kuma çarptı.

Jor onu saçından çekti. "Mantıklı düşünmen için beni seni boğmaya zorlama, evlat. Bak! Tepeye ulaştı bile."

Haklıydı. Aren sisin içinden Lara'nın iskeleyi dolaştığını, köprünün kenarına tırmanırken rahat bir güvenle hareket ettiğini ve tepede kaybolduğunu seçebiliyordu. Nefes alarak başını eğince su çizgisine yaklaşan, onu ilgiyle izleyen birçok yılan olduğunu fark etti.

"Sadece bir deneyin," diye tısladı onlara ama kaderi cezbetmek yerine tekneye doğru geri döndü.

Ve işte o zaman sesler duydu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Jor. "Devriye."

Aren zar zor nefes alıyordu, dehşet göğsünü bir mengene gibi sarıyordu. Lara'nın belinde sadece bir tane hançer vardı, hızlı koşusundan ve onu izleyen tırmanıştan sonra yorgun düşmüş olmalıydı. Aren'ın oraya tırmanması gerekiyordu. Ona yardım etmesi gerekiyordu.

Ancak kumsal yılanlarla doluydu ve bütün balıklarını yılanları Lara'dan uzak tutmak için yem olarak kullanmışlardı. Ama denemek zorundaydı. Denemek zorundaydı çünkü...

Jor'un eli bileğine yapıştı, diğer eliyle işaret ediyordu.

Lara köprünün kenarından geri tırmanmıştı ve orada asılı duruyordu, sisin içinden zar zor görülebiliyordu.

"Bağırışlar buradan geliyordu." Bir Maridrinalının sesiydi.

"Hiçbir şey görmüyorum," diye yanıtladı bir başkası. "Gaipten sesler duyuyorsun."

"Bu lanet sis yüzünden," dedi bir başkası. "Hiçbir şey görememek, insanı delirtmeye yetiyor."

En az üç kişilerdi ama muhtemelen daha fazlası da vardı.

"Bizi göremiyorlar," dedi Jor alçak sesle, sonra Lia ve diğerlerine sessiz kalmalarını işaret etti. "Yakında devam edecekler."

Ancak Maridrinalı askerler Lara'nın parmak uçlarından sarkan seslerin süzüldüğü yerin hemen yanında durdular.

İlk asker,"Ithicanalılar bir iş çeviriyor," dedi. "Hissedebiliyorum. Geçen gün çalan o borazanlar, tekrar tekrar aynı mesajı verdi."

"Bir iş çeviriyorlarsa ne olmuş? Yalnızca hayal kuruyorlar. Hayatta kalan birkaç yüz kişiden fazlası olamaz ve eğer askerlerini kendi savunmalarına karşı atmak isterlerse, bizim için bir o kadar iyi olur. Hepsi ne kadar erken ölürse, şarap kadehime ve kadınlara o kadar çabuk dönebilirim."

Maridrinalılar güldüler, sesleri sisin içinde yankılanıyordu.

Aren öfkeyle gerildi ancak Jor kolunu sertçe tutup onu durdurdu. "Savaşı sonrasına sakla."

Ama görünüşe göre Lara'nın başka planları vardı.

Aren sessizce köprünün tepesine tırmanırken onu çaresizce izledi.

Hava çığlıklarla bölündü.

Çığlık atan bir asker yandan uçtu, kumun üzerinde çıkardığı bir gümbürtüyle karaya daldı, yılanlar bir anda üzerindeydi. Ancak Aren, bakışlarını yukarıdaki sis girdaplarından ayıramadı, savaştan görebildiği tek şey buydu. Homurdanmalar ve gümbürtüler kulaklarını doldurduğunda bu sefer başka bir adam suya düştü.

Lia göz açıp kapayıncaya kadar ölmekte olan askerin peşindeydi, o kimin baskına geldiğini haber vermeden önce boğazını kesti.

Başka bir çığlık, koşan ayak sesleri.

Ardından sessizlik.

Aren nefes alamıyordu. Kıpırdayamıyordu. Köprüye bakıp beklemekten başka bir şey yapamıyordu.

Lütfen hayatta ol.

Sonra bir ıslık çaldı, iki hızlı cıyaklama sesi ve sonrasında uzun bir tiz ses duyuldu. Aren ağır bir nefes verdi ve yayını suda yüzdüğü yerden aldı. Bir an sonra Lara ipin ucunu düşürdü.

Lia tırmanmak için kullandıkları ağır düğümlü ipi sonuna kadar bağladığında Lara onu yukarı çekerek köprüye sabitledi.

Bir ıslık daha.

"Önce ben gideceğim," dedi Lia ama Aren onu duymazdan geldi. İpi yakalamak için zıplayıp tırmandı, zirveye ulaştığında omuzları yanıyordu.

Lara cesetlerin arasında duruyordu, yüzü ve giysileri kanla kaplıydı, aldığı tek yara izi yarılmış bir dudaktı.

"Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim." Lara hafifçe sallandığında korku Aren'ın omurgasından yukarı tırmandı. Dizlerinin üzerine çökerek,

Lara'nın gevşek pantolonunun bacağını sarstı. Baldırını ısıran yılanın gücünden canlı kırmızı bir iz vardı ama mucizevi bir şekilde, yaratığın dişleri cildi yırtmamıştı.

"Aren, ben iyiyim." Geri çekilmeye çalıştı ama Aren parmaklarını kumaştaki ikiz deliklerden iterek onunla göz göze geldi, nasıl bembeyaz kesildiğini fark etmişti. "Sadece şanslısın, olan bu," diye homurdandı Aren. Öfke korkusunu kovalamıştı.

Lara'ya karşı öfkeli değildi. Kendisine karşı öfkeliydi.

Onu neden buraya getirmişti? Neden onu o kumsalda bırakmamıştı?

Ondan uzaklaşarak başka bir devriye gelmesi ihtimaline karşı cesetleri köprüden itmeye başladı. Bitirdiği zaman, ekibinin geri kalanı köprünün tepesine varmıştı. Hepsi Lara'ya yeni bir saygıyla bakıyordu, Aster bile.

"Gidelim," diye emretti Aren. "Gamire'ın savunmasını yıkmak için sadece üç saatimiz var."

Gamire'a kaçarken sadece bir Maridrina devriyesiyle karşılaştılar, askerler Aren'ın onları yarım mil öteden duyacağı kadar yüksek sesle konuşuyorlardı. Sisin içinde olan şey buydu; buna alışkın olmayanlar buğunun sesi nasıl nemlendirdiğini, herhangi bir gürültünün geldiği yönü nasıl bozduğunu anlamıyorlardı. Ama Aren'ın sık sık kullandığı bir silahtı. Ve iyi kullandığı bir silah.

Adamlar silahlarına ulaşamadan ölmüşlerdi.

Kılıcını elinden bırakmayan Aren, Maridrinalıların koruduğu kapaktaki tetiği sessizce serbest bıraktı. Yaylar taş levhayı kendisinin ve Jor'un parmaklarını altına sokabileceği kadar yukarı itti. Bir kalp atışı duymak için etrafı dinledi, sonra bir kez başını salladı ve onu açtılar.

Jor ve Lia'nın ardından köprüye indiğinde küf kokusunu içine çekti. Elini duvara bastırdı, köprünün iç kısmının tanıdık dokusu, diğerleri denizin sesini boğmak için kapağı kapatırken kalbinin hızlı bir şekilde titremesini hafifletmişti.

Sisin aksine köprünün iç kısmı sesi yükseltiyor, geveze Maridrinalıların bir metre kadar yakın olmak yerine kulağa sadece birkaç adım uzaktaymış gibi gelmesine neden oluyordu.

Aren karanlıkta birkaç dakika yürüdü, ardından Jor tarafından kendisine verilen çuvalı aldı. İçinden teneke bir kâse ve içlerindeki malzemeler yanlarına kazınmış işaretlerle etiketlenmiş, üç metal kap aldı. İki tanesini kâseye döküp alçak sesle, "Gidin, hemen arkanızda olacağım," dedi.

Lia ve Jor ambara çekildiler. Onlar dışarı çıktığında Aren üçüncü kabı dikkatlice durdurdu. Derin bir nefes alıp içinde tutarken çuvalın içindekileri kâseye dökerek şiddetli bir şekilde fışkırdıklarını duydu. Kaseyi düşürerek açıklığa doğru koşup zıpladı ve Jor'la Lia, onu köprünün tepesine çekene kadar hiç nefes almadı.

"Ne yaptın sen?" diye sordu Lara sessizce.

"Zehirli duman," diye yanıtladı Aren. "Meltem onu devriyeye doğru götürecek."

Lara kaşlarını çattı. "İskeleye kaçacaklar. Kışlanın geri kalanını uyaracaklar."

"Önce biz oraya varırsak yapamazlar."

Ada görünene kadar köprünün tepesinden aşağıya doğru yakın bir süratle hareket etti. Ardından yavaşladı, böylece hareketleri sessiz kaldı. Alçaktan çömelerek, köprü iskelesinin etrafında dönen sisin içine baktı ve dinledi. Jor, Lia'nın etrafına bir ip bağlarken Aren başını kaldırdı. İki parmağını kaldırdığında genç kadın başını salladı. Sonra elinde silahlarıyla yan tarafa çömeldi.

Saniyeler sonra, bir gürleme ve boğuk bir gümbürtü duyuldu.

Aren ve diğerlerinin inmesi birkaç dakika sürdü, boğuk bağırışlar kulaklarını doldurduğunda açılmasını önlemek için iskele girişinin altına bir kılıç sokmuştu. Bunu merdivenlerden aşağıya doğru koşan çizmelerin gürültüsü ve eller kapıya çarptığında umutsuzca açmaya çalışan gümbürtü izledi.

Çığlıklar yalnızca birkaç dakika sürdü ve sonra sadece sessizlik oldu.

Diğerlerini geri çağıran Aren, kılıcını kapının altından çıkardı. Kapı açıldığı anda duman ve cesetler etrafa saçıldı, kapağın iç kısmı çizikler ve kanla dolmuştu. Aren güvenli bir mesafeye çekilirken Lara'nın yüzüne baktı ama vatandaşlarının korkunç ölümü onu rahatsız ettiyse bile bunu göstermiyordu.

Sessizce adanın kenarına doğru ilerlediler, oraya ulaşmadan hemen önce durdular.

"Ne kadar zamanımız var?" diye mırıldandı Jor'a.

Parmaklarını yalayan Jor onları havaya kaldırdı, sonra omuz silkti. "Yirmi dakika, belki biraz daha az."

Halkının geri kalanının su üzerindeki yerlerinde olup olmadığını bilmenin bir yolu yoktu. Maridrinalıları bir saldırının yakın olduğundan şüphelendirmeden işaret vermenin de bir yolu yoktu. Yapabileceği tek şey, ona planlarını takip edecek kadar güvendiklerini ummaktı. "Kırıcıları çıkaralım."

Gruplara ayrıldılar. Lara ve Jor, onları fırtınalardan sekiz haftalık bir aradan sonra çalılık kalınlığında ağaçların, eğrelti otlarının ve sarmaşıkların arasından geçirirken Aren'ın yanında kaldılar. Lara, halkından herhangi biri kadar sessizce hareket ediyor olmasına rağmen Aren, kendisini onun olduğu yöne doğru bakarken buldu.

Kaşlarını çatarak bileğini tuttu ve döndüğünde, Lara'nın kemerine bir tane taktığını bildiği kendi yüzündeki maskeyi işaret etti.

Lara dudaklarıyla sessiz bir şekilde, '*Hayır*,' diyerek başını salladı.

Ama Aren bileğini bırakmadı. Kırıcıların başındaki askerlerden biri onu görürse ve işaret vermek için bağırırsa, hepsi boşa giderdi.

Lara kaşlarını çatarak elini çamura soktu ve hepsini yüzüne bulaştırarak cildinin ışıltısını sakladı ve daha vahşi görünmesini sağladı. Daha azılı. Okyanus mavisi gözleri onunkiyle karşılaşınca Aren'ın kalbi göğsünde sert bir şekilde gürledi, tanıdık bir ağrıyı andıran arzu vücudunu ele geçiriyordu. Ama sadece başını salladı ve okyanusun kükremesine doğru ilerledi.

Gemi kırıcının her iki tarafındaki siperde dört asker oturuyordu, ikisi de çok uzun süredir sıkıcı bir görevde olanların ilgisizliğiyle sisi izliyordu. Diğer ikisi içeriye bakıyordu; ancak ara sıra yukarı bakarak bir öğle yemeği ekmek ve kuru et yiyorlardı. Jor yayını kaldırdı, sessizce okunu takarken Lara'nın elinde bir fırlatma bıçağı belirdi.

Ama bu adamlar yalnız değildi. Devriyeler adanın çevresi boyunca ilerliyordu. Asker birliklerinin gözleri denizlerdeydi, dikkatleri Aren'ın umduğu kadar dağınık değildi.

Aren dört askerin yanına bir grup daha adam katılırken hareketsiz kaldı, sayıca üstün olduklarını bilmesine rağmen saldırma dürtüsüyle savaşarak dişlerini sıkıyordu.

Sonra rüzgâr yükselmeye başladı.

Aren bunu görmeden önce duymuştu, esinti adanın her tarafına eserken yapraklar ve dallar hışırdıyordu. Rüzgâr tekrar üfledi, güç kazandı ve sis şiddetli bir şekilde dağıldı.

Adanın uzak tarafından bir tehlike çanı çaldığında Aren gülümsedi.

"Saldırın! Saldırın! Ithicanalılar saldırıyor!" Çığlıklar Gamire boyunca duyuldu, yerlerine geçme emirleriyle birlikte Maridrinalı askerler silah çekip eğildi, birkaçı adanın bu tarafında kalan kalın sisi tarıyordu.

Rüzgâr daha yükseğe çıktı. Gamire'ın öbür tarafında, sisi çoktan dağıtmış olacaktı ve örtüleri havaya uçarken telaşlanan

Ithicanalılarla dolu onlarca tekneyi ortaya çıkaracaktı. Ya da en azından telaşlanmış gibi yapacaklardı.

Sahiden de biraz sonra konuşlandırılan gemi kırıcıların sesi havayı tanıdık çatırtılarla doldurdu. Maridrinalılar, silahların menzilinin ve tam olarak ne kadar hızlı yeniden yüklenebileceklerinin farkında olan Ithicanalılarla dolu gemilere taş atıyorlardı. Zaten, Maridrinalıları bunun gerçek bir saldırı olduğuna inandırmak için ellerindeki tüm araçları kullanarak silah menzilinin içinde hareket ediyor olacaklardı.

Yem olduğunu asla anlamayacaklardı.

Bir patlama sesi geldi, sonra bir tane daha. Ardından takviye çağrısı geldi.

Kırıcıyı koruyan Maridrinalılardan biri ayağa kalktı, sanki sisi delebilirmiş gibi dürbününü kaldırdı ve başını öfkeyle salladı.

Git, diye sessizce emretti Aren. Rüzgârın Gamire'ın bu tarafındaki sisi temizleyip gerçek tehdidi ortaya çıkarmasına birkaç dakika kaldığını biliyordu. *Git artık!*

"Kahretsin!" Devriyedeki adamlardan biri, gözlerinin onu hayal kırıklığına uğrattığı yerde içgüdüsel olarak onu uyararak öfkeyle lanet okudu. Ancak birkaç patlama ve yardım çağrısı daha göz ardı edilemedi. "Siz dördünüz gemi kırıcıyla kalın," diye emretti Aren. "Hiçbir koşulda buradan ayrılmayın, anlaşıldı mı?"

O ve Maridrinalıların geri kalanı savunmaya katılmak için adanın diğer tarafına koşarken çalılıkların çıtırtısı duyuldu.

Tam zamanında gelmişti.

Rüzgâr artık sert ve sabit bir şekilde esiyordu, Aren'ın tecrübeli gözü su üzerinde hareket etti. Tekneler sessizce pozisyona geçiyordu.

"Bu nedir?" diye sordu kırıcıyı yöneten askerlerden biri. "Bu şeye benziyor..."

Aren atıldı, Jor'un yayının tıngırtısı kulaklarını dolduruyordu. Bir asker göğsünü delen oku tuttu, bir diğeri yana düştü

ve Lara'nın bıçağı omurgasına saplandı. Diğer iki asker döndüğünde Aren kılıcıyla birinin kafasını kopardı. Ama diğerini öldüremeden Lara'nın çizmeli ayağı adamın boğazını ezdi.

Asker geriye doğru tökezledi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Nefes almak için ağzını çırpıyordu ama Lara sadece döndü ve onu tekrar tekmeledi, ayağı askerin tam göğsüne vurduğunda onu uçurumdan aşağıdaki kayalara uçurdu.

Aren ona ters ters baktı, planını görmezden gelmesine sinirlenmişti ama o bir şey söyleyemeden tekneler kayalıklara doğru ilerlemeye başladı. Askerleri ustalıkla suların çekildiği kayaların üzerine inmek için teknelerden atlıyordu. Jor gemi kırıcının yedek halatlarını çıkarıyor, onları silaha düğümlüyor ve ardından tırmanışa yardımcı olmak için aşağıya atıyordu.

Birkaç dakika içinde, Aren'ın etrafını saran düzinelerce Ithicanalı vardı ve eğer her şey planlandığı gibi gitseydi, aynı şey ekibinin geri kalanının emniyete aldığı gemi kırıcılarda da aynı şekilde olacaktı.

"Bize gösterdikleri merhameti onlara da gösterin," diyerek ordusunu adanın diğer ucuna götürdü.

48
LARA

Aren, halkının onu takip etmeyeceğinden korkmuştu. Onları savaşa götürmesi için ona güvenmeyeceklerini düşünmüştü. Ithicana'yı özgürlüğe götürmek için.

Ama Lara ondan hiç şüphe etmemişti.

Ithicanalılar tereddüt etmeden Gamire Adası'ndan geçtiler. Kralları en öndeydi, ordusunu düşmana arkadan saldırmak için konuşlandırırken attığı her adımda etrafına güven yayıyordu.

Lara savaşmak için yetiştirilmişti. Ama kadın ve erkekleri savaşa sürüklemek için yetiştirilmemişti. Aren'ın yetiştirildiği gibi değil. Ayrıca o, stratejisi ve taktikleri ustaca olduğu için bu şekilde yetiştirilmiş de değildi ama aslında öyleydi. Aren'ı takip eden her savaşçı, onlar için savaşacağını biliyordu. Onlar için öleceğini. Ithicana'nın onun her şeyi olduğunu biliyorlardı.

Lara'ya sadece onu geri getirdiği için tahammül ediyorlardı.

Bir elinde hançer, diğer elinde kılıçla Aren'ı Gamire'a kadar takip ederek savaş yönünde ilerledi. Maridrinalıların sayısı

daha fazlaydı ancak yakın tarihte olanlara rağmen, arkadan saldırıya uğramayı beklemiyorlardı.

Aldatıcı güçlerin karaya attığı patlayıcılardan ateş çıktı, duman sisi rüzgârda adanın karşısına doğru sürükleniyordu. Birkaç dakika aralıklarla gemi kırıcılardan biri bir mermi fırlatıyor, patlama sesi havayı dolduruyordu ancak mağdur edilen bağırışlara bakılırsa, amaçlarında pek başarılı olamıyorlardı. Fakat bir an sonra tanıdık bir ses Lara'nın kulaklarını doldurdu ve Aren olduğu yerde dururken bile kalbi duracakmış gibi oldu.

"Kendi halkıma saldırmana yardım etmiyorum, seni Maridrinalı pislik." Kadının homurdanarak söylediği kelimelerle birlikte, Lara ağaçların arasından Aren'ın kuzenini seçebildi.

Taryn yaşıyordu.

Lara'nın tüm vücudu titredi, zaten ellerinin ve dizlerinin üzerinde olmasaydı yere yığılabilirdi. Aren, Lara'yı Ithicana'dan sürgün etmeden önce, bu genç kadının işgale karşı uyarıda bulunmak için Merkez Kale'den kaçmaya çalışırken bir mancınıkla öldürüldüğünü anlatmıştı. Fakat arkadaşı bir şekilde hayatta kalmayı başarmıştı. İçine dolan rahatlama Lara' nın, Taryn'in kaybı yüzünden hissettiği suçluluğun ne kadar derinde olduğunu fark etmesini sağladı. Çok geçmeden, Taryn'in o kadar ay boyunca kendi evinde tutsak olması yüzünden hissettiği suçlulukla yer değiştirdi.

"Onları düzgün çalıştır yoksa boğazını keserim," diye bağırdı Maridrinalı askerlerden biri bıçağı kaldırarak.

Taryn sadece omuzlarını dikleştirdi, bileklerini bağlayan ipler meydan okumasını azaltmak konusunda hiçbir işe yaramıyordu. "Düzgün çalışıyorlar. Sizin nişancınız berbat."

Asker ona bir tokat attı. Taryn sendeledi, ardından adamın yüzüne tükürmek için hamle yaptı. Lara onun ne yaptığını biliyordu. Arkadaşının kendisini öldürtmeye çalıştığını biliyordu, böylece halkına karşı kullanılması gibi bir durum söz konusu olmayacaktı.

Ama Lara'nın, arkadaşının savaşmadan ölmesine izin vermek gibi bir şansı yoktu.

Aren'ın yerinde kalması için yaptığı çılgınca el hareketlerini görmezden gelirken çömelerek ilerledi ve onlara doğru giderken hızlandı.

Maridrina askeri kılıcını kaldırdı. Lara ağaç çizgisinden fırladığında sallanmaya hazırlandı, bıçağı uçuyordu.

Hançer askerin kılıcı tutan koluna girerken Taryn gözlerini fal taşı gibi açtı. Fakat sonra, ömür boyu süren eğitimi, adamın silahını düşürdüğü anda onun kılıcı yakalamasını sağladı.

"Saldırın!" Aren arkasından bağırdı ama Lara zar zor duyabiliyordu, kendini savaşın yalnızca bu parçasına kaptırmıştı.

Kılıcını kaldırarak Taryn'i tokatlayan adamı bıçakladı, ardından dönerek mancınığın çevresini saran diğer askerlere saldırdı.

Sayıca on kat üstünlerdi ama Lara daha önce kötü ihtimallerin onu durdurmasına hiç izin vermemişti.

Askerlerden ikisi ona saldırdı. Lara birinin kılıcının altından eğilirken diğerini savuşturdu ve kendi bedenini adamlarla bağlı bileklerini serbest bırakmak için kılıcı kullanan Taryn'in arasında konumlandırdı.

Derken Aren orada belirdi.

Askerlerden birinin bağırsaklarını keserek bedenini yardı ve dönerek bir diğerinin yüzüne yumruk attı. Maridrinalılar saldırmadan önce Lara'nın görme şansına sahip olduğu tek şey buydu.

Güçten ziyade hızına güveniyordu, darbeleri seziyor ve yoldan çekildiği gibi rakibini dans ederek öldürüyordu. Ama Taryn'i koruma ve o özgür kalıp savaşabilene kadar onları uzak tutma ihtiyacı yüzünden yavaşlamıştı.

Adamlardan biri ona yumruk attığında Lara tökezledi, dizlerinin üstüne bir darbe almaktan zar zor kurtuldu. Yuvarlanarak ayağa kalktı ama bıçağını havaya kaldırırken gözleri yaralı askerlerden birine kilitlendi.

Asker bir eliyle bağırsaklarını tutarken gözlerindeki öfkeyle Taryn'e doğru tökezleyerek ilerliyordu.

"Hayır!" Lara kendini adamın önüne attı.

Bacağının sağ tarafı acıyla yandı ama bunu görmezden geldi. Aşağıya doğru gelecek herhangi bir saldırıyı engellemek için silahını havaya kaldırdı.

Ve tam o anda Taryn'in askeri suratından bıçakladığını gördü.

Genç kadın silahı çıkardı, adam yere düşerken onu duygusuzca izledi. Ardından Lara'yla göz göze geldi, kılıcını yukarı kaldırırken kolu titriyordu. Saldırmaya hazırdı.

Lara kıpırdamadı.

Ama Taryn, "Seni öldürmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek," demekle yetindi. Ardından başka hiçbir şey söylemeden kavgaya karıştı.

49
AREN

Gamire serbest kalmıştı.

Düzinelerce adadan sadece biriydi ama zafer şimdiye kadar sahip olduğu bütün zaferler kadar tatlıydı. Adada tutulan Ithicanalı mahkûmlar çok iyi durumda olmasa da en azından hayattalardı ve Aren, onları esir alanları idam etme zevkine erişmelerine izin vermişti.

"Öldüğünü sandık," dedi Taryn'e. Kadehini şarapla doldururken onu tutan elin titrediğini fark etti. "Lia taşın teknene çarptığını gördü. Denize düştün. Yukarı çıkmadın. Hayatta olduğunu bilseydik..."

"Koya yüzmeyi başardım." Sözleri ifadesizdi. "Bir cesetten ziyade bir mahkûm olarak daha değerli olduğuma karar verdiler."

Maridrinalıların mahkûmlarına ne kadar sert davrandıkları konusunda bir şöhretleri vardı. Aren bunu ilk elden biliyordu. "Üzgünüm, ben...

"Kız neden burada, Aren? Neden *ölmedi*?"

"Bilmediğin çok şey oldu. İşler değişti." Hayal kırıklığı içinde bir nefes verdi. "Lara hayatını kurtardı, Taryn. Yaptığı her şeye rağmen, en azından bunun için minnettar olabilir misin?"

Söylenecek en yanlış şeydi. Aptalca bir şeydi.

Kelimeler ağzından çıktığı anda bunu fark etmişti ancak Taryn şarabını yüzüne fırlatarak bunu doğruladı.

"O hayatımı mahvetti!" diye haykırdı. "Beni kalbimden bıçaklamış olsaydı daha iyi olurdu!"

Yakındaki askerler kutlamalarına ara vermişti, tartışmayı izliyorlardı.

"Savaş kazanıldığında, o gidecek. Sadece savaşmak için burada."

Taryn ellerini yumruk haline getirdi ve başını salladı. "Gittiğinden emin ol." Hemen sonra öfkeyle oradan uzaklaşarak köye doğru ilerledi. Lia içkisini başkasına verip kızın peşinden gitti.

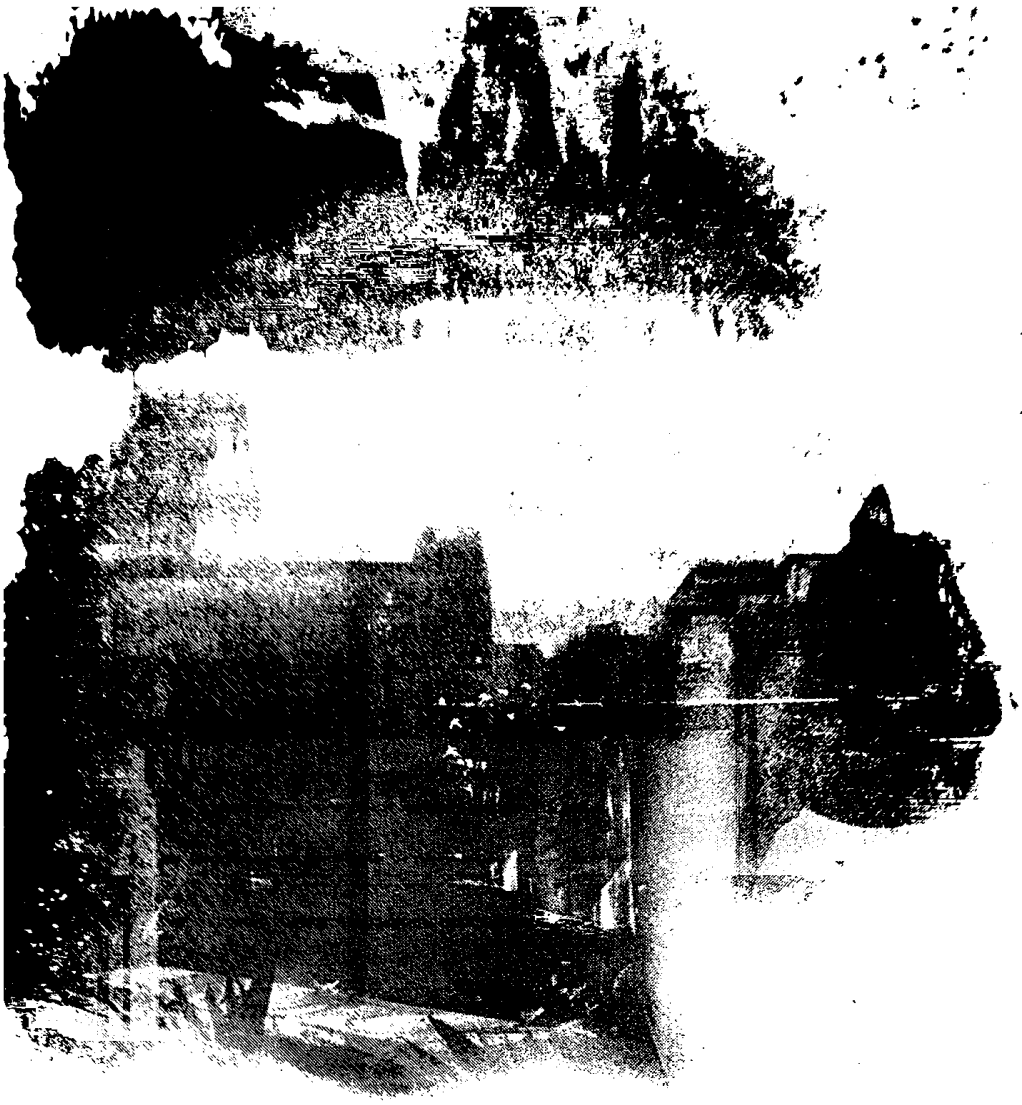
"Lia onunla konuşur." Jor yanına geldi. "Neler olduğunu açıklar."

Ancak etrafındaki herkes bu açıklamayı *biliyordu* ve hiçbir şey değişmemişti. Bardağını boşaltan Aren arkasına dönerek askerlerin arasında Lara'ya dair bir iz aradı. Onu daha önce adayı temizlemeye yardım ederken görmüştü ama şimdi, görünürde olan hiçbir yerde değildi. Tanrı biliyordu ki, bu adada onu öldürmeye çalışacak bir sürü kadın ve erkek vardı.

Aren köyün içine daldı, zihni sadece sarı saçların tanıdık ışıltısını bulmakla meşguldü. O mavi gözleri. Rüyalarında gördüğü o yüzü.

Ama tek gördüğü şey Ithicanalılardı.

Tedirginlik midesini ısırırken Jor'a doğru döndü. "Lara nerede?"

50
LARA

Canı yanıyordu.

Tanrı aşkına, yara derindi ve çok acıyordu. Sıkıca sardığı sargıyla bile, bacağından aşağıya kanlar süzülüyordu. Askerler saldırıdan kurtulmuş olabilecek herhangi bir Maridrinalı var mı diye etrafı ararken, Lara topallamamak için tüm iradesini zorluyordu. Aren insanlara emirler veriyordu, her zamanki gibi formundaydı.

İşe yarıyordu. Aren'ın planı işe yarıyordu. Eğer Valcotta ve Harendell de görevlerini yerine getirirse, ertesi gün Kuzey Kalesi ve Güney Kalesi düşecek, Ithicana bir kez daha köprüyü elinde tutacaktı. Aren bir kez daha Ithicana Kralı olacaktı.

Ancak Lara, kanamasını durduramazsa savaşacak durumda olmayacaktı. Zaten zorlukla yürüyebiliyordu.

Dişlerini sıkarken Aren ve diğerlerini izledi, çoğu kişi kasabanın merkezindeki büyük ateşin etrafında toplanmıştı. Ada hâlâ Maridrinalıların kontrolü altındaymış gibi görünmesini

sağlamak niyetindeydiler. Balıklar ızgarada tütsüleniyor, birkaç şişe elden ele geçirilirken şifacılardan biri de yaralılara yöneliyordu.

Onlara katılmak yerine topallayarak ninenin evine giden patikayı tırmandı. Kılıcını gevşekçe elinde tutuyordu, zaten onu kullanamayacak kadar bitkin durumdaydı. Binaya ulaştığında, içeriyi aydınlatmak için feneri tutarak kapıyı dikkatlice açtı.

İçeride Maridrinalı askerlerin izleri vardı, dağınıklığa bakılırsa muhtemelen değerli bir şey arıyorlardı. Yılan kafesleri gitse bile Lara, ninenin beslediği yaratıkları serbest bırakıp bırakmadığını ya da onları Eranahl'a getirip getirmediğini bilmiyordu.

Devrilmiş raflara gidip ihtiyacı olan şeyi bulana kadar kavanozları ve kırık camları karıştırdı. Kısa bir süre sonra feneri masanın üzerine koydu ve kanla ıslanmış sargı bezini uyluğundan çıkarmaya başladı.

Bacağından yeni bir kan seli aktı. Lara yırtık pantolonunu gevşetip yarasını ortaya çıkarırken yüzünü buruşturdu. Kalçasının hemen altında temiz bir kesik vardı ama neredeyse kemiğe kadar iniyordu.

"Kahretsin."

Otları bir kâsede biraz yağmur suyuyla karıştırarak yarayı temizledi, çözelti tenini yakarken küçük kısa nefesler aldı. Ama en kötüsünün daha gelmediğini biliyordu.

Elleri titrerken iğneyi geçirmek için birkaç girişimde bulundu. Titreyerek masanın üstüne oturdu ve kanayan yarayı ışığa doğru çevirdi.

"Yapabilirsin." Sesinin nefes nefese kalmış olarak çıkmasından nefret ediyordu, etrafındaki dünya sürekli odağına girip çıkıyordu. "Hallet şu işi."

Dişlerini sıkarak yarayı birbirine itti, yaralı kas parmaklarının altında kayganlaşmıştı. Sonra iğneyi batırdı.

Dudaklarından bir hıçkırık koparken alnını masaya bastı-

rarak iki büklüm oldu. İpliği çekip düğümlemeden önce baş dönmesiyle savaştı. Derin bir nefes alırken iğneyi tekrar etine bastırdı ama elleri o kadar titriyordu ki kas üzerindeki tutuşunu kaybetti.

Kanla ıslanmış parmaklarıyla iğneyi kavrayarak parçayı tekrar yerine oturtmak için çabalarken yanaklarından yaşlar aktı.

Sonra tanıdık eller bileklerine kapandı. Başını yukarı kaldırdığında Aren'ın bakışlarıyla karşılaştı, fener ışığı ela gözlerinde titriyordu.

"Neden yardım istemedin?"

"Çünkü kimseden bir şey istemeye hakkım yok," dedi hıçkırıklar arasında yüzünü çevirerek. "Önemli değil. Yapabilirim. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Ama Aren bileklerini bırakmadı ve yarasını incelemek için eğilirken onları sabit tuttu. "Derin bir yara."

"Bir kez diktiğimde her şey yoluna girecek."

"Dikişi bitirdiğinde kan kaybından ölmüş olacaksın." Bileklerini serbest bıraktı. "Ben yaparım."

"Yapma..." Lara duraksadı, Aren'ın yüzündeki ifade onu susturmuştu.

Aren biraz sabun bulduktan sonra ellerini bir leğende yıkadı. Lara ise dikkatini dağıtmak adına bu anı onu izlemek için kullandı. Yüzünü ezberlemek için. Valcotta'ya gittiklerinden beri ilk kez birlikte yalnız kalıyorlardı. Bildiği kadarıyla, bu yan yana olabilecekleri son an olabilirdi.

"Bunu yapmaktan vazgeç."

"Neyi yapmaktan?" Ne demek istediğini bilmesine rağmen sormuştu.

"Kendini tehlikeye atmaktan." Aren ellerini sertçe temizledi, düşmanlarının kirini ve kanını yıkadı. "Sonunda senin ölmenden başka hiçbir şeyi değiştirmeyecek." *Ölmenden* derken sesi kısıldı ve Lara'nın göğsü sıkıştı.

"Taryn yaşıyor. O özgür. Bu da bir şey."

"Bu, onun esir alınmasına neden olduğum gerçeğini değiştirmiyor." Aren'ın elleri kıpırdamadı. "Herkesin senin hakkında ne düşündüğünü de değiştirmez."

Yalancı. Hain. Düşman. Bakışlarını Aren'ın elinden çeken Lara, bacağındaki yaradan akan kana baktı ve gözyaşlarından kaynaklanan hıçkırıkları bastırmak için savaştı. "Benim hakkımda düşünme şekillerini değiştirmeye çalışmıyorum. Bunun asla olmayacağını biliyorum."

"Neden, öyleyse?" Aren'ın sesi kızgındı. "Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır." Lara'nın boğazı düğümlendi. "Kendimle yaşamanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum."

Aren'ın başını kaldırdığını görmekten çok hissetti. "İşe yarıyor mu?" diye sorarken attığı dikkatli bakışları hissedebiliyordu..

Lara gözlerini kapatarak bacağındaki acıya odaklandı ve kalbindeki ıstırabı bastırmaya çalıştı. "Henüz değil."

Aren'ın çizmeleri masanın etrafında dönerken yumuşak gümlemeler çıkardı. Aren, onun yaralı bacağını tutarken ve elleri çıplak tenine karşı ısınırken Lara'nın vücudu bir titremeyle parçalanıyordu.

"Isıracak bir şey ister misin?"

O fenerini yarasına yaklaştırırken Lara alnını masaya bastırarak başını iki yana salladı. Aren iğneyi kaldırırken yumruklarını sıktı, ipliğin çekişi bacağına acı ısırıklar gönderiyordu. "Yap gitsin."

Sözleri cesaret gösterisinden başka bir şey değildi, Aren yarayı dikip etini bir araya getirirken; Lara'nın dudaklarından bir hıçkırık kopuyor, iğnenin her geçişinde irade gücü daha çok kırılıyordu. Masayı tırmalıyordu, vücudu o kadar titriyordu ki fenerden gelen ışık etrafta çılgınca dans ediyordu.

Bir noktada kendinden geçti. Aren'ın kanlı ellerinin bacağına dayandığını fark etmişti, alnından boncuk boncuk terler akıyordu ve gözleri kızarmıştı. "En kötüsü bitti," diye mırıldan-

dı, ardından iğneyi yeniden işleyerek derisini başka bir dikiş tabakasıyla bir araya getirdi. "Beni her dikişinde, ufacık bir titremede bile bana verdiğin keder göz önüne alındığında, bunu oldukça kötü idare ediyorsun."

Lara nefes vererek bir kahkaha attı. "Dikişlerden nefret ederim. Dikiş atmaktansa bıçaklanmayı tercih ederim."

"Bebek gibi davranıyorsun. O kadar da kötü değil."

"Pislik." O anda gözleri buluştu ve Aren'ın bakışları hissettiği acıyı kovaladı. Bu durum onu incittiği kadar Aren'ı da incitiyordu. "Teşekkür ederim."

"Kuzenimi kurtardığın için teşekkür ederim."

Kayıplarla dolu bir denizde tek bir zaferdi ancak Lara'nın göğsündeki gerginliğin hafiflemesine yetmişti.

Aren dikişlerini bitirdi, bacağının etrafına uzun bir sargı bezi sardı ve tecrübeli eliyle düğümledi. Dik oturan Lara masadan ayağa kalktı. Ama başı döndüğünde olduğu yerde sendeledi ve içgüdüsel olarak uzanıp Aren'ın omuzlarını kavradı.

Onu itmesini bekliyordu ama Aren bunun yerine onu sabit tutarak ellerini beline sardı. Lara yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen alnını onun göğsüne yasladı, kıyafetlerinin altından yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

"Çok kan kaybettin." Sesi kısıktı, kulağını okşayan nefesi sıcaktı. "Dinlenmeye ihtiyacın var."

Haklıydı ama Lara herhangi bir zayıflık göstermekten korkuyordu. Artık onlara bir faydası kalmazsa onu geride bırakmalarından korkuyordu. Kendini affettirme şansını kaybetmekten korkuyordu. "İyi olacağım."

"Lara..."

"Sadece yiyecek ve içecek bir şeye ihtiyacım var." Dizleri titriyor, bedeni ona ihanet ediyordu. "Lütfen beni geride bırakma. Lütfen bırak dövüşeyim."

"Zar zor ayakta durabiliyorsun."

"Lütfen," dedi boğuk bir sesle. "Bunu senden istemeye hak-

kim yok biliyorum ama lütfen bu işi bitirme şansımı elimden alma. Ona cezasını ödetmeliyim. Onu Ithicana'yı terk etmeye zorlamalıyım. Mecburum. Eğer yapmazsam..."

Aren'ın parmakları onu kavradığı yerde hafifçe gevşedi, sanki söylemekten kaçındığı kısmı biliyordu. Onu hiç kimsenin anlamadığı gibi anlıyordu. "Sabaha kadar hiçbir yere gitmiyoruz," diye yanıtladı sonunda. "O zaman nasıl olduğunu göreceğiz."

Titrek bir nefes veren Lara, onun göğsüne bakarak başını salladı ve Aren'ın ondan uzaklaşıp diğerlerine geri dönmesini bekledi. Ama Aren ellerini onun üstünden düşürmedi. Ona sırtını dönmedi. Bunun yerine onu daha da yakınına çekti, parmakları harap olmuş sabahlığın eteklerinin altından kayarak sırtını okşadı.

Lara'nın kalbi hızlanırken kan kaybı ve yorgunluk hissi azaldı. Göğüslerini ona bastırdıkça odağı keskinleşiyordu, kalçalarını ona bastırdıkça. Kollarını boynuna doladı, Aren'ın saçları çıplak kollarına değiyor ve içinde korku baş gösterirken bile tüylerini diken diken ediyordu. Bunun bir hile ya da aldatmaca olmasından ve eğer hareket ederse bu rüyayı mahvetmekten, Aren'ın buradan gitmiş olmasından korkuyordu.

Ama korkunun onu yönetmesine izin vermeyi reddetti ve başını kaldırdı.

Aren'ın gözleri kapalıydı ama Lara boğazında hızla çarpan nabzın hareketini görebiliyordu. Aren yüzünü aşağıya doğru eğerken nefesinin yanağını okşadığını hissedebiliyordu, bir eli saçlarında dolaşmak için Lara'nın vücudunu yukarı kaldırmıştı.

Dudaklarını bir saç teli kadar yakında tutarak fısıldadı, "Uyanık ya da uykudayken, tek gördüğüm senin yüzün. Tek duyduğum senin sesin. Tek hissettiğim seni kollarımda tutuşum. Tek istediğim *sensin*."

Lara titriyordu. Ya da Aren titriyordu. Hangisi olduğundan emin olamıyordu. Dünya eğiliyormuş gibi hissediyor, vücudu bacağındaki yarayla ilgisi olmayan bir şekilde ağrıyordu. "Aren..."

Dudakları onu susturdu, ağzı dizlerinin bükülmesine neden olan bir şiddetle onun üzerine kapanmıştı. Dili onunkini kovalarken Lara'yı dik tutan şey yalnızca Aren'ın beline dolanan koluydu. Lara onun boynuna sarıldı; Aren'ın dudakları onu yutuyor, dişleri çenesinin üzerinde geziniyor, kulakmemesini yakalıyor, boğazını ısırıyordu.

Sonra hızlı bir hareketle geceliğini başının üzerine çekerek bir kenara attı, elleri Lara'nın kaburgalarını sarmıştı. Doğrularak göğüslerini avuçlarına aldı. Lara'yı masaya doğru itip gözleriyle neredeyse çıplak olan vücudunu tararken bakışları arzuyla kararmıştı.

Lara dengede kalabilmek için masayı kavradı. Üstündeki tuniği başının üzerine çeken Aren'ı izledi, bronzlaşmış cildi ve göğsünün sert çizgileri ortaya çıkmıştı. Onu işaretleyen yara izleri vücudunu her nasılsa daha da mükemmel kılıyordu.

Aren kemerini çözdü, kemerden sarkan silahların ağırlığı pantolonunu aşağıya çekiyordu. Kumaş aşağıya inerek daha solgun olan tenini, kalçakemiklerini ve ardından da *hepsini* ortaya çıkardı. Bu manzara karşısında neredeyse Lara'nın dizlerinin bağı çözülüyordu.

Dizlerinin üstüne doğru kaymaya başladığında Aren onu kalçalarından yakaladı ve başparmaklarını iç çamaşırının beline geçirerek sargı bezinin üzerine indirdi. Sonra genç kadının önünde diz çöktü, onu yukarı doğru kaldırırken karnına öpücükler kondurdu ve parmaklarıyla bacaklarını iki yana ayırdı.

"Sen mükemmelsin," diye hırladı. Lara nefesinin sıcaklığını bacaklarının arasındaki kaygan ıslaklıkta hissedebiliyordu. O bacaklarını açarken dudaklarından bir beklenti sızlaması döküldü. Parmakları içine kaydığı anda Aren yüzünü de aşağıya indirerek ona sahip oldu.

Lara zevkin onu ele geçirmesiyle hıçkırarak ağladı. Dili hassas etinin üzerinde oynayıp, parmakları daha derinine inerken; vücudu onun dokunuşunun altında sıvıya dönüyor, uzun

zamandır içinde biriken arzuyu derinlerde hissediyordu. Aren'a doğru yaslandı, parmakları saçlarına takılmıştı. Eşiğe gelene kadar dünya daha hızlı ve daha hızlı dönüyordu ama sonra Aren hızlı bir hareketle tekrar ayağa kalktı.

"Henüz değil," diye mırıldanırken göğüslerinden birini öpmek için eğildi. Sıcak ağzıyla bir meme ucunu, sonra da diğerini emdi. Dudakları onların üstünde gezinirken Lara'nın vücudu titriyordu.

Lara kolunu boynuna sardı ve onu öptü, diğer kolunu aletini tutmak için kullanmıştı. Aren dudaklarına karşı inlerken gülümsedi, uzunluğunu tuttuğunda kasları bir anda gevşemişti. Lara onu baştan sona okşadı, kırılmanın eşiğine doğru çekerken arzusunu körükledi. Sonra kulağına doğru bir nefes verdi. "İçimde sana ihtiyacım var."

Aren onu ters çevirdi, dudaklarıyla boynundaki ateş çizgilerini takip ederek omzuna ısırıklar kondurdu. Lara'yı masanın üstüne eğerken parmakları onunkiyle iç içe geçmişti. İkisi de ellerinin kanlı masada kaymasını umursamıyordu. Aren, Lara'nın silahlarını bir çırpıda yere attı.

"Dünyada senin gibi hiç kimse yok." Aren göğsünü onun sırtına bastırmıştı, Lara kalbinin şiddetli atışlarını hissedebiliyordu, aletini kalçalarının arasında hissedebiliyordu. Onu geri iterken vücudunu ateşe çeviriyor, onu doldurmasına ihtiyaç duyuyordu. Sona ulaşmak için Aren'a ihtiyacı vardı. "Sen benim lanetimsin ama senden başka kimse olmayacak."

Sonra onun içine girdi.

Lara'nın boğazından bir zevk çığlığı koptu, Aren tekrar tekrar onun içine giriyordu. Bu Lara'da hem tanıdık hem de yeni bir his, onu deliliğe sürükleyen bir duygu uyandırıyordu. Omuzları titriyor, dirsekleri onun gücünün altında düşüyordu. Çökmesini engelleyen tek şey Aren'ın belinin etrafına doladığı koluydu, diğer kolunu ise masanın üstüne dayamıştı.

Bunda bir vahşilik vardı. İkisi de çok uzun süre sudan yok-

sun bırakılmış ve sonunda bunu içmeleri gerekiyormuş gibi bir çaresizlikti. Lara hissettiği zevk arttıkça çığlık attı, sonra doruğa ulaştı, Aren'ı zevkin eşiğine çekerken bile, içinde kalan her bir güç bu yoğun his tarafından tüketiliyordu. Aren ona şiddetle çarptı, nefes nefese kalarak adını söyledi ve ardından birlikte masanın üstüne yığıldılar.

Lara dayanma noktasının ötesine geçmişti, Aren onu kaldırıp yatağa taşırken ruhu bile duymadı. Eşi kollarını etrafına dolarken bilinci yavaş yavaş kapandı.

Saatler sonra uyandığında kendini onun etrafına kıvrılmış bir halde buldu. Yüzünü göğsüne bastırmıştı, kalbinin durmaksızın devam eden gümbürtüsü kulağında atıyordu. Burnuna dolan tanıdık kokuyu soludu, bu sırada Aren da elini onun sırtındaki küçük kısma bastırıyordu. Burası Lara'nın olması gerektiği yerdi; kendini bir daha burada bulmaya, bunu dilemeye bile cesaret edemediği yer. Yine de memnuniyet hissi yerine, damarlarında bir endişe duygusu baş gösteriyordu.

Aren uyanıktı, bunu aldığı nefeslerden anlayabiliyordu. Yine de tamamen hareketsizdi, elini uyandığında hissetmeye alışkın olduğu nazik vuruşlar ve okşamalar için kullanmak yerine sertçe sırtına yerleştirmişti.

Bir şeyler doğru değildi.

Lara başını kaldırdı. Aren tavana bakıyordu, ifadesi odanın karşısındaki fenerin ışığından zar zor görülebiliyordu. Ama Lara hareket edince o da kıpırdadı, bedenini esneterek altından çekildi ve bacaklarını yatağın kenarından aşağıya doğru sallandırdı.

"Nereye gidiyorsun?" Sesi kısıldığında Lara boğazını temizlemek için öksürdü.

"Devriyeye çıkmam gerekiyor."

Bu bir bahaneydi. Lara elini uzattı, onun burada kalmasına ihtiyacı vardı. Kalbinde gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bildiği bu anı uzatmaya ihtiyacı vardı. "Bırak başkası yapsın."

Ama o çoktan odanın karşısına geçmiş, ona arkasını dönmüş halde kıyafetlerini giyiniyordu.

"Aren." Lara yataktan düştü. bacakları çarşafın içine karışmıştı. Kalkarken başı dönünce duraksamak zorunda kaldı. "Gitme."

Aren'ın elleri kemerinin üzerinde duraksadı. Ancak sonra kemerini taktı ve çizmelerine uzanarak onları ayaklarına geçirdi. "Bu bir hataydı."

"Değildi. böyle söyleme."

"Öyleydi. Halkıma işimizin bittiğine dair söz verdim. Bu gece yaptıklarımız. onların suratlarına tükürmemden daha iyi bir şey değil."

Lara'nın göğsünün etrafına kenetlenmiş, nefes almanın acı vereceği noktaya kadar sıkılan bir mengene vardı sanki.

"Senin yanında olamam, Lara. Bunun tekrar olmasını göze alamam."

Lara onun haklı olduğunu biliyordu ama buna rağmen, "Seni seviyorum," dedi.

Aren sadece kapıya doğru yürüdü ve elini tokmağın üzerinde tutarken ona bakmak için döndü. "Özür dilerim."

Sonra gecenin içinde kayboldu.

61
AREN

Aren köye giden yolda yürürken altı kez tökezledi. Bir yılanın üzerine basmaması ya da ayak bileğini bükmemesi küçük bir mucizeydi, aklı önündeki yer dışında her yerdeydi.

Odadan ayrılırken Lara'nın ağlaması karnından bıçaklanmaktan bile daha kötüydü, içindeki ıstırap bacağını diktiği zamandan bin kat daha büyüktü. Tek istediği şey oraya geri dönmekti. Onu yakalayıp içinde kaybolmak istiyordu. Güçlü olana kadar onu güvende tutmak istiyordu. Bir daha asla ondan uzak kalmak istemiyordu.

Ancak gözlerini her kapattığında, ne yaptığını öğrenirlerse halkının yüzünde belirecek ifadeleri görüyordu. Krallarının, kendilerine ihanet eden kadını yatağına geri götürdüğünü öğrenirlerse...

Onu kalbine geri aldığını.

Köyün merkezine, ateşin sönük parıltısına ve yanında oturan yalnız gölgeye doğru ilerlerken nöbetçi askerlerinin başını salladığını zar zor fark etti.

"O bacağı dikmek çok uzun zaman aldı, senin için bile," dedi Jor dalgın dalgın. Sonra sırtı çıtırdayana kadar gerildi. "O iyi mi?"

Lara hiç de iyi değildi ama Jor'un bunu bilmesine gerek yoktu. "Yarası iltihap kapmadığı sürece iyileşecek. Ayağının üzerine basmasın yeter."

"Bunun pek imkânı yok." Jor bir şişe uzattı. "Ya *sen* iyi misin?"

Hiç iyi değildi. "İyiyim. Taryn nerede?"

"Lia onun yanında. Zor bir yıl geçirdi ama o güçlü bir kız. Eline bir silah verirsen dövüşür."

Taryn'in ihtiyaç duyduğu son şey daha fazla şiddetti fakat Aren, Jor'un konuyla ilgili kararına güvenerek başını salladı.

Ateşin karşısında otururken alevlere bakarak şişeden büyük bir yudum aldı. Duygularını yeniden kontrol altına almak için çabalasa da içindeki kızgınlık, öfke ve suçluluğun vahşi birleşimi onu rahat bırakmıyordu.

"Bir seçim yapmak zorundasın, biliyorsun." Jor şişeyi geri alıp kana kana içti. "Onunla Ithicana arasında. İkisine birden sahip olamazsın."

"Onu istemiyorum." Keşke söylemek bunu gerçekleştirebilseydi.

"Ninenin evinden çıkan sesleri duymasaydım beni kandırabilirdin."

Aren gerildi, hemen ardından yanındaki adama doğru baktı ama Jor sadece omuz silkmekle yetindi. "Dürüst olmak gerekirse, hepimizin seni yakından izlemediğine inanmıyorsun, değil mi evlat? Seni daha yeni geri aldık ve tekrar kaybetmek istemiyoruz. Özellikle de o kadına karşı."

"Bu bir hataydı. Bir daha olmayacak."

"Tabii."

"Yalnızca, onu atlatmam gerekiyordu."

Jor şişeyi ona geri verdi. "O kadını hayatının geri kalanında her gece yatağa atabilirsin ama onu asla atlatamazsın, Aren. Aşkın kötü yanı budur."

Aren dişlerini sıktı, göğsündeki acıyı giderebilmeyi diliyordu.

"Ithicana, güvenemeyeceği bir kraliçeyi asla kabul etmeyecek. Özellikle de çok fazla acıya ve kayıplara neden olan birini. Ve eğer onunla kalırsan, çok geçmeden sana da güvenmemeye başlarlar."

İçinden bir ses, halkının Aren'a *şimdi* bile nasıl güvenebildiğini merak ediyordu. Yaptığı sonsuz hatalardan sonra neden hâlâ onu takip ettiklerini merak ediyordu. Yapmaya devam ettiği hatalardan sonra. "Seçimimi yaptım."

"O halde onu şimdi göndermelisin. Onu etrafta tuttuğun takdirde *şu*..." Ninenin evini işaret etti. "Olmaya devam edecek. Artık bitmeli. Bu temiz bir son."

Lara'yı şimdi, en zayıf halindeyken terk etme düşüncesi midesini bulandırıyordu.

Ama Jor haklıydı.

Bir yudum daha alan Aren ayağa kalktı. "Herkesi toplayın ve tekneleri hazırlayın. Bu gece Merkez Kale'ye geçiyoruz. "

Lara uykunun derinliklerinden yavaşça uyandı, gözlerini açarken kirpikleri yapıştı ve pencereden süzülen zayıf ışığa göz kırptı. Bacağındaki zonklayan ağrı başındakiyle yarışıyor, ağzı kum kadar kuru hissettiriyordu.

Dirseğinden destek alarak doğruldu. Bacaklarını yandan sarkıtarak ayağa kalktı ve bir bardağın yanında bir sürahinin bırakıldığı masaya doğru topallarken vücudundan geçen acıya karşı yüzünü buruşturdu. Belli ki biri gece bunları getirmişti. *Acaba Aren mıydı?* Bu düşünceyi hemen kafasından attı. Aren söylediklerinde ciddiydi, dün gece onun bir daha tekrarlayacağı türden bir hata değildi.

Gözleri yanıyordu ama Lara onları öfkeyle ovdu, artık ağlamayı reddediyordu. Bitmişti. İlişkileri bitmişti. Şimdi önemli olan tek şey Ithicana'yı özgür bırakmak ve babasından intikam almaktı.

Ama bunun olmasının tek yolu, onlara ayak uydurabileceğini kanıtlayabilmesiydi. Hâlâ savaşabileceğini kanıtlamalıydı.

Ninenin raflarına giderek ağrı kesiciler ve yorgunluğu telafi

etmek için uyarıcılar aradı. Onları yarası için aldığı temiz sargı bezleriyle birlikte bir torbaya attıktan sonra da köye giden yoldan aşağı inmeye başladı.

Sessizlik yüzünden tüyleri tedirginlikle diken diken olmuştu. Etraftaki tek ses uzaktaki okyanusun kükreyişi ve ağaç dallarında hışırdayan hafif esintiydi. Hava nemli toprak ve bitki örtüsü kokuyordu ancak Lara onların arasında odun dumanı veya yemek pişirme izi bulamadı. Yukarı doğru bakarken, bulutların ve ağaçların arasından güneşin nerede olduğunu belirlemeye çalıştı fakat saati anlamak neredeyse imkânsızdı. Aren'ın Merkez Kale'ye gitmek için buradan sabaha karşı ayrılmayı planladığı göz önüne alındığında, saat hâlâ erken olmalıydı.

Sonra bulutlar kayarak batıya doğru bir güneş ışığı şeridi ortaya çıkardı.

Lara acısını görmezden gelerek bir koşuya çıktı.

Birkaç dakika içinde köye ulaştı, endişeden midesi ağrırken etrafta bir yaşam belirtisi aradı. Herhangi birini. Ama Ithicanalılar gitmişti.

Aren onu terk etmişti.

Boğazından bir çığlık koptu. Yere düşerken öfkesini dindirmek için nafile bir girişimle yumruklarını toprağa vurdu. Hayal kırıklığına uğramıştı. Canı yanıyordu.

Amacı neydi? Neden uğraşıyordu ki? Burada ne Ithicana halkı ne de Aren tarafından aranıyordu. Öyleyse neden kalsındı ki?

Çünkü söz vermiştin. Çünkü Ithicana serbest kalana kadar savaşmayı bırakmayacağını söylemiştin.

Derken uzaklardan gelen bir boynuzun hafif sesi kulaklarını doldurdu. Çağrı tekrarlandı, bu sefer daha yakından gelmişti. Sonra ses tekrar uzaklaştı, işaret kuzeye doğru hareket etti. Herkese sesleniyordu.

Valcottalıların Güney Kalesi'nde galip geldiğini haber veriyordu.

Bitmişti. Aynen bu şekilde, bitmişti.

Ithicana özgürdü.

Lara yüzünü toprağa bastırarak ağladı.

53
AREN

Ölmekte olan Maridrinalı askerin kafasını saçlarından tutan Aren kılıcını adamın boğazına dayadı, sonra onu çamura geri bırakarak etrafındaki savaş alanını inceledi.

Maridrinalılar saldırı için hazırdı, yine de bu onlara pek bir fayda sağlamamıştı. Aren ve birlikleri kayalıklara tırmanmış, kışlayı arkadan ele geçirmişlerdi. Sonrasında Aren'ın neye mal olduğunu çok iyi bildiği ateşli, omuz omuza bir çarpışma yaşamışlardı. Şu anda, şifacılar yaralılara yardım etmek için çabalıyordu.

Köprüyü geri alma mücadelesinde kaç kişi ölmüştü? Yüzlerce. Muhtemelen daha da fazla. Köprünün düştüğü zaman ve o zamandan beri kaybedilenler birleşince felaket sayılara ulaşıyordu.

Aren'ı hasta etmek için yeterliydi.

Sonra boynuzların sesi kulaklarını doldurdu. Haber Merkez Kale'yi geçerek kuzeye doğru ilerledi, askerleri neşelenmeye

başlamıştı ama buna rağmen Aren boğuk bir nefes verdi.

Valcotta, Güney Kalesi'ni almıştı. Zarrah sözünü tutmuştu.

Eğer savaş planlandığı gibi devam ederse, Kuzey Kalesi'nin Harendell'e teslim olması uzun sürmeyecek ve Ithicana özgür olacaktı.

Buna rağmen Aren'ın hissettiği son şey zafer duygusuydu.

Kılıcını ölü adamın üniformasının üzerine silen Aren cesetlerin üzerinden geçerek evine doğru yola koyuldu, güneş batıda çoktan gözden kaybolmuştu.

Babasının annesi için inşa ettiği Merkez Kale'deki eve çıkan açıklığa ulaşması uzun sürmedi. Halkının daha iyi bir yaşama sahip olması için hırslara ve hayallere sahipken Aren'ın da Lara'ya hediye ettiği eve.

Bir aptalın hayallerine.

Ön kapı kırık menteşelerden sarkıyordu. Aren içeri girmeden önce bile, Maridrinalıların evi kaba bir şekilde kullandığını anlayabiliyordu, içeriden gelen koku neredeyse onu durdurmaya yetecek kadar sertti. Asker ve pislik kokuyordu. Dökülen şarap ve çürüyen yiyecekler.

Ölüm.

Ama Maridrinalılardan birinin katliamdan kaçmış olması ihtimaline karşı kendini içeri girmeye zorladı. Yerler kirle kaplıydı, kanatlı duvarlar çatlamış, etraftaki sanat eserleri ya kaybolmuş ya da yok edilmişti. Girişteki masa devrilmişti, yanında ölü bir Maridrinalı yatıyordu, açılmış bağırsakları çoktan sineklerle vızıldamaya başlamıştı. Aren yemek odasına baktı, gözleri kirli bulaşıkların ve parçalanmış cam yığınlarının üzerinde gezindi. Yerler muhtemelen yağmalanmış bir şarap mahzeninden gelen şarapların kırık şişeleriyle kaplıydı.

Koridorda ilerledi, yanından geçtiği odaların içine bakarak kendi odasının kapısına ulaştı. Kapı aralıktı, yatağında çıplak yatan ölü bir adam vardı. Aren'ın dikkatini içerideki bir inilti çekti, dönüp bakınca köşede saklanan Maridrinalı bir kadın ol-

duğunu gördü. "Çık dışarı," dedi ona ve yanından geçip koridora girdi. Onun hakkındaki kararı başka biri verebilirdi.

Aren odayı inceledi, ölü askerin eşyaları kendi eşyalarıyla karışmıştı, kendi içinde bir tepki görmeyi bekledi. Bir tür duygu hissetmeyi. Üzüntü. Öfke. Herhangi bir şey.

Ama hissettiği tek şey boşluktu, bu yüzden avluya çıktı. Bir zamanlar fırtınanın gözünde durduğu merkeze doğru yürüdü ve hayatının en feci kararını verdi.

Daha fazla boru sesi duyuldu, bu sefer Güney Kalesi'nden Harendelllilerin adayı kontrol altına aldıkları haberi gelmişti.

Aren şelaleye baktı. Havuzda sallanan şarap şişesine, etrafında yükselen buhara baktı.

Hiçbir şey hissetmiyordu. Hiçbir şey için. Burası için bile.

Avluyu terk eden Aren, masasının üzerinde duran aydınlatılmamış bir lambayı alıp yağı halıların üzerine sıçratarak içeri geri döndü. Yağı yatağın üstüne döktü. Parlayan bir lambaya rastlayana kadar aynı şeyi yaparak odadan odaya gitti. Ardından lambayı alıp alevini etrafa sıçramış yağ birikintilerinden birine tuttu ve tutuşmasını izledi. Eskiden Ahnna'nın olan odanın üzerinden ateş gelip geçti; halıları, nevresimleri ve perdeleri yaktı. Duman havayı dolduruyordu.

Aren girdiği yolu takip ederek dışarı çıkmaya başladı. Giderken odaları ateşe verse de öksürmeye ve duman onu boğmaya başladığında doğruca dışarı çıktı. Jor açıklıkta durmuş, bekliyordu.

"Bitti." Yaşlı asker evi izledi, içi artık bir cehennemdi. Yemek odasının kırık pencerelerini alevler yalıyordu. "Maridrinalılar yenildi."

"Duydum."

"Pek zorlu bir kavga sayılmazdı." Jor'un sesi kısıktı.

"Bunu ölenlere anlat."

Yaşlı adam uzun bir nefes verdi, ardından başını salladı. "Ne

demek istediğimi biliyorsun. Bu pislikleri tahliye etmek için aylarca canımızı dişimize takarak savaştık ve bizi her fırsatta geri ittiler. Şimdiyse, yalnızca birkaç gün içerisinde bize teslim mi oldular?"

"Daha önce müttefik olarak Harendell ve Valcotta yanımızda değildi."

Jor yüzünü buruşturdu. "Öyle olsa bile, bu doğru gelmiyor. İşte bu yüzden buradasın, kışlada kutlama yapmak yerine evini yakıyorsun."

Hiçbir şey doğru gelmiyordu. Aren, Lara'nın nihayet uyanıp uyanmadığını merak ederek alevlere baktı. Acaba iyi miydi? Onu terk ettiğini anlayınca nasıl tepki vermişti?

Bir şeyler hisset! Senin neyin var?

Uzaktan, Aren bir borazan sesi duydu ama alevlerin kükremesi yüzünden haberin ne olduğunu tam olarak seçemedi.

"İyi olacak," dedi Jor. "Ona ihtiyacı olan her şeyi bıraktık. Muhtemelen kız kardeşlerinin yanına dönüyordur. Onunla ilgilenecekler."

"Biliyorum."

"Doğru seçimi yaptın."

"Biliyorum."

"Başka kadınlar da olacak. Beğendiğin birini bulacaksın, iyi bir Ithicana kızını. Herkesi mutlu etmesi için krallığa bir vâris vereceksin."

Bir daha başkası olmayacaktı. Onun gibi olmayacaktı.

Ama belki de en iyisi buydu. Belki de bu kadar önemsememek daha iyiydi çünkü bu şekilde sadakati bölünmeyecekti. Ithicana'yı yeniden inşa etmeye odaklanabilirdi. Halkını yeniden güçlü kılmaya.

"Majesteleri!" Aren döndü, askerlerinden birinin onlara doğru koşarak ilerlediğini gördü. Asker nefes nefese kalarak önlerinde durdu.

"Nedir bu?" Jor alevlerin kükremesi üzerinden sesini duyurmak için bağırdı. "Başka bir saldırı mı?"

"Borozanları duymadın mı?"

"Açıkçası, duymadım. Ne dediler?"

Asker suratından aşağı akan teri sildi. "Güney Kalesi'nde hiç çatışma yaşanmadı."

Aren'ın midesi çalkalandı. "İşaret yanlış mıydı? Adayı hâlâ Maridrina mı elinde tutuyor?"

"Hayır, Majesteleri. Valcottalılar saldırdığında adayı terk edilmiş bir halde buldular. Ayrıca birliklerimizin kışlaların çoğunu boş bulduklarına dair haberler alıyoruz. Maridrina veya Amarid donanmalarından hiçbir yerde iz yok."

Aren'ın tüyleri tedirginlikle diken diken oldu. "Peki ya Güney Kalesi?"

"Sorguyu gönderdik ancak henüz yanıt yok."

Adam kelimeleri söyler söylemez, uzaktaki borozanların çağrısı duyuldu. Haber, Ithicana sınırları boyunca stratejik olarak yerleştirilmiş ulaklar arasında dalgalanıyordu.

Aren'ın gözleri Jor'unkiyle buluştu. "Ne planladığımızı biliyorlardı."

"Nasıl? Valcotta donanmasının Güney Kalesi'ne doğru hareket ettiğini görmüş olsalar bile, tahliye edilmeleri için yeterli zaman olmazdı."

"Keris." Aren bir lanet okuyarak toprağı tekmeledi. "Zarrah ve adamları kıçımızı kurtarmak için kıyıya geldiğinde o da kumsaldaydı. İmparatoriçenin bize yardım etmeyi reddettiğini öğrenecekti, bu da Zarrah'ın kendi başına çalıştığı anlamına geliyordu."

"Ama neden bunu Silas'a söylesin ki? Babasının köprüyü kaybetmesi Keris için daha iyi olmaz mıydı?"

"Zarrah'ı korumak için. Savaş yok. Kayıp yok. İhanet yok. İmparatoriçe ondan pek hoşnut olmayacaktı ama onu idam et-

mesi pek olası değildi. Onu mirasçı olarak bile tutabilir, Keris'in ihtiyacı olan da bu."

Ama durumla ilgili bir şeyler yanlış geliyordu. Güney Kalesi'ni savaşmadan geri almışlardı ama bu bir zafer gibi hissettirmiyordu. "Geri çekilmek Silas'a yakışan bir hareket değil."

"Belki Keris onu yola getirmiştir."

"Hiç sanmıyorum." Aren, Maridrina Kralı'nı *tanıyordu*. Diğer adamın asla kabul etmeyeceğini biliyordu. Tam olarak o anda. Silas'ın kesin olarak neyi amaçladığını fark etmişti.

Köprü Ithicana değildi. Halkı öyleydi.

Midesi çalkalandı.

Tepeye doğru bir koşuya başladı, diğerlerinin kendisini takip edip etmediğini ne fark ediyor ne de umursuyordu. Önemli olan tek şey yüksek bir yere ulaşmaktı.

Güneş batıda bir parıltıdan ibaretti. Aren çamurlu yolda uçarken yerde uzun gölgeler oluşturuyor, kalbi hızla göğsüne çarpıyordu.

Daha hızlı.

Alçak dağın tepesindeki açık alana ulaştı ve gözetleme kulesine doğru koştu. Basamakları ihmal edilmişti, her yer enkazla kaplıydı ama Aren merdivenleri ikişer ikişer çıkarak güneşin battığı, Ithicana'nın karanlığa gömüldüğü anda tepeye vardı.

Dürbünü kapmıştı ancak sonrasında eli yan tarafına düştü çünkü ona ihtiyacı yoktu.

Uzakta, parlak turuncular ve kırmızılarla ışıldayan muazzam bir işaret ateşi vardı. Hayatı boyunca hiç görmediği ve asla görmemek için dua ettiği bir manzaraydı bu.

Jor meydanın diğer tarafından bağırdı. "Bu ne?"

"Eranahl." Sözler dudaklarından boğuk bir sesle çıktı. "Yardım çağrısında bulunuyorlar."

54
LARA

Köprünün tepesinden topallayarak güneye, Maridrina'ya doğru ilerledi.

Mantıklı olan şeyin, yaralanması iyileşene kadar ya da en azından kaybettiği onca kanın etkilerini hissetmeyene kadar Gamire Adası'nda kalması olduğunu biliyordu. İhtiyacı olabilecek tüm tıbbi malzemelerle birlikte yiyeceği ve barınacak bir yeri vardı.

Fakat Ithicana'da Aren olmadan kalma düşüncesi dayanabileceğinden daha fazlaydı. Bu yüzden ihtiyacı olan şeyleri topladı ve iskeleye tırmandı, köprünün içinde hapsolmakla hiç ilgilenmiyordu. Aldığı her nefes zaten bir mücadeleyken bunu yapamazdı.

Kuzey Kalesi'nin Harendell donanması tarafından kurtarıldığını haber veren borazanları duydu, ardından anlam veremediği bir dizi başka ses duyuldu.

Zaten, ne önemi vardı ki? Ithicana özgürdü, bu ülke Marid-

rina'dan ve babasından kurtulmuştu. Lara'nın istediği, uğruna savaştığı şey buydu. Uzun zamandır taşıdığı suçluluk yükünü kaldıracağına ve hayatına devam etmesine izin vereceğine inandığı o şey.

Ama tıpkı eskisi gibi hissediyordu. Hatta daha kötü hissediyordu çünkü en azından, önceden bir amacı vardı. Üzerinde çalıştığı bir hedefi vardı.

Artık babasından intikam almak için duyduğu ihtiyaçtan başka bir şeyi kalmamıştı. Ama bunu düşünmek sadece içinin buz tutmasına neden oluyordu.

Böylece yürüdü, yönünü köprüye çıkan yola göre belirledi ve başka hiçbir şeye kulak asmadı. Güneş yavaşça batıya doğru ilerliyordu ama Lara asla durmadı. Geceyi nerede geçirebileceğini düşünmedi. Yanına aldıklarından yemedi ya da beline bağlanmış su derisinden içmedi.

Yürüdü.

Yürüdü.

Yürüdü.

Sonra bir parıltı dikkatini çekti, sanki güneş gökyüzünde rotasını değiştiriyormuş gibi görünen kırmızılar ve turuncular tepede yanıyordu. Gözlerini kısarak parıltıya baktı. Bunun muazzam bir işaret ateşi olduğunu fark ettiğinde nabzı hızlandı, yalnızca Ithicana'nın en yüksek noktasında yakıldığı için görülebiliyordu.

Ithicanalıların o alevi yakmasının tek bir nedeni vardı.

Eranahl saldırı altındaydı.

55
AREN

"Savaşabilen herkes bir tekneye binsin!" Aren, askerlerinin çoktan gemileri suya taşımaya başladığı sahile doğru koştu.

"Onlarca yaralımız var." Jor ayak uydurmak için nefes nefese kalmıştı. "Onları öylece bırakamayız."

"İdare ederler." Aren; Lia, Aster ve mürettebatın geri kalanının hazırladığı tekneye tırmandı, maskelerini çoktan yüzlerine takmışlardı. Aren kemerinden kendi maskesini çıkardı, derisi Merkez Kale'yi geri almak için verilen mücadele yüzünden hâlâ kan lekeleriyle doluydu. "Eranahl düşerse, bir katliam yaşanır."

"Bu bir hile olabilir." Jor arkasından tırmandı. "Bizi dışarı çıkarmanın ve bizimle açıkta savaşmanın bir yolu."

"Biz zaten hileye kandık. Silas, sahip olduğumuz her askeri köprüyü geri almaya adayacağımızı biliyordu. Yemi yuttuğumuzdan emin olmak için geride bir avuç asker bıraktı. Şimdi de arkamız dönükken Eranahl'a saldırıyor."

Aren yıldızlara baktı ve rotasını çizdi. Hayatı boyunca etraf-

tan Ithicana'yı yenmenin köprüyü ele geçirmek anlamına geldiğini duymuştu ama Maridrina bu düşüncenin yanlış olduğunu kanıtlamıştı. Ithicana'yı yenmek, halkını yok etmek demekti. Onlar olmadan köprünün ne önemi vardı ki?

Görünüşe göre, Silas hatalarından ders almıştı.

Ama eğer Maridrina Kralı kazandığına inanıyorsa, bu konuda yanılıyordu. Çünkü Aren, Eranahl'ın savaşmadan düşmesine izin vermeyi reddedecekti.

56 LARA

Bir tekneye ihtiyacı vardı. Suya inip Eranahl'a doğru yol almaya ihtiyacı vardı. Ancak oraya vardığında ne yapabileceğini bilmiyordu.

Umurunda değildi.

Elinde parlayan küçük bir yosun kavanozuyla, köprünün tüm yolu boyunca pervasız bir hızla koşarak tekneleri terk ettikleri Yılan Adası'na doğru ilerledi. Hâlâ orada olmaları için dua ediyordu.

Bacağı çığlık atıyor, etrafına sarılmış sargı bezinden kan sızıyordu ama Lara durmak yerine, ninenin evinden aldığı ilaçlardan birini ağzına bir tutam olacak şekilde attı. Yalnızca birkaç dakika içerisinde uyarıcı ilaç etkisini gösterecekti. Yorgunluğu ve acıyı uzaklaştıracak, geride savaşma arzusundan başka bir şey bırakmayacaktı.

Sadece köprünün tepesine damgalanmış kilometre taşlarına bakmak için yavaşladı ve adanın yakınında olduğunu bildiği bir

yerde durdu. Aşağıda, dalgalar sahile doğru kükrüyor, iskelelere çarpıyordu ama gözlerinin tüm gördüğü karanlıktı.

Karnının üstüne uzanarak dikkatle etrafı dinledi ve nihayet çelik kaplı gövdelere çarpan suyun sesini aldı. Tekneler hâlâ oradaydı.

Peki onların yanına nasıl inecekti?

İskeleden adaya inmek, yılanları yoldan uzak tutmanın hiçbir yolu olmadan intihar olurdu. En yakın iskele dağcıları caydırmak için tasarlanmıştı, tırmanmaya kalkarsa yalnızca düşüp kendini sayısız sivri uçtan birine saplanmış bulacaktı.

Tek seçeneği, teknelerin demirlendiği kum havuzuna atlamak ve yüzmekti.

Köprünün demirlenmiş teknenin üzerindeki tarafını işaretlemek için yosun kullanan Lara, boş kavanozu yere bıraktı ve daha derine inene kadar yürümeye başladı. Aren'ın bir zamanlar atladığı noktayı bulduğunda, sırtından aşağı akan ter soğumuştu. Eğer yanlış bir hamle yaparsa bunun ölümcül bir atlayış olacağını biliyordu. Adaya çok yaklaşırsa sığ kum yığınına çarpardı.

Çok uzaklaşırsa tekneye asla uzun süre yüzemezdi, özellikle de bu karanlıkta kafası karışırsa.

Ya da bu sularda dolaşan yaratıklar onu izlemeye gelirse.

Kalbi göğsüne hızlı bir vuruş yaparken aceleyle küçük nefesler aldı, her geçen saniye dehşeti yükseliyordu. Eranahl'dan gelen parlak işaret alevlerine bakmak için bakışlarını kaldırdı ve derin bir nefes alarak suya atladı.

Hava hızla yanından geçti, aşağıya düşerken karanlık onu yuttu. Sonra ayakları suya çarptı ve derinlere daldı. Daldı ve daldı, daha çok daldıkça panik damarlarında orman yangını gibi yayılmaya başladı.

Yüz! Bu gece burada ölmeyeceksin!

Suyu sertçe tekmeleyerek yukarı doğru yüzdü, göğsü yanıyordu. Hemen sonra başı yüzeye çıktı. Umutsuz bir nefes al-

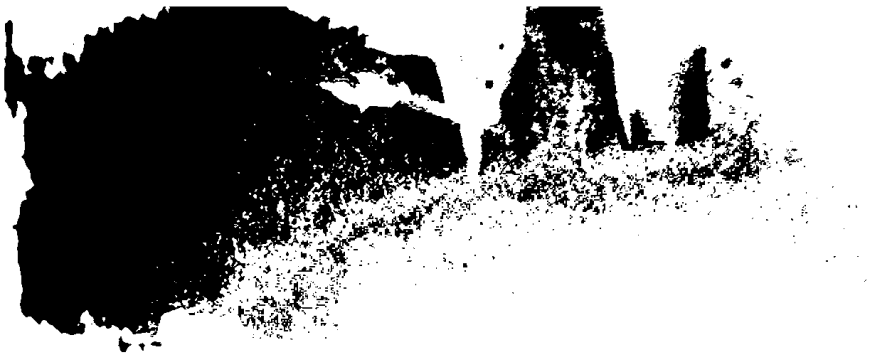
dıktan sonra, dalgaların üzerinde alçalıp yükselirken beceriksiz bir şekilde suda ilerledi ve köprüyü işaretlemek için kullandığı yosunları aradı.

Kollarıyla kürek çekerek, bacaklarıyla suyu tekmeleyerek yavaşça kum yığınına doğru ilerledi. Her an bir şeyin bacaklarını tutacağından ve onu derinliklere indireceğinden emindi. Ancak sonra ayakları dibe vurduğunda şaşkınlıkla çığlık attı.

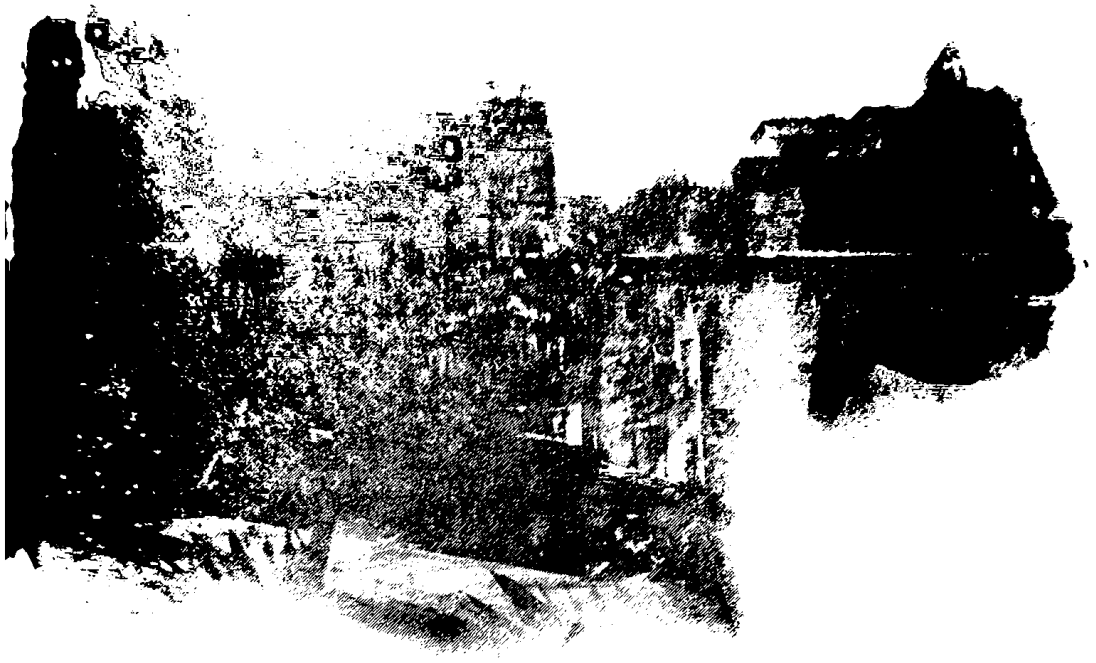
Lara ayağa kalktı, bir tekneyle çarpışana kadar elleri önündeki sığlıklarda sıçrayarak gezindi. Ardından çapayı kaldırarak dışarı çıktı, su beline doğru yükselmişti. El yordamıyla ilerleyerek teknenin içeri girdi. Ithicana'ya girip çıkarken kullandığı gemiden daha büyüktü ama Aren'ı ve diğerlerini bu tekneleri idare ederken sayısız kez izlemişti. Bunu yapabilirdi.

Buna mecburdu.

Eranahl'ın savaşmadan düşmesine izin vermeyecekti.

57
AREN

"Tanrı yardımcımız olsun," diye mırıldandı Jor. Ayağa kalkarak Aren'ın yanında durdu ve adayı çevreleyen kaosa baktı.

Yüzden fazla gemi vardı ama Aren'ın dikkatini çeken şey bu değildi. Odağını yönelttiği şey, Eranahl'ın yamaçlarında yükselen çok sayıda yangındı. Adanın birincil savunma hattı olan gemi kırıcılar moloz ve kül haline gelmişti.

Silas'a oldukça pahalıya mal olan bir kazançtı bu.

Gemiler yanmış, kullanılamaz hale gelmiş ve bazıları da batmıştı. Denizin üstündeki dalgalar enkaz parçalarıyla kaplıydı. Buna rağmen düzinelerce tekne Eranahl'da birleşmişti, çengelleri fırlatan denizciler yükselen uçurumlara karşı hayatlarını riske atıyordu.

Aren, birliklerin zirveye ulaşmasını engellemek için savaşan halkının gölgelerini seçebildi ancak gemilerdeki okçular onları hedef alıyordu. Sayısız alev gökyüzünü gün gibi aydınlatıyordu.

Donanmadaki tek boşluk, Eranahl'ın yeraltı limanına giden

mağaranın girişine yakındı ve bu da geriye kalan tek gemi kırıcının yaklaşan herhangi bir gemiye hâlâ mermi ateşliyor olmasının bir sonucuydu. Ama karadaki askerler o kırıcının üzerinde ilerliyorlardı. Eğer o da düşerse, Silas'ın donanmasının tüm gücü o mağarada birleşecekti. Onları geride tutan tek engel kale kapısı olacaktı.

"Onlara arkadan saldırmaya başlayın," diye emretti, sözleri diğer gemilere taşınıyordu. "Onların dikkatini dağıt."

"Dikkatlerini tam olarak ne için dağıtayım?" diye sordu Jor.

"İçeri girmeye çalışırken bizi görmemeleri için." Bir borozan alan Aren bir dizi nota üfledi ve çağrıyı üç kez tekrarladı. Bu kendine özel işaretiydi. Kalbi göğsünde atmak için bir an bekledi, ardından Eranahl çağrıya cevap verdi. "Şimdi!"

Yelkenler gerildi ve gemi dalgaların üzerinden uçtu, Lia onları gemiler arasında yönlendirdi. Mağaranın ağzına doğru ilerlerken askerlerinin geri kalanı da donanmanın arkasına saldırıyordu. Onlara ok atıyor ve patlayıcıları yalnızca kendilerinin bildiği şekilde yerleştiriyorlardı.

Ancak bu dikkat dağınıklığına rağmen, düşman donanmasının onları görmesi çok uzun sürmedi.

Oklar başlarının yanından ıslık çalarak onları eğilmeye zorladı, sadece Lia dümeni tuttuğu yerde dik kalmıştı. Fakat sonra kolunu tutarak acı içinde bağırdı. Onu aşağı çeken Aren gemiyi karanlık açıklığa, kulaklarını dolduran zincirlerin çıngıraklarına yönlendirmek için dümeni tuttu.

"Dayan," diye bağırdı. Yelken açtıkları hız, mağaraya fırlarken resmen intihara meyilliydi. Oklar ahşaba çarpıyor ve kayalardan sekerek zıplıyordu.

Tekne mağara duvarının kenarına çarptı, payanda parçalandı. Aren neredeyse suya düşüyordu ama hızları geminin ilerlemesini sağlamak için yeterliydi.

İleride yükselen kale kapısının diğer tarafındaki halkından gelen ışıkları, elinde silahları olan acımasız yüzleri görebiliyordu.

Onlara hak veriyordu. Arkasındaki şalopalar peşinde kürek çekiyordu, hepsi ağzına kadar asker doluydu.

Direk yarı yükseltilmiş kale kapısına takıldığında,"Atlayın!" diye bağırdı Aren.

Lia, onun ve Jor'un desteğiyle ayakta kalırken teknedeki herkes suya daldı, zaten alçaltılmış olan kale kapısının altında onları içeri çekmek için bekleyen arkadaşlarının kollarına doğru yüzdüler.

Hava kale kapısına çarptığı sırada mağara teknenin parçalanması ve çatlamasıyla yankılandı. Gemi derinliklere sürüklenirken fazla uzakta olmayan şalopalardan gelen oklar ağır çeliğe çarparak çınladı.

Halkının kalkanlarının arkasına sığınan Aren, pazısına saplanmış oku inceleyerek Lia'nın yanına çömeldi. Genç kadının yüzü acıyla bükülmüştü ama buna rağmen, "Daha kötüsünü yaşadım. Bana bir bıçak bul, dövüşeyim," diyordu.

"Onu geri götürün," dedi Aren teknedeki askerlere. Yanıt beklemeden iki aracı da çılgınca sallayarak komşu gemiye atladı.

Teknedekilerin yarısı düşmana ok atıyordu, geri kalanı da kalkanları tutuyor ve mızraklarla kale kapısının hemen ötesindeki Maridrinalıları savuşturuyordu. Kulağının yanından bir ok ıslık çalarak geçtiğinde iki askerin arasına daldı.

"Bize katılmanız ne büyük incelik, Majesteleri." Ahnna yayını indirerek ona vahşi bir sırıtış gönderdi, ardından silahını bıraktı ve parmaklarını omuzlarına geçirerek kollarını ağabeyine sardı.

Ama özlem gidermenin zamanı değildi.

Kız kardeşinin gitmesine izin veren Aren, kalkanların arasına baktı. Maridrinalıların ellerinde tuttukları zincirleri ve ipleri görünce midesi büzüldü. "Bu tarafta hâlâ çalışan tek bir kırıcı-

mız var ancak hasar gördü. Uçurumları aşmaya başlıyorlar ve onları uzun süre uzak tutacak insan gücümüz yok."

Ahnna çenesini sıktı, sonra okunu atarak bir Maridrinaliyi boğazından vurdu. "Oklarımız neredeyse bitti." Suda süzülen iki oku toplamak için suya uzandı. "Onları daha ne kadar oyalayabileceğimizi bilmiyorum."

Aren'ın karnı korkuyla büzüldü. Düşman sayıca onlardan üstündü ama daha kötüsü, Ithicana'nın tüm savunmasızları Eranahl'daydı. Çocuklar. Yaşlılar. Savaşamayan kişiler. Üstelik bundan hiç kaçış yoktu.

Ahnna düşüncelerini okuyarak, "Onları ardiye mağaralarına taşıdık," dedi. "İçeriden kilitlendi ve barikat kuruldu."

Bu onları şimdilik güvende tutacaktı. Buna rağmen eğer Aren adanın kontrolünü elinde tutamazsa hepsinin açlıktan öleceği yer haline gelecekti.

"Son kırıcı düştü!" Mağarada bir ses yankılandı. "Kayalıkları kazanıyorlar."

"Kahretsin!" Ahnna yumruğunu teknenin kenarına indirdi. Ancak sonra gözleri Aren'a doğru döndü. "Ne yapacağız?"

Aren düşmanı geri püskürtmek için savaşırken bile tüm askerlerinin bakışlarının kendisine yöneldiğini hissetti, hepsi de onlara bir çözüm önermesini bekliyordu. Onları zafere taşımasını. Kral olmasını.

Göğsünde felç edici bir panik yükseliyordu ama Aren bunu bastırdı. *Nasıl dövüşüleceğini biliyorsun. Ithicana'yı nasıl savunacağını biliyorsun. Öyleyse yap!*

Uzakta gök gürültüsü duyulurken şimşek, yağmur ve şiddet kokan bir esinti mağarayı sardı. Askerlerinin her biri bu kokuyu fark ederek yüzlerini rüzgâra çevirmişti.

Ithicana'yı savunan fırtınalar, onlara en çok ihtiyaç duyulduğu anda krallığı terk etmiyordu. Sadece onlar gelene kadar dayanmak zorundaydılar.

Kız kardeşine, "Bana iki tekne ve mürettebatını bırak. Buradaki herkesi uçurumları savunmaya götür," diye emretti. Ardından yüzünde vahşi bir ifadeyle Maridrinalıları ustaca vuran Taryn'e, "Kırıcıyı tekrar çalıştır," dedi.

Askerler aralarında yer değiştirirken tekneler kayıyor ve sallanıyordu. Etraf onunla büyüyen, yanında savaşan, hayatı boyunca onu takip eden, onun tarafına geçen kadın ve erkeklerle doluydu.

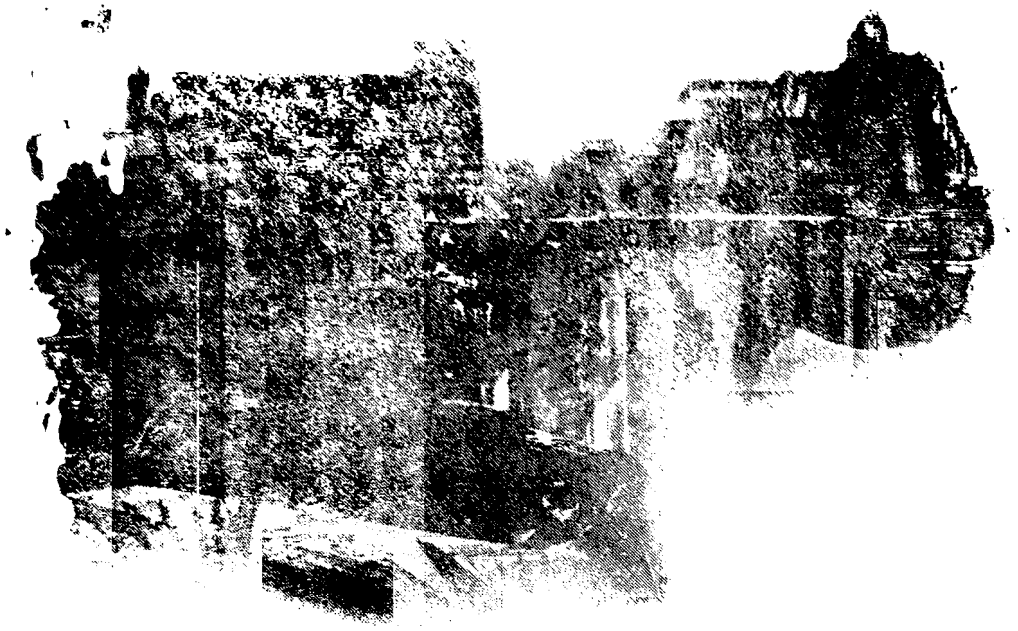
Jor yanında diz çöktü. "Bu kapıyı istiyorlarsa, bunun için kan akıtmaları gerekecek!" diye bağırdı ve mağara onu tekrarlayan seslerle yankılandı.

Aren kalkanlara baktı, düşmanın geriye doğru bakan bakışlarıyla karşılaştı. Bir eliyle maskesini çıkardı ve düşman askerlerinin gözlerinde o tanıma anını görünce gülümseyerek maskeyi suya bıraktı.

"Ithicana için!" diye bağırdı. Ardından kılıcını havaya kaldırdı.

58
LARA

Ada yanıyordu.

Lara dehşet içinde etrafa baktı, elleri sadece birkaç dakika önce çok şiddetli bir şekilde kavradığı iplerde gevşemeye başlıyordu.

Çok geç kalmıştı.

Kendi teknesiyle ada arasındaki gemi yığınlarıyla bile; kayalıklara tırmanan düşman asker birliklerini, yanardağ yamaçlarında Maridrinalılar ve Ithicanalılar arasında çıkan kavga isyanını ve gemi kırıcıların yanan şekillerden biraz daha fazlasını çıkarabilirdi. Mağaraya açılan açıklığın etrafını beş gemi sarmıştı, askerlerle dolu şalopalar suya iniyor ve sonra karanlığa doğru kürek çekiyordu.Kapılar henüz kırılmamışsa bile, yakında kırılacaktı.

Eranahl düşüyordu.

Midesine bir ağrı saplanırken iki büklüm olarak teknenin kenarlarını kavradı, gözünden yaşlar akıp gidiyordu. Bütün gece

gemiyle savaşmış, adalar arasında Eranahl'ın işaret ateşlerinin parıltısına doğru yavaşça ilerlemişti. Bir fark yaratmak için, zamanında evine ulaşmak için çaresizdi.

Ama hepsi boşunaydı.

Öfke kederini aniden kovaladığında Lara ellerini sertçe yere çarptı. İşlerin böyle sonuçlanması gerekmiyordu. Ithicana'nın özgür olması, babasının yenilmesi gerekiyordu. Şimdiyse o ve Aren'ın tüm yaptıklarına rağmen, bu kadar sıkı çalışmalarına rağmen, her şey bitmişti.

Gök gürlerken Lara uzaktaki yıldırımı izlemek için başını kaldırdı. Şafak yakın olmalıydı ancak doğuya kara bulutlar hâkim olmuştu, güneşe dair herhangi bir izi gizliyordu. Bir an sonra şiddetli bir rüzgâr üzerine fırladı, teknesi çok geçmeden yükselen ve düşen dalgaların üzerinde oynamaya başladı.

Fırtınaların Ithicana'nın savunucusu olması gerekiyordu ama onlar bile çok geç kalmıştı.

Başını adaya çeviren Lara, askerlerin tekneler ve uçurumlar arasında sarkan halatları toplamasını izledi. Dalgalar kayalara vurdu; su paramparça olmuş tekneler, enkaz ve cesetlerle doluydu ama düşmanlar yine de gelmeye devam ettiler.

Ithicanalılar ise savaşmaya devam etti.

Lara asla durmayacaklarını biliyordu. Asla teslim olmayacaklardı, onlar için önemli olan her şey o şehrin içindeyken bu imkânsızdı. Ve bu insanlar *onun* halkıydı. Lara onları *izlerken* insanlar orada mücadele ediyor ve ölüyordu.

Doğrulmaya başlayan Lara, gözlerini kısarak adayı çevreleyen gemilere baktı. Ardından cebine uzanıp son kalan uyarıcıyı aldı, ot karışımının tadına bile bakmadan hepsini çiğneyip yuttu. Elindeki ipi gergin bir şekilde çekerek yelkenin rüzgâra karşı gerilmesini izledi ve tekne onu savaşa doğru taşıdı.

Gece, gemilerin onu fark etmeyeceği kadar karanlıktı. Ancak Eranahl'ın yamaçlarında ateşlerin suyu aydınlattığı yere yaklaştıkça, güvertelerdeki askerler bağırdı ve onu işaret etti.

Oklar ıslık çalarak suya çarpıp tekneyi sarstığında, Lara çömeldi ve gözlerini kayalıklardan ayırmadı. Şalopaların neden olduğu kaos içerisinde tabandaki ve enkazdaki boşlukları aradı.

"Yalnızca tek bir şansın olacak," diye mırıldandı atlayacağı yeri seçerek. "Başarısız olursan ölürsün."

Adrenalin, uyarıcı ilaç, acı ve korkuyla karışan kanı damarlarında akarken ipleri düşürdü. Dizlerini büktüğünde, dalgalar teknesini yakaladı ve uçurumun kenarına doğru fırlattı.

Lara mümkün olan en son anda atladı, teknesi uçurumun kayalarına çarparak ahşabı paramparça olurken o da tutma yerlerine doğru uzandı.

Uçuruma çarptığında acı içinden geçti, kaygan kayalara tutunmaya çalışırken tırnakları kırılıyordu. Bir eli kaydığında Lara çığlık attı.

Ama diğeri sağlam kaldı.

Bir an için sallandı ama sonra su bir kez daha ona doğru kükredi. Bu yüzden Lara serbest elini bir çatlağa itti ve kendini yukarıya çekti.

Üzerine su püskürüyor, ayak bileklerini dibe doğru çekiyordu. Ancak Lara bunu görmezden gelerek tırmanmaya başladı. Tırmandı ve tırmandı, parmakları keskin kenarlara değerek arkasında kan lekeleri bıraktı.

Lara bunu zar zor hissediyordu.

Daha yükseğe ve daha yükseğe tırmandı. Dalgaların gürültüsü, tepede toplanan Maridrinalı askerlerin çığlıklarına karışıyordu, yokuşu geçecek sayıya ulaşana kadar bekliyorlardı.

Sonra bir gümbürtü duyuldu.

İlk başta Lara bunun gök gürültüsü olduğunu sanmıştı ama sonra altındaki kayanın titrediğini hissetti ve Ithicanalıların ne yaptığını anladı.

İçi telaşla dolarken küçük bir çıkıntının altından yana doğru fırladı, çığlıklar havayı doldururken kendini duvara bastırdı.

Dişlerini sıkarak, yukarıdaki askerler kayalıklardan aşağıdaki suya doğru atlarken gözlerini kapattı.

Bu onları kurtarmak için yeterli değildi.

Uçurumun kenarında bir çığ ve enkaz patladı; suyun üstündeki teknelerin, onların içindeki askerlerin üzerine yağdı. Onları ezdi ve hepsini boğdu.

Kaya parçaları omuzlarını keserek elbisesini ve etini yarıyordu ancak Lara yerinden kıpırdamama çabasıyla titreyerek uçuruma sarılmıştı.

Gürültü kesildiğinde, Lara sonunda aşağıya bakacak kadar rahatladı. Dalgalar kan ve cesetlerle doluydu, hepsi de şalopaların parçalanmış kalıntılarının arasına karışmıştı.

Tırman.

Ama gücü kalmamıştı. Vücudu titriyor, tutuşunu korumak için savaşırken tırnakları kayaya kazınıyordu.

"Tırman!" diye kendi kendine bağırdı.

Lara uzanarak bir kayayı yakalasa da taş elinde gevşedi.

Dudaklarından bir çığlık koparken düşmeye başladı.

39 AREN

Okları bitmişti.

Yumruk yumruğa savaştılar, her iki ülke de birbirini geri püskürtmek için silahlarını demir parmaklıkların arasından geçirdi. Her iki tarafta da cesetler suda sallanıyordu. Fakat Aren'ın bir avuç askere düştüğü yerde, Maridrinalılar gelmeye devam ediyordu.

Yükselen dalgaların pek yardımcı olduğu söylenemezdi, dalgalar tekneleri savaşmak için kale kapısına yeterince yakın tutmayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Maridrinalılar parmaklıklara tutunmaya çalıştıklarında ellerini ve kollarını kestiler.

Kale kapısından içeri uzanan Aren bir adamı yüzünden bıçakladı ancak asker suya düştüğünde, sonunda teknelerinde ne olduğunu gördü.

Bileğinden bile daha kalın olan bir zincirdi bu.

Tam o sırada bir dalga yükseldi ve gemisini geriye doğru fır-

lattı. Maridrinalıların şalopası kale kapısına çarparak insanları suya döktü fakat iki kişi ayakta kalmayı başardı. Aren dehşet içinde izlerken, zinciri parmaklıkların arasından geçirdiler.

Askerleri umutsuzca kale kapısına geri dönmeye çalışırken, Aren zinciri uçsuz bucaksız tüneli dolduran teknelerden geçiren adamları gördü.

Teknesi nihayet parmaklıklara ulaştığında umutsuz bir çaba olduğunu bilmesine rağmen zinciri sıkıca çekerek tuttu.

Maridrinalıların şalopası tünelden çekildi ve çok geçmeden, zincir gerilerek koptu.

60
LARA

Lara düşüyordu.

Sonra vücudu sarsılarak durdu, güçlü bir el bileğini kavramıştı.

Yukarı baktığında Ahnna'nın yüzünü gördü. Ithicana Prensesi ona sırıttı. "Senden yine kurtulamadık, değil mi?"

Bedenini sertçe sarsan Ahnna onu yukarı doğru çekti, başka bir Ithicanalı da Lara'yı kenardan almaya yardım etti. Lara bir an için nefes nefese kalarak sırtüstü uzandı ve hemen ardından yavaşça ayağa kalktı.

Ahnna birkaç Ithicanalıyla birlikte duruyordu, Lara hepsini tanıyordu. Kan içindeydiler, omuzları yorgunluktan çökmüştü. Ama gözleri hâlâ bu savaşı kabul etmeye niyetleri olmadığını gösteren bir meydan okumayla parlıyordu.

"Krala haber vermesi için birini göndermeli miyiz?" diye sordu içlerinden biri.

"Aren burada mı?" diye ağzından kaçırdı Lara.

Ahnna askere hafifçe kafa salladı, sonra Lara'ya doğru döndü. "Seni bir sebepten dolayı geride bıraktı, Lara. Burada istenmiyorsun. Söyle bana, seni neden halkının geri kalanıyla birlikte suya atmamam gerektiğini söyle."

"Ithicana adına savaşmak için buradayım." Kendisi adına savaşmak için buradaydı.

Ahnna onu aşağı yukarı süzdü. "Zar zor ayakta durabiliyorsun."

Omuzlarını düzelten Lara, karşısındaki uzun boylu kadınla göz göze geldi. "Bu fikri test etmek ister misin?"

Prenses ona cevap vermeden önce, yüksek sesli bir çelik çığlığı havayı böldü.

"O da neydi öyle?" diye sordu Ithicanalılardan biri. Ancak Ahnna bembeyaz kesilmişti, sesin hemen ardından koşmaya başladı.

Lara onun peşinden koştu, adanın etrafından dolaşırken yuvarlanan kayaların ve enkaz parçalarının üstünden atladı. Güneş artık doğmuştu ama uzakta bir fırtına vardı. Şimşeklerle dans eden kara bulutlar ve uluyan rüzgâr Eranahl'a doğru ilerliyordu.

Kayalıkların yamacına varınca kendilerini savaşın içinde buldular. Ithicanalılar, Maridrinalılara ve Amaridlilere karşı yumruk yumruğa savaşıyordu, yamaç cesetlerle doluydu.

Lara kılıcını bir askerin omurgasından geçirdi, sonra kılıcını diğerinin dizlerinin arkasına doğru savurdu, prensesin peşinden koşarken düşen adamın işini bitirmek için durmadı. Bacağındaki dikişler sökülüyor ve yırtılıyordu, yarasından aşağıya doğru sıcak kan akıyordu ama yine de hissettiği acıyı görmezden geldi.

Ahnna savaşmak için durmadı, yalnızca volkanın etrafındaki vahşi yarıştan önüne geçenleri kesmekle yetindi. Uçurumun kenarından gittikçe daha fazla düşman tırmanıyor, sonra da savaşa dalıyorlardı.

"Ahnna! Onları geri itmeliyiz!"

Prenses onu duymazdan geldi. İleri doğru hücum etti, ardın-

da cesetler bırakan bir yumruk ve çelik sağanağı halinde ilerledi. Ancak sonra sertçe durakladı.

"Olamaz!" Ahnna çığlık attığında, Lara onun bakışlarını takip etti. Fırtına rüzgârlarıyla dolu yelkenleri, arkasında uzanan halatları olan ve liman mağarasında kaybolan gemiyi gördüğünde midesi altüst oldu.

Kale kapısını açıyorlardı.

Başka bir tiz çığlık Lara'nın kulaklarını deldi. Çeliğin sesi kayalık boyunca sürüklendi, gerginliğin altında büküldü ve büküldü. Maridrinalılar kapıyı serbest bıraktığı anda, mağara askerlerle dolu sayısız şalopa tarafından dolup taşacaktı.

Ahnna aniden kendini kavganın içine attı, kılıcını savurarak yoluna çıkan herkese saldırdı. Lara onu yakından takip ediyor, mağaranın girişindeki uçurumun kenarını savunan büyük bir Ithicanalı birliğine doğru ilerlerken kadının arkasını kolluyordu.

"Taryn!" Ahnna kuzeninin adını haykırdı. Saflar ayrılarak bir gemi mancınığı üzerinde çalışan genç kadını ortaya çıkardı. Mancınığın odunu kömürleşmiş, ipleri yıpranmış ve kararmıştı. "Bu mancınığı çalıştırman gerekiyor!"

Taryn başını salladı. "Zamana ihtiyacım var, Ahnna. İpleri değiştirmem gerek."

"Zamanımız yok! Eğer kapıyı açık tutarlarsa, Aren'ın etrafı sarılacak. O gemiyi yok etmeliyiz!"

Aren aşağıdaydı.

Lara tartışmadan uzaklaşarak uçurumun kenarına koştu ve aşağıya baktı. Teknelerde yüzlerce asker vardı, hepsi tepeden tırnağa silahlıydı. Eğer yanardağ kraterinin içine girerlerse, savaş sona ererdi.

Rüzgâr Lara'nın saçlarını kırbaçlıyor, tutamları oradan oraya savuruyordu. Kulakları gök gürültüsünün sesiyle dolmuştu. Ağzına kadar dolu olan şalopalar kabaran dalgalarla alçalıp yükseliyor, kenarlardan su dökerek ilerliyordu. Altında ise şekiller hareket ediyordu, büyük yüzgeçleriyle dalgaları yarıyor-

lardı. Elli metre yukarıda bile olsa, Lara askerlerin yüzlerindeki korkuyu görebiliyordu. Yine de teknelerin hiçbiri geri dönmedi.

"Amaridliler geri çekiliyor!"

Sözler defalarca tekrarlandı. Lara başını kaldırdığında Amarid bayrağını dalgalandıran gemilerin yelkenlerini kaldırdığını, şalopalardaki ve karadaki askerlerini terk ederek yaklaşan fırtınadan kaçtıklarını gördü.

Gemiler art arda adanın etrafındaki halkayı terk ediyordu ancak Maridrinalılar kalmaya devam etti. Halatlar gerilirken mağara girişine doğru bastırdılar, başka bir tiz çığlık havayı doldurdu.

Fırtınaya karşı bir yarıştaydılar. Babasının donanması mağaranın kontrolünü ele geçirmek ve adayı ele geçirecek kadar askeri bırakmak için bir yarıştaydı. Gemiler ise hepsini denizin dibine boylayacak şiddetli rüzgârlardan ve yağmurdan kaçıyordu.

Lara olduğu yerde donarak diz çöktü, zamanında mağara girişine ulaşamayacağını biliyordu.

Bir dalga şalopalardan birini batırdı, adamlar yüzerek diğer teknelerin kenarına tutunuyordu. Hepsi düşme tehlikesi altındaydı.

Yüzen adamlar birer birer suyun altında sarsıldılar, Ithicana'nın köpekbalıkları düşmanlarıyla ziyafet çekerken karanlık denizlerde kırmızı dalgalar yükseldi. Şalopalar buna rağmen geri dönmüyordu.

Bu adayı ölümü göze alacak kadar çok istemelerine neden olan şey neydi? Zafer miydi? Zenginlik mi?

Yoksa korku mu?

Bu fırtınadan daha kötü ne olabilirdi? Köpekbalıklarının, yoldaşlarını diğer askerlerin gözlerinin önünde parçalamasından daha kötü ne olabilirdi?

Lara'nın göğsünü ani bir kesinlik doldurdu, hemen ayağa kalkarak Ithicanalı birinin elinden bir dürbün kaptı. Dürbünü yüzüne kaldırıp kale kapısını gevşeterek geminin üzerinden geçti ve tanıdık bir adam görüş alanına girdiğinde donup kaldı.

Babası geminin güvertesinde duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş halde gözlerini hedefe sabitlemişti, yüzünde korku görünmüyordu.

Askerlerin korktuğu oydu. Donanmanın fırtınadan önce kaçmasını engelleyen şey oydu. Adamları o ölümcül sulara sürükleyen oydu.

Dürbünü indiren Lara, Ahnna'yı kolundan tuttu ve uçurumun kenarına çekti. Suyun üzerinden baktığı yeri işaret etti. "Beni o gemiye bindirmeni istiyorum."

61
LARA

"Yine taraf mı değiştiriyorsun?" Ahnna yüzünde ciddi bir ifade belirirken silahını çekti.

Lara başını iki yana salladı, kışkırtılmayı reddediyordu. "Babam o gemide. Beni oraya götürürsen ve onu öldürürsem donanma geri çekilir. Onları bu kavgada tutan tek kişi o."

Ahnna yüzünü buruşturduktan sonra arkasını dönerek emir verdi ve onlarca Ithicanalıyı yamaçlara koşmaları için gönderdi. Sonra dikkati Lara'ya geri döndü. "Bu imkânsız. Bir gemiyi dışarı çıkaramayız ve yüzmeyi becerebiliyor olsaydın bile, o sularda bir dakika bile dayanamazdın."

"Beni kale kapısını çıkarmak için kullandıkları ipin üzerine indir. Gemiye tırmanacağım."

"Sen gemiye yaklaşmadan seni vururlar. Aren bunu kabul ettiğimi öğrenirse beni öldürür."

Lara ellerini yumruk yaptı, yağmurun ilk damlacıklarının alnına çarptığını hissediyordu. Kale kapısı mağaradan santim

santim çekilirken çeliğin yükselen çığlığını duydu. "Bir şey yapmazsak, bunu umursamak için hayatta olmayacak."

Ahnna şiddetli dalgaların üzerinde yükselen ve geri alçalan gemiye bakarken çenesini ileri geri oynattı. "Bir yolu olabilir." İki askerini yakaladıktan sonra onlara bir şeyler mırıldandı. Adamlar başını salladı ve kaosun içine doğru çekildiler. Birkaç dakika sonra, içlerinden biri elinde tanıdık bir silahla geri döndü ve onu prensese teslim etti.

"Onu bağlayamayacağız," diye açıkladı Ahnna. "Gemi sürekli sallanıp hareket ettiği sürece olmaz. Safları koruyacağız ancak gemi çok uzağa giderse, gitmesine izin vermemiz gerekecek ya da uçurumdan sürüklenme riskiyle karşı karşıya kalacağız. Bu yüzden hızlı olmalısın."

Lara dönüp uçurumdan aşağı baktı. Engebeli denize. Deniz suyunu yararak ilerleyen yüzgeçlere. "Hızlı olacağım."

Birisi Ahnna'ya büyük bir cıvatanın ucuna bağlanmış ince bir ip uzattı, prenses silahı usta eliyle çalıştırdı. Ardından duraksayarak Lara'yla göz göze geldi. "Seni geri alamayacağız."

Sertçe yutkunan Lara başını salladı ve aynı askerin elinden bir kanca aldı. "Zaten gitme zamanım gelmişti."

Ahnna diz çökerek silahı kaldırdı, Aster de diğer birkaç Ithicanalıyla birlikte ipin ucunu tuttu, hepsinin yüzünde kasvetli bir ifade vardı. Silahı sallanan gemiye doğru tutan prenses nişan aldı, sonra hiç tereddüt etmeden cıvatayı gevşetti.

Lara dişlerinin arasına bir bıçak sıkıştırdı. İpin uçurum ve gemi arasındaki boşluktan geçmesini, cıvatanın güvertenin derinliklerine gömülmesini izledi.

Ithicanalılar ipi iyice gerdi. Hemen sonrasında Ahnna, "Şimdi," diye bağırdı.

Lara hiç tereddüt etmedi.

Kancayı ipin üzerinden çevirerek zıpladı.

Aşağı doğru kayarken rüzgâr ve yağmur yüzüne çarpıyordu. Deniz onu tehdit edici bir hızla karşılamak için yükseldi. Gemi

dalgaların arasında yükselip alçalırken ip de gerilip gevşeyerek Lara'nın şiddetle zıplamasına neden oluyordu. Omuzları her sarsıntıda acıyla inlerken, elleriyle kancanın sapına tutunmuştu.

Gemideki askerler cıvatayı çekiyorlardı, bazıları onu işaret ediyordu. *Henüz değil*, diye sessizce yalvardı. Damarlarındaki kan dehşetle akıyordu. *Sadece birkaç saniye daha.*

Sonra içlerinden biri cıvatayı gevşetmeye çalışmaktan vazgeçti. Bıçağını kaldırarak gerilmiş ipi kesti.

Lara düştü.

Çığlık atarken ayakları güverteye çarptı, yaralı bacağı bitkin düşmüş durumdaydı. İçgüdüsel olarak yuvarlandı ve elindeki kılıcıyla birlikte ayağa kalktı.

Etrafını saran askerler ve denizciler şaşkınlık içinde ona bakıyorlardı, birkaç tanesi mırıldandı. "Bu lanet olası prenses. Kralın kızı."

"Babamla konuşmak istiyorum."

Askerler iki yana ayrıldı. Babası, Maridrina Kralı, güvertede ona doğru yürüdü. Beyazlamış saçları yağmurla ıslanmıştı, giysileri de aynı şekilde ıslaktı ve bir yanağında mosmor olmuş bir çürük vardı. Beş adım ilerisinde durup Lara'yla göz göze geldiğinde, bu detayların hiçbiri onu daha az görkemli göstermemişti. "Lara, canım. Bize katılman ne hoş."

"Buraya konuşmak için gelmedim," diye karşılık verdi. "Yelken açıp buradan gitmeniz gerekiyor. Fırtına donanmanı parçalayacak ve binlerce askerin boğulacak."

Birisi, "Kapı gevşiyor! Saldırmaya hazır olun," diye bağırdı.

Babası bir kaşını havaya kaldırdı. "Görünüşe göre fırtına gelmeden *önce* zaferimi kazanacağım."

Lara mağaraya doğru bir bakış atma riskini göze aldı ama zincir hâlâ gergindi, kapı hâlâ olduğu yerde duruyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. "Eline ne geçiyor? Eranahl'ı ele geçirip masumları katletmek köprünün asla senin olmayacağı gerçeğini değiştirmeyecek. Son Ithicanalıyı öldür-

senin bile, Harendell ve Valcotta kontrolü ele geçirmenize asla izin vermeyecektir. Bu savaşı *kaybettin*."

Babası kahkaha attı. "Harendell yakında bizimle ve Valcotta'yla savaşamayacak çünkü kendi dertleriyle meşgul olacak... Kardeşin sonunda değerini kanıtladı diyelim." Sivri dişlerini göstererek sırıttı. "Ithicana kaybetti, sen de kaybettin kızım."

Askerlerine işaret ederek yüzünü çevirdi. "Öldürün onu."

"Sana meydan okuyorum. Burada ve şimdi. Silahı sen seç."

Babası donakaldı, ardından onu baştan aşağı süzdü. "Düelloya pek uygun değilsin, Lara. Bana soracak olursan, kan kaybından çoktan öldün bile. Bu bir dövüş bile olmazdı."

"O halde kabul etmekten korkmak için hiçbir sebebin yok."

Babası bir kahkaha attı. "Kadınlarla savaşmak adetim değildir."

"Sen onları öldürmeyi tercih edersin." Üzerinden bir baş dönmesi dalgası geçti ama Lara bu hissi uzaklaştırdı. "Tıpkı annemi öldürdüğün gibi. Kız kardeşlerimi öldürmeye çalıştığın gibi. Bana yapacağın gibi." Bir kahkaha attı. "Ya da askerlerine bana yaptıracağın gibi; çünkü görünüşe göre, bunu kendin yapacak cesaretin yok."

Askerlerin hepsi kıpırdandı, yaklaşan fırtınaya karşı duydukları korkunun yerini ilgi almıştı. Babası meydan okumayı kabul etmezse, bir korkak olarak bilinir ve adamları çok geçmeden isyan ederdi. Eğer yaparsa ve kaybederse...

Babası askerlerinin ona nasıl baktığını gördü. Eğer onunla dövüşmezse, buradaki işinin bittiğini biliyordu.

"Nasıl istersen." Kılıcını kınından çıkardı. "İstediğin gibi olsun. Şanslıysan krallığının çöküşünü izleyecek kadar yaşayabilirsin."

Lara kılıcını kınından çıkardı, sonra öne çıkması için bıçağıyla ona işaret verdi. "Bu kadar gevezelik yeter, ihtiyar. Hadi yapalım şunu."

Askerler yer açmak için geri çekildiler. Lara, babası etrafında dönerken yerinden kıpırdamadı.

Sözleri küstahtı ve ikisi de bunu biliyordu. Babası yılların deneyimine sahip olan yetenekli bir kılıç ustasıydı ve Lara muhtemelen beceri açısından ona yakın olsa da, vücudu şu anda onu başarısızlığa uğratıyordu. Uyluğundaki dikişler tamamen açılmıştı, kanı akarak çizmesinde birikiyor, bacağı ağırlığını zar zor taşıyordu. Baş dönmesi ve yorgunluk dalgalar halinde onu bitkin düşürmüştü, sallanan güvertede dengesini korumak bile Lara'nın sınırlarını zorluyordu.

Ama devam etmek zorundaydı. Eranahl'daki herkesin iyiliği için savaşmaya devam etmek zorundaydı.

Şimşekler kaldırdığı kılıcın üstünden yansırken babası hamlesini yaptı fakat Lara bu saldırıyı bekliyordu. Babası ona tekrar tekrar saldırırken Lara'nın kolu darbelerden titriyordu. Kral onu güvertede geriye doğru ilerletiyor, onu yıpratmaya çalışıyordu.

"Burada centilmenliğe yer yok," dedi kızına, sonra karşı saldırıya geçerek uzaklaştı. Lara'nın hareketleri yavaş ve halsizdi.

"O zaman bitir işimi."

Babası ayağını öne sürerek ayak bileğini yakaladı. Lara ise yaralı bacağının üzerine doğru eğildi ve bileği altında bükülürken acıyla bağırdı.

Sonra yerde çaresizce yuvarlandı, kılıcını tam zamanında yukarı çekerek onu ikiye bölecek vuruşu engelledi.

Silahları birbirine kilitlendi. Babası ona kılıcıyla tekrar vururken darbe geri tepmeden önce ağırlığını aşağıya doğru eğdi, Lara ise çizmesinin topuğunu onun dizine savurdu ve tökezlemesine neden oldu.

Sürünerek ayağa kalkan Lara saldırıyı savuşturdu, onu dilimleyip bıçaklayarak bir açıklık aradı. Gemi yana doğru eğildi, artık ikisi de düşüyordu. Denizciler gemi düzelene kadar el ele tutuşmak için çabalıyorlardı.

"Açıldı! Açıldı!

Babasının yüzü zaferle dolup taşarken Lara kalbinin etrafına bir yumruk kapanmış gibi hissetti. "Saldırın!"

Ancak askerler tereddüt etti, mağarayı ele geçirmeye çalışmak ya da gemide kalmak arasındaki hayatta kalma şanslarını tartıyorlardı.

"Yelken açmalıyız, Majesteleri!" diye bağırdı kaptan bir parmaklığa tutunduğu yerden. "Fırtına bizi parçalara ayıracak. Hemen gitmeliyiz!"

"Hayır!" Lara'nın tekrar ayağa kalkıp boynuna doğru hamle yapmasıyla babası geriye doğru kaçtı. "Kaçan her adam korkak olarak bilinecek. Birer hain olarak! Kaçan herhangi bir adam başını Vencia'nın kapılarında çivili bulur!"

Ama Lara göz ucuyla gemilerin geri çekildiğini görebiliyordu. Yelkenlerini kaldırmış halde acımasız bir intikamla üzerlerine inmek üzere olan fırtınanın önünde uçuyorlardı. Yine de bu Eranahl'ın güvende olduğu anlamına gelmiyordu. Şalopalardaki yüzlerce asker, babasının gemiye geri çekilmelerine asla izin vermeyeceğini bilerek mağaraya girmek için mücadele etmeye devam edeceklerdi.

Lara'nın onlara başka bir seçenek vermesi gerekiyordu ve bunu şimdi yapması gerekiyordu.

Zaten buradan sağ çıkma şansı hiç olmamıştı.

Parmaklıklara tutunup dengesini yakaladı, ardından babasına darbe üstüne darbe yağdırarak saldırdı.

Sonra tökezliyormuş gibi yaptı. Kılıcını kaburgalarına değdiren babasının gözlerindeki zaferi gördü.

Ancak Lara kılıcını onun göğsüne geçirirken kralın yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade belirdi.

Gemi sallanınca birbirlerinden uzaklaştılar. Babası dizlerinin üzerine çökerken Lara sert bir şekilde sırtüstü yere düştü. Parmakları çaresizce kılıcının kabzasını kavramıştı.

"Sen bir hainsin," diye tısladı babası. "Ailene ihanet ettin, kendi halkına."

"Hayır, baba," diye fısıldadı Lara. "Bu senin hakkında söyleyecekleri şey."

Babası insanlık dışı bir öfkeyle ona baktı, sonra azur mavisi gözlerinden ışık söndü ve bedeni güverteye düştü.

Babası ölmüştü.

Lara onu olduğu kişi yapan adamın cesedine baktı, askerlerin geri çekilme çağrısı yaptığını hayal meyal fark ediyordu. Şalopalar yanlarına yanaştıkça askerler merdivenlere ve iplere tırmanarak tekneleri terk etti, etrafındaki güverte askerlerle dolmaya başlamıştı.

"Tam yelken!" diye emretti kaptan. "Gemide olmayan herkes geride kalır!"

Denizciler itaat etmek için koştular ancak yelkenler rüzgârı yakaladıkça gemi titredi ve sarsıldı. Direkler inlerken çeliğe çarpan kayanın keskin çığlığı Lara'nın kulaklarını doldurdu.

"İpleri kesin, siz aptallar!" diye bağırdı kaptan. "Bizi serbest bırakın."

Herhangi birinin bu emre itaat edip etmediğini Lara bilmiyordu; çünkü babasının adamları gözlerinde ölümcül bir öfkeyle ona yaklaşıyordu.

Acıya karşı mücadele ederken ayağa kalktı, aldığı her nefeste karnından fışkıran kan gömleğini ıslatıyordu. Parmaklıklara yaslanarak askerlere, babasını tüm kötülüğüne rağmen destekleyen ve koruyan bu adamlara baktı. Eğer gücü olsaydı, her birini öldürürdü.

Adamlar silahlarını kaldırdı.

Lara geriye doğru eğildi.

Parmaklıkların üzerinde takla atarak aşağıya doğru daldı. Buzlu su başının üzerine kapandığında mücadele ederek, sert bir şekilde tekmeleyerek yukarı çıktı.

Kafası yüzeye çıkar çıkmaz bir dalga onu yıktı. Boğulup

nefes almakta zorlanırken bazı molozları yakaladı ve şiddetli dalgaların üzerinde yükselip düşerken moloz parçasına tutundu.

Mancınıktan çınlayan bir ses duyuldu, bir kaya şalopaya çarptı. Ardından bir diğer kaya geminin arkasına vurdu. Bir başkası diğer bir şalopayı vurdu. Sonra ortalık sessizleşti.

Çünkü savaş bitmişti.

Lara'nın baktığı her yerde gemiler köpüklü dalgaların üzerinden ilerliyor, yelkenlerini rüzgârla doldurup üzerlerine düşen öfkeli fırtınayı aşmaya çalışıyordu. Suda hâlâ denizciler, gemilerin geri dönmesi ve yoldaşlarının onları kurtarması için çığlık atan adamlar vardı ama hepsi birer birer dibi boyluyordu.

Lara'nın etrafında ise yüzgeçler daire çizmeye başlamıştı.

Köpekbalıkları yaklaştıkça telaşlı küçük nefesler aldı, ayak bileğine bir şey çarptığında boğazından bir hıçkırık kopup gitti.

"Yüz, Lara! Yüz!"

İsmini duyduğunda gözlerini yüzgeçlerden çekti ve yukarıdaki kayalıklarda durmuş, kıyafetleri rüzgârda dalgalanan Ithicanalıları gördü. Onlarcası vardı. Hatta yüzlercesi. Ahnna ve Taryn ona bağırıyor, aşağıdaki mağarayı işaret ediyorlardı. "Yüz!"

Bunu başarma şansı yoktu. Köpekbalıklarından birinin onu indirmemesinin ya da kanamadan ölmemesinin hiçbir ihtimali yoktu.

Lara suyu tekmeleyerek yüzmeye başladı.

Tahta enkazlara tutunarak bacaklarını çırptı, hissettiği acıyı görmezden geldi ve gözlerini mağara açıklığına sabitledi. Terk edilmiş askerlerin çığlıkları fırtınanın içinden duyuluyor, şimşekler şiddetli bir şekilde art arda gökyüzünü yarıyordu. Yüzgeçler onu çevrelemişti, muazzam pürüzsüz şekiller yaklaşıyor ama son dakikada hedeften sapıyordu.

Daha da yaklaştılar, kuyruklarını onun bacaklarına çarparak tekrar uzaklaştılar. Lara her seferinde köpekbalıklarının dişleri-

ni etine geçirmesini bekledi. Aşağı çekilmeyi, parçalanmayı ya da boğulmayı bekledi.

Ama buna rağmen yüzmeye devam etti.

Dalgalar kayalıklara doğru patlıyordu ama çığlıklar kesilmişti, Lara bu denizde yaşayan son kişiydi. Kolları molozun üzerinde tutunma çabasıyla titriyor, dalgalar onu mağaranın ağzına fırlatırken bacakları işe yaramaz bir şekilde salınıyordu.

Etrafında sağır edici bir rüzgârla birlikte dalgaların kükremesiyle dolmuş olan bir siyahlık vardı. Lara kendini bocalamış hissediyordu. Kontrolünü kaybederek suya daldı ancak çok geçmeden nefes almak için tekrar yüzeye çıktı.

Mücadele etmeye devam et, diye emretti kendine. *Pes etmeyeceksin. Pes etmek için çok yakınsın.*

İleride ışığın zayıf parıltısını gördü, deniz tekrar kabardı ve Lara bükülmüş çelik bir ağa doğru atılırken çığlık attı.

62
AREN

Görmek zordu.

Ancak düşmanın bükülmüş kale kapısının tepesiyle mağara tavanı arasındaki boşluğun üzerinde dolaştığını bilmek için neler olduğunu görmesine gerek yoktu. Düşmanın mırıldanma seslerini duyabiliyordu. Çabayla yapılan homurdanmalarını. Diğer tarafa inip yüzmeye başladıklarında yaptıkları sıçramayı.

Hepsi de Ithicana'dan bir işaret beklediği içindi.

Aren herhangi bir hareket belirtisi bulmak için kılıcını savurdu. Kolları bitkinlikten hissizleşmişti, hareketleri zayıf ve beceriksizdi.

Ama buna rağmen durmadı. Gelmeye devam ettikleri sürece duramazdı, su cesetlerle ve yüzen adamlarla doluydu. Tekneleri doldurmuşlardı, eller uzanıp giysilerini tutuyor, onu denize ve derinliklere doğru çekmeye çalışıyordu.

Bir yanı çoktan ölüp ölmediğini, bunun bir tür cehennem olup olmadığını merak ediyordu.

Kolunda açılan acı dolu bir kesik onu şu ana geri döndürdü ve Aren suyun yüzeyine çıkana dek savaştı. Cesetler her taraftan ona çarpıyordu.

"Geri çekilin! Geri çekilin!"

"Olmaz!" Aren boğuk bir sesle konuştu. "Geri çekilmeyeceğiz! Geri çekilmeyeceğim!"

Sonra bağıran seslerin Maridrinalılara ait olduğunu fark etti. Düşman geri çekilmeye çalışırken *değişimi* hissetti. Bükülen çeliğin üzerindeki o küçük boşluktan yukarı tırmanmaya çalıştı.

Meşale ışığı arkasında parlıyordu. Işık suda titreşiyor, cesetlerle ve insanlarla dolu denizi aydınlatıyordu.

"Yakaladım seni!" Biri elleriyle onu tekneye geri çekti, Jor'un yüzü onun hemen üzerinde belirdi. "Geri çekiliyorlar. Fırtına onları kovalamış gibi görünüyor."

"Duydum." Aren gözlerini kapattı ve nefesini toplamaya çalıştı.

Ancak sağır edici bir çığlık havayı doldururken dik bir şekilde yerinden doğruldu, kale kapısının tünelin daraldığı yeri yakalayarak birkaç metre ileriye sürüklenmesini izledi. Ardından zincirler gevşedi ve denize düştü.

Artık Eranahl'a giden bir yol yoktu.

Bu aynı zamanda artık bir çıkış yolu olmadığı anlamına geliyordu, onlarca düşman askeri hâlâ bükülmüş metal kapının bu tarafında yüzüyordu. Kale kapısına karşı ellerini bastırdılar, kapıyı serbest bırakmak için mücadele ettiler ama hepsi boşunaydı. Sonra aniden birlik oldular, arkalarını dönerek Aren ve diğer askerlerle yüzleştiler.

İçgüdüleri onları durdurmak istiyordu. Halkını katletmeye ve evini yıkmaya niyetli olan bu adamları öldürmek istiyordu.

Ama adamların gözlerinde korku ve çaresizlik parlıyordu. "Teslim olmak ister misiniz?"

Askerler hızla başlarını salladığında Aren başını bir kez onaylarcasına eğdi. "Silahlarınızı bırakın, sonra tek tek gelin. Sorun çıkarmaya kalkarsanız boğazını keseriz. Anlaşıldı mı?"

Daha fazlası başını salladığında Aren askerlerine, "Onları bağlayın. Bununla daha sonra ilgileneceğiz," dedi.

Yeraltı limanından tekneler yaklaştı. Bağrışan sesler donanmanın saldırıyı terk ettiğini, hâlâ adada olan düşman askerlerin teslim olduğunu haber veriyor; Aren'ın onlarla nasıl başa çıkılacağına dair hangi emri verdiğini soruyordu.

"Teslimiyetlerini kabul edin. Bugün Ithicana'ya ömür boyu yetecek kadar kan döktük. Maridrina, Ithicana'dan tamamen çekilene dek onları esir tutacağız ve sonra ben..." Duraksadı, bu adamlarla tam olarak ne yapacağından emin olmamamıştı. Eranahl'a yabancı birini soktuğu son seferde işler onun için pek de iyi gitmemişti.

Ama Ithicana'nın değişmesi gerekiyordu. Değişmek zorundaydı. "Maridrina'ya dönüşlerini müzakere edeceğim."

"Evet, Majesteleri."

Askerler teker teker ileri doğru yüzdü, halkı onları teknelere aldı ve hepsini bağladıktan sonra limana çekildiler. Aren ise mağara duvarındaki bir çıkıntıya tırmanarak dizlerini dirseklerine dayadı. Nefes aldı. Sadece nefes aldı.

"Aren!"

Lia'nın sesini duyunca döndü ve içerideki loş ışıkta, muhafızlarını taşıyan teknenin kabaran denizin gücüne karşı savaştığını gördü.

"Kale kapısını açmak zorundasın!"

Mağaradaki sıkışmış bükük çelik yığınına bakarak başını iki yana salladı. "Bu imkânsız. Kesmek zorunda kalacağız."

"O zaman kes şunu!" Lia'nın sesi tizdi. Umutsuzdu.

"Neden?"

Tekne yanına ulaştığında Lia yanındaki çıkıntıya sıçradı, kolu sargı beziyle sarılıydı. "Çünkü Lara dışarıda."

Aren'ın teni buza döndü. "Bu imkânsız. Onu Gamire'da teknesiz bıraktık."

"Eh, bir yolunu bulmuş." Lia bir meşale uzatarak mağaraya akan suyu aydınlattı, sonra aynı şekilde şiddetli bir güçle geri çekildi. "Babasına meydan okudu. Onu öldürdü. Bu yüzden de bu olduğunda geri çekildiler. Bizi kurtardı, şimdi bizim de onu kurtarmamız gerekiyor."

Deniz ve fırtına donuk bir gürültüye dönüşürken meşale ışığı aniden gözlerine aşırı parlak göründü. "Çeliği kesmek için aletleri getir!"

Kürek tutan askerlerden biri, "Majesteleri, fırtına neredeyse üzerimizde! Dalgalar daha da kötüleşmeden tünelden çıkmamız gerekiyor!" diye bağırdı.

"Lanet olası aletleri getirin!" Aren adamın suratına doğru bağırdı. "Kapıyı hızlı bir şekilde indirirsek, gemiyi yakalayabiliriz." Bir kez yakalayınca ne yapacağını bilmiyordu. Önemli olan tek şey, Lara'yı kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmasıydı.

Lia kolunu kavradı, parmakları derisini kazıyordu. "Lara gemide değil, Aren. Suyun içinde."

O bunu söylerken deniz kabardı, mağaradan köpüklü sular fışkırdı ve bununla birlikte içinde ince bir şekil gözüktü.

"Lara," diye bağırdı Aren, sonra vücudu kale kapısının çeliğine çarptı.

63
LARA

Demek ölmek böyle bir duyguydu.

Deniz onu kapıya çarptığında acı vücudunu paramparça etmiş, ardından dalgalar onu geri çekerek tekrar ileri savurmuştu.

Hepsi bu kadar. Savaşım sona erdi.

Karanlık görüşünü kaplarken etrafına yakın bir el hissetti. Bu el onu geri çekmeye çalışırken bir yandan da denizle savaşıyordu. Lara yukarıya çekilirken omzu acıyla çığlık attı, sonra yüzü su yüzüne çıktı ve nefes nefese kaldı.

Sonra sular tekrar başının üzerine yaklaştı ve vücuduna şiddetle vurdu.

Ama o tek nefes yeterliydi.

Kollarını her kim tutuyorsa onun tırmanmasına yardım ediyordu. Midye kabuklarıyla kaplı çelik yukarı doğru hafiflerken ayağını kesti. Dalgalar artık başını sular altında bırakmıyordu. Lara öksürüp havayı içine çekerken gözlerini açtı.

Ve kendini Aren'la yüz yüze buldu.

"Tuttum seni." Aren başlarını mağaranın tavanının hemen altına gelene kadar onu yukarıya çekti. "Seni bırakmayacağım."

Arkasında başkalarının da olduğunun hayal meyal farkına varmıştı ama tek gördüğü Aren'dı. Tek hissettiği şey, Fırtına Denizi kendisini almadan önce onu son bir kez görmesine izin verdiği için Tanrıya, kadere veya şansa karşı hissettiği o en derin şükran duygusuydu.

"Dayanman gerek!" Aren konuşurken su tekrar kabardı, Lara'nın sindiği yerden çekmesini engelleyen tek şey onun uyguladığı güçtü. "Aletleri getiriyorlar. Parmaklıkları keseceğiz. Sadece o zamana kadar dayanmalısın."

Lara başını salladı ama bu bir yalandı. Çünkü bundan sağ kurtulacağına dair hiçbir umudu yoktu. Her dalgalanmada su daha da yükseliyordu ve fırtına tüm vahşetiyle vurduğunda, Aren bile denizin onu almasını engelleyemezdi. Eğer o da boğulmazsa, bu bir mucize olurdu.

"Beni bırakmalısın." Lara çok bitkindi. Savaşmaktan çok yorulmuştu. "Güvenli bir yere gitmelisin."

"Olmaz! Seni terk edemem!" Aren kolunu parmaklıklardan geçirerek onun beline sardı. Parmakları karnındaki yaraya değince Lara irkildi, yaranın ne kadar derin olduğunu gören Aren ise yüzünü ekşitti. Başını çevirerek, "Bu aletler nerede?" diye bağırdı.

Ama Lara asla zamanında başaramayacaklarını biliyordu.

Parmaklıkların arasından uzanarak Aren'ın yüzünü tuttu. "Bana bak ve beni dinle."

Aren sanki ne söyleyeceğini biliyormuş gibi ona direndi. Ama sonra bakışlarıyla karşılaştı.

"Üzgünüm." Bir dalga onu sırtından vurdu ve akıntıyla savaşırken onu durmaya zorladı. "Sana verdiğim onca acı için çok üzgünüm. Ithicana'ya verdiğim tüm acılar için. Bilmeni isterim ki, geri almanın bir yolu olsaydı bunun için binlerce kez ölürdüm."

"Lara..."

Lara başını şiddetle iki yana salladı çünkü affedilmek istemiyordu. Bunu hak etmiyordu. "Babam öldü. O öldü ve artık sana ya da Ithicana'ya zarar veremez. Keris kral olacak, Maridrina ve Ithicana'nın gerçekten de birer müttefik olma şansı olacak. İlk kez, Ithicana'nın daha iyi bir gelecek için bir şansı var. Ama bunun gerçekleşmesi için *sana* ihtiyaç var. Bunu benim için feda etme."

"Ama sana ihtiyacım var." Aren onu sıkıca kendine doğru çekti, alnını parmaklıkların arasından onunkine bastırdı. "Seni seviyorum ve sevmeyi hiç bırakmadım. Bir kere bile, bunu yapmam gerekirken bile."

Sonra onu öptü. Sıcak dudakları onun soğuk tenine değdi, dili denizin tadına bakıyordu. Lara da ona doğru eğildi, dalgalar onları döverken yüzü akan gözyaşları yıkandı.

"Tanıştığımız günden beri senden başka kimse olmadı. Ve asla senden başka kimse olmayacak. Sen benim kraliçemsin ve sana ihtiyacım var."

Lara hıçkırdı. Bunu atlatsa bile, onlar için bir gelecek yoktu. Aren bir kral olacaksa bir gelecekleri olamazdı. Lara, Aren'ın onunla Ithicana arasında bir seçim yapmasını istemiyordu. "Aren..."

"Ölmene izin vermiyorum." Gözleri mağaranın tavanını arıyordu. Kale kapısını geriye doğru kaldırmaya çalışırken kaslarını zorlayarak ayaklarını duvara dayaması için gereken süre boyunca onu bırakırken Lara da yaptıklarını izliyordu.

Ama kapı sıkışıp kalmıştı, geminin ve yelkenlerin gücüyle yerine tamamen oturtulmuştu.

Aren vazgeçerek tekrar ona yaklaştı. "Sakın bırakma. Bırakmayacağına söz ver."

Lara başını sallayana kadar gözlerinin içine baktı, kollarını parmaklıklara sardı ve su yükselirken sıkıca tutundu.

Sonra Aren derinlere daldı.

Lara onu köpüğün ve karanlığın içinden göremiyordu. Aren

ortaya çıkmadığında, korku yaşadığı kan kaybının ve acının pusunu bastırdı. "Hayır. Hayır. Hayır," diye hıçkırdı. "Ona sahip olamazsın."

Teknelerdeki Ithicanalılar yaklaşmaya çalıştılar ancak dalgalar onları geri itmeye devam etti. Geriye kalan tek kişi dar bir çıkıntıya tünemiş Lia olana kadar gittikçe uzaklaştılar. Lia meşalesini indirmeye başladı, suya dalmak niyetinde olduğu açıktı.

Sonra Aren yüzeye çıktı.

Çeliği yakaladı ve Lara'yla yüz yüze gelene kadar hızla yukarıya tırmandı, kaşındaki kesikten yanağına kan akıyordu.

"Altta bir boşluk var," dedi nefes nefese. "Sığamayacağım kadar küçük ama senin omuzların dar. Seni çekebilirim, sadece nefesini tutman gerekiyor."

Ama oraya ulaşmak için aşağı inmesi gerekirdi.

Karanlığa ve suyun derinliklerine doğru inmesi gerekirdi. Göğsünde tanıdık bir dehşet yükselerek damarlarında dolaştı. "Yapamam."

"Yapabilirsin." Aren onu sertçe öptü. "Bir kez bile korkunun senin adına karar verdiğini görmedim."

Lara başını iki yana salladı. Bu çok fazlaydı.

"Sana ihtiyacım var." Aren'ın sıcak nefesini dudaklarında hissetti. "Ve savaşmaya devam etmeni istiyorum."

Lara gözlerini kapatarak suya karşı duyduğu dehşete karşı mücadele etti, Ithicana'ya adım attığı andan itibaren adımlarına musallat olan dehşete karşı. *Sen bir prensessin*, dedi kendi kendine. *Bir kraliçe.*

Ama her şeyden önce, o küçük hamamböceğiydi.

Lara bir kez başını salladı. Derin bir nefes aldı.

Ardından Aren onu yüzeyin altına çekti.

Lara göremiyordu. Okyanus vücudunu parçaladığında yukarı ya da aşağı hissini kaybetmişti, suyun onu denize dökmesini

engelleyen şey yalnızca Aren'ın tutuşuydu.

Daha derine. Onu daha derine götürdüğünü biliyordu çünkü kulaklarındaki baskı artmış ve içgüdüleri yükselmesini istediğinde parmaklıkları tutup kendini aşağıya çekmek tüm gücünü almıştı. Tekrar yüzeye çıkıp nefes almak istiyordu.

Derine ve daha derine indiler.

Damarlarında telaş vardı, nefes alma ihtiyacı her geçen saniye artıyordu. Onu aklı başında olarak tutan tek şey Aren'ın yanında olduğunu bilmesiydi. Onu kurtarmak için, kendini kurtarması gerekiyordu.

Sonra elleri kayaya çarptı.

Mağaranın dibindeydiler.

Bileklerine sıkıca tutunan Aren onu yana doğru çekti ve Lara parmaklıkların zorla ayrıldığı açıklığı hissetti.

Ancak boşluk küçüktü. Çok korkunç derecede küçüktü.

Göğsü nefes alma ihtiyacıyla kasıldı ama kollarını çekerken savaşmadı, aralıktan kayana kadar omuzlarını büktü.

Derken kemerinin bir yere takıldığını hissetti.

Aren ayaklarını dibe yaslayıp onu yukarıya çekse de serbest bırakmayı başaramadı. Lara kemeri çözmek için çaresizce vücuduyla kayalık zemin arasına ulaşmaya çalışırken elini Aren'ın elinden kopardı fakat hiç boşluk yoktu.

Ve nefes alması gerekiyordu.

Nefes alması gerekiyordu.

Nefes alması gerekiyordu.

Lara nefes aldı.

64
AREN

Köpükler aniden etrafına doluştu ve Lara'nın elinde tuttuğu kolu gevşedi.

Hayır! Sessiz bir çığlık kafasını parçalarken kendini ona doğru çekerek karanlıkta Lara'nın yakalandığı çeliğe doğru uzandı.

Lara'nın kemerine.

Göğsü nefes alma ihtiyacıyla ağrıyordu, suda geçirdiği bir ömürlük zaman ona sadece birkaç dakika daha kazandırıyordu.

Bıçağı için uğraştıktan sonra deri kemeri yarılana kadar kesti. Ardından bıçağı elinden düşürerek Lara'nın kollarını tuttu ve sahip olduğu tüm güçle eğildi.

Lara delikten aşağıya kaydı.

Aren onu sıkıca tutarak yukarı doğru ilerledi. Kabaran su onları mağaraya doğru iterek yükselirken Aren suyu sert bir şekilde tekmeleyerek yüzüyordu.

Ölmene izin vermeyeceğim.

Yüzeye ulaştığında bir nefes aldı. Dalgalar onu kayalık duvarlara çarpıyor, çarptıkça geri çekiyordu, kale kapısına doğru götürüyordu. Lara'yı sudan çıkarmalıydı. Onu kurtarmalıydı.

Kollar onu yukarı doğru sarstı ve Aren sırtüstü tekneye indi. Lara'nın gevşek vücudu onun üstündeydi.

"Lara!" İnsanları yolundan iterek Lara'yı sırtüstü çevirdi.

Meşale ışığı yüzünü aydınlattı, gözleri açıktı ama bakmıyordu.

Ölmüştü.

"Hayır!" diye bağırdı Aren. Ellerini onun göğsüne vurdu. Tekrar ve tekrar.

"Bir şifacı bulun!" diye bağırdı biri ama önemli değildi çünkü Lara gitmişti. Karısı, kraliçesi gitmişti.

"Aren, yeter." Jor onu geri çekmeye çalıştı ama Aren onu itti, elleri Lara'nın göğsüne geri döndü. Onu nefes almaya zorladı.

"Aren, o geri dönmeyecek. Gitmesine izin vermelisin."

"Olmaz!"

Tekne limanın kayalık basamaklarının ayağına çarparken Lara'yı kollarına aldı. Onu göğsünde sıkıştırmaya devam ederek karaya çıkmak için basamaklardan yukarı tırmandı, kolları harcadığı çabayla titriyordu.

"Seni seviyorum." Halkının etrafta toplandığını, yukarıdan yağan yağmuru hissedebiliyordu. "Sana ihtiyacım var. Lütfen geri gel."

Çok küçük görünüyordu. O tanıdığı yenilmez savaşçıdan ne kadar uzaktı.

"Lara!" Adını haykırdı. "Savaş!"

65
IARA

Zifiri karanlıktan yukarıya yavaş yavaş tırmandı. Şimdiye kadar yaptığı en uzun tırmanıştı. Siyahlık, üzüntü ve dehşet içinde hayatına musallat olan tüm kötü adamlar tarafından kovalandı, kendi içindeki kötü adam da hemen onların yanındaydı. Çabaladı, ulaştı ve mücadele etti. Ama sonra onun sesini duydu. Kendi adını. Ona verdiği tek emri duydu.

Ve gözlerini açtı.

LARA

İlk fark ettiği şey, havadaki Ithicana kokusuydu. Deniz, fırtına ve orman.

İkincisi ise acıydı.

İrkilerek göz kapaklarını açtı, parlaklık gözlerini yaşlarla geri kırpıştırmasına neden oldu. Aren'la bir zamanlar Eranahl'da paylaştıkları yatak odasındaydı. Banyo havuzunu dolduran su yumuşak bir çınlama sesi çıkarıyor, parlayan yosunların kavanozları duvara yumuşak gölgeler bırakıyordu.

Aren başını koluna yaslamıştı, yatağın yanındaki sandalyede uyuyordu.

Lara bakışlarını onun yüzünde gezdirdi, gözlerinin altındaki gölgeleri ve alnındaki yaraya atılan dikişleri fark etti. Eklemleri kazınmış ve sıyrılmıştı, çıplak kolu morluklarla kaplıydı. Ama yaşıyordu.

Kendisi de öyle.

Kıpırdanan Lara, acı içinde kıvranırken iniltisini bastırmayı başaramadığında Aren sarsılarak uyandı. "Uyanıksın."

"Ne zamandır uyuyordum?" Dili kum kadar kuru hissettiriyordu. Aren'ın dudaklarına tuttuğu su kadehini hevesle kabul etti, içerken su çenesinden aşağı dökülse de bunu umursamadı.

"Üç gün." Aren kadehi bir kenara koyarak üzerine eğildi ve gözleriyle onu inceledi. "Bana yaraların göz önüne alındığında hayatta olmanın tam bir mucize olduğunu söylüyorlar ve..." Duraksadı, yüzü gergin bir hal almıştı.

"Ve boğulduğumu mu?"

"Evet." Ela gözleri, onun bakışlarıyla karşılaştığında dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. "Sen ölmüştün. Kollarımda öldün ve ben... Ben..." Başını sallayarak eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Adımı söylediğini duydum," diye fısıldadı Lara. "Bana savaşmamı emrettiğini duydum."

"Beni dinlediğin ilk lanet zaman."

Lara gülümsedi ama göğsünde hüzün kabarıyordu. "Buna alışma."

Anıları pusluydu. Savaş. Tünelde kale kapısıyla aralarında geçen anlar. Ama yine de hatırlıyordu. Aren'ın onu sevdiğini söylediğini hatırlamıştı. Ona ihtiyacı olduğunu. Gitmesine izin vermeyeceğini söylemişti.

Ama bunlar, her ikisinin de ölümün üzerlerinde olduğunu düşündükleri anın etkisiyle söylenen sözlerdi. Hayatta kaldıkları sürece her şey onlara mümkün görünmüştü.

Şimdi gerçeklikle yüzleşmek zorundaydılar.

Lara, hain kraliçeydi. Ithicana'nın köprüyü kaybetmesinin nedeni oydu. Binlerce olmasa da yüzlerce Ithicanalı onun yüzünden ölmüştü. Onların kurtuluşunun ayrılmaz bir parçası olması çok az şey ifade ediyordu, bazı hatalar affedilemezdi.

"Savaş bitti mi?" diye sordu. "Köprü sende mi?"

Aren başını salladı. "Fırtına sadece yarım gün sürdü ancak hem Amarid hem de Maridrina donanmalarını uzaklaştırmayı başardı. Anlaşılan baban öldüğünde, kendi limanlarına geri dönmeyi seçtiler. Kıyılarımızda kalan askerler çoğunlukla teslim oluyor, onların Güney Kalesi'nden ayrılmalarına izin vere-

ceğiz. Aynısını buradaki mahkûmları nakledebildiğimizde onlar için de yapacağız."

"Endişelenmiyor musun?" diye sordu Lara. İçinde bir endişe ısırığı hissediyordu. "Kontrolü tamamen ele geçirmeden Maridrina'ya ordusunu geri veriyorsun."

"İhanetine rağmen, Keris senin baban değil. İkimiz de biliyoruz ki, onun aklı Valcotta'yla olan anlaşmazlıkta. Ve tabii ki Zarrah'da. Sakinlik sona erdiğinde, fırtınalar görevlerini yapacak ve biz ayaklarımızı altımıza alırken Ithicana'yı güvende tutacak. Zaten insanlar evlerine dönmek için etrafta yaygara koparıyor. Evlerini yeniden inşa etmek istiyorlar. Adaların temiz olduğundan emin olduğumuzda onları geri taşımaya başlayacağız."

Lara'nın göğsü sıkıştı ama bunu da aradan çıkarması iyi olurdu. "Yürüyecek kadar iyileştiğim anda gideceğim." Nereye gideceğinden emin değildi. Önce Sarhina'yı bulacaktı. Sonra da...

Geleceği açık ve sınırsızdı ama o sadece boş hissediyordu.

Aren bir an için sessiz kaldı. "Eğer bu senin kararınsa, seni durdurmayacağım."

"Karar bir seçim anlamına gelir, değil mi? Ama bunun içinde seçime yer yok. Burada istenmiyorum."

Aren duraksadı, yutkunurken âdemelması bir kez hareket etti. Sonra iki kez daha. "Seni burada istiyorum, eğer kalmaya istekliysen. Eğer kalmak *istiyorsan*."

Lara gözlerini kapattı, kaburgalarındaki ağrıya karşı göz kırparak derin bir nefes aldı.

Ona gitmesini söyleseydi daha kolay olurdu. Ama şimdi, Aren'ın kendisini hâlâ umursadığını bilerek bunu yapmak zorunda kalacaktı. Onlar için hâlâ bir şans olduğunu bilerek buradan ayrılmak zorunda kalacaktı, yani eğer o şansı değerlendirecek kadar bencil biri olsaydı... "Ithicana'nın sana ihtiyacı var, Aren. Kralına ihtiyacı var."

"Kraliçesine de." Sandalyesine yaslanarak cebinden bir şey çıkardı, bu annesinin kolyesiydi. Ithicana'yı çağrıştıran altın-

lar, zümrütler ve siyah elmaslar. Lara onu korumak için burada bırakmıştı, bir daha asla takmayı beklemiyordu. Aren, "Ithicana'da hainleri nasıl cezalandırırız, biliyor musun?" diye sordu zihnindeki düşüncelerini keserek.

"Onları köpekbalıklarına yedirirsiniz."

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Bundan daha fazlası var. Suçlu haini denize fırlatıyoruz, sonra da sulara yem atıyoruz. Eğer köpekbalıkları kişiyi öldürürse; bu tıpkı cezanın olduğu gibi suçlamaların da hak edildiği anlamına gelir. Ama köpekbalıkları kişiyi terk ederse; bu kişinin hain olmadığı, Ithicana'ya sadık olduğu anlamına gelir." Bakışları keskinleşerek ona odaklandı. "Köpekbalıklarının ziyafetten başka bir şey yaptığını daha önce hiç görmedim. Hiç duymadım. Şimdiye kadar."

Lara'nın kalbi durdu.

"Ahnna gördü. Taryn gördü. Aster -Tanrı batıl inançlı ruhunu korusun- senin o gemiden atladığını, köpekbalığı istilasına uğramış sularda kanayarak ve onlara çarparak yüzdüğünü ama hiçbirinin sana dokunmadığını gördü."

"Şans," diyerek nefes aldı Lara. Ancak Aren başını salladı.

"Yüzlercesi vardı. Ahnna en büyük köpekbalığının hemen yanında yüzdüğünü, sana baktığını ve sonrasında da yüzerek uzaklaştığını söyledi. Tekrar ve tekrar. Sudaki her bir askeri öldürdüler ama *seni* değil. Artık *kimse* sana hain kraliçe demiyor."

Sıcak bir gözyaşı Lara'nın yüzüne damladı çünkü o Ithicana'ya sadıktı. Bu krallığı ve halkını seviyordu ama... "İnsanların beni affetmeleri için masallardan ve efsanelerden daha fazlası gerekecek, Aren."

"Bu doğru. Ancak masallar ve efsaneler, sana güvenlerini *hak etmen* için fırsat verecekleri anlamına gelir. Eğer sen de bunu denemek istiyorsan."

Lara şimdi ağlıyor, hıçkırarak rahatlıyordu. Her şeyden çok istediği şey buydu. Bir kefaret fırsatı. Daha iyi olma fırsatı. Sevme fırsatı.

"Kalacak mısın?"

"Evet." Oturmasına yardım eden Aren'a gülümsedi ve kollarını onun boynuna sararak kokusunu içine çekti. "Kalacağım."

Tam o sırada kapı çalındı ve Ahnna içeri girdi. Ithicana Prensesi'nin bakışları soğuktu ama başını ikisine de saygıyla eğmişti. "Herkes toplandı, Majesteleri. Konuşmanızı duymak için bekliyorlar."

Aren ayağa kalktı. "Onlara planlarımı anlatacağım. Sen burada kal ve dinlen. Geri döneceğim."

Ancak Lara başını iki yana salladı. Acısını yutarak ayağa kalktı ve dengesini bulmak için Aren'ın kolunu tutmayı kabul etti. Ahnna'nın ona verdiği kıyafeti alıp, dikişli yaraların gerginliğini ve çatlamış kaburgaların ağrısını hissederek dikkatlice üzerine geçirdi. Buna rağmen hiç bu kadar güçlü hissetmemişti. Hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Aren başını iki yana salladı. "Bana hiçbir şey kanıtlamana gerek yok, Lara. Ne kadar güçlü olduğunu herkesten daha iyi biliyorum."

Lara kemerini bağlayarak ona baktı. "Senin yanında savaşmaya, seni son nefesime kadar savunmaya, bedenini el üstünde tutmaya, yaşadığım sürece sana sadık kalmaya yemin ettim." Bıçaklarını topladı ve onları çıkan iki *pat* sesiyle birlikte kılıflarına koydu. "Bu da demek oluyor ki, sen nereye gidersen ben de oraya giderim."

Aren'ın gözleri duyguyla doluydu. Ona karşı hissettiği arzuyla. Ona duyduğu saygıyla. "Öyle olsun, Majesteleri." Kolunu ona doğru uzatıp eğilirken sıcak nefesini kulağına üfledi. "Dünyada senin gibi kimse yok, biliyorsun."

"Hayır, yok." Balkon kapıları sonuna kadar açılırken Lara omuzlarını dikleştirdi, aşağıda bekleyen insan kalabalığı ortaya çıkmıştı. "Çünkü Ithicana'nın sadece bir kraliçesi var. Tıpkı tek bir kralı olduğu gibi. Ve eğer düşmanlarımızdan herhangi biri krallığımıza gelmeye cesaret ederse, onlara diz çöktüreceğiz."

KÖPRÜ KRALLIĞI SERİSİ ÜÇÜNCÜ KİTABIYLA DEVAM EDECEK..

GAMIRE
ERANAHL
YILAN ADASI
MERKEZ KALE
AELA
KESTARK
GÜNEY KALESİ
VENCIA
KRESTECK DAĞLARI

KIZIL SAHRA
YERLEŞKE
JERIN
VAHASI
NERASTIS
PYRINAT
VALCOTTA